

J. R. HANNULA

**JOHANNEKSEN
EVANKELIUMI**

TEOSOFIAN VALOSSA

*JOHANNEKSEN EVANKELIUMI
TEOSOFIAN VALOSSA*

Yksi on teidän Mestarinne.

Sinulle,

Opettajani,

jonka tapasin „Tietäjässä“, „Teosofian Avaimessa“, joka annoit „Sydämen opin“ ja „Aikain viisauden“, „Valoa Tielle“ ja „Suuret uskonnot“, joka puhuit, joka sanallasi avasit sieluni ovet, Sinulle omistan nämä tutkielmat kiitollisuudella ja rakkaudella.

*Teosofisilla kesäkursseilla Elokuun 24 p.
1918.*

Tekijä.

JOHANNEKSEN EVANKELIUMI

TEOSOFIAN VALOSSA

KIRJOTTI
J. R. HANNULA

Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin
että panee henkensä ystävänsä edestä. Te olette minun
ystäväni, jos teette, mitä minä teille käsken.

Joh. 15: 13, 14.

HELSINGISSÄ 1919
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETAJA

JYVÄSKYLÄ 1919
SAARIJÄRVEN PAAVO O. Y:n KIRJAPAINO

Johdantoa.

Lämpöä ja valoa.

Missä on elämää ja toimintaa, siellä on myös kehitystä.

Tämä on laki muotojen maailmassa, ja samoin se on laki hengen maailmassa. Siksipä ihmisten suhteessa henkisyys voimme huomata useampia asteita, johtuen siitä, miten pitkälle jossakin ihmisessä henkinen puoli on kehittynyt.

Tahtoisimme tässä lyhyesti mainita kolme astetta: kylmä, lämmin ja valoisa.

Kylmäksi sanoisimme välinpitämättömyyttä, jolloin aineellisuus ja aistinten elämä on se mitä ihminen tunnustaa ja kaipaa. Tämä taas johtuu siitä, että ylempi puoli ihmisessä on aivan nukuksissa, sairaana tai kuolleena. Uskonto ja henkisyys ovat sille ihmiselle joko vieraita tai vain järjen asioita.

Lämpimäksi sanoisimme hartaustilaa. Ihmisessä alkaa henkinen puoli herätä. Silloin hän väsyä pelkkään aistinten elättämiseen ja ikävöi jotakin korkeampaa. Ja koska yleensä uskonto edustaa hengen elämää, samoin kuin ruumiillinen työ ruumiin elämää, ja tavallinen koulu- ja yleensä tutkimustyö sielunelämää, liittyy henkisesti heräävä ihminen uskontoon. Hän on innokas luterilainen, kalvinisti, roomalais- tai kreikkalaiskatolilainen, buddhalainen, brahmalainen, muhamettilainen, juutalainen, riippuen siitä, minkä uskonnon valitsemalla alueella kohtalo eli Karman laki on hänet pannut syntymään.

Eikä olekaan niin ratkaisevan merkitsevää, ei ainakaan alkuaikoina, mihin uskontoon hän kuuluu, kunhan hän itse vain on palavan harras kiintymyksessään. — Hänen uskonsa ja uskontonsa on suureksi osaksi siinä, että hän vastaansanomatta ja epäilemättä uskoo kirjaimellisesti todeksi kaiken, mitä se uskontomuoto esittää, mihin hän kuuluu. Ja tätä uskoa ja luottamusta herätetään ja

elähytetään uskonnollisilla juhlamenoilla: rukoilemisella lauluilla, hartauspuheilla, sakramenteilla, j. n. e.

Tällä kaikella on suuri merkitys ihmisen heräävälle hengelle. Tuo hartaudellinen antaumus on kuin auringon lämpö, joka sulattaa lumen ja roudan, jotta kasvullisuus pääsee esille.

Mutta aika tulee, jolloin ei pelkkä lämpö ja hartaus riitä. Eihän kasvitkaan elä pelkällä lämmöllä; ne tarvitsevat yhtä välttämättömästi myös auringon valoa. Samoin tarvitsee ihmisen sisällinen elämä. Usko ja hartaus on aikansa lämmittänyt häntä, se on yhä syvemmin saanut hänet luopumaan entisyydestään ja antautumaan uskonnolleen. Ja uskonnon tullessa hänelle tärkeäksi tekijäksi, silloin antautumisen tarve ja lämpö kohoaa sydäimestä päähän, tunteista ajatuksiin: hän ei tyydy vain kuuntelemaan, ei sydämellään uskomaan; hän tahtoo myöskin järjellään käsittää sitä ylempää elämää, mihin hän on hartaudella antautunut. Toisin sanoen: mitä suuremmaksi kohoaa hartaus ja lämpö, sitä selvemmin hän älyää pimeyden itsessään ja ympäristössään. Ja tämä tieto vie hänet joskus, joko hitaammin tai nopeammin, kolmanteen kauteen, jota nimitämme:

Yhdistynyt lämmön ja valon kausi.

Niinkuin sydän välitti lämpöä, samoin äly välittää valoa. Valon tarve ilmenee siinä, että ihminen tahtoo myös ymmärtää mitä uskonto on, mitä elämä on, mitä ihminen on. Ja tämä ei hänelle selviä, ellei hänen hartaudella lämmittämä älynsä valaistu. Tämä hengen valo älylle on yhtä välttämätön kuin auringon valo kasville ja ihmisen ruumiille. Tämä käy selvemmin tajuttavaksi ajattellessamme ihmiskunnan elämässä joskus toteutuvan sen, mitä ilmaistaan sanoilla: „Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi maassakin niinkuin taivaassa.“

Isän valtakunta tulisi tietysti silloin, kun Hänen tahtonsa tapahtuisi ihmisten ylläpitämässä maailmassa: valtioissa, yhteiskunnissa ja ihmisten elämässä yleensä. Kun valtiot sortavat toisiaan, kun vallitsee yhteiskunnallinen hätä ja kurjuus, silloin ei Isän valtakunta vielä ole tullut.

Mutta mitä tietä nuo valtiot ja yhteiskunnat saataisi sellaisiksi, että niissä Isän tahto toteutuisi? Tulisiko asia autetuksi, jos joku

enkeli tai Viisauden mestari tulisi nuo asiat järjestämään? Ei. Sillä eivät ihmiset siitä kehittyisi, eivät parantuisi. Kun nuo kultaiset valtiot ja yhteiskunnat jäisivät ihmisten hoitoon, menisiväolot pian entiseen rappioonsa.

Valtiot ja yhteiskunnat ovat inhimillisen älyn luomia. Millaisessa tilassa on ihmiskunnan luova äly, sellaiset ovat tuon älyn luomat valtiot ja yhteiskunnat. Jos niissä vallitsee julmuus ja pimeys, todistaa se, että ihmiskunnan äly on julma ja pimeä. Kun äly henkistyy ja saa valon, silloin henkistyvät valtiot ja yhteiskunnatkin. Nykyään vielä ihmiskunnan älyn ratsu hoippuroi kylmässä kevähängessä, valjaat auenneina, ajajat kylmissä kevätvesissä, tuskaisina ja neuvottomina. Mutta kunhan äly henkistyy ja valkenee, silloin valkenevat valtiot ja yhteiskunnatkin; valo tulee niihin inhimillisen älyn välityksellä.

Tästäkin jo huomaamme, että sellainen uskontomuoto, joka kieltää älyn käyttämisen henkisissä asioissa, se kieltää henkisen valon inhimilliseltä ajattelusta, sulkee sen valtioilta ja yhteiskunnilta; se hidastuttaa ja estää Isän valtakunnan tuloa ihmisten maailmaan. Ja mikäli joku uskontomuoto jäykistyy tuollaiseen yksipuolisuuteen, sikäli se menettää merkityksensä auttavana tekijänä; siitä tulee jarruttaja.

Mutta ihmiskunta ei voi eikä saa jäädä ikuiseen järjettömyyden pimeyteen, vaikkapa joku muodollinen uskonto jäisikin. Ihmiskunta täytyy päästä pimeyden kadotuksesta; täytyy syntyä sellaisia henkisen elämän kanavia, jotka eivät hylkää ihmisen älykään, jotka antavat samalla sekä lämpöä että valoa. Ja sellainen kanava onkin jo olemassa. Samat Suuret Valon ja Viisauden Mestarit, jotka henkisinä aurinkoina säteilevät, valaisevat ja lämmittävät kaikkien uskontojen takana, kaikkien todellisten edistysliikkeiden takana, ne samat Olennot perustivat kahden uljaan ja uskollisen opetuslapsensa, H. P. Blavatskyn ja H. S. Olcottin kautta *Teosofisen Seuran*. Teosofinen Seura syntyi silloin, kun ihmiskunta sitä tarvitsi. Ja teosofisen elämänymmärryksen tehtävänä on nyt sydämen lämmöllä ja älyn valolla auttaa ihmiskuntaa umpikujanteesta, avata sille tietä henkiseen kehitykseen.

Valoa me taas saamme liittämällä älymme henkisten asioiden miettimiseen. Ja koska meillä nyt on aikomus panna älymme

henkisen valon alaiseksi, ryhtymällä miettimään Johanneksen evankeliumin sisäistä, sen käytännöllistä arvoa ja merkitystä, ja koska siirä puhutaan Jeesuksen Kristuksen elämästä, ristin kuolemasta, hautaamisesta ja ylösnousemisesta, niin tahtoisimme aineen ymmärtämisen helpottamiseksi tässä johdannossa lyhyesti puhua: mitä merkitsee

Kristus ja risti.

Puhutaan kuinka Kristus kärsii ristillä, ja sillä kärsimisellään pelastaa maailman. Tämä Kristuksen kärsiminen on virallistuneessa uskonnossa saanut perin rajotetun muodon: typerät ihmiset, itsekkäiden ja sokeiden pappiensa yllyttäminä ja johtamina, tappoivat juutalaissyntyisen jumal-ihmisen, Viisauden Mestarin, Maailmanopettajan ja Vapahtajan. Siinä on kaikki mitä kirkollinen kristillisuus tietää ja sallii saarnattavan Kristuksen ristinkuolemasta.

Nyt sanoisimme: Kristus ei ollut vain kerran ristillä maailman loputtomina aikoina; Kristus on aina ristillä silloin ja siellä, missä on muodollista elämää. Kaikki elävät muodot, linnunratajärjestelmistä ja aurinkokunnista alkaen aina aatteellisiin järjestöihin, lihallisiin olentoihin, pienimpään kasviin ja silminnäkymättömään itiöön, kaikki ne ovat niitä ristejä, joissa Kristus kärsii. Sillä Kristus, todellisimmassa merkityksessä, on juuri se sisäinen Elämä, mikä noita muotoja luopi, rakentaa, ylläpitää, elättää. Siinä tehtävä työ, aineen vastustuksen voittaminen, se on Kristus-elämän kärsimystä ja samalla syvintä iloa. Sentähden, varsinaisimmassa merkityksessä, aina kun joku muoto, joko taivaankappale, uskonto, lihallinen ruumis tai kasvi, kuolee, silloin Kristus otetaan alas siltä ristiltä.

Nyt koetamme rajottua lyhyesti puhumaan kolmesta erikoisesta rististä, joilla Kristus tänä päivänä ja aina on ristiinnaulittuna.

1. Yleismaailmallinen risti.

Meidän aurinkokuntamme kaikkine planeettoineen on elävä olento, vaikkakin me, muodollisesti lyhytikäiset ihmiset, niin puutteellisesti havaitsemme sen hengitystä. Mahtava järkiolento, Logos, Jumala, on sen sisäinen voima. Koko aurinkokuntamme on Hänen ruumiinsa. Ajatteleamalla aurinkokuntamme ikää ja suuruutta

saamme pienen aavistuksen siitä mahtavasta Olennosta, joka sekä omaa kehitystä varten, että samalla, ja ehkä pää-asiallisemminkin, niiden suunnattomien joukkojen, suurempien ja pienempien olen-
tojen kehitystä varten, jotka aurinkokunnassamme elävät ja kehiti-
tyvät, on kaikessa tässä ristiinnaulittuna.

Hänen ajallinen ruumistuselämänsä on niin pitkä kuin on yhden aurinkokunnan elämänsä. Kaikella sillä kärsimyksellä, minkä Hän saa kaikessa kärsimyksessä kokea, jokaisen olennon kärsimyksiä ominaan kantaen, sillä kärsimyksen tuottamalla kehityksellä Hän „pelastaa“ maailman, pelastaa siltä kehityksen asteelta, missä se oli yhden aurinkokunnan elämän alkaessa, siihen tilaan, missä se tulee olemaan sen päättyessä.

Hänen elävä elämänsä tarjoutuu pienempien ravinnoksi, ruumiillisestikin. Mitä tahansa joku olento syö tai juo, syö hän aina Hänen ruumistaan, juo Hänen vertansa. Niinpä alttarin sakramentti, jossa sanotaan syötävän ja juotavan Kristuksen ruumista ja verta, on pyhä vertauskuva siitä tosiasiasta, että aina kun me syömme ruumiimme ravinnoksi, silloin me todella, aivan kirjaimellisesti, syömme yleismaailmallisen Kristuksen elävää ruumista, ja aina kun me juomme, juomme me Hänen elävää vertansa.

Siis jokainen ateria on pyhä sakramentti, ja meidän tulisi syödessämme ja juodessamme aina muistaa Hänen suurta rakkauttaan ja uhriaan. — Tässä onkin syy, miksi ihmiset aterioidessaan koettavat noudattaa puhtautta ja hiljaisuutta. Ja siksi jokainen ylönsyöminen, ruokien ja juomien ääressä renttuaminen ja mäsääminen, on Kristuksen ruumiin ja veren jalkoihinsa tallaamista.

2. Uskontojen risti.

Muistaen mitä edellä sanoimme yleismaailmallisesta rististä, ymmärrämme paremmin uskontojen Kristuksen ja Hänen ristinsä.

Jokainen muodollinen uskontojärjestelmä on Hänen ristinsä. Teosofia opettaa, että on olemassa erikoinen Valkoisten Mestarien Pyhä Veljeskunta, jonka Veljeskunnan oppilaita ja lähettäjiä ovat kaikki profeetat, rakastavat, toimintaan uhrautuvat sielut. Jokainen Veljeskunnan Pyhistä Mestareista johtaa jotakin puolta suuressa kehityssuunnitelmassa. Niinpä määrättyt Mestarit, niin sanotaan, ovat uskontojen takana. Ja erittäin korkea Olento, Mestarien

Mestari, jota sanotaan Maailmanopettajaksi, johtaa ylinnä kaikkia uskontoja. Nykyistä tämän korkean viran haltijaa nimitetään Maitreja, Kristus. Lähinnä hänen edeltäjänään oli se, joka yhtenä ruumistumana tunnettiin nimellä Herra Buddha.

Jokainen uskonto on tällaisen suuren Olennon synnyttämä. Uskontojen suuruutta ja niiden tehtävää ajatellessamme saamme heikon kuvan Hänestä ja Hänen suuruudestaan.

Jokaisen muodollisen uskontojärjestelmän ristillä Kristus kärsii: Hän kärsii meidän kaikkien, opettajien ja oppilaiden välinpitämättömyydessä, hengettömyydessä, itaruudessa, laiskuudessa, ahneudessa, typerässä suvaitsemattomuudessa ja kaavamaisuudessa, joilla me hänet jatkuvasti orjantappuroimme ja tapamme. Ja me jokainen, jotka olemme kylmiä ja välinpitämättömiä Hänen käskyilleen, sille opille, jonka Hän on itse eteemme elänyt, me jokainen olemme niitä rautaisia nauvoja, joilla Hänet ristiinnaulitaan.

Taas Hänen ruumiinsa ja verensä tulee meille henkiseksi ravinnoksi siinä henkisessä lämmössä, valossa, viisaudessa ja voimassa, jota totuutta isoava ihminen uskonnosta saa. Eikä suinkaan vain uskonnon virallisista menoista, vaan pyhistä kirjoista, ja ennen kaikkea tulemalla sisäisesti kosketukseen Hänen elävän henkensä kanssa.

Niinkuin yleismaailmallinen Kristus kasvaa ja kehittyy siinä työssä mitä hän tekee aurinkokunnan johtajana, samoin uskontojen Kristus, Maailmanopettaja, kasvaa ja kehittyy siinä työssä mitä hän uskonnoissa ja muutenkin tekee ihmiskunnan ja muidenkin kehitysjärjestelmien hyväksi.

Sillä tavalla toiminnan, työn ja kärsimyksen ja uhrautumisen kautta kaikki pelastuvat. Mistä? Pienemmästä voimasta ja tietomäärästä suurempaan voimaan ja tietoon. Hänelle ja kaikille olennoille aukenee yhä suurempia tehtäviä maailmojen kehitysjärjestelmissä.

Ja siten ihmiskukin pelastuu: se nousee aikakausien vieressä yhä suurempaan valoon, viisauteen, henkisyyteen.

Tällä tavalla Kristus on meidän kanssamme maailmanaikojen vaihdellessa, elämänkausien alusta niiden loppuun.

3. *Ihmisristi.*

Sanoimme jo, että jokainen elävä muoto on risti, ja jokaisen muodon sisällä oleva Elämä on Kristus. Niin on ihmisessäkin. Mutta ihminen on jo paljon pitemmällä kehityksessään kuin kasvi ja eläin; siksi ihmissä ei vain kiinteä ruumis ole risti, vaan yhtä paljon hänen eläimellinen sielunsa, itsekkäät tunteensa, halunsa ja ajatuksensa. Kaikki tämä muodostaa kuolevan persoonallisuuden, ihmisen alemman minän, jossa Kristus, kuolematon yksilöllisyys, on ristiinnaulittu.

Kaikki ihmiset osaavat elää tuota alempaa, eläinihmisen elämää. Mutta ihmisessä on vielä, niinkuin sanottu, yksilöllisesti kuolematon puoli. Tämä on jokaisessa nykyisessä ihmiskunnan ihmisessä oleva Kristus. Toisissa se on vaan vielä uinuvana, toisissa jo syntyneenä, muutamissa kärsivänä, joissakin ylösnousseena.

Tästä Kristuksesta emme ryhdy tässä johdannossa enempi puhumaan, koska se esitys, mikä sisältyy Johanneksen evankeliumiin, on etupäässä juuri tämän ihmisessä syntyvän, taistelevan ja voittavan Kristuksen kuvausta, vaikkakin siihen on tullut piirteitä yleismaailmallisesta ja uskontojen Kristuksesta.

I OSA.

Totuudenetsijä Johannes Kastajana.

Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta. Joh. 1. 8.

1. LUKU.

Alussa oli Sana ja Sana oli Jumala.

Johanneksen evankeliumi alkaa:

1. Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.
2. Hän oli alussa Jumalan tykönä.
3. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt.

Mikä on tämä paljon puhuttu Sana, joka oli Jumalan tykönä ja oli itse Jumala?

Älköön luultako, että tätä tai muuta pyhän kirjan kuvausta on ymmärrettävä vain yhdellä määrättyllä tavalla.

Tietysti tässä on kyseessä määrätty asia, mutta sen ilmeneminen tapahtuu eri asteissa. Ymmärtääksemme tätä, täytyy meidän lähteä siitä tosiasiasta, sanottakoon sitä vaikka olettamukseksi, että maailman kaikkeus on pohjaltaan kaksinainen, ja että itse Olevaisuudessa piilee mahdollisuudet kaksinaisuuteen.

Näitä olevaisuuden kahta puolta nimitetään: negatiivinen ja positiivinen; passiivinen ja aktiivinen; naisellinen ja miehinen; aineellinen ja henkinen; pimeys ja valo. Molemmat ovat alku-perältään yhtä ikuisia, mikäli me kykenemme ikuisuutta käsittämään.

Nämä olevaisuuden kaksi puolta ovat välttämättömät edellytykset kaiken toiminnan ilmenemiselle. Jos ajattelemme sellaista tilaa, missä ei ole mitään liikuntaa eikä sen tähden mitään elämää

eikä toimintaa, silloin nuo olevaisuuden kaksi puolta ovat aivan-
kuin yhteensulautuneita, se on alkukaaoksinen tila, avaruuden yö.

Jos sitten ajattelemme Universumin syntymistä, mikäli me
sitä kykenemme ajattelemaan, voi se tapahtua niin, että alkuperäi-
nen olevaisuus itsessään hautuuntuu eli kypsyy siihen määrään
ja asteeseen, että olevaisuudessa herää liikehtimistä, kaksiutumista;
olevainen jakautuu, erittäytyy alistuvaan ja toimivaan puoleen.
Tämä kaksinaisuus on aivan välttämätön ehto ja edellytys toimin-
nalle, elämän ilmentymiselle; täytyy olla toimija ja toiminnan
kohde, se mikä toimii ja se mikä vastaanottaa toiminnan.

Kaikki ilmennyt elämä on syntynyt ja yhä syntyy tämän peri-
aatteen mukaan. Tältä pohjalta lähtien voisimme katsoa asiaa
ainakin kolmelta kehitysasteelta: 1) aurinkokunnan syntynä, 2)
rodun ja sen uskonnon ja sivistyksen syntynä, 3) ihmisen syntynä.

1. Aurinkokunnan synty.

Vaikka olettaisimme itse maailman kaikkeuden pohjimmaltaan
olevan mitä tahansa, vaikkapa liikkumista ja liikkumattomuutta
samalla kertaa, niin kuitenkin ymmärrämme rajattomassa avaruu-
dessa olevan suuria maailmoja, aurinkokuntia, joista muutamat
aina vuoronsa loistavat toimivalla valollaan avaruuden pimeydessä,
toisten ollessa vetäytyneinä lepoonsa pimeyteen.

Nämä avaruudessa tuikkivat tähtijoukot, jotka itsessään muo-
dostavat omia mahtavia universumejaan, maailmojaan, aurinkokun-
tiaan, ne eivät suinkaan ole vain palavia tai kylmiä, valoisia tai
pimeitä ainejoukkoja. Ei, ne ovat, jos niin saisi sanoa, eläviä,
liikkuvia, toimivia ajatuspyörteitä, eläviä järkikeskuksia.

Aurinkokunnan alkajana, järjestäjänä, liikkeellepanevana voi-
mana on henkinen mahti, Logos, Sana eli Jumala, joka itsessään
on kolmiyhteinen: Järki, Viisaus ja Voima. Tämä Logos, tämä
elävä Sana, se oli alussa, aurinkokunnan alussa, olemassa. Kun
se veti itsensä irti itsestään, huomattiin kaksi puolta, aine ja henki;
henki muovaili itsessään olevaa ainetta ja rakensi maailmoja.

Sillä tavalla aurinkokuntaa luova Sana on alussa Jumalan
tykönä ja on itse Jumala, ja „kaikki on saanut syntynsä hänen
kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt“.

Ulkoinen maailma planeettoineen ja yhä pienentyvine muotokuksineen on se Liha, joksi Sana on tullut.

Nämä olevaisuuden kaksi puolta ovat, elämää synnyttääkseen, erilleen vetäytyneinä, tavallaan ottelussa keskenään. Ainemaailman tajunta on eristäytymistilassaan menettänyt tietoisuuden henkisestä puolestaan, tahtoen kulkea yhä pitemmälle eristäytymisen tiellä. Aineellinen puoli on silloin aivankuin oma maailmansa, joka ei tahdo tunnustaa henkistä kaksoispuoltaan, vaikka se kyllä on kaiken aikaa mukana. Eli niinkuin sanotaan:

10. Maailmassa hän oli, ja maailma on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä tuntenut.

Aivan niin. Aineellinen maailma on henkisen voiman ilmevä pyörre, jossa henki on aina mukana, vaikka aineellinen tajunta ei ole tästä tietoinen, vaan pyrkii, kerran liikkeellepantuna, saamansa keskipakoisuus-voiman vaikutuksesta, menemään omia teitään, loittonemaan erilleen. Henkinen voima sitävastoin vaikuttaa maailmojen pyörteessä keskihakoisena, koossapitävänä ja rakentavana voimana.

2. Roduissa ja uskonnoissa.

Ihmiskunta muodostaa rotuja, vanhojen hävitessä yhä uusia rotuja. Jokainen rodussa elävä sielu on kyllä oma yksilönsä, eläen omaa elämäänsä ja kehitystään.

Mutta vaikkakin jokainen sielu on oma kokonaisuutensa, on hän samalla pienenä osana rodun kokonaisuudessa. Rotu on tavallaan yksi suurempi ruumis, jonka soluina ovat yksityiset ihmiset. Siksi pä jonkun rodun tila on tavallaan summa siihen kuuluvien yksilöiden tilasta.

Mutta tämä rotu ei myöskään synny tyhjästä, tai sattumalla. Vaikkakin rodun ruumiit ja kaikki muodollisuus muodostavat yhden ruumiin, ja ihmisten henkisyys taas rodun yhteisen hengen, saavat ne kumpikin, ja täytyvät saada, oman kokonaisedustajansa. Sellaisia ovat rodun suuret johtajat, Manu ja Bodhisattva. Heitä olemme kristittyinä oppineet nimittämään Kuningas ja Kristus, tai ehkäpä myöskin, aatteellisemmin, Laki ja Evankeliumi. Manu aivankuin kerää itseensä kaiken muodollisen puolen ja ohjaa sen

kehittymistä. Bodhisattva taas kerää tajuntaansa rodun henkisen puolen summan. Molemmat ovat tavallaan tulleet lihaksi heille kuuluvassa rodussa. Manu on tullut lihaksi ruumiillisesti alkavassa rodussa. Hänen ajatuksessaan on perikuva siitä muodosta, jota ilmentämään rotu on syntynyt ja jonka saavuttamista kohti se kehityksen kautta kulkee. Hänen luovan ajatuksensa kautta maailma, s. o. rotu, luodaan. Kaikki siinä saa alkunsa hänen kauttaan. Ja tuo hänen oma maailmansa ei häntä tunne; maailma ei häntä tunne, koska se ei vielä ilmennä sitä olemusta, mikä Manun ajatuksissa on rodun tavoiteltavana.

Samoin on Bodhisattvan laita. Hän ylimäisenä henkisenä opettajana kerää tajuntaansa koko rodun henkisen arvon. Hänen tajunnassaan on taas kuva siitä taivaallisesta ihmisestä, jota rotu henkisessä puolestaan kasvattaa. Hän tulee tavallaan lihaksi kaikissa uskonnollisissa ja sivistyksellisissä laitoksissa ja järjestöissä. Niiden syntymisessä on hänen tietonsa luova sana ollut vaikuttamassa. Ja häntäkään ei hänen oma maailmansa tunne. Maailma ei häntä tunne, koska se ei vielä ole saavuttanut sitä täydellisyyttä minkä Bodhisattva sielussaan tallentaa rotuaan varten. Osaksi tätä samaa tarkoittanee Paavali sanoessaan: „Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa.“ Koloss. 3:4. — Hän sanoo eläviä ihmisiä kuolleiksi. He kyllä elävät, mutta vain alemman minän puolittain eläimellistä elämää Heidän taivaallinen ihmisensä on vielä kätkeytynä Bodhisattvan tajunnan kautta Jumalassa. Ihmiset eivät vielä ole tietoisia omasta henkisestä päämäärästään, ja sentähden Bodhisattva ikäänkuin sulkee itseensä heidän päämääränsä; ihmiset aivankuin elävät hänessä, ja hän kolkuttaa heissä:

4. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo.

Ihmisten elämä elää hänessä ja hän on heidän valonsa.

5. Ja valo loistaa pimeässä, ja pimeä ei sitä käsittänyt.

Juuri niin. Bodhisattvan henkinen valo loistaa hänen olemuksensa, opetuksensa, puheittensa ja sanojensa takana, mutta alemman tilansa pimeydessä ihmiset eivät sitä valoa käsitä. Ihmiset näkevät vain ulkoisen puolen, jääden sitä joko ihmettelemään tai ihailemaan, ymmärtämättä ryhtyä muodollisuuksien takana

olevaa valoa seuraamaan. Ja siksi he edelleen pysyvät ulkoisten muodollisuuksien pimeydessä, Paavalin mukaan kuolleina.

12. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.

Kaikki ne, jotka etsivät häntä hänen ulkoisten opetustensa takana ja ottavat hänet vastaan, ne aivankuin rakentuvat uudelleen, sisäisesti, henkisesti; he tulevat Jumalan lapsiksi, s. o. ylempi, jumalallinen puoli syntyy heissä.

13. Ja ne eivät ole syntyneet verestä ja lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta.

Eipä ei. Ihmisten täytyy päinvastoin luopua lihan tahdosta antaakseen itsensä uskonnon sisäisen hengen muodosteltavaksi, vasta sitten uskonto teho ja synnyttää ihmisessä olevan Jumalan.

3. Ihmisen syntymä.

Myöskin jokaisessa ihmisessä on tuo samainen aineen ja hengen kaksinaisuus. Tietysti, ei mitään koko ilmenneessä luonnossa voi olla ilman tätä kaksinaisuutta, vaikkakin se ilmenee eri mittassa ja asteissa.

Ihmisestäkin voidaan sanoa: „Alussa oli Sana ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.“

Ihmisyyden alussa oli vain Sana, vain henki. Tämä elävä Sana on sitten alkanut muovata ainetta, rakentaa itselleen maisia ruumiita, joten ihmisessäkin „kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan.“

Tämä mainen ihminen ei olisi mahdollinen, ellei sen sisässä ja takana toimisi henkinen ihminen. Ilman sen takana olevaa elävää Sanaa se olisi vain hukkuva varjo, häviävä olio.

Tämä sisäinen puoli on maisen ihmisen elämä ja valo: „Hännessä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo.“

Elämä on hänessä ensiksikin niin, että vain tuo sisäinen ihminen on ikuisesti elävä, kuolematon. Toiseksi: alemman ihmisen elämästä, työstä ja kokemuksista, vetäytyvät tulokset ikuisen Sanaan vain mikäli ne ovat sopuoinnussa Sanasta loistavan valon kanssa: kaikki valonarka palaa poroksi.

Tässä sanassa on siis kätkeytyä sekä itse kaikkiallinen elämä, että alemman elämän tuloksista se, mikä kestää ikuisuuden valoa.

Tämä elämä on samalla ihmisten valo; ainoastaan sisästäpäin tulee todellinen valo. Ja se valo suurenee mikäli alempi elämä mukautuu sopusointuun ylemmän kanssa, kunnes joskus suuren voiton päivänä kaikki tulee valoksi.

Tämä elävä sana tulee lihaksi useammassa asteessa ja merkityksessä. Ensiksi siinä alkuaikaisessa merkityksessä, kun ihminen on alkanut pitkän lihaantumisen sarjan kaukaisessa menneisyydessä. Toiseksi, jokaisessa tuohon pitkään lihaantumisien sarjaan kuuluvassa ruumistuksessa, jälleensyntymässä. Ja kolmanneksi vielä siinä salatummassa merkityksessä, kun henki joskus voittaa aineen ihmisessä. Ihminen saavuttaa joko hetkeksi tai lopullisesti sen tilan, jolloin hän lihaantuneenakin osaa elää hengen elämää. Sitä tarkotettanee lauseella:

14. Ja sana tuli lihaksi ja asui meidän keskuudessamme, ja me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.

Vaikka ihmiselle syntyy uudelleen ja yhä uudelleen maisia ruumiita, on tämä hengen voitto aineesta ainosyntyinen, erikoislaatuinen, maisten ruumistusten pitkässä sarjassa. Sen tuloksena on sisäisessä tilassa ilmenevä Poika, joka ei ole syntynyt „verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta“.

Sellaisen Jumalasta syntyneen koko olemus on kirkkautta. Kun tuo Jumalasta syntynyt Poika pääsee ihmisessä voitolle, katselee hän, alempaan minäänsä ruumistuneena ollessaan, tuota sisäistä kirkkautta, seuraa sen valoa toiminnassaan. Ja silloin ihminen juuri tällä elämänsä toiminnalla sanoo itselleen: „Me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta“.

Armoa ja totuutta on niiden ihmisten elämä, joissa ainokainen syntyminen on tapahtunut. He katselevat omassa toimivassa sie-lussaan tuon Jumalasta syntyneen Pojan kirkkautta, katselevat sitä, kuuntelevat ja seuraavat sitä.

Ja niin tehdessään he ovat täynnä totuutta, koska he seuraavat totuutta; he ovat täynnä armoa, koska he armahtavat, säälivät.

**Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan
valosta.**

Seuratessamme edellä sanan lihaksi tulemista, huomasimme sen saattavan tapahtua useammalla tavalla ja monissa asteissa. Samoin on tämän ennustavan eli todistavan valon laita, jota Johannes personoi. Sekin esiintyy kaikissa niissä asteissa, joissa sanakin tuli lihaksi.

1. Ennustava kosmillinen valo.

Jo luomiskuvauksessa puhutaan useammanlaisesta valosta. Niinpä jo ensimmäisenä luomispäivänä Jumala sanoi: „Tulkoon valkeus!“ Ja valkeus tuli. Sitten luomistyön jatkuessa taas neljäntenä päivänä luodaan „valoja taivaan kanteen erottamaan päivää ja yötä“: „Jumala teki kaksi suurta valoa, suuremman valon hallitsemaan päivää, ja pienemmän valon hallitsemaan yötä, ja tähdet.“

Jos nyt sanoisimme ensimmäisenä päivänä ilmenevää valoa todelliseksi, alkuperäiseksi valoksi, silloin ulkoisissa auringoissakin esiintyvä valo on vain alkuperäisen valon ruumistuma, samoin kuin koko tämä fyysillis-aineellinen maailma, jonka esiintymisen ja näkymisen fyysillinen valo tekee mahdolliseksi, on ulkonaisena todisteena ja ruumistumana sisäisestä maailmasta.

Siitä huolimatta ei tämä ulkonainen maailma suinkaan ole tarkotuksettomasti olemassa: siinä toimitaan, siinä kehitytään. Se valo mikä ulkoista maailmaa johdattaa, se vie sitä sisäisen maailman suurempaan viisauden ja järjestyksen valoon. Kun Jumaluus on aikansa ollut ja kehittänyt ulkoisessa tilassaan, vetäytyy se sisäiseen tilaansa. Silloin kosmillinen Johannes-valo, ulkoinen planeetta-järjestelmä häviää, kehityksen kautta uppoo sisäiseen valoon. Sisäinen maailma, todellinen valo, on aina ollut mukana, vaikkei se ole ollut ilmeisenä havaittavissa. Mutta kun muotojen maailma on ennustavana eli todistavana valona tehtävänsä suorittanut, silloin se väistyy, ja todellisuuksien valo jää hallitsemaan.

2. Uskontojen ennustava valo.

6. Esiintyi mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes.

7. Hän tuli todistamista varten, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan.

8. Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta.

Niinkuin maailman alussa ilmeni esi-kosmillinen valo, ja vasta myöhemmin ne valot mitkä ulkoisessa maailmassa valaisevat, samoin on uskonnoissakin; sama menetelmä niissäkin toistuu.

Ennenkuin uskonto syntyy muodollisesti, täytyy sen saada alkusysäys henkisen viisauden valosta. Niinkuin ei ulkoinen aurinkokunta olisi voinut ilmentyä ellei syvyyden Jumalvoima olisi leimahtanut esikosmilliseksi valoksi, samoin ei ulkoinen uskonto olisi voinut esiintyä ellei henkisestä maailmasta olisi siihen annettu sysäystä. Vasta tuon henkisen valon, Maailmanopettajan, esiinnyttyä, kehittyy muodollinen uskontojärjestelmä siihen kuuluvine toisasteisine valoineen. Jos Maailmanopettajaa pitäisimme uskontojen esikosmillisena valona, ja muodollista uskontoa toisasteisena valona, silloin tässä viimemainitussa voisimme ehkä myös huomata auringon, kuun ja tähdet. Ehkä ulkoisena aurinkona esiintyisi siinä oleva tieto ja opetus. Kuu taas edustaisi oppivaa puolta, sitä, joka vastaanottaa uskonnon opetuksen, josta oppimisesta saatu valo heijastaa auringon valoa. Tähtiä edustaisivat yksityiset opettajapaikat. Ja niinkuin tähdet taivaalla alkavat näkyä vasta illalla, maan ollessa kääntyneenä auringon eteen, ja häipyvät näkyvistä aamulla auringon päästessä näkyviin, samoin ulkoiset oppipaikat, muodollinen kaavamaisuus, pääsee näkyville sitten, kun alkuperäinen henkinen tieto jää muotojen varjoon. Mutta muodollinen tieto pimenee taas uuden henkisen auringon noustessa.

Siten Johannes Kastaja edustaa yhdessä merkityksessä ulkoista uskontoa. Muodollinen uskonto „tuli todistamista varten, todistamaan valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan.“ Muodollisen uskonnon tehtävänä on „kastaa“, s. o. opettaa ja johdattaa ihmisiä löytämään tosi valon, sisäisen valon.

Tämä sisäinen tosivalo on kyllä aina mukana, mutta siitä eivät muodollisuuksissa olevat tiedä. Niinhän Johannes sanookin itsestään:

33. Ja minä en tuntenut häntä.

Useat ulkonaiset opettajat eivät tunne, koska eivät seuraa

sisäistä valoa, vaikka se kyllä aina on avuksi tarjoutumassa. Samoin opettavat. Koko opetus on siinä tilassa, että siitä täytyy sanoa:

26. Keskeillänne seisoo se, jota te ette tunne.

27. Hän on se, joka tulee minun jälessäni ja jonka kengän paulaa minä en ole arvollinen päästämään.

Muodollinen temppelijärjestelmä on sen takana olevaan Mes-tarin Veljeskunnan Temppeliin aina siinä asemassa, että sen täytyy sanoa: „jonka kengän paulaa minä en ole arvollinen päästämään“; ja

30. Minun jälessäni tulee mies, joka on ollut edelläni, sillä hän oli ennen kuin minä.

Ennenkuin muodollinen uskonto oli olemassa, oli Pyhän Veljeskunnan elävä Temppeli olemassa. Ja muodollisen uskonnon rappeutuessa ja hävitessä, jää Veljeskunnan Temppeli olemaan, josta lähtevä uusi henkinen sysäys synnyttää uuden ulkoisen uskonnon.

3. *Ennustava valo ihmisessä.*

Jokainen ihminen on maisessa persoonallisuudessaan Johannes, mies Jumalan lähettämä. Henkisenä olentona ihminen on yhtä kaikkiallisen Jumaluuden kanssa. Käytännöllistä tarkotusta varten tuo jumal-olento lähettää eli synnyttää itsestään aivankuin toisen olennon, maisen persoonallisuuden, joka maaelämän kestäessä esiin-tyy itsenäisenä olentona.

Niinkuin kuu lähettää valoa, auringosta heijastunutta, samoin persoonallisuudella on oma valonsa, tajuntansa, älynsä, joka samoin on heijastus ylemmästä Järjestä. — Tämä Johannes-personallisuus on tietysti kehityksen alainen. Alukehityksessään ihminen on aivan tuon Johannes-valonsa varassa. Eikä hän muuta kaipaakaan. Mutta joskus hän kyllästyy, pysähtyy tarkkailemaan maailmaa, elämää ja itseään — ja huomaa valonsa riittämättömäksi. Silloin hän alkaa kysellä ja etsiä. Tässä etsimisessään hän tietysti joutuu suhteeseen ja kosketukseen omien ja ulkoisten voimien kanssa. Tätä kuvataan mainiolla tavalla, kun juutalaiset ja fariseukset lähettävät Johannekselta kysymään, kuka hän on:

19. Ja tämä on Johanneksen todistus, kun Juutalaiset lähettivät hänen luokseen Jerusalemissa pappeja ja leviittoja kysymään häneltä: „Kuka sinä olet?“

20. Ja hän tunnusti eikä kieltänyt; ja hän tunnusti: „Minä en ole Kristus.“

21. Ja he kysyivät häneltä: „Mikä sitten? Oletko sinä Elias?“ Hän sanoi: „En ole.“ „Se profeettako olet?“ Hän vastasi: „En“.

22. Niin he sanoivat hänelle: „Kuka olet, jotta voisimme antaa vastauksen niille, jotka meidät lähettävät. Mitä sanot itsestäsi?“

23. Hän sanoi: „Minä olen erämaassa huutavan ääni, joka sanoo: 'Tehkää tie tasaiseksi Herralle', niinkuin Esaias profeetta on sanonut.“

Tämä kuulustelu-keskustelu tapahtuu tietysti Johanneksen omassa sielussa. Koska hän tahtoo enemmän tietoa maailmasta ja elämästä ja itsestään, tutkii hän ulkoisen kirkon, pappien ja leviittain tietoa. Ja viimein täytyy hänen itseltään kysyä: „Kuka sinä olet?“ Hän on esim. tutustunut maailman suuriin uskontoihin, niitä toisiinsa vertaillen, on tutustunut teosofian esittämään jälleensyntymisen ja syyn- ja seurauksen lakiin, on päässyt siihen lopputulokseen, etteivät uskontojen oppijärjestelmät sellaisinaan ole päteviä, että ne ainakin monissa kohdissa ovat vertauskuvallisia. Silloin koko oppijärjestelmä särkyy ja hän tuntee vapautuvansa sen kahleista. Hän käsittää, etteivät ihmiset pelastu opettajansa ja Vapahtajansa tappamisella. Hän oppii ymmärtämään, kuinka jokaisen ihmisen on kuljettava jälleensyntymisen pyörässä siksi kunnes hän kehityksen kautta siitä vapautuu.

Tässä tilassa ihminen saattaa joutua omituiseen asemaan itsensä ja suhteessaan ympäristöönsä. Hänessä voi vakaantua jonkunlainen älyllinen varmuus siitä, että hän itse on oma vapahtajansa. Tämä saattaa helposti johtaa älylliseen varmuuteen, yhteyteen. Sellainen tilanne on saattanut kohdata joitakuista niistä totuudenetsijöistä, jotka ovat teosofian kautta valoa etsineet. Hänen sisässään alkaa ikäänkuin syyttään kaikua: oletko sinä Kristus, oletko, voitko olla oma vapahtajasi? Se ääni kaikuu häneltä ulkoakin päin. Sen saa teosofisena totuuden etsijänä useasti kuulla. Hänelle sanotaan: kyllähän ne teosofit ovat siivoa väkeä, hyviä ihmisiä, mutta niillä ei ole Vapahtajaa. Ja ellei teosofi ole löytänyt sydämessään Vapahtajaa, mystillistä Kristusta, ei hän kykene antamaan kysyjälle tyydyttävää vastausta Kristuksesta. Ja hän alkaa itsekä vähitellen epäroidä ja horjua, tuntee itsensä sisäisesti

tyhjäksi ja kovaksi, tuntee sittenkin jääneensä ilman Kristusta, ilman Vapahtajaa. Ja silloin saattaa tapahtua jompikumpi: hän joko jättäytyy järjen varaan, jolloin hänen sydämensä kylmettyy ja kovettuu ja hänen sisäinen elämänsä kuolee, tai hän tipahtaa takaisin siihen ulkoisen uskonnon pelastusjärjestelmään, josta hän jo niin varmasti luuli vapautuneensa.

Tämä jälkimäinen vaihtopuoli on tuhat kertaa parempi kuin edellinen, nim. että hänen henkinen elämänsä kuolisi.

Mutta jos hän on saattanut olla riittävän kauan ulkoisen uskonnon puristuksessa, että hänen sisäiset voimansa ovat kasvaneet riittävän suuriksi, silloin hän ei pysähdy kumpaankaan, vaan ponnistelee yhä edelleen. Hän kysyy vakavasti itseltään: Oletko sinä Kristus, kykenetkö vapahtamaan itsesi? Ja itseään tutkiessaan hän nöyrtyy, hän tunnustaa: Minä en ole Kristus, minä en kykene itseäni vapahtamaan. Hän asettaa itsensä Suurien rinnalle, vertailee itseään niihin, ja huomaa pysähtyneensä väärälle paikalle, luulemaan itsestään liian suuria. Hänen täytyy nöyrtyen laskeutua korkeudestaan, lähteä etsimään omaa paikkaansa ja tehtävänsä elämän kokonaisuudessa.

Nyt hän on saanut oikeasta päästä kiinni, lähtenyt kulkemaan nöyryymisen tietä, lapseksi tulemisen tietä. Hän alkaa vakavasti tutkia itseään, kysyä itseltään: „Kuka sitten? Oletko Elias?“ Ja itseään tutkittuaan hän huomaa, ettei hän edes sellainen ole. Ja kysyessään itseltään: „Se profeettako olet?“, oletko edes mikään profeetta, täytyy hänen tunnustaa: „En“, en ole minkäänlainen profeetta; minä en kykene toimimaan minkään profeetan tavalla.

Mutta totuudenetsijänä hän ei tietenkään voi jäädä pelkkään kielteisyyteen. Vaikkakin hän itsetarkkailussa huomaa yhä alenevansa, niin että alkaessaan Kristuksesta ja Eliaasta, ja huomattessaan ettei hän sellainen ole, eikä edes niinkuin mikään profeetta, niin täytyyhän hänenkin kuitenkin joku oila. Ja yhä syvemmillä itseensä tungettuaan täytyy hänen sanoa itsestään erään profeetan sanoilla: „Minä olen erämaassa huutavan ääni joka sanoo: 'Tehkää tie tasaiseksi Herralle.'“ Niin, todellakin, sellainen minä olen — sanoo totuudenetsijä, Johannes, itselleen — minun täytyy olla maailmassa huutavana äänenä Herralle, minun täytyy puh-

distaa itseäni, minun täytyy toimia maailmassa totuuden ilmitulemiselle, Herran tulemiselle.

Ja hänestä tulee, vaikkei hän ole edes mikään profeetta, hänestä sittenkin tulee huutavan ääni maailman pimeässä erämaassa. Ja silloin hän saa toiset voimat vastaan.

24. Oli myös lähetetty muutamia fariseuksia;

25. ja he kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: „Miksi sitten kastat, jos et ole Kristus etkä Elias etkä se profeetta?“

Hänen farisealaisuutensa, pieni omanarvontuntonsa, joka on oikeastaan laiskuuden ja ylpeyden yhtymä, vaikkakin näyttäytyä teennäisenä, ellemme sanoisi: tekopyhänä nöyryytenä, se nostattaa hänen sielussaan tuollaisen kysymyksen. Haluten vetäytyä entiseen välinpitämättömyyteensä, sanoo hän itselleen: Koska minä en ole mikään täydellinen, mikään Kristus, en mikään Elias, enkä edes minkäänlainen profeetta, niin miksi minä „kastan“, miksi pyrin puhtauteen, miksi toimin totuuden puolesta, aatteen puolesta? Eikö olisi parempi pysyä syrjässä, erämaassa, odottaa siksi kunnes minulle kehittyisi joitakin selvänäköisiä, selväkuuloisia, joitakin profeettallisia kykyjä? Vasta sittenhän voisi jotakin tehdä.

Näille totuudenetsijän – silinä sellainenhan Johannes Kastaja on – sielussa esiintyvälle vastavoimille kaikuu Kastajan ylemmässä tajunnassa:

26. Johannes vastasi heille sanoen: „Minä kastan vedellä; mutta keskellänne seisoo se, jota te ette tunne.

27. Hän on se, joka tulee minun jälessäni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvoinen päästämään.“

Tämä tietää personallista nöyryytymistä Johanneksessa. Hän ei pidä itseään liian halpana eikä liian arvokkaana tekemään sitä työtä mihin hän kykenee henkisessä taloudessa. Hän selvittelee itselleen: Vaikka teenkin vain pientä ja heikkoa työtä hengen ja aatteiden maailmassa, vaikka kastankin vain vedellä, teen sitä sittenkin, teen antautuvalla, uhrautuvalla mielellä ja sydämellä. Tämä personallinen vaatimattomuuteni ja uhrautuva kestävyuteni, se se näkymättömänä voimana tukee minua heikkoudessani, pysyttää tasapainoa työssäni. Työ tekijäänsä opastaa, se voimia ja kuntoa kasvattaa. Juuri tämä työssä ja ponnistuksissa kehittyvä taito ja kunto on se mikä tulee jälessäni. Vaikka kykenenkin

vain heikosti vedellä kastamaan, niin mitäpä siitä; teen sitä sitenkin, luottaen lakiin, kehitykseen ja henkisten Mahtien opetukseen.

Ja Johanneksen päättävä luottamus toteutuu:

29. Seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan luoksansa ja sanoi: „Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!“

Mitä tämä tietää? Se tietää sitä, että Johannes utterasti saarnasi parannuksen kastetta, se on teki henkisyiden hyväksi maailmassa aina sitä palvelustyötä mihin tahansa kykeni. Tämä päätävässä kestävydessään nöyrä ja uhrautuva työ vähitellen aivan omalla voimallaan puhdisti hänen sydäntään, kehitti hänen älyään, lisäsi hänen henkisyttään ja luonteensa joustavuutta siinä määrässä, että hän vähitellen joutui kosketukseen henkisten voimien kanssa, tuli elävään tietoisuuteen näkymättömän Mestarin kanssa.

Tämä tietoinen kosketus henkisen maailman kanssa, hiljainen, sisäinen yhteys elävän Mestarin, Kristuksen kanssa, se saa hänet ymmärtämään uhrautumisen arvoa ja merkitystä, se saa hänet yhä enemmän luopumaan omista persoonallisista harrastuksistaan ja ilolla antautumaan sisäisen Kristuksen palvelukseen.

Nyt hänellä taas on Kristus, Vapahtaja, nyt hän ymmärtää mitä merkitsee lunastustyö, maailman syntien sovitustyö. Nyt hän sydämessään ja älyssään tietää, mitenkä Suuret Vihityt johtavat ihmiskuntaa jatkuvan kehityksen kautta suuren vapautumisen aamunkoittoa kohti. Hän tietää vielä, kuinka yksilö, joka osaa etsiä, joka päättää antautua Heidän suureen työhönsä, joutuu Heidän erikoisen opastuksensa alaiseksi.

Tästä hän sanoo:

31. Ja minä en tuntenut häntä; mutta sitä varten, että hän tulisi ilmi Israelille, minä olen tullut vedellä kastamaan.

Hyvin selvää puhetta, kunhan vain ymmärrämme sen sisäisen merkityksen. Johannes ei tuntenut tuota jälessään tulevaa, ei tuntenut silloin vielä itsessään piileviä voimia. Ne vielä uinuivat hänessä. Ja saadaksensa ne heräämään, tullakseen ne tuntemaan, täytyi hänen ryhtyä kastamaan, ryhtyä puhdistavaan, uhrautuvaan työhön. Ainoastaan tällä epäitsekäällä, uhrautuvalla työllään hän puhdisti sielunsa, herätti sisäiset kykynsä, teki itsensä korkeampien voimien kanavaksi, saaden tietoisesti tuntea Mestarinsa läsnäoloa.

Johannes jatkaa:

32. Ja Johannes todisti sanoen: „Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas niinkuin kyyhkysen, ja hän jäi hänen päälleen.

33. Ja minä en tuntenut häntä; mutta joka lähetti minut vedellä kastamaan, hän sanoi minulle: 'Jonka päälle näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä.'

34. Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika.“

Tämä tietää, että kun Johannes kastoi vedellä, teki työtä ja taisteli, oli hänellä tietysti aina valikoitavana useampia toimitustapoja. Ja kun hän jollakin tavalla toimiessaan, jotakin menetelmää seuratessaan, tunsu saavansa siihen sisäisen myöntymyksen, oli se hänelle merkki siitä, että menettely oli hyvä, tapa oli oikea.

Sitä menettelytapaa noudattamalla hän osasi nousta yhä lähemmäksi sisäistä henkeä; hänen työnsä saavutti yhä suuremman henkisyuden, se tuli todellakin voidelluksi hengeltä korkeudesta.

Ja niin hän on nähnyt ja todistanut, että „tämä on Jumalan Poika“. Hän on käytännössä todentanut, että aina hänen sielun-tilansa ja toimintansa ollessa sellaista, että hän saa sille sisäisen suostumuksensa, silloin hän on sisäisesti Jumalaan liittynyt, on henkisen maailman kansalainen, Jumalan Poika.

Näin

9. Tämä tosi valo, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.

Tämä sisäinen valo on loppujen lopuksi valaiseva jokaisen ihmisen. Ja se on aina tulossa maailmaan, jokaiseen maiseen ihmiseen, kunhan ihminen vaan ensin itsensä „kastaa“, itsekkäisyydestä puhdistaa. Tämä tosi valo on se voima, joka paineellaan ajaa jokaisen ihmisen joskus sydämensä erämaahan, Herralle tietä valmistamaan.

Opetuslasten siirtyminen Johannekselta Jeesukselle ja niiden lisääntyminen.

Kun Johannes näin kastaessaan on löytänyt sisäisen valon ja elämän ja todentanut sen, sanotaan sitten:

35. Seuraavana päivänä Johannes taas seisoi siellä ja kaksi hänen opetuslapsistaan.

36. Ja kiinnittäen katseensa Jeesukseen, joka siellä käveli, hän sanoi; „Katso, Jumalan Karitsa!“

37. Ja ne kaksi opetuslasta kuulivat hänen näin puhuvan ja seurasivat Jeesusta.

Miksi Johanneksen opetuslapset noin jättävät opettajansa ja liittyvät Jeesukseen? Ensiksikin tähän sisältyy se järjestelmällinen totuus, että henkisessäkin maailmassa, samoin kuin tavallisessa koulujärjestelmässä, alempi opettaja valmistaa oppilaita ylemmälle.

Mutta katsellessamme tätä etupäässä yksilöllisenä sieluelämän kuvauksena, merkitsee tuo Johanneksen lause: „Katso, Jumalan Karitsa!“ oikeastaan sitä, että hän kiintyy korkeampaan elämään, antautuen sille niinkuin uhrautuvana karitsana. Tämä on ehkä sama ajatus minkä Esaias (6: 8) lausuu toisilla sanoilla: „Tässä minä olen, lähetä minut.“ Hän on löytänyt mystillisen Kristuksen omassa sydämessään. Hänessä on syntynyt Kristus-rakkaus, hän tuntee sen sydämessään. Ja se saa hänet mielessään nöyrytymään. Hänessä alkaa mystillisen Kristuksen uhrielämä. Hän tarjoo itsensä ja työnsä uhriksi maailman puolesta. Minä olen kuin uhrikaritsa, sanoo hän itselleen, ja sellaisena tahdon työtä tehdä. Ja jos sellainen ihminen sattuu olemaan esim. teosofien piirissä, osaa hän kohta vastata epäilijöiden kysymykseen, kuinka teosofeilla sittenkin voi olla Kristus, todellinen Vapahtaja. Se Vapahtaja syntyy ja kasvaa ihmisen sydämessä ja johtaa häntä pelastuksen tiellä.

Tämän Johanneksen tunnustuksen kuulevat kaksi Johanneksen opetuslasta ja seuraavat Jeesusta.

Keitähän ovat nuo kaksi opetuslasta? Eiköhän totuudenetsijän oma sydämen- ja ajattelun elämä? Niitä ihminen Johannes Kastajana ollessaan on puhdistanut, opastanut. Nyt hän on puhdistustyönsä suorittanut, itsensä uhrikaritsaksi antanut. Ja silloin hänen sisäisille opetuslapsilleen alkaa toisenlainen työ: ei riitä pelkkä sydämen ja ajatuksen puhdistaminen; ne täytyy kiinnittää varsinaiseen uhrityöhön, palvelustyöhön.

Vielä nuo opetuslapset edustavat sielun ominaisuuksia. Andreas merkitsee suomeksi: uskollinen. Sitä ominaisuutta totuudenetsijän

on välttämättä itsessään kasvatettava; muuten hän ei kykenisi, ei rohkeneisi astua elämän kaidalle tielle.

Toisen opetuslapsen nimi on alkuaan Simon, joka merkitsee: kuulija. Tämä nimi on mysteriokouluissa hyvin merkitsevä. Niinpä vanhassa kreikkalaisen Pytagoran esoterisessa koulussa sanottiin uusia oppilaita parin vuoden aikana „kuulijoiksi“. Sinä aikana heidän ei annettu mitään puhua, ei kysyä. Heidän piti oppia itsensähillitsemisen ja vaitiolon hyvettä, suutaan avaamatta kuunnella ja oppia. Sen ajan kuluttua heidät siirrettiin toisia tehtäviä sisältävään luokkaan.

Nyt alkaa keskustelu opetuslasten ja uuden opettajan välillä:

38. Niin Jeesus kääntyi ja nähdessään heidän seuraavan sanoi heille: „Mitä etsitte?“ He vastasivat hänelle: „Rabbi“ – se merkitsee: opettaja – „missä majaillet?“

39. Hän sanoi heille: „Tulkaa ja katsokaa.“ Niin he menivät ja näkivät, missä hän majaili, ja viipyivät hänen luonaan sen päivän. Silloin oli noin kymmenes tunti.

40. Andreas, Simon Pietarin veli, oli toinen niistä kahdesta, jotka olivat kuulleet, mitä Johannes sanoi, ja seuranneet Jeesusta.

41. Hän tapasi ensin veljensä Simonin ja sanoi hänelle: „Me olemme löytäneet Messiaan“, se merkitsee Kristus.

42. Ja hän vei hänet Jeesuksen luo. Jeesus kiinnitti katseensa häneen ja sanoi: „Sinä olet Simon Johanneksen poika; sinun nimesi on oleva Keefas“, se merkitsee: Pietari.

Itseen seuraavilta Johanneksen opetuslapsilta Mestari kysyy: Mitä etsitte? – Opetuslapsiksi pyrkijän on saatava itselleen selväksi mitä hän etsii. Ja heidän kysymykseensä: Opettaja, missä majaillet, ei opettaja ollenkaan ryhdy vastaukseksi selittämään missä hän majaillee; hän vaan kehottaa: Tulkaa ja katsokaa! Se merkitsee: jos ihminen tahtoo kohdata elävän Mestarinsa, täytyy hänen kohottautua sisäiseltä olemukseltaan siihen tilaan missä hänelle on mahdollista tavata Mestaria. Sitäpä varten hänen juuri on pitänyt kastaa, sieluansa puhdistaa, itsekkäisyyden äänet kukistaa, jotta Mestarin hiljainen ääni voisi siellä kuulua.

Ja sitten tuo nimen muuttaminen Simonista Pietariksi? Mitäpä se muuta olisi, kuin sisäisen tilan muuttumista. Simon merkitsee: kuulija; Pietari merkitsee: kallio. Hartaana ja uskollisena kuun-

telijana opetuslapsen usko ja luottamus henkiseen elämään ja Mestariin on kasvanut lujaksi kuin kallio, jolle luottamuksen kalliolle tuleva työ ja kehitys perustetaan. Ilman tällaista lujaa luottamusta ei kuulija-Simon osaa lähteäkään Mestariaan seuraamaan.

43. Seuraavana päivänä Jeesus oli aikeissa lähteä Galileaan, ja hän tapasi Filippuksen ja sanoi hänelle: „Seuraa minua.“

44. Ja Filippus oli Betsaidasta, Andrean ja Pietarin kaupungista.

Taas uusi opetuslapsi, samasta kaupungista kuin Andreas ja Pietari; s. o. yhä uusia ominaisuuksia ja kykyjä, joita opetuslapsi urhokkaalla luottamuksella käyttää ihmiskunnan ja Mestarin palveluksessa.

Ja miksi Filippus (= hevoisten rakastaja) tavataan ja kutsutaan juuri oltaessa aikeissa lähteä Galileaan? Siksi, että Galileaan lähtö merkitsee lähtöä henkiseen rajamaahan (Galilea = rajamaa) työhön. Ja työhön aikoessa täytyy kutsua, täytyy valmistaa itselleen kykyjä.

Hevonen kuvaa älyä. Niinkuin matkalle aikoessa tarvitaan hevosta, samoin henkiseen työhön aikovalla täytyy olla rakkautta älyratsun kehittämiseen sekä itsessään että muissa.

45. Filippus tapasi Natanaelin ja sanoi hänelle: „Me olemme löytäneet sen, josta Mooses on kirjottanut laissa, ja profeetat, Jeesuksen, Josefin pojan, Nasaretista.

Mitä tällainen löytö tietää? Kun Filippus (= hevoisten rakastaja) sanoo Natanaelille (= Jumalan lahja) löytäneensä Moosesin ja profeettain ennustaman Voidellun, on se ehkä samaa jos sanottaisi opetuslapsen järjen niin valistuneen, että hän nyt käsittää mitä merkitsee se ennustettu Nasaretin Vihitty (Nasaret = pyhitetty).

Onhan sanottu: lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa. Siksipä Hevostenrakastaja kutsuu Jumalanlahjan; kaikki henkinen tieto on Jumalan lahja, ja opetuslapsi on kutsuttu sitä maailmalle jakamaan, lahjottamaan.

Mutta:

46. Natanael sanoi: „Saattaako mitään hyvää tulla Nasaretista?“ Filippus sanoi: „Tule ja katso.“

Totuudenetsijän oma Natanael epäilee josko hänen Nasaretis

tansa (= pyhityksestensä) mitään hyvää tulee: eikö kaikki ole vain Jumalan lahja?

Mutta vaikka hänen Jumalanlahja- (= Natanael) ominaisuutensa epäilee pyhityspyrkimystä, saa Hevostenrakastaja (= Filippus) ominaisuus hänet kuitenkin liikkeelle:

47. Jeesus näki Natanaelin tulevan luoksensa ja sanoi hänestä: „Katso, todellinen Israelilainen, jossa ei ole vilppiä!“

Aivan niin: vilpittömästi, suorasti ja rehellisesti totuuden tiellä on pyrittävä. Ylempi elämä ei tunnusta sitä kaksimielisyyttä, että henkistä velttoutta puhdistettaisi sillä, että pyhyys olisi vain Jumalan lahja. Sillä joskin henkinen elämä olisi Jumalan lahja, tulee se kuitenkin vain sen käytettäväksi, joka ei vitkastele uutterasti ratsastella henkisissä asioissa.

Tämän jälkeen:

48. Natanael sanoi hänelle: „Mistä minut tunnet?“ Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: „Ennenkuin Filippus sinua kutsui, näin minä sinut, kun olit viikunapuun alla.“

Olo viikunapuun alla on olemista henkisen opetuksen alaisena. Siinä näkymätön Mestari tarkastelee häntä ja ajan tullen kutsuu häntä. Pyrkijä saa jollakin tavalla ymmärtää, että se sisäinen ääni, joka häntä neuvoo ja opastaa, se on kyllä tietoinen kaikista hänen pyrkimyksistään, ja että Natanael saa Jumalan lahjoja vain tarkalleen omien ponnistustensa mukaisesti. Ja siksi pä

49. Natanael vastasi ja sanoi hänelle: „Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin kuningas.“

50. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: „Sentähden, että sanoin sinulle: 'Minä näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot. Saat nähdä suurempia kuin nämä ovat.“

Opetuslapsiksi pyrkivälle on tietysti rohkaisevaa ja innostavaa saada jollakin tavalla varmuutta siihen, että on olemassa näkymätön maailma, jossa järjelliset olennot, Mestarit, seuraavat ja ovat tietoisia hänen pyrkimyksistään ja opastavat häntä. Edellyttäisi harvinaista uljuutta ja voimaa, jos pyrkijä jaksaisi panna kaiken sielunsa voiman uhriksi ihmiskunnan ja totuuden alttarille, vaikkei hänelle olisi suotu mitään todisteita.

Mestarin ääni lisääkin vielä:

51. Ja hän sanoi hänelle: „Totisesti, totisesti minä sanon

teille: te saatte nähdä taivaan avoinna, ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle.“

Ymmärtääksemme tätä, täytyy meidän päästä ensin selvyyteen mitä merkitsee määritelmä „Ihmisen Poika“. Se nimitys ei suinkaan kuulu vain yhdelle ainoalle olennolle ihmiskunnan historiassa. Ei Raamattukaan rajota ihmisen poika-määritelmää yhteen ainoaan olentoon, Sitä käytetään profeetoistakin. Esim. profeetta Hesekielä Herra puhuttelee yhtenäin nimellä „ihmisen poika“: „Sinä ihmisen poika, seiso jaloillasi, niin minä puhuttelen sinua“; „sinä ihmisen poika, syö, minkä löydät, syö tämä kirja ja mene saarnaamaan Israelin huoneelle“; „ihmisen poika, lähde, mene Israelin huoneen luo ja puhu heille minun sanani“; „sinä ihmisen poika, ota itsellesi terävä miekka“ j. n. e. Ja Jeesuskin puhuu ihmisen pojasta tavallaan persoonattomasti.

Mikä nyt on ihmisen poika? Mikäpä muu, kuin sellainen inhimillinen olento, jossa alempi eläimellinen puoli on tullut voitetuksi, pestyksi ja puhdistetuksi, ja sen tilalle on vallitsevaksi voimaksi syntynyt ihmisen poika, sellainen kehityksen tila, jossa ihmisyyttä alkaa päästä vaikuttamaan. Sellainen ihmisen poika on esim. juuri profeetta Hesekiel. Hänen harrastuksensa ovat nousevat jo eläimellisyyden yläpuolelle; hänessä toimii Ylempi Minä, se toimii hänessä elävän Herran lähettiläänä masilmassa. Ja siinä työssä ihmisen poika yhä edelleen kasvaa ihmisyyttä kohti.

Ja tultuaan tuollaiseksi ihmisen pojaksi, silloin saa hän nähdä „taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas ihmisen pojan päälle.“ Niinhän kävi juuri ihmisen poika Hesekielille. Hän näki taivaallisia olentoja, keskusteli niiden kanssa. Samoin Ilmestyskirjan kirjottaja: „Minä näin, ja katso: oli avoin ovi taivaassa.“ Se ovi taivaaseen avautuu tietysti ihmisen pojan sielussa. Siellä enkelit, korkeammat, henkiset kyvyt ja ominaisuudet, nousevat ylös, ylös unesta, ja laskeutuvat hänen päälleen.

II OSA

Totuudenetsijä Parantajana ja Auttajana.

Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa. Joh. 4:34.

2 LUKU.

Häät Galilean Kaanaassa.

1. Ja kolmantena päivänä sen jälkeen oli häät Galilean Kaanaassa, ja Jeesuksen äiti oli siellä.

2. Ja myös Jeesus ja hänen opetuslapsensa olivat kutsutut häihin.

3. Ja kun viini loppui, sanoi Jeesuksen äiti hänelle: „Heillä ei ole viiniä.“

4. Jeesus sanoi hänelle: „Mitä sinä minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut.“

5. Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: „Mitä hän sanookin teille, se tehkää.“

Nämä paljon puhutut häät pidetään tietenkin ihmisen sielussa. Hän on kulkenut Kastaja-tilan, puhdistuskasteen, läpi, ja vihitään nyt korkeamman tiedon ja voiman tilaan. Johannes-(= armoitettu) tila jätetään, ja Jeesus(= vapahtaja)-tila alkaa.

Vaikka häissä esiintyy useita henkilöitä, on kuitenkin kyseessä vain totuudenetsijä itse, hän etupäässä, omine sielullisine ja henkisine kykyineen ja ilmenevine voimineen.

Häät vietetään Galilean Kaanaassa. (Galilea = pyörä, rajamaa. Kaana = kiivaus). Tietysti ne vietetään siellä: sen henkisen, kokemusperäisen tiedon rajalla, minkä pyrkijä on saavuttanut, henkisen „kiivauden“, voiman, tarmon ja päättäväisyyden merkeissä.

Näissä häissä mainitaan Jeesuksen äiti ensimmäisenä. Kuka hän on? Kukapa muu kuin ihmisen sielu, ihmisen sydän. Ihminen on sydämessään synnyttänyt Jeesuksen, jonka nimen varjoon

tässä kätkeytyy ihmisen poika, samoin kuin Johannes Kastajan nimessä on puhdistuva alempi minä.

Jeesuksen äiti mainitaan vaan olleen häissä, siis aivankuin itseoikeutettuna, kutsumattomana. Hän myös huolehtii häävieraista, menee Jeesuksen luo sanomaan: „Heillä ei ole viiniä.“ Tietysti hän, Jeesuksen äiti, on itseoikeutettuna häissä, koska hän juuri edustaa ihmissielun sielua. Ja että hän huolehtii häävieraiden viinistä, se juuri osottaa, mihin tilaan sielu on tullut. Jos viini edustaa viisautta, niin Jeesuksen äidin huoli sen puuttumisesta todistaa, että totuudenetsijältä puuttuu sydämen viisautta, sitä puuttuu häneltä ja hänen ympärillään olevilta. Pelkkä lukutieto, läksytieto, osottautuu riittämättömäksi, hän ikävöi hengen tietoa, sydämen viisautta.

Jeesus ja hänen opetuslapsensa sitävastoin mainitaan kutsuttuina. Jeesus-tila, ihmisen pojan tila, ei vielä ole kotiutunut sielun pysyväksi tilaksi. Hän ja hänen opetuslapsensa ovat vielä vieraina, kutsuttuina. Mutta vaikka he ovat kutsuttuina, eivät he kuitenkaan ole toimittomina.

Äidin huoli viinin puuttumisesta ei ole vain oman tietämättömyyden tuntemusta. Se osottaa myös ihmisen tulleen siihen sisäiseen sieluntilaan, jolloin ympärillään olevien ihmisten huolet, heidän henkinen sokeutensa ja tietämättömyytensä koskee häneen. Hän menee poikansa luo valittamaan: „Heillä ei ole viiniä.“ Siinä ollaan: ihmiset ovat ilman tietoa, ilman taitoa ja viisautta; eikä hänkään kykene auttamaan. Ja Jeesuskin antaa odottamattoman tylyn vastauksen: „Mitä sinä minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut.“

Ellemme tässä näkisi enempää kuin pelkän ulkoisen ihmeteon, niin voisi kysyä: miksi Jeesus vastaa noin tylästi omalle äidilleen, koskapa hänen „aikansa“ kuitenkin tuli vielä samassa tilaisuudessa.

Tähän omituiseen ilmiöön kätkeytyy henkisessä elämässä vaikuttava laki: ihminen ei saa jäädä ja pysähtyä odottamaan ja huutamaan henkisen maailman mahteja; hänen on itse lujasti ponnistettava. Kun hän vaan pitää ihanteensa lippua korkealla, toimien ja uhrautuen sen puolesta, kyllä silloin apu aikanaan tulee.

Tähän on pyrkijän tyynesti alistuttava. Niinpä hänen äitinsä

sanoo palvelijoille: „Mitä hän sanoneekin teille, se tehkää.“ Aivan niin. Ihmisen on henkisen maailman palvelijana alistuttava tekemään sitä työtä, mihin hän henkisessä taloudessa kykenee ja missä häntä siinä tarvitaan.

6. Niin oli siinä juutalaisten puhdistamistavan mukaan kuusi kivistä vesiasiaastiaa seisomassa, kukin kahden tai kolmen mitan vetoinen.

7. Jeesus sanoi heille: „Täyttäkää astiat vedellä.“ Ja he täyttivät ne ääriään myöten.

8. Ja hän sanoi heille: „Ammentakaa nyt niistä ja viekää edeskäyvälle.“ Ja he veivät.

9. Mutta kun edeskäypä maistoi vettä, joka oli muuttunut viiniksi, eikä tiennyt, mistä se oli tullut — mutta palvelijat, jotka veden olivat ammentaneet, tiesivät sen — kutsui edeskäypä yljän

10. ja sanoi hänelle: „Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sittenkuin juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti.“

Tässä on tuo meille lapsuudesta asti tuttu kuvaus veden viiniksi muuttumisesta. Sitä olemme ihailleet ja ihmetelleet. Ihailleet sen voimateon tähden, ihmetelleet sentähden, että siinä edeskäypä puhuu juopumisesta, ja että Jeesus viinin hankkimisellaan on mukana häävieraiden juovuttamisessa.

Kuitenkin tuollaiseen ihmetelyyn joudumme vain — lapsina, heräävinä lapsina. Ja se lapsuus ei suinkaan ole vain ruumiillista lapsuutta; se on ennemmin sielun lapsuutta. Lapsi-sielu näkee kauniita varjoja, luullen niitä todellisiksi olioiksi.

Henkisten totuuksien etsijöinä meidän ei auta takertua asian ulkonaiseen muotoon; meidän täytyy oppia katsomaan syvemmälle, asian ytimeen. Olisi perin vähäpätöinen asia josko joku henkinen tietäjä olisi joskus muuttanut veden viiniksi fyysisessä maailmassa. Toista on juovuttaa ihmisten aineellista ruumista, päihdytyksellä turmella heidän aivojaan, toista juottaa heitä henkisen tiedon ja viisauden viinillä.

Kiinnittäkäämme huomiomme ensiksi erääseen vähäpätöiseen sivuseikkaan. Miksi Jeesus käskää ammentamaan veden juuri noihin juutalaisten puhdistustavan mukaan esillä oleviin kiviisiin astioihin? Jos juutalaiset niissä peseytyivät, niin olihan sangen

epähienoa käyttää niitä juoma-astioina. — Mutta tämä vähäpätöinen sivuseikka muuttuikin tärkeäksi tekijäksi katsellessamme asiaa henkisesti.

Jeesuksen äiti on valittanut viinin, s. o. tiedon puutetta. Sillä tavalla ihminen on vedonnut henkisen maailman mahtiin. Siellä vastataan kielteisesti, miltei tylästi, vaikka kuitenkin kohta tai piakkoin ryhdytään kaivattua viiniä hankkimaan.

Tällä välillä on Jeesuksen äidissä, s. o. ihmisen sydämessä, kuitenkin tapahtunut nöyrytminen, alistuminen; hän on päättävällä tietoisuudella omaksunut toiminta-ohjeen: „Mitä hän sanoneekin teille, se tehkää;“ hän alkaa toimia siinä missä kykenee, vaikkapa vedenkantajana — tietysti henkisesti. Ja niinpä kohta tuon äidin määräyksen jälkeen käsketään palvelijoita täyttämään puhdistusastiat vedellä. Miksi ei ämpäreitä tai juoma-astioita, vaan juuri puhdistusastioita? Siksi, että ihmisen täytyy puhdistaa sydämensä, tietonsa. Kyllä hänellä jo tietoja on, mutta ne täytyy puhdistaa. Itsekkään tiedon vesi täytyy puhdistuksen kivisissä astioissa muuttua henkisen tiedon viisaudeksi; pelkkä pään tieto täytyy muuttua sydämen viisaudeksi. Voisimmepa vielä sanoa: luvan saatuaan karman laki täyttää puhdistusastiat ääriään myöten kärsimysten vedellä, ja sitten tämä puhdistuksen vesi muuttuu sisäisissä kampaailuissa kokemusperäiseksi viisauden viiniksi, jota saattaa häävieraille tarjota.

Tästä näemme, että vaikka pyrkijä huomaa tietonsa loppuvan, ei sitä hänelle henkisestä maailmasta anneta noin vain kuin ajamalla päähän. Hänen sitä saadakseen täytyy alistuvaisuudella, päättäväisyydellä ja henkisen painostuksen alaisena ututterasti toimia henkisen asian puolesta. Siinä työssä saavutettu kokemus antaa hänelle tiedon aarteita, viiniä. Ei mikään tieto ole ihmiselle omaa, ellei se ole kokemuksen kautta ainakin varmennettu. Viisauden Mestarien oleellisin tehtävä onkin opastaa oppilaitaan työssä ja ponnistuksessa kokemuksia saamaan.

Vielä tuo ihmettelevä „edeskäypä“. Hänkin paljastaa erään puolen opetuslapsen elämässä. Hän sanoo: „Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sittenkuin juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin tähän asti.“

Henkisessä elämässä on opittava kärsivällisesti juomaan huo-

noa viiniä, on uutterasti työskenneltävä henkisen talouden vaatimassa työssä, vaikkei se tuntuisikaan sopivan niin perin hyvin hänen „luonnolleen“; hänen on opittava kulkemaan suurimman uhrauksen tietä. Ainoastaan siten nousemalia kokemuseräisen tiedon portaita askel askeleelta, aukenee hänelle ovet suurempaan henkiseen tietoon, parempaan viiniin. Eli niinkuin toinen evankeliumin tekijä antaa talenttejaan perivän miehen sanoa: „Hyvä on, sinä uskollinen ja hyvä palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.“

11. Tämän ensimmäisen tunnustekonsa Jeesus teki Galilean Kaanaassa ja ilmaisi kirkkautensa; ja hänen opetuslapsensa uskoiivat häneen.

Senkautta, että totuudenetsijä oli kyennyt saattamaan sisäiset kokemuksensa järjestykseen, joita henkisen viisauden viininä voi tarjota Galilean Kaanaan häissä, ihmisten henkisellä toimikentällä, tunnetaan Jeesus-tilan hänessä alkaneen. Ja opetuslapset uskovat. Mitkä opetuslapset? Tietysti nekin ihmiset, jotka saavat juoda hänen henkistä viiniään. Sillä huomattaessaan opettajallaan olevan enemmän kokemusta ja tietoa kuin itsellään, herää heissä kunnioitus ja luottamus opettajaansa — jos he mitään opetuslapsia ovat.

Mutta nuo uskovat opetuslapset ovat myös pyrkijän omassa sielussa. Vaikkakin hän on henkisen viinin antaja nuorimmilleen, on hän kuitenkin oppilaan kannalla omiin kokemuksiinsa ja Mestariinsa. Ja huomattaessaan vetensä ponnistustensa kautta muuttuvan viiniksi, synnyttää se hänessä uskoa ja luottamusta jatkamaan edelleen samalla tavalla.

Temppelein puhdistus.

12. Sen jälkeen hän meni alas Kapernaumiin, hän ja hänen äitinsä ja veljensä ja opetuslapsensa; ja siellä he viipyivät monta päivää.

13. Ja juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin.

14. Niin hän tapasi pyhäkössä ne, jotka möivät härkiä ja lampaita ja kyyhkysiä, ja rahanvaihtajat istumassa.

15. Ja hän teki nuorasta ruoskan ja ajoi ulos pyhäköstä

heidät kaikki lampaineen ja härkineen, ja kaasi vaihtajain rahat maahan ja työnsi heidän pöytänsä kumoon.

16. Ja hän sanoi kyyhkysten myyjille: „Viekää pois nämä täältä. Älkää tehkö Isäni huoneesta markkinahuonetta.“

Kapernaum = 'ohdutuspaikka; Jerusalem = rauhan näkö.

Mitähän merkinnee, että Jeesus menee ensin omaisineen ja opetuslapsineen *alas* Kapernaumiin ja sitten *ylös* Jerusalemiin?

Mitäpä tuo *alas* Kapernaumiin (= lohdutuspaikkaan) meneminen muuta olisi, kuin pieni välttämätön lepo ankaran toimintakauden keskellä.

Tämän alhaalla käymisen, pienen levon ja lohdutuksen jälkeen Jeesus menee *ylös* Jerusalemiin (= rauhannäköön). Ei sanota, että omaiset seurasivat, sanotaan vain, että Jeesus meni *ylös* Jerusalemiin.

Tämä Rauhannäköön meneminen on tietenkin jatkuvaa henkistä toimintaa. Pienen levon jälkeen ihminen taas kohottaa tajuntansa henkiseen puoleensa, sisäiseen rauhan pyhättöönsä, katselee sen tyynessä rauhassa itseään, ja huomaa siellä vielä niin paljon alempien etujen huolehtimista. Hänen sielunsa pyhäkössä on vielä niin paljon eläimellistä, siellä tehdään edelleen kauppaa härillä, lampailta, kyyhkysillä: hänen sielussaan ja mielessään isännöi vielä härkämäisyys, ykspäisyys; lammasmainen nahjustaja, saamattomuus; hänen ajatuksensa liitelevät vielä kyyhkysten lailla kaiken maailman asioissa.

Nämä eläimellisyydet hidastuttavat hänen työtään; siksi täytyy niistä vapautua. Ja siitä alkaa tuo tuima pyhätön puhdistus.

Niin mainio kuin tuo kuvaus pyhätön puhdistamisesta onkin ulkonaisen voiman näytteenä, on se sellaisenaan sittenkin vähän hatara. Ajatellaanpa vaan, että yksi mies menee suureen pyhätöön, huomaa siellä paljon karjaa ja kaupustelijoita. Silloin hän kerää nuoria, punoo niistä ruoskan ja ajaa kaikki yksin ulos noin väkivaltaisella tavalla.

Kohtauksella on kuitenkin aivan toisenlainen tausta ajatellesamme sen näyttämönä ihmissielua. Silloin koko kohtaus on aivan asiallinen. Nuo nuorat eivät ole tavallista hamppua; ne ovat paljon lujempaa ainetta; ne ovat niitä siteitä, mitkä häntä

sitovat noihin eläimellisyyksiin ja ahneuteen, härkäpäisyyteen ja nahjusmaisuuuteen.

Nämä nuorat ihminen ottaa päättäväisenä käteensä ja punoo ne ruoskaksi. Miksi juuri ruoskaksi? Siksi, että tuo eläimellisyydestä itsensä vapauttaminen tuntuu, kuvaannollisesti puhuen, itsensä ruoskimiselta. Tämä sisäinen tosiasia on joskus heijastunut ulkoisessa maailmassa perin hullunkurisesti. Ihmiset ovat joskus, niinkuin joitkut keskiajan luostariveljet, aivan tosissaan ja kirjaimellisesti ruoskineet itseään, luullen siten vapautuvansa alhaisista taipumuksistaan.

Ja hän sanoo kyyhkysten myyjille: „Viekkää pois nämä täältä. Älkää tehkö Isäni huoneesta markkinahuonetta.“ Se merkitsee, että hän lujasti sitoo harhailevat ajatuksensa, jotka liitelevät miten sattuu ajatustuulten mukana kaiken maailman asioissa. Hän vähitellen karkottaa ajatuksistaan kaikki maailmisten asioiden huolet, jotta hänen sielunsa voisi olla Isän huone, jossa Isä asuisi, jossa henkinen elämä toimisi.

Ja silloin opetuslapsetkin muistavat kirjoitetuksi: „Kiivaus huoneesi puolesta syö minut.“ Aivan. Ei ihmisen tarvitse ryhtyä ulkoisesti ruoskimaan ruumistaan. On parempi kiivailla henkisessä työssä, tehdä lujasti työtä henkisen asian puolesta. Se työ, kiivaus, se vähitellen syö ihmisen luonteen puhtaaksi; siinä ruumis ja alempi luonne vähitellen tottuu ja mukautuu henkisen maailman vaatimuksiin. Tämän ihminen huomaa opetuslapsena, oppivana puolena. Sillä työssään hän aina oppii.

Temppelin hajottaminen ja jälleenrakentaminen kolmessa päivässä.

Tämän puhdistuksen jälkeen juutalaiset taas esiintyivät tutkijoina ja kuulustelijoina, niinkuin ne esiintyivät silloin, kun ihminen toimi Johannes Kastaja-tilassaan;

18. Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: „Minkä tunnusmerkin sinä näytät meille, koska näitä teet?“

19. Jeesus vastasi ja sanoi heille: „Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.“

20. Niin juutalaiset sanoivat: „Neljäkymmentäkuusi vuotta on tätä temppeleä rakennettu, ja sinä pystytät sen kolmessa päivässä.“

21. Mutta hän puhui ruumiinsa temppeleistä.

Nämä juutalaiset ovat taasenkin tietysti ihmisen omassa sielussa. Ne ovat hänen kiintymyksensä alempaan elämään ja juhla-menolliseen, muodolliseen jumalanpalvelukseen käsin tehdyissä temppeleissä. Ihminen arkitajunnassaan hätäillen ja huolestuneena kysyy: kuinkahan tässä käy, jos minä noin lopetan ja ruhjon kaikki aineelliset ja muodolliset tukikohdat itseltäni?

Silloin Ylempi Minä ihmisessä vastaa: „Hajottakaa maahan tämä temppeleli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.“ Ja lisätään vielä tarkotetun ruumiin temppeleliä.

Varmaankin tässä on kaikua suurista vihkimysmenoista, suurista mysterioista. Sellaisia toimitettiin esim. Egyptin vanhoissa pyramideissa. Niistä puhutaan esim: Pekka Ervastian kirjassa „Suuret uskonnot“ s. 143 – 146. Niissä vihittävä pantiin marmoriarckkuun, jossa hänen ruumiinsa lepäsi tainnoksissa kolme päivää, ihmisen itse toimiessa astraali- ja eetteriruumiissaan astraalitasolla. Kolmannen päivän aamuna arckku kannettiin pyramidin itäiselle ulkoseinämälle, jossa ensimmäiset auringon säteet aamulla herättivät vihityn fyysilliseen tajuntaansa.

Niin, sellaisestakin voi olla kysymys. Mutta teosofian valossa voimme tämän ymmärtää toisellakin tavalla.

Kun ihminen saapuu pyrkimyksissään henkisen elämän kynnykselle, uskaltamatta kuitenkaan heittäytyä henkisen elämän vaaraan, vaan aivankuin asettaa ehtoja, odottaa joitakin edellytyksiä, joitakin takeita ja merkkejä siitä, ettei hänen vaan kävisi taloudellisesti ja ruumiillisesti aivan hullusti, silloin Ylempi Minä, sisäinen Ihmisen Poika, vakuuttaa arkailijalle: älä, sieluni, hätäile, sillä joskin niin kävisi, että ruumis tuhoutuisi, voin minä rakentaa sen uudelleen. Yhden ruumiin menettäminen ei ole ikuinen tappio, eikä sen menettämisen pelko saa estää astumasta henkiseen työhön. Jos vastustavat voimat hajottaisivatkin ruumiin temppelein, rakennan minä sen uudelleen kolmessa päivässä.

Miksi juuri kolmessa päivässä? Mikähän elämän lakien toisuus tässä piilisi? Sanoimme jo siinä voitavan viitata suureen vihkimykseen. Mutta vihkimyksessä ei ruumista kuitenkaan lopullisesti hävitetty, koska vihitty heräsi samassa ruumiissaan fyysilliselle tasolle kolmannen päivän aamulla. Sitävastoin *kuolema* on se suuri mysterio, joka kokonaan hävittää fyysillisen ruumiin

tempppelin. Ja se temppeli voidaan pystyttää uudelleen jälleensyntymisensä. Ja kuka sen pystyttää? Juuri ihmisen oma Ylempi Minä. Kuolemassa ihminen jättää ensin kiinteän ruumiin, sitten tunnetasolla tunneruumiin, älytasolla älyruumiin.

Siten ihminen vapautuu persoonallisuudestaan, vetäytyy Ylemmässä Minässään ylemmälle älytasolle. Siihen tilaan ei ihminen kuitenkaan pysähdy ikuisesti, koska sellaista ikuista pysähdystä ei ole. Sama kehityksen laki, mikä kaikkialla näyttäytyy toiminnan ja levon vuorotteluna, joka hänetkin vei kuoleman kautta pois fyysilliseltä tasolta, se sama laki lähettää hänet taas takaisin fyysilliselle tasolle. Ja se tapahtuu kolmessa päivässä, vertauksellisesti puhuen. Se tapahtuu kolmella tasolla: älyn, tunteen ja kiinteän aineen tasolla. Ensimmäisenä „päivänä“ ihminen pukeutuu alemmalla älytasolla sen aineiseen verhoon, toisena päivänä tunnetason verhoon, kolmantena fyysillisen tason kiinteään ruumiiseen.

Sillä tavalla ihmiselle pystytetään kolmessa „päivässä“, kolmella tasolla, uusi kolmiosainen (esipiha, pyhättö ja pyhin) persoonallisuustemppele, jossa hän taas voi Isää palvella.

22. Kun hän sitten oli noussut kuolleista, muistivat hänen opetuslapsensa, että hän oli tämän sanonut; ja he uskoivat raamatun ja sen sanan, jonka Jeesus oli sanonut.

Mitä tässä sanotaan opetuslapsien suhteesta Jeesuksen kuolleista nousemiseen, ei sen tarvitse olla ristiriidassa edelläsanan kanssa. Sillä joskin ihminen epäili tätä silloin, kun ylempi elämä ei vielä ollut hänessä herännyt, uskoo hän sen sitten, kun Ylempi Minä nousee hänessä ylös kuolleista. Silloin hän ymmärtää Raamatun ja sen sanan, minkä Jeesus, ylempi aavistuskykynsä, oli hänelle sanonut. Ainakin silloin hän selvästi ymmärtää, ettei aineellisen elämän huolet saa häntä estää ryhtymystä sydämensä temppeleä puhdistamaan.

23. Mutta kun hän oli Jerusalemissa pääsiäisen aikana, juhlassa, uskoivat monet hänen nimeensä, nähdessään hänen ihmetyönsä, jotka hän teki.

Jerusalemissa, ylemmässä henkisen rauhan tilassa, mietiskelyssä, rukouksessa, ihmisen epäilykset häipyvät. Nuo alemmat voimat, jotka esiintyvät kuin eri olentoina hänen etsivää tajuntaansa vastaan, nekin valaistuvat, rauhottuvat; ne antautuvat luottamuksella

ylemmän puolen johtoon, koska ihmisen arkitajuntaankin laskeutuu todisteita siitä, että henkinen elämä sittenkin on todellisempaa.

24. Mutta hän, Jeesus, ei uskonut itseään heille, sentähden että hän tunsu heidät kaikki

25. eikä tarvinnut, että kukaan olisi todistanut ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä ihmisessä oli.

Totuudenetsijä ei voi jättäytyä alempien ominaisuuksiensa vaaraan. Hänen täytyy aina olla herrana itsessään, luottaa vain henkisiin voimiin. Sillä hän tietää jo kokemuksesta alemman luontonsa taipumukset. Hän oppii sisäisissä taisteluissa kokemukseräisesti tuntemaan ihmisen, joten ei kukaan tarvitse sitä hänelle neuvoa. Eikä kukaan ulkopuolinen voisikaan ihmiselle sanoa hänen olemuksensa salaisuutta. Eikä sellaisesta sanomisesta olisi hänelle suurtakaan hyötyä. Hänen täytyy tulla se itse kokemuksen kautta tuntemaan. Ja silloin hän yhä paremmin käsittää, ettei hän voi jäädä valmiin yksipuolisuuden kannalle; hänen täytyy aina olla varuillaan, aina olla aloitteellisena ja kestäväenä toimijana.

---

3 LUKU.

Nikodeemus ja uudestisyntyminen.

1. Mutta oli mies, eräs fariseus, nimeltä Nikodeemus, Juutalaisten hallitusmiehiä.

2. Hän tuli Jeesuksen luo yöllä ja sanoi hänelle: „Rabbi, me tiedämme, että sinä olet tullut Jumalasta opettajaksi, sillä ei kukaan voi tehdä niitä ihmetöitä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssaan.“

3. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: „Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ihminen ei uudesti synny, ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa.“

4. Nikodeemus sanoi hänelle: „Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?“

5. Jeesus vastasi: „Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.“

6. Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki.

7. Älä ihmettele, että sanon sinulle: teidän täytyy uudesti syntyä.

8. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on syntynyt Hengestä.“

9. Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle: „Kuinka tämä voi tapahtua?“

10. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: „Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!“

11. Totisesti minä sanon sinulle: me puhumme mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme.

12. Jos ette usko, kun puhun teille maallisia, kuinka uskoisitte, jos puhun teille taivaallisia?“

Tämän Nikodeemuksen keskustelun Jeesuksen kanssa uudestisyntymästä ymmärtävät jotkut ruumiillisena jälleensyntymisenä, toiset taas henkisenä uudestisyntymisenä.

Kuitenkin näyttää asia olevan niin, että molemmilla katsantokannoilla on oikein, mikäli ne eivät kiellä toisellakin katsantokannoilla olevan oikein. Sekä ruumiillinen jälleensyntyminen että henkinen uudestisyntyminen näyttää sisältyvän tähän opetukseen. Selvyyden saamiseksi koetamme katsoa asiaa lyhyesti kummaltakin näkökannalta.

1. Ruumiin jälleensyntyminen.

Nikodemus merkitsee suomeksi: kansan voittaja. Ja miten hän on kansan voittanut? Hän on sen voittanut omassa itsessään; hän on voittanut eli kukistanut itsessään härkäpäisyyden ja lammasmaisen nahjusmaisuuuden, sen tilan, missä suuret kansanjoukot maleksivat. Hän on temppeleinsä jossain määrin puhdistanut. Nikodeemusta voidaan katsoa joko itsenäisenä totuudenetsijänä, tai erikoisvivahtuksena siinä totuudenetsijässä, jonka kehitystä ja monia kokemuksia Johanneksen evankeliumissa kuvataan.

Hän, fariseus ja hallitusmies, oli alkanut sen verran herätä, että oli voittanut kansanomaisen välinpitämättömyytensä, että älysi

kaiken ulkoisen tietonsa ja kunnollisuutensa keralla sittenkin jääneensä henkisen tietämättömyyden yöhön. Ja tässä henkisessä yössä etsiskellen hän saapuu sellaisen ihmisen luo, jonka hän on huomannut jotakin tietävän, ja sanoo: „Rabbi, me tiedämme, että sinä olet tullut Jumalalta opettajaksi, sillä ei kukaan voi tehdä niitä ihmetöitä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssaan.“

Vaikka Nikodeemus onkin joutunut syvien elämänkysymysten sokkeloihin, vaikka hän tuntee omien tietojensa rajotukset, ei hänestä kuitenkaan ole tullut sellaista piintynyttä härkäpäätä, joka omien tietojensa rajoihin sulkisi kaiken tiedon, joka ei oman tietämättömyytensä perusteella mene väittämään, ettei joku toinen voisi tietää enemmän kuin hän. Hän kuitenkin etsii pimeydessään – ja löytää. Että hän osasi löytää todellisen tietäjän, se tulee heti näkyviin. Sillä vaikkei Nikodeemus oikeastaan mitään kysy, ainoastaan tunnustaa seisovansa tietäjän edessä, viisaampansa edessä, antaa tuo Viisas hänelle heti sellaisen vastauksen, että Nikodeemus kohta joutuu ihmettelemään. Jeesus kohta vastaa: „Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ihminen ei uudesti synny, ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa.“

Tämä Jeesuksen vastaus ilmaisee kohta, että nyt Nikodeemus seisoo Tietäjän edessä, joka on uudessa syntymässä vihitty Jumalanvaltakunnan tietoon. Tietäjä-Jeesus on itse kulkenut sellaisessa yössä missä Nikodeemus nyt on, ja siksi hän osaa kohta pyytämättä antaa sellaisen vastauksen, joka herättää Nikodeemuksessa ajattelua. – Ennenkun ihminen voi tulla jumal-tietoon, täytyy hänen uudesti syntyä. Se on tie; ja kysyjä saa ryhtyä sitä ajattelemaan joko ruumiin tai hengen kannalta, tai molempien. Sillä molempien uudelleen syntyminen on välttämätön Jumalanvaltakunnan saavuttamiselle.

Nikodeemus, tässä ulkonaisessa kuvauksessa, ymmärtää sen kohta ruumiin kannalta. Hän sanoo: „Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?“

Nikodeemus ymmärtää, niinkuin sanoimme, tämän uudensyntymisen ruumiillisesti. Eikä Jeesus tästä häntä moiti. Sillä epäilemättä Johanneksen evankeliumikirjan kirjottaja on itse ollut suuri tietäjä, vihitty viisas salaisissa opeissa. Hän on kyllä tietä-

nyt, ettei kehittymätön ihminen voisi saavuttaa Jumalanvaltakunnan tajuntatilaa, ellei hän ruumiillisestikin saisi syntyä uudelleen ja yhä uudelleen maan päälle kehitystään jatkamaan. Ihmisellä täytyy olla jatkuvia kehitysmahdollisuuksia, jotta hänessä ulkonaisten ponnistelujen keskellä kasvaisi sisäinen voima, ulkonaisten kokemusten ja tutkimusten kautta sisäinen tieto, jotta hänessä itsessään voisi avautua mahdollisuus sisäisen Jumalanvaltakunnan tajuamiseen.

Kun Nikodeemus yhä kyselee: „Kuinka tämä voi tapahtua?“, vastaa Jeesus: „Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!“

Olla Israelin opettaja, se merkitsee: olla kulkenut puhdistuskauden, Johannes Kastajakauden lävitse, kyeten omien kokemustensa viisastuttamana opastamaan toisia, jotka vielä kulkevat Israelilaiskaudessaan, jotka vielä alemman luontonsa eläimiä uhrailevat sisäisen Jumalansa, omantuntonsa jumalvihan lepyttämiseksi.

Tämä Jeesuksen vastaus Israelin opettajalle koskee yhtä hyvin sekä ruumiin että hengen uutta syntymää. Eikä tämä Nikodeemuksen tietämättömyys tarvitse merkitä sitä, etteiko hän teoreettisesti tietäisi jälleensyntymisopista. Hän saattaa siitä kyllä tietää, mutta hän ei sitä käsitä. Hänen kysymyksensä: „eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja kohtuun ja syntyä“ on omituinen. Sillä kyllähän jokainen puutteellisellakin järjellä varustettu sen älyää, ettei ihmiset sillä tavalla uudelleen synny. Tämäkin, ainakin opettajalle perin typerä kysymys, osoittaa, että Nikodeemus saattaa kyllä tietopuolisesti tietää jälleensyntymisopista, mutta ei käsitä sen tuonpuoleista, haudantakaista puolta. Sellaisia Nikodeemuksia, Israelin opettajia, on kyllä ollut kaikkina aikoina.

Sitten Jeesus sanoo: „Me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme.“

Tässä puhuja sanoo puhuvansa omia tietämiään ja näkemiään. Ja yhtä hyvin kuin kaikenasteisia kyseleviä Nikodeemuksia, joista tämän kirjottaja on yksi, on ollut kaikkina aikoina, samoin on ja on tietysti ollut kaikkina aikoina niitäkin, jotka voivat sanoa puhuvansa omia tietämiään ja näkemiään. Sellaisista tietäjistä, jotka meidän päivinämme ovat toimineet aivan avoimesti ja julkisesti, tahtoisin mainita kaksi: Annie Besant ja C. W. Leadbeater.

Hekin vakuuttavat ruumiillisen jälleensyntymisen, samoin kuin henkisen uudestisyntymisen, olevan itsellensä aivan oman tietonsa ja näkemysensä varmentaman tosiasian. Ja hekään eivät „todista“ jälleensyntymistä fyysillisen matematiikan numeroilla, siitä yksinkertaisesta syystä, että ruumiillisen jälleensyntymisen sisäiset tekijät ovat ylifyysillisillä tasoilla, sisäisissä maailmoissa. He vain opastavat tutkijoita älylliseen mietiskelyyn, joka voi olla alkuna siihen henkiseen kouluutukseen, joka heissäkin saattaa avata henkisen näkemisen ja tietämisen ovet.

Ja sitten: „Jos ette usko, kun puhun teille maallisia, kuinka uskoisitte, jos puhun teille taivaallisia?“

Mitä Jeesus on puhunut? Hän on puhunut uudesta syntymisestä; siitä hän on puhunut Nikodeemukselle. Ja kun Nikodeemus ei ymmärrä, sanoo Jeesus, ettette Nikodeemus ymmärrä maallisia asioita.

Uudesti syntyminen on siis maallinen asia. Ja ollakseen maallinen asia, täytyy se koskea maallista syntymää, ruumiillista jälleensyntymää. Ellei ihminen ymmärrä uudestisyntymää edes ruumiillisesti, niin kuinka hän ymmärtäisi sitä henkisesti.

Henkinen uudestisyntymä.

Kun Jeesus on puhunut Nikodeemukselle maallisia, ryhtyy hän kohta puhumaan taivaallisia. Hän sanoo:

13. Ei kukaan muu ole noussut taivaaseen kuin se, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa.

Olemme jo puhuneet, mikä on ihmisen poika. Muodollisuuksissa värjöttävä kirkollisuus on sen tahtonut rajottaa yhteen ainoaan persoonallis-historialliseen olentoon, Jeesukseen. Huomautimme jo, kuinka jo profeettojakin puhutellaan ihmisen pojiksi. Ja kun nyt sanotaan, ettei kukaan muu ole noussut taivaaseen kuin ihmisen poika, ja kun muistamme, mitä pyhä kirja puhuu esim. Enokin ja Eliaan taivaaseen menosta, niin saamme taas toisen ja hyvin pätevän todistuksen siihen, ettei suinkaan ole vain yksi historiallinen ihmisen poika. Sillä eilei taivaaseen voi nousta muu kuin ihmisen poika, silloin ainakin Enok ja Elias ovat täytyneet olla taivaasta tulleita ihmisen poikia.

Tässä on siis auttamaton kompastuskivi kirkolliselle opille.

Siinä on ristiriita, joka selvenee asiaa teosofisesti ajatellessamme. Tuo ihmisen poika on, niinkuin jo olemme sanoneet, ihmisen kuolematon olemuspuoli. Se ihmisen poika on jokaisessa ihmisessä. Se on tullut taivaasta ja se on yhä taivaassa, henkisessä maailmassa.

Mutta koska ihmisessä on vielä toinen olemuspuoli, tämä mainen ihminen, kuolevainen persoonallisuus, niin ihmisen poika on siinä ikäänkuin alennettuna. Ja jos nyt katsomme ihmistä kokonaisuutena, sekä persoonallisessa että henkisessä puolestaan yhtyneenä olentona, silloin kyllä voidaan sanoa, ettei ihmisestä muuta nouse taivaaseen kuin se mikä siinä on taivaasta tullutta ja yhä edelleen on taivaassa; mikä hänen olemuksessaan asettuu sopusointuun tuon taivaallisen kanssa.

Kun nyt ihminen toimii maisella tasolla, voi hänen minä tietoisuutensa niin sotkeutua tuohon maiseen ihmiseen, ettei hän ole edes tietoinen sisäisestä ihmisen pojasta. Siinä tilassa ihminen on todellisesti kuollut, kadotukseen tuomittu. Hänellä ei ole tietoisuutta henkistä elämää syntymän ja kuoleman kummallakaan puolella. Itsekkäänä, pimeänä olentona hän uudestaan ja yhä uudestaan ruumistui maan päälle, kiusaksi itselleen ja muille, tietämättömänä henkisestä ihmisen pojastaan ja Jumalanvaltakunnasta.

Ja juuri tuosta tilasta kohotakseen ihmisen täytyy käydä läpi henkinen uudestisyntyminen. Ennen tuollaista hengestä syntymistä hän ei saa nähdä, hän ei osaa nähdä Jumalanvaltakuntaa.

Ihminen saattaa alemmassa minässään kehittyä hyvinkin ovelaksi, älykkääksi ja kekselijääksi, mutta se kyvykkäisyys on tuomittu häviöön, ellei ihminen kohota tajuntaansa henkiseen puoleensa. Ja tämä tajunnan kohottaminen, henkinen syntyminen, ei suinkaan tapahtu itsestään, tai sattumasta. Sitä varten on tietoisesti pyrittävä. Jokaisen ihmisen suhteen pitää järkkymättä paikkansa:

14. Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, samoin pitää Ihmisen Poika ylennettävän,

15. jotta jokainen, joka häneen uskoo, saisi iankaikkisen elämän.

Sanoisimmeko jotakin Mooseksen käärmeen ylentämisestä?
4 Moos. 21 luvussa kerrotaan kuinka Herra lähetti tulisia käär-

meitä puremaan israelilaisia heidän tottelemattomuutensa tähden. Tästä israelilaiset hätääntyivät ja katuivat, jolloin Herra sanoi Moosekselle: „Tee itsellesi tulinen käärme ja nosta se merkiksi ylös; jota on purtu, jää eloon, kun katsoo siihen“. „Ja Mooses teki vaskikäärmeen ja nosti sen merkiksi ylös; ja tapahtui, että jos käärme jotakin puri ja hän katsahti siihen vaskikäärmeeseen, niin hän jäi elämään“.

Mikäpä tuo käärme muu olisi kuin ihmisen äly. Jos ihmiset käyttävät älyään vasten hengen lakeja, puree se heitä, tuottaen surua, kärsimystä ja kuolemaa. Tästä puremasta päästäkseen täytyy israelilaisen, totuudenetsijän, kohottaa älynsä ylös, muodostaa itselleen henkisten lakien kanssa sopusointuinen älyllinen elämän suunnitelma ja pitää toimiva katseensa siihen suunnattuna. Silloin älykäärmeen purema paranee.

Samoin on ihmisen poika ylennettävä; eikä vain kerran maailman-aikojen vierieissä, vaan jokaisessa ihmisessä. Ihmisen on alettava uskoa ja luottaa sisäiseen ihmisen poikaansa niin, että hän asettaa, kohottaa sen toimintansa perustaksi.

Tällä menettelyllä tulevat ihmisen persoonalliset kyvyt vähitellen pelastetuiksi, iankaikkiseen elämään siirretyiksi.

16. Sillä niin Jumala on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä häneen uskoo, ei hän hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.

17. Sillä Jumala ei lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä varten, että hän maailmaa tuomitsisi, vaan että maailma hänen kauttaan pelastuisi.

Jos tämän verhotun kirjojustavan tulkitsisimme lyhyesti ja teosofisesti, niin voisimme sanoa: Ainoastaan rakkaus on saattanut luovan jumaluuden uhrautumaan, aineeseen pukeutumaan, ja nuoremille olennoille siten, oman jatkuvan uhrinsa kautta, kehittymismahdollisuutta tarjoamaan; ja samoin ainoastaan uhrautuvassa työskentelyssä purkautuva rakkaus saattaa aiheuttaa ihmisen pojan syntymisen maisessa ihmisessä. Kuka ikinä uskoo uhrautuvaan rakkauteen, omaksuen sen elämänsä sisällöksi, hän nousee katoavaisuudesta ikuisen elämään; hän osaa toimia ikuisuuslakien mukaan.

Ja tuo korkeampi elämä ei synny ihmisessä sitä varten, että

hän tuomitsisi, hylkäisi maailman, vaan että hän rakastaisi maailmaa, toimisi lämpönä ja valona maailmassa, ihmisten kylmissä ja pimeissä sydämissä, ja siten auttaisi maailman pelastumista, ihmiskunnan henkistä kehittymistä.

Sillä :

18. Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen.

19. Mutta tämä on tuomio, että valo on tullut maailmaan ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa; sillä heidän tekonsa oli pahat.

Tässä on selvästi sanottu mikä on tuomio. Tuomio ei ole vai joskus tulevaisuudessa tapahtuva toimenpide; se on aina olemassa siellä, missä ei henkistä valoa seurata. Missä tahansa on ihminen, joka ei seuraa valoa, joka ei toteuta korkeinta ihannetta, hän on jo tuomittu, tuomittu syyn- ja seurauksen lain aiheuttamaan pimeyteen, jonka hän valoa hylkimällä itse on itselleen kylvänyt.

Ja tämä laki kyllä hämärästi puhuu jokaisen ihmisen sielussa. Sen lain he vaistomaisesti tuntevat, ja siksi jotkut aivan tahallaan koettavat pysyä tietämättömyydessä. Kuuleepa joskus sanottavankin: En tahdo tutkia enkä tietääkään, sillä tieto tulee vain tuomioksi, kun ei sitä kuitenkaan tule noudatetuksi.

Sellainen ihminen todella rakastaa enemmän pimeyttä, itsekkäisyyttä:

20. Sillä jokainen, joka tekee pahaa, vihaa valoa, eikä tule valoon, jottei häntä teoistansa nuhdeltaisi.

Siinäpä se on.

21. Mutta joka tekee totuuden, se tulee valoon, jotta hänen tekonsa tulisivat ilmi, sillä ne ovat Jumalassa tehdyt.

Ihminen ei tule valoon, ei pääse tiedon valoon, muuten kuin totuutta seuraamalla. Hänen korkeimmassa totudentuntemuksessa tekemänsä teot tulevat ilmi lisääntyneessä kokemuseräisen tiedon valossa. Jumalpuoli kasvaa hänessä mikäli hän tekee tekonsa Jumalassa. Niinpä kohta tämän jälkeen sanotaankin:

22. Sen jälkeen Jeesus meni opetuslapsineen Juudean maaseudulle ja oleskeli siellä heidän kanssaan ja kastoi.

Se ihminen jossa valo on syntynyt, joka valoa seuraa, hän kohta tekee sitä työtä, mihin sisäinen valo häntä opastaa. Hän menee Juudeaan opetuslapsineen: hänen ympärillään olevat ihmiset, muutkin kuin varsinaiset seuraajansa, saavat oppia hänestä. Ja toiseksi: hänet omat sisäiset kykynsä ja ominaisuutensa ovat aina opetuslapsen kannalla; ne ovat aina hänen mukanaan: hän oppii ja viisastuu yhä edelleen työssään.

Henkinen uudestisyntyminen on siis jatkuvaa syntymistä yhä henkisempään tilaan.

Johanneksen uudelleen esiintyminen.

Johannes oli jo jäänyt aivankuin syrjään, mutta nyt hän taas esiintyy uudelleen sekä kastajana että Jeesuksen ylistäjänä. Hänestä sanotaan:

23. Mutta Johanneskin kastoi Aionissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä; ja ihmiset tulivat ja kastattivat itsensä.

Tässä on eräs omituinen kohta. Sanotaan Johanneksen kastaneen Aionissa, koska „siellä oli paljon vettä“, ikäänkuin siinä tarvittaisi niin paljon vettä, että kastajan piti sentähden asettua johonkin määrättyyn, vesirikkaaseen paikkaan. Sillä jos kastaminen ymmärrettäisikin muodolliseksi toimitukseksi, niin eipä siinä suuria vesimääriä tarvittaisi, ei vaikkapa kastettavat aivan upotettaisi.

Tästäkin jo huomaa, että on toisenlaisesta vedestä ja kastamisesta kysymys.

Katsoessamme Johannesta erityisenä henkilönä, on hänen kastamisensa sitä, että hän siveellisesti tukee, auttaa ja opastaa ihmisiä, jotta he, ikäänkuin Johannekseen nojaten, peseytyivät alemmasta tilastaan, itsekkäisyydestään. Ja kastajan työskentely jollakin paikakunnalla siksi, että siellä on paljon vettä, merkinnee sitä, että siellä oli ihmisten keskuudessa paljon intoa ja harrastusta puhtaamman elämäntavan omaksumiseen. Sellaisen ihmisten keskuudessa Kastajan työllä on menestystä. Sellaisen, ihmisten sieluissa alttiisti pulpahteleavan vesitulvan avulla huuhdotaan pois kaikki huono ja itseks, jotta puhtaampi ja henkisempi tila jää jällelle ja pääsee näyttäytymään.

Tämä lähentelee yhdessä merkityksessä tuota kuuluisaa tulvaa, jossa kaikki pahat hukkuivat, ja vain hurskas Noa valittuineen pelastuivat.

Tätä tulkintaa on tukemassa vielä toinenkin kohta. Sanotaan:

25. Niin Johanneksen opetuslapset rupesivat väittelemään erään juutalaisen kanssa puhdistuksesta.

26. Ja he tulivat Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: »Rabbi, se, joka oli sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella, ja josta olet todistanut, katso, hän kastaa ja kaikki menevät hänen tykönsä.«

Tässä puhutaan ja sanotaan väiteltävän puhdistuksesta ja samalla kasteesta. Puhdistus ja kaste punoutuvat yhdeksi samaksi asiaksi, niinkuin ne ovatkin.

Jos taas pidämme edelleen silmällä vain yksilön kehitystä, silloin tämäkin keskustelu tapahtuu toiselta puolen kastaja- toiselta puolen vapahtajavoimien välillä samassa yksilössä. Hänessä, totuudenetsijässä, esiintyy vielä Johannes, koska siellä on vielä paljon vettä. Ainoni, jossa Johannes kastaa, merkitseekin suomeksi: pilvi, varjoova lähde. Ja Ainon on lähellä Salimia: ketun luolaa.

Kyllä hänellä vielä on syytä puhdistautua, koska hänen sielussaan vielä on jälellä eläimellisyyttä, se on vielä aivan lähellä ketun luolaa. Ihmisen pojan täytyy niistä kaikista puhdistautua. Niinhän sanotaankin: ketuilla on heidän luolansa . . . mutta ihmisen pojalla ei ole mihin päänsä kallistaa.

Alempi minä esiintyy vielä:

24. Sillä Johannesta ei vielä oltu heitetty vankeuteen.

Mihin vankeuteen? Ei ollut totuudenetsijä vielä sitonut alemmaa puoltansa täydelliseen sopusointuun ylemmän kanssa. Johannessielu vielä väittelee opetuslapsipuoleltaan juutalaisten kanssa puhdistuksesta.

Johannes on kuitenkin kerta kaikkiaan päättänyt liittyä ylempäänsä, ja sentähden hän lujasti torjuu luotaan kaikki alemmat taipumukset.

27. Johannes vastasi ja sanoi: »Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta.

Hän on omaperäisesti kokenut, ja sen hän nöyrästi tunnustaa, ettei ihminen alemmassa puoleltaan voisi mitään, ellei hän liittyisi ylempäänsä, taivaaseen puoleensa, ja saisi siitä. Ja hän pitää pitkän puheen itselleen, selvitteläkseen suhdettaan alemman ja ylemmän puolensa välillä. Sillä saattaahan totuudenetsijä tilapäisesti ja tarkotuksella liittyä tajunnassaan tarkkailemaan asioita joko

ylemmän- tai alemman minänsä kannalta. Tässä nyt pyrkijä tilapäisesti asettuu tähystelemään alemman minänsä elämää, ikäänkuin selvitteläkseen välinsä sen kanssa, voidakseen sitten pysyvämmin, turvallisemmin ja lujemmin kohottaa tajuntansa henkiseen tietoisuuteensa.

Tämä totuudenetsijän puhe alemmalle puolelleen on perin sisältörikas. Hän sanoo:

29. Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi.

Johannes-tilaan tullut ihminen iloitsee siitä, että on löytänyt etsimänsä sisäisen elämän. Hän on nyt itsetutkistelua varten tilapäisesti liittynyt alempaan minäänsä, katsellen asioita sen kannalta. Ja hän huomaa tilansa ja asemansa nyt aivan toiseksi, kuin ollessaan huutavan äänenä erämaassa. Hän on nyt sisäistä tietä löytänyt yhteyden näkymättömien järkiolentojen kanssa. Hän tietää, ettei ihmiskunta ole jätetty sattuman varaan, ei ilman apua ja johtoa. Ihmiskunnalla on henkinen johtonsa, mikä sitä johtaa ja opastaa, mikä sille puhuu. Ja hän iloitsee kuunnellessaan tätä ihmiskunnalle puhuvan sisäisen Mestarin ääntä.

30. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.

Jotta ylempi puoli, Jeesus-puoli, pääsisi vaikuttavaksi tekijäksi, täytyy sen yhä kasvaa määräämisvallassaan, samalla kun ihmisen Johannes-puoli, persoonallinen puoli, menettää määräämisvaltaansa. Ihmisen täytyy persoonallisuudessaan yhä vähetä, tulla lapsen kaltaiseksi, nöyräksi, vaatimattomaksi. Vasta sellaisessa tilassa voi tapahtua henkinen uudestisyntyminen. Jeesus-tila onkin juuri uuden syntymän tulos, ja sen täytyy luonnollisesti yhä kasvaa.

Johannes-puoleensa vetäytyneenä jatkaa puhuja:

31. Joka ylhäältä tulee, se on yli kaikkien. Joka on syntynyt maasta, se on maasta ja puhuu maan kannalta; joka taivaasta tulee, se on yli kaikkien.

32. Ja minkä hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa; ja hänen todistustaan ei kukaan ota vastaan.

33. Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, se varmistaa sen, että Jumala on totinen.

34. Sillä se, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä Jumala ei anna Henkeä mitaten.

Tässä Johannes-ihminen varmaan puhuu omia näkemyksiään ja kokemuksiaan. Hän puhuu sitä, minkä hän on „nähtynyt ja kuullut“. Hän tietää myös, ettei sitä todistusta kukaan ota vastaan tavallisessa maallisessa mielessä, s. o., sitä ei kukaan voi ottaa vastaan ja samalla kuitenkin olla „maasta ja puhua maan kannalta“.

Vain se on vastaanottanut korkeamman elämän, joka toiminnallaan „varmistaa sen, että Jumala on totinen“, joka ei ylläpidä minkäänlaista „kaksinaamaisuutta“. Hänen ilonsa on elää korkeimmassa asteessaan tuntemaansa totuutta. Hän koettaa aina puhua sisäisen Jumalansa sanoja; ei joskus, silloin tällöin, vaan aina, koska „Jumala ei anna henkeä mitaten“. Ja koska Jumala ei anna henkeä mitaten, niin ei myöskään se ihminen, joka Jumalaan on yhtynyt. Hän ei mitata tekojansa, ei mietiskele mitä kaikkea hän jo on tehnyt; hän miettii sitä, mitä hän parhaallaan tekee, jotta se aina tulisi parhaiten tehdyksi.

35. Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaikki hänen käteensä.

Mikä Isä? Henkisesti katsoen Isä on aina se, joka kykenee toisessa herättämään hänen henkisen puolensa, synnyttämään korkeamman henkisen tilan. Niinhän Paavalikin sanoo itseään isäksi. Hän sanoo: „Sillä vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole monta isää; sillä minä teidät synnytin evankeliumin kautta Kristuksessa Jeesuksessa. Kehoitin siis teitä: olkaa minun seuraajani“ 1 Korint. 4: 15 – 16.

Jotta korintolaiset voisivat olla synnyttäjänsä Paavalin seuraajia, täytyisi heidänkin tulla vuorostaan henkisiksi isiksi nuoremmilleen. Ja sitä hän henkinen elämä onkin. Sillä kun sanotaan Isän rakastavan Poikaa ja antavan kaikki hänen käteensä, merkitsee se, että henkisesti voimakkaampi antaa voimansa ja taitonsa heikompien avuksi.

Ja:

36. Joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, hän ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään.

Tämä poikaan uskominen ilmenee elämässä kahteen suuntaan, ylöspäin ja alaspäin. Ylöspäin siten, että hän uskoo henkise-

män tilan syntymisen mahdollisuuteen itsessään, että hän herkeämättä pitää itsensä oppivan ja kasvavan pojan asemassa ja suhteessa opettajaansa kohtaan, henkisesti tietävämpiä ja taitavampia kohtaan, etenkin sisäistä Mestariaan kohtaan. Ellei hän sitä tee, pysyy Jumalan viha hänen päällään; hän on aina sisäisessä ristiriidassa.

Alaspäin tämä poikaan uskominen taas näyttäytyy ensikin siinä, että ihminen alistaa alemman puolensa, alemmat taipumuksensa kuuliaisiksi ylemmälleen. Ainoastaan mikäli hän alistaa omat kykynsä, tietonsa ja voimansa ylemmässä minässään syntyvälle pojalle, sikäli ne siirtyvät ikuiseen elämään.

Toiseksi näyttäytyy tuo alaspäinen poikaan uskominen siinä, että ihminen ei epäile veljiään, ei heikompiaan, ei luovu ja jätä heitä mahdottomina. Hän on kuuliainen pojalle palvellessaan heikompiaan, niinkuin Paavali huolehti niistä, joidenka henkiseksi isäksi hän oli tullut.

Joka sen tekee, hänellä on ikuinen elämä hallussaan, koska hän aina synnyttää elämää ympärilleen.

Tällaisen puheen ihminen pitää itselleen opetuslapsipuoleltaan. Hänelle selviävät nämä totuudet. Ja sitten Johannes vähenee vähennemistään, kunnes Jeesuspuoli pääsee lopullisesti määräämään. Ihminen puhdistaa persoonallisuuttaan ja yhdistää sen käytännössä ikuiseen ihmisen poikaansa.

---

4 LUKU.

Tässä kerrotaan kuinka Jeesus jätti Judean mennäkseen Galileaan, joka matka kävi Samarian kautta. Silloin saapuu sinne eräs vaimo vettä ammentamaan, jolloin heidän välillään sukeutuu pitkä keskustelu, joka alkaa sillä, että Jeesus pyytää naiselta juoda. Tätä nainen oudoksuu, huomauttaen ettei juutalaisten ja samariaalaisten välillä ole kanssakäymistä. Tähän ei Jeesus puutu, vaan huomauttaa, että jos nainen tietäisi kuka häneltä juoda pyytää, niin hän pyytäisi ja myös saisi häneltä elävää vettä. Nainen taas väittää, ettei puhuttelijalla ole edes ammennusastijaa, mistä hänellä sitten on se elävä vesi; ja etkähän liene suurempi isäämme Jaa-

kobia, joka tämän kaivon antoi, juoden siitä itse sekä hänen poikansa ja karjansa. Tähänkään naisen väitteeseen ei Jeesus puutu, vaan jatkaa omaan suuntaansa, huomauttamalla kuinka Jaakopin lähteestä juova janoo yhä uudelleen, mutta joka juo hänen antamaansa vettä, hän ei enää janoa, vaan se tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuu iankaikkiseen elämään. Ja kun nainen tämän kuultuaan pyytää tuota luvattua vettä, ei Jeesus ryhdy sitä antamaan, vaan käskee naisen kutsumaan miehensä, johon nainen vastaa, ettei hänellä ole miestä. Ja Jeesuksen myöntäessä hänen oikein vastanneen ja samalla ilmottaen hänen suhteensa kuuteen mieheen, huomaa nainenkin jo olevansa tekemisissä profetaan kanssa ja suuntaa keskustelun uskonopillisiin asioihin, johon Jeesus taas vastaa, etteivät totiset rukoilijat rukoile vuorilla eikä tempeleissä vaan sydämen kammiossa, sillä sellaisiksi Isä tahtoo palvelijansa.

Kun nainen tähän vastaa tietävänsä Messiaksen tulevan ja ilmottavan kaikki, silloin Jeesus ilmaisee olevansa juuri tuo odotettu Messias. Silloin nainen innostuu, jättää vesiastian, menee kaupunkiin ilmottamaan löydöstään, sillä seurauksella, että monet uskovat hänen puheensa tähden, joista monet taas saavat kuulla itse Jeesuksenkin puhuvan, jolloin he eivät enää tarvitse uskoa naisen puheen tähden.

Tätä mielenkiintoista keskustelua monine käänteineen voimme tutkia erikseen kahdelta näkökohdalta.

Kohtaus Jaakobin lähteellä uskonnon valossa.

Katsellessamme tätä esitystä kirkkouskonnon pohjalta, erottautuu siinä useampia seikkoja, joiden lähempi tutkiminen auttaa meitä ymmärtämään tätä kuvausta, sekä uskonnon ja ihmisten suhteita. Voisimme tältä kirkkouskonnon kannalta tutkia ainakin kolmea eri puolta erikseen: 1) tässä esiintyvää opettajaa, 2) Jaakobin lähdettä, 3) mihin tällä kuvauksella johdutaan.

1. Opettaja.

Ensiksi kiintyy huomiomme siihen, millaisena opettajana Jeesus tässä esiintyy. Hän ei esiinny tuomitsijana, ei lahkolaiskii-

vaijijana, koettamalla kääntää kuuliijaansa toisesta uskonnon muodosta toiseen; vaan sellaisena, joka kykenee asettumaan kuulijansa kannalle, osaa lähteä siitä, missä sielun- ja kehityksen tilassa kuuliija sattuu olemaan. Tässä Jeesus sattuu kohtaamaan vedenammentajan, ja hän alkaa keskustelun siitä työstä missä nainen on, johtaen aste asteelta aineellisuudesta henkisytyteen. Ja keskustelun sukeutuessa mielenkiintoiseksi ja naisen tehdessä kysymyksiä ja pyyntöjä, ei Jeesus ryhdy paikallisiin tai hetkellisiin selityksiin, jotka naulaisivat kuulijan paikalleen, takerruttaisivat yhä samaa asiaa jauhamaan, vaan hän kohottaa keskustelun aina asteen yleemmäksi, joka samalla kohottaa kuulijan mieltä, valaisee hänen järkeään käsittämään asioita yhä henkistemällä tavalla.

Näin menetellen Jeesus keskustelussa johdattaa ja opastaa naista niin, että hän lopuksi jättää silloisen hommansa, vesiastian, rientää kaupunkiin ilmottamaan ihmisille löydöstään ja havainnoistaan, saaden toisetkin innostumaan. Jeesus tässä viisaana opettajana panee pienellä tilapäisellä mutta hyvin harkitulla keskustelulla alkuun henkisen aallon, joka ihmiserelle lähdeä palaa takaisin toiselta rannalta lähettäjensä luo, tuoden samalla monia hapuilevia, omiin pikkupuuhiinsa takertuneita sieluja lähettäjensä luo, kuuntelemaan hänen alkuperäistä opetustaan, jolloin heidänkään ei enää tarvitse uskoa naisen puheen tähden, koska ovat joutuneet kosketukseen itse tuon aallonlähdeäjän kanssa. Ja niin jatkuu: yhä uudet aallot lähtevät huuhtelemaan ihmisydänten merelle. Ne ovat henkisen lämmön ja valon aaltoja, joita rakkaudessaan uhrautuva opettaja, missä tahansa maapallon kolkassa sellainen olento kulkeneekin, aina jatkuvasti lähdeä ympärilleen. Jokaisessa ihmisessä piilee siemen sellaista tehtävää varten.

2. Jaakobin lähde.

Ulkoisen uskonnon valossa katsottuna tuntuu Jaakobin lähde edustavan muodollista uskonnollista opetusta. Silloin nainen edustaa ammentajana ollessaan sitä ihmisen kehityksen tilaa, jolloin hän ammentaa henkisen juomansa vallitsevasta uskonnosta ja isien säädöksistä. Ja sitä tehdessään janoo hän yhä uudelleen, koska juoma on saatava ulkoapäin.

Yhden sellaisen lähteen oli Jaakob elämänviisaudellaan pannut

alkuun. Hänen elämänviisautensa oli se lähde, josta hänen henkiset seuraajansa, Samariassakin, ammensivat. Sitä ne edelleen kairoivat ja yhä ammensivat.

Taas sen veden lähde, josta Jeesus naiselle puhuu, on sisäisen elämän, sisäisen kokemuksen lähde. Ken sitä vettä osaa juoda, ken osaa sisäistä kehitystä seurata ja omaksua sen antamaa viisautta, hänen janonsa ei enää sammuu ulkoisella opetuksella; hän on löytänyt sisäisessä elämässään ikuisen elämän-veden lähteet, jotka kuohuvat yhä suuremmaksi virraksi.

3. *Mihin tämä kuvaus johtaa.*

Kun Jeesus ensin joutuu keskusteluun tuon naisen kanssa, ei hän mitenkään soimaa, tai edes huomauta naista siitä, että hän on samarialainen, eikä kuulu oikeaan juutalaisuuteen. Hän ei pyri asettamaan toista muodollista temppelijärjestelmää toisen edelle, vaikkakin nainen omien isiltä perittyjen käsitystensä mukaisesti vetääkin tuon puolen esille. Ei Jeesus mitenkään pyri kääntämään naista toisesta „uskosta“ toiseen. – Hän kyllä sanoo pelastuksen tulevan juutalaisista, jonka kyllä voimme käsittää osaksi niin, että uusi henkinen vuodatus, joka tuli synnyttämään uuden uskonnon ja luomaan uuden sivistyksen, pantiin alulle juutalaisten keskuudessa, ja joka liike pelastaisi ihmiskunnan silloisesta rappeutuneisuudesta. Mutta miksikään lopullisesti paremmaksi ei Jeesus aseta juutalaisuutta samarialaisuuden rinnalla tai yläpuolella. Eikä hän ollenkaan aseta loppumääräkseen mitään muodollista uskontoa. Sillä vaikkakin se henkinen vuodatus, mikä pantiin alulle juutalaisten keskuudessa, avasikin tietä ihmiskunnalle silloisesta häviöstä, on se, nim. kirkkokristillisyyys, aikojen vierieessä kangistunut samanlaisiin juhlamenoihin, muodollisiin opinkappaleihin ja papillisiin temppelitoimituksiin, samaan jossa kirkollinen juutalaisuuskin aikanaan värjötti. Ja vaikka me kristityt olemme tuon unohtaneet, ajatellen ja opettaen oman uskontomme temppeleineen, sijaissivituksineen ja muine merkillisyyksineen, olevan sekä korkeimman kaikkia tähänastisia saavutuksia, että vielä kaikkia maailmanajoja varten viimeisen ja lopullisen jumalallisen ilmoituksen – joka, sivumennen sanoittuna, on huimaava ja tyrmistyttävä ajatus -- , niin eivät Jeesuksen sanat anna mitään tukea sellaiselle ajatustyperyydelle.

Lopullisesti tavoiteltava päämäärä ilmaistaan: „Nainen, usko minua: tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa... tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä semmoiseksi Isä tahtoo rukoilijansa. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.“

Jos kerrankin ottaisimme nämä Jeesuksen sanat tosina, vakavasti ja velvottavasti, silloin meille selviäisi kerrassaan se päämäärä, jota kohti ihmiskunta samoilee: ihmisen ja ihmiskunnan on loppujen lopuksi irrottauduttava kaikista muodollisista, seremoniallisista jumalanpalveluksista, ja opittava pyhittämään itse jokahetkinen elämä ja työ siksi pyhäköksi jossa Jumalaa palvellaan: ihmisen täytyy saavuttaa taito pystyttää sydämeensä elävä totuudenhengen temppele.

Tältä kannalta lähtien, nämä Jeesuksen sanat velvottavasti ottaen, me paremmin käsitämme sitä tietoa ihmiskunnan kehitysuunnitelmasta, jota teosofia on saanut maailmalle levittääkseen, että tulee seuraamaan yhä jatkuvasti uusia uskontoja, joissa toisessa toisensa jälkeen opitaan panemaan enemmän huomiota henkisyydelle, jolloin yhä enemmän osataan seistä sisäisen henkisyyden pohjalla, jolloin uskontojen väliltä haihtuvat ylipääsemättömät muurit, ja ne tietävät olevansa sisaruksia, erilaisia sädehdyksiä samasta valosta.

Kun yhdessä uskonnossa muodollisuus jäykistyy sellaiseksi kuoreksi, joka estää henkisen valon säteilemästä, silloin on tullut aika sen uskontomuodon häviämiseksi ja uuden esiintymiseksi, joka taas vuorostaan ja ajakseen tulee „sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään“.

Ja niin edelleen, muodollinen uskonto toisensa jälkeen, muoto ja ruumis yhä uudelleen, kunnes aikakautinen päämäärä on saavutettu.

Kohtaus Jaakobin lähteellä sieluopin valossa.

Koettaessamme ymmärtää tätä kohtausta sieluopin eli yksilöllisen kehityksen valossa, täytyy ajatella tämän keskustelun eri jaksoissa kuvastuvan henkisen elämän eri kehityskausia. Ensiksi koetamme katsoa mitä merkitsee

Jeesuksen matka Juudeasta Galileaan.

Muistakaamme Jeesuksen edustavan sitä ihmisen sisäistä voimaa, mikä pyrkii kohottamaan ihmisen tajuntaa ylöspäin, kun taas nainen on se puoli ihmisessä, jota pyritään kohottamaan. Silloin Jeesus edustaa yhdessä merkityksessä ihmisen ylempää minää, tai myös ihmishengen Kristusta, samoin kuin hän ulkoisessa uskonnossakin Kristusta edustaa.

Mitä silloin merkitsee tämä ylemmän minän matka Juudeasta Galileaan? Eiköhän ihmisen matkaa henkisen maailman tilasta, johon se on ollut kohoutuneena kahden maisen ruumistuksen välillä, alas tänne maiseen elämään. Juudea on silloin se taivaallinen tila, johon ihminen on korkeimmillaan kohoutunut kahden maisen elämän välillä. Sieltä ihmisen on taas lähdettävä Galileaan, tänne maiseen elämään kokemaan ja oppimaan. Tämä „taas“ ilmaisee sen totuuden, että sama mainen kiertomatka on tehty monesti ennenkin.

Mutta tämä matka kulkee

Samarian kautta.

Hän tulee „Sykar nimiseen Samarian kaupunkiin“. Sykar on suomennettu: sulkemus, palkka. Mikä on se palkka, johon on sulkeuduttu? Galileaan, maiseen ruumistukseen matkaamisen tarkoitus on, että ihminen jatkaisi sisäistä kehitystään siltä kohdalta mihin hän edellisellä maisella matkallaan oli päässyt. Mutta nytpä hänen onkin alkaminen tavallaan alusta. Entisen työn ja kokemuksen tulokset kyllä piilevät hänessä synnynnäisinä kykyinä ja taipumuksina, mutta hän ei saa niitä haltuunsa ja käytäntöön muuten kuin vastaantulevien vaikeuksien avulla. Tämä tila, jolloin hänen kykynsä eivät vielä ole tässä ruumistuksessa järjestäytyneet käytännöllistä elämää varten, tämä tila se on hänen palkkansa, johon hän on toistaiseksi suljettu.

Mutta tässä tilassa kohtaamiensa tehtäviä ja vaikeuksia miettimällä ja selvittelemällä hänen synnynnäiset lahjansa järjestäytyvät käytännöllisiksi kyvyiksi. Hänen on alettava avuttomana lapsena, kuljettava tietämättömyytensä ja kokemattomuutensa Samarian Sykarin kautta, kunnes pääsee käytännöllisen elämänsä Galileaan, kunnes saa vastaansa sen kykyjään ja voimiaan vastaavan elämän-

ehtävän, jota varten hän sillä kertaa on maan päälle ruumistunut. Sillä niinkuin esim. Annie Besant puhuu kirjassaan „Aikain Viisaus“, luvussa „Ihmisen korkeampi kehitys“, opetuslapsiutta kohti pyrkivä ihminen ei synny, niinkuin hitaasti vierivien suuri joukko pelkästään karman pakottamana maan päälle, vaan jo jotakin erikoista tehtävää varten, jonka hänen Mestarinsa on suunnitellut hänelle varannut.

Ja tuolla matkallansa elämäntehtävänsä Galileaan hän saattaa vielä joutua istumaan

Jaakobin lähteellä.

Pyhien kirjojen kuvaukset eivät rajotu vain yhteen kerrostumaan. Sentähden ei ole mitään mielivaltaista tulkittessamme Jaakobin lähdettä toisin nyt, yksilöllisen sieluelämän kyseessä ollen, kuin puhuessamme siitä uskontojen valossa.

Ajattelemme Jaakobin lähteen vesineen edustavan aistillisen tunne-elämän vesien lähdettä. Ajatellessamme lähteellä ammentelelevan naisen edustavan ihmisen tunne-elämää, silloin on tämä kohtaus kokonaisuudessaan niin ymmärrettävä, että ihminen jää tunteissaan ammentelemaan ja nauttimaan aistillisen elämän lähteestä.

Tämä lähteellä ammentaminen viivyyttää ihmistä Samariassa; aistillisen elämän houkutukset pimittävät ihmiseltä hänen todellisen elämäntarkoituksensa ja päämääränsä.

Kuvauksessa kerrotaan Jeesuksen ensin tulleen lähteelle matkasta väsyneenä, ja nainen tulee vasta jälkeensä ammentelemaan, jolloin Jeesus pyytää häneltä juoda.

Tällä nähtävästi kuvataan sitä tosiasiaa, että ihminen ylempänä minänä ensin laskeutuu ruumistumisessa aistillisen elämän yhteyteen, mutta ei voi siitä ammentaa eikä juoda muuten kuin jälkeensä heräävän tunne-elämän kautta. Persoonallisen tunteensa välityksellä ihminen takertuu aistillisen elämän nautintoihin.

Keskustelu Jeesuksen ja naisen välillä ja tapausten kehittyminen.

Tämän jälkeen ja yhteydessä sukeutuu ihmisen sisäisen äänen ja päivä tietoisuuden välillä se keskustelu, mikä tässä kuvataan Jeesuksen ja naisen välillä tapahtuvan.

Keskellä aistillisen elämän houkutuksia ihminen aavistaa elämällä olevan tarjottavana jotakin enemmän kuin pelkän nautinnon, hyvinvoinnin ja mukavuudentarpeen palveleminen. Ihmisen ylempi puoli pääsee heikostikin esille, herättäen aavistuksen, että hänen olisi persoonallisuuselämässään annettava jotakin myös henkisen puolensa kasvattamiseksi ja virkistyttämiseksi.

Tämä ylemmän puolen vaatimus alemmalle on ilmaistu Jeesuksen sanoilla: „Anna minulle juoda.“

Tällainen sisäinen vaatimus ei ole mieluisa aistillisen tunteen kiehtomalle ihmiselle. Hän joko pitää silloista elämänsä joko tärkeämpänä, tärkeänä velvollisuutena, tai estelee sillä, että hän on liian huono ihminen antamaan jotakin henkiselle elämälle siihen sopii vain pyhät ja erikoisesti valitut.

Juuri tämä kuvastuu naisen sanoissa: „Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?“

Tähän epäröimiseensä ja huonouteensa vetoamiseen ihminen saa sisästään vastauksen: „Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä“, joka selvemmin sanoen merkitsee: jos sinä, joka elät aistimuselämän kahleissa ja sokaisemana, jos tietäisit Jumalan lahjan, sen, että kunhan sinä vaan ryhdyt työhön, elämä jakaa sinulle työssä tarvittavia Jumalan lahjoja, tietoa ja voimaa; jos tietäisit, että se sisäinen ääni ja kaipuu, joka sinua kehottaa antamaan, on sinun ylemmän minäsi ääni, olet juuri sinä itse, silloin sinä omasta halustasi pyrkisit tämän todellisen Itsesi yhteyteen, pyytäisit häneltä vettä, henkistä valoa ja opastusta.

Tätä sisäistä aavistustaan ihminen taas vastustaa epäilyksillään, huomauttamalla, että kaivo on syvä, eikä ole ammennusastiaa, ja että tästä samasta ovat juoneet Jaakob ja hänen jälkeläisensä, joka merkitsee sitä, että ihminen pakenee henkisen työn vaikeuksia, puolustautuu kyvyttömyydellään, vedoten vielä siihen, että tätä samaa elämäähän isätkin ovat eläneet polvesta polveen; pitäisikö hänen pyrkiä olemaan jotakin muuta, jotakin kykenevämpää, uhrautuvampaa.

Mutta ylempi minä ei hellitä. Se pyrkii yhä valaisemaan alempaa tajuntaa, koska juuri se on sen tehtävä. Tämä ylemmän

minän painostus valaisee hämäränä aavistuksena tajuntaa. Se aavistus pukeutuu Jeesuksen sanoihin: „Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, hänen ei ikinä tule jano; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikiseen elämään.“

Onhan yleinen sielullinen havainto, että mitä enemmän ihminen antautuu nautinnon kaivosta juomaan, sitä suuremmaksi hänen janonsa paisuu.

Jos ihminen sensijaan jättäisi tyydyttämättä himojensa vaatimukset, ikävöiden ja omaksuen henkistä viisautta ja valoa, ryhtyen päättävään toimintaan sen asian puolesta, silloin tämä pyrkimys muuttuisi hänessä vähitellen siksi voimaksi ja tekijäksi, mikä vapauttaisi hänet alemman elämän halusta. Se elämä, korkeampien menetelmien toteuttaminen, tulisi hänessä siksi lähteeksi, mistä henkinen valo ja viisus kumpuaisi.

Tämän ihmiselle selviytyä, hän kaiholla alkaa ikävöidä elämän todellisia arvoja. Hän tahtois vapautua ammentelemasta yhä uudelleen tuosta alemman elämän nautintojen kaivosta.

Ja nyt tapahtuu keskustelussa kummallinen käänne. Jeesus sanoo:

Mene, kutsu miehesi ja tule tänne.

Sensijaan, että Jeesus lupauksensa mukaan ryhtyisi antamaan naiselle vettä, hänen sitä pyytäessä, kääntääkin Jeesus puheen aivan toisaalle, kehoittaen naista etsimään miehensä ja tulemaan hänen kanssaan.

Mistähän tässä olisi kysymys? Varmaankin uusi sielullinen puoli, joka on saatava mukaan, ennenkuin voidaan edemmäksi mennä. Aivan varmaan Jeesus tällä kehotuksellaan onkin jo ryhtynyt antamaan lupaamaansa vettä. Juuri niin se on. Kun henkiset asiat heijastuvat alempaan maailmaan, näyttävät ne niin merkittäviltä ja käsittämättömiltä, niinkuin ne eivät olisi missään yhteydessä ikävöivämme asian kanssa.

Niinkuin kaivolla ammenteleva nainen edustaa aistimuselämään kiintyvää tunnetta, samoin hänen miehensä edustaa älyä, ymmärrystä. Ennenkuin ihminen voi todenteolla ryhtyä juomaan hen-

kisen viisauden elävää vettä, täytyy hänen tuoda älynsä mukanaan. Ilman järjen valaistusta ei ihminen pääse todelliseen tiedon valoon. Siksi onkin kohta ensimmäinen ehto, ensimmäinen tehtävä, noutaa miehensä, vapauttaa älynsä alemmasta elämästä ja antaa sen juoda henkisen elämän viisautta, elävää vettä.

Jeesus, ylempi elämä, siis kohta pyydettyä tarjoo vettä. Mutta ihminen ei sitä ymmärrä, ja hän estelee: „Ei minulla ole miestä.“ – Onhan ihmisten elämässä aivan yleisesti havaittavana ilmiö, kuinka he, vaikka ovat hyvinkin älykkäitä pohtimaan alemman elämään kuuluvia asioita, siitä huolimatta pitävät itseään kykenemättöminä ymmärtämään henkisiä asioita. Onpa tämä epäily ajottain, ainakin meidän päiviemme kirkollisissa piireissä, tehty suorastaan sitovaksi uskonkappaleeksi.

Tähän epäilyyn ja estelyyn kuuluu taas ylemmän minän taholta vastaus: „Oikein sanoit: 'Ei minulla ole miestä', sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja joka sinulla nyt on, se ei ole sinun miehesi; sen sanoit totta.“

Mitähän ne hävinneet miehet ovat? Mitäpä muuta kuin älyllisiä käsityksiä elämästä. Hänellä on ollut monta maailmankatso- musta, elämänkäsitystä, joista hän on luopunut yhdestä toisensa jälkeen, koska ne eivät ole kestäneet hänen heräävän älynsä edessä. Ja se elämänymmärrys mikä hänellä nyt on, ei ole hänen omaansa. Sen hän on omaksunut ulkoapäin; omaksunut ympäristöltään ja opettajiltaan käsityksen korkeammasta elämästä sellaisenaan, valmiina, jota hän ei ole omalla kokemuksellaan saavuttanut eikä edes varmentanut.

Ja niin se ei ole hänen miehensä. Hänellä pitäisi jo olla omaperäisempi, ja ennen kaikkea korkeampi, kehittyneempi ja henkisempi käsitys elämästä, kuin hänellä on. Hänen nykyinen käsityksensä elämästä pitäisi jo kuulua menneisyyteen; se ei ole enää hänen. Hän elää luvattomassa, aviottomassa yhteydessä tuon vieraan ja jo menneisyyteen kuuluvan elämänymmärryksensä kanssa.

Ja naisen vastauksesta hyvin näkyy millainen on hänen miehensä, älyllinen käsityksensä elämästä. Sillä huomattuaan olevansa tekemisissä sisästäpäin valaisevan profeettansa kanssa, vetää hän esille

Samarian ja Jerusalemin rukouspaikat.

Ihminen joutuessaan näin sisäisen itsensä edessä tilinteolle, turvautuu, niinkuin Kalevalan nuori Joukahainen, omaksu-
miinsa ulkoisiin tietoihinsa. Hän tahtoo ahdistettuna huomauttaa,
ettei hän sentään niinkään tyhmä ja tietämätön ole, henkisissä-
kään asioissa. Kyllä hän tietää kuinka maailmassa on paljon
uskontoja, ja miten ne kukin opettavat. On esim. samarialaisuus
ja juutalaisuus, joista edelliset ovat „kumartaen rukoilleet tällä
vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee
kumartaen rukoilla.“ — Kyllä minä ne uskonnot jo tunnen, kyllä
minä tiedän, kuinka ne kaikki opettavat itsemielestään sitä kor-
keinta viisautta. Jos niitä lähtisi kuuntelemaan ja niiden perässä
juoksemaan, niin ei tietäisi lopuksi mihin joutuisi. Parasta pysyä
paikallaan ja uskoa yksinkertaisella lapsenuuskolla se, mihin on
opetettu. — Sellaista kuuluu tänä päivänä, ja ehkä vielä huo-
mennakin, monen oppineenkin suusta.

Mutta niinkuin ei Joukahaisen tieto kestänyt Väinämöisen
laulua, samoin ei pelkkä tieto uskonnoista, ja niiden oppien „antaa-
olla“ hyväksymisestä riitä tyydyttämään ihmisen sisäisintä olemusta,
ei ainakaan ajan pitkään. Tuo ulkoinen tieto ei ole sydämessä,
ei sielun sulatettu tila; se on vain pään tietoa, läksytietoa. Se
käsittelee ja pohtii vain niitä muotoja, joihin uskonto on pukeu-
tunut, eikä ole kosketuksessa itse uskontojen sisäisen voiman
kanssa. Sisäinen opettaja — ja voi sen löytää ulkoisestikin —
kuiskaa, että vaikka uskontoja on paljon, joista toiset ovat alkeel-
lisempia, toiset kehittyneempiä opetuksissaan, niin kuitenkin „pe-
lastus on Juutalaisista“, pelastus on siinä, että sinä vakavasti
omaksut oppaaksesi sen uskonnon minkä parhaana pidät. Kun
sinä olet harras ja vakava, johtaa se sinut ulkoisesta sisäiseen.
Sillä kun niin teet, silloin varmasti joskus tulee aika, jolloin
ulkoiset muodot ja käsin tehdyt temppelit ovat tehneet tehtävänsä
ihmisen henkisenä opastajana. Ja silloin tapahtuu

Jumalan palvelus sisäisessä hengessä.

Sillä „tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat
Isää hengessä ja totuudessa; sillä semmoisiksi Isä tahtoo rukoili-

jansa. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa“.

Tämä ei tee ulkoisia uskontoja merkityksettömiksi. Sillä ne tekevät oman työnsä omalla paikallaan ja ajallaan. Mutta ulkoinen opetus on vain opas sisäiseen pyhättöön. Ja ihmisen löytäessä tiensä sinne, on muodollinen uskonto tehnyt tehtävänsä hänen suhteensa. Ja jos hän jättäytyy ulkopuolelle silloin, kun ovi aukenisi hänelle sisälle astuakseen, silloin hän on Esaun lailla luopunut esikoisuudesta, myynyt sen ruskeaan hernekeittoon.

Mutta jos hän astuu sisälle, silloin koko hänen elämänsä tulee temppeleiksi, tulee palvelukseksi Jumalalle. Hänen uhrinsa ei rajoitu vain määrättyihin hetkiin, sillä hän on itsensä uhriksi antanut, kaiken työnsä palvelukseksi tehnyt.

Tämän kuultuansa on alemmassa minässään elävällä ihmisellä taas vastaväitteensä. Hän sanoo: „Minä tiedän, että Messias“, se on Kristus, „on tuleva; kun hän tulee, ilmottaa hän meille kaikki.“

Tämä puhe osottaa ihmisen edelleen odottavan ulkoista Vapahtajaa, joka hänelle lopullisesti asiat selvittäisi. Tahallaan hän vetoaa uskontojen kirjajaan paljouteen, puolustaakseen itseään sillä, ettei hän voi tietää, minkä hän niistä oppaakseen ottaisi. Mutta kun joskus esiintyy Messias, sellainen täydellinen olento joka tietää kaikki, joka osaa minullekin päivän selvästi todistaa mikä on totuus, silloin minäkin osaan ratkaisuni tehdä.

Mutta tähän Jeesus vastaa:

Minä olen se, minä, joka puhun kanssasi.

Tämä tieto herää ihmiselle sisäisesti kaikkien ponnistusten ohella. Hänelle selviää, että salatuista sielun pyhätoista on hänelle tuleva se todellinen Messias, joka hänelle kaikki ilmottaa. Jos hän vaan tarmolla ja luottamuksella sitä ääntä seuraa, niin se johtaa häntä tietoon ja viisauteen. Tuo sisäinen ääni aivan kuin ulkoisesti kuiskaa hänelle: etkö jo ala ymmärtää, että minä, joka kanssasi puhun, joka Jaakobin lähteeltä alkaen, ja jo aina ennenkin, olen koettanut askeleitasi ohjata, että minä juuri olen sinun tuleva ja ainainen Vapahtajasi. Koeta sentähden sydämesäsi minulle tilaa valmistaa, tee ajattelusi sillaksi minun tulolleni.

Kun tämä heikko aavistus kasvaa varmuudeksi, silloin se ei voi olla tekemättä mahtavaa vaikutusta ihmisen sekä sisäiseen että ulkoiseen elämään. Hän riuhhtaisee itsensä irti aistillisesta elämästä ja leväperäisyydestä, ryhtyen ulkoisessakin maailmassa toteuttamaan sisäisen ihmisensä vaatimuksia. Hän tekee sen kunnioituksesta elämää kohtaan, hän toteuttaa velvollisuutensa ihmisenä. Niinpä tässäkin kertomuksessa nainen luopuu silloisista hommistaan, jättää vesiastiansa ja menee kaupunkiin löydöstään ja havainnoistaan kertomaan. Eikä tuo kaupunkiin meneminen ole vain hetkellinen ihastuksen tuulahdus, jota taas seuraisi torkkuminen ja välinpitämättömyys. Hänen koko olemuksensa aivankuin uudelleen rakentuu, se rakentuu mikäli hän itse sen rakentaa. Ja sitä rakentaessaan hän tulee siksi vuorella olevaksi kaupungiksi joka ei voi olla piilossa. Ja sanotaanhan toisessa yhteydessä opetuslapsille: „Minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, se julistaa katoilta“ Matt. 10: 27.

Tietysti tuo kansan ihastus on ennenkaikkea löytäjässä itsessä: koko hänen sielullisten voimiensa joukko ottaa ihastuksella vastaan uuden elämän, kunhan ne vaan ensin päättävällä johdonmukaisuudella saatetaan uuden elämänymmärryksen ovesta sisälle. Mutta saattaahan käydä niinkin, että muutkin ihmiset huomaavat, mikä suuri muutos, mikä henkisen voiman ilmennys yhä tapahtuu siinä ihmisessä, joka elämällään todistaa heille löydöstään. Ja se ei voi olla jotakin vaikuttamatta heihinkin: hekin alkavat tuon julkisen todistuksen tähden luottaa henkisen elämän ilmentymismahdollisuuteen ihmisessä. Ja sitä tietä kulki hekin saattavat joutua kosketukseen sisäisen Messiaan kanssa. Silloin he voivat sanoa tuolle ensi todisteen antaneelle: „Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä itse olemme kuulleet ja tiedämme, että tämä varmasti on maailman Vapahtaja“. Sillä totisesti on maailma vapahtuva vain sitä tietä. Mikäli ulkoinen maailma vastaanottaa tämän sisäisen Vapahtajansa, sikäli se vapautuu pimeyden vallasta ja voi nousta valon valtakuntaan.

Ulkoinen maailmanopettaja, joka kyllä samalla on myös sisäinen, ja kaikki ne pienemmät valokeskukset, jotka Hänen työhönsä liittyvät, ne kyllä herättävät, he kyllä sysäyvät liikkeelle henkisen voiman aaltoja, jotka vyöryvät läpi ihmiskunnan, herät-

täen heitä, kolkuttaen heitä, mutta vapahdus tulee vain mikäli he antavat tuon virran kuljettaa itsensä sisäisen Messiaansa luo.

Sentähden jokainen ihminen on jokaisen tekonsa, jokaisen ajatuksensa ja tunteensa keskellä ja kautta sellaisessa suhteessa tuohon voimavirtaan, että hän voi antautua samarialaisen naisen lailla sen kuljettavaksi, sekä muodostaa sielunsa siksi lähteeksi, joka kumpuaa ikuista elämää. Silloin hänkin tulee omalla osallaan tuon suuren aallon vyöryttäjäksi, siten auttaen maailman sisäisen Vapahtajan löytymistä. — Ken oppii uhrautumaan, hän oppii ymmärtämään.

Sillä kesken tätä näytelmää tapahtuu myös

Keskustelu Opettajan ja opetuslasten välillä.

31. Sillä välin opetuslapset pyysivät häntä sanoen: „Rabbi, syö!“

32. Mutta hän sanoi heille: „Minulla on syötävänani ruokaa, josta te ette tiedä.“

33. Niin opetuslapset sanoivat keskenään: „Lieneekö joku tuonut hänelle syötävää?“

34. Jeesus sanoi heille: „Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.“

Muistakaamme nyt, että ihmisessä on kaksi minää. Alempi elää maasta, fyysillisellä leivällä ja aistimuselämän kiihotuksilla. Mutta vaikka ihminen sellaista ruokaa söisi miten paljon, kärsii hänen ikuinen minänsä sittenkin nälkää. Sillä totta on: ei ihminen (huom. *ihminen*) elä yksin leivästä.

Ja millä sitten ruokitaan ikuista ihmistä? Jumalan sanalla. Aivan niin. Mutta onko se siinä, että laulaa ja lukee „jumalan sanaa“, että istuu ja kuuntelee jonkun puhuvan, että ottaa uskollisesti osaa kirkon järjestämiin menoihin, etenkin ripissä ja alttarin sakramentissa? Siinäkö se on? Jeesus sanoo: „Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.“

Siinä se on ylemmän minän ruoka. Se kasvaa työssä. Mitä tarmokkaammin ryhdymme toteuttamaan sisäisen minämme vaatimuksia, sitä paremmin se kasvaa.

Puhutaan paljon rakkaudesta, että „Jumala on rakkaus“, ja että „jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan“. 1 Joh. 4:8, 7. Mutta vähemmin on puhuttu siitä,

mikä on rakkaus. Varmaankin tulee aika, ja nyt jo on, voisimme lisätä, jolloin meille on puhuttava vähän selvemmin rakkaudesta. Sillä monet eivät vielä todellakaan tiedä, mitä rakkaus on. Ja kuitenkin jokaisen täytyy se tulla tietämään. Siksi sanottakoon se tässäkin suoraan ja selvästi: *Rakkaus on Uuria*. Ken rakastaa, hän uhrautuu. Ilman uhrautumista ei ole mitään rakkautta, ei ole henkistä elämää. Täytyy opetella uhrautumaan, ensin aineellisesti, ja saavutettuaan henkisiä pääomia, sitten henkisesti. Siinä työssä kasvaa meissä todellinen ihminen. Täytyy etsiä itselleen joku henkinen työ. Ellei sitä löydy, täytyy rukoilla, täytyy huutaa ja pyytää Jumalalta ja Mestarilta työtä. Ja parhain tapa rukoilla ja pyytää on se, että ryhtyy toimekkaasti siihen työhön, mihin varmasti pystyy. Sen kaidan tien kulkija tietää todistaa omasta kokemuksestaan. Hänen ei tarvitse sitä enää uskoa Raamatun todistuksen tähden. Sillä vaikka hänen kokemuksensa ovat toistaiseksi – sanon tahallani: toistaiseksi – perin vähäiset, on hän kuitenkin tässä asiassa löytänyt varman perustuksen.

Sillä:

Toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen.

Jeesus jatkaa puhettaan opetuslapsilleen samalla kuin hän on edelleen kosketuksessa samarialaisen naisen kanssa. Sillä juuri tuossa työssä hän opetuslapsipuolellaan oppii. Hän sanoo:

35. Ettekö sano: Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valkoiset leikattaviksi.

Mitkä vainiot? Oman sielumme peltojen vainiot. Ne ovat kypsyneet leikattaviksi ja maailman henkiseksi ruuaksi uhrattaviksi. – Nostakaa silmänne, tutkikaa itseänne, nähdäkseenne, mitä teissä on leikattavaa.

36. Ja nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, ja niin kylväjä ja leikkaaja saavat yhdessä iloita.

Samalla kun te leikkaatte oman sielunne laihot maailmalle, samalla te ne kylvätte ihmiskunnan sielujen peltoon, ja niin kylväjä ja leikkaaja saa teissä samalla kertaa iloita.

37. Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen.

Täytyy tehdä työtä vaan, työtä vaan, työstä iloita – ei palkasta. Antakaa maailmalle työnne hedelmät.

38. Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa hedelmille.

Aivan niin. Opetuslapset leikkaavat toisen kylvöstä. Kun vaan toisille kylvää, niin viisastuu. Kun ihminen vaan itse kylvää, tekee korkeamman minänsä työtä, silloin opetuslapset ovat mukana leikkaamassa; hänen kykynsä, tietonsa ja voimansa kasvavat.

Saapuminen Galileaan.

43. Mutta niiden kahden päivän kuluttua hän lähti sieltä Galileaan.

44. Sillä Jeesus itse todisti, ettei profetalla ole arvoa isänmaassaan.

Otsakkeella „Jeesuksen matka Juudeasta Galileaan“ puhuttiin jo, mitä tämä Galileaan matkaaminen merkitsee ihmiselle jälleensyntymisen pyörässä kiertäessään. Nyt sinne on saavuttu. Sinne tultiin sen etsiskelyn ja työskentelyn kautta, mitä Samariassa tehtiin. Se työ auttoi ihmistä löytämään itsensä, elämäntehtävänsä. Ja se teki hänet profetaksi, ihmiskunnan edelläkulkijaksi.

Ja miksi ei profetalla ole arvoa isänmaassaan? Se ei suinkaan rajotu siihen, etteivät ihmiset tahdo tunnustaa kotimaansa, lapsuudesta tunnettuja hengen sankareita.

On sillä syvempikin merkityksensä. Sillä mitä arvoa ja merkitystä olisi profetalla, jos hän jäisi edelleen isänmaahansa, jäisi sovinnaiseksi kaikkien isien aikuisten, menneille sukupolville kuuluvien säännösten kanssa? Ei hänestä silloin olisi kehitykselle mitään hyötyä. Ei, hänen täytyy mennä ulos isänmaastaan, ulos niistä vanhoista mukavista tavoista ja säännöksistä, mitkä siinä vallitsevat. Hänen täytyy painaltaa Galileaan, työtä tekemään, uurastamaan. Hänestä täytyy tulla uranuurtaja, uudisraivaaja, paremman, henkisemmän tulevaisuuden luomiseksi. Hänen täytyy ikäänkuin povessaan kantaa ihmiskunnan tulevaisuuden siementä. Ja hän onkin profetta vain siinä määrässä, kuin hän tähän tehtäväänsä kykenee ja ryhtyy.

Ja

45. Kun hän siis tuli Galileaan, ottivat galilealaiset hänet vastaan, koska olivat nähneet kaikki, mitä hän oli tehnyt Jerusalemissa juhlan aikana; sillä hekin olivat käyneet juhlassa.

Hän on nyt Galileassa kuin kotonaan. He tuntevat hänet, koska ovat myös olleet juhlassa mukana. — Hänet ottavat vastaan ne ihmiset, jotka myös ovat Galileaan tulleet, jotka ovat, niinkuin hänkin, elämän totuutta etsineet. He ymmärtävät ottaa hänet vastaan, koska ovat samoissa juhlissa mukana olleet, samoissa kilvotuksissa kilvotelleet. He sanovat hänelle: tere tulemasi joukkoomme! Täällä, ihmiskunnan sivistysviljelyksen Rajamaalla, uudisraivaajain erämaassa, täällä tarvitaan sinunlaistasi itsensäkieltäjää, mistään omista päämääristänsä välittämätöntä uurastajaa. Terve tulemaasi!

Jeesus parantaa kuninkaanvirkamiehen pojan.

Lukiessamme näitä toinen toistaan seuraavia Jeesuksen ihmetekoja, täytyy aivan kuin pakosta tunkeutua yhä syvemmälle niiden merkitykseen. Meidän täytyy itseltämme kysyä: mitähän kaikkea niissä on meille varattuna?

Olemme jo torjuneet sen käsityksen, että ne olisivat vain fyysillisiä ihmeitä, voimatekoja.

Tällä emme suinkaan tahdo kieltää, etteivätkö tuollaiset ruumiillisten sairauksien parantamiset olisi mahdollisia. Onhan sellaista muulloinkin tehty. Kerrotaanhan esim. kirjassa „H. S. Olcottin elämäntyö“, kuinka Teosofisen Seuran perustajapresidentti, eversti Olcott, paransi paljon sairaita henkisillä voimillaan, kätensä päällepanemisella j. n. e.

Mutta sitenkin me jäämme kysymään: miksi pyhä kirja myötänään niitä kertoilee?

Tähän voitaisi vastata: Ne ovat vertauskuvia sielullisista ja henkisistä muunnoksista. Epäilemättä. Epäilemättä ne ovat ymmärrettävät sielullishenkisesti. Ja sellaisinaan me niitä olemme käsitelleetkin. Mutta siinäpä juuri täytyykin itseltään kysyä: mitä kaikkia sielullis-henkisiä totuuksia niihin kätkeytyy? Me aivan kuin tiukkaamme, huudamme sisäiseltä itseltämme enemmän valoa. Miksi tässä seuraa ihmisteko toistansa uudelleen ja uudelleen?

Muodostaisivatko ne mitään kokonaisuutta? Olisivatko ne yhteydessä keskenään?

Tietysti niillä voisi olla sellainen yhteys, että ne muodostaisivat jonkun kokonaisuuden sielun kehityksessä. Mutta pitäisikö sielun kulkea vapauteensa tuollaisten ihmeiden paljouden kautta?

– Miksei? Onhan sielun kehitys pitkä, eihän se rajotu yhteen ruumistukseen.

– Oikein. Olisiko tässä siis kyseessä jälleensyntymisen sarja?

– Saattaisipa olla.

– Ehkäpä jokainen ihmekertomus edustaisi yhtä jälleensyntymää, yhtä maista elämää?

– Ehkäpä vain – yhdessä merkityksessä.

– „Ehkäpä vain“? Mutta silloinpa nuo ihmeet ovatkin todellisia elämäkertomuksia. Nehän saavat taas aivan uuden merkityksen.

– Entisten lisäksi.

– Niinpä tietenkin. Niitä voidaan ymmärtää osaksi ruumiillisesti ja osaksi eri ruumistusunäytelminä.

– Aivan niin.

– Ja kunnioituksemme pyhän kirjan edessä kohoa. Nyt paremmin käsitämme, miksi Jeesus menee aina jonkun päivän jälkeen milloin Galileaan, milloin Kapernaumiin, Jerusalemiin, milloin mihinkin, tehdäkseen jotakin. Siihen saattaa sisältyä myös yhden kokonaisen maisen elämän työ.

Koettakaamme nyt jälleensyntymisopin pohjalla miettiä edesämme olevaa ihmettä, kuninkaan virkamiehen pojan parantumista.

Silloin voimme alkaa:

52. Niin hän tiedusteli heiltä, millä hetkellä se oli alkanut toipua. Ja he sanoivat hänelle: „Eilen seitsemännellä tunnilla kuume lähti hänestä“.

53. Niin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut sillä hetkellä jolloin Jeesus oli sanonut hänelle: „Poikasi elää“. Ja hän uskoi, hän ja koko hänen huonekuntansa.

Miksi kohta Jeesuksen ja virkamiehen välillä sattuu juuri seitsemännellä hetkellä, jolloin poika paranee?

Ennenkuin vastaamme, liittäkäämme kysymykseemme vielä lause: „Niiden kahden päivän kuluttua hän lähti sieltä Galileaan“.

Eiköhän tähän sisälly muiden muassa se totuus, että ensimmäisenä kahtena ikävuotena sielu vain ikäänkuin varjostaa lapsen ruumista, tulevaa asuntoaan. Sitten kahden vuoden vanhana, keskimäärin, sielu alkaa vienosti laskeutua aivotietoisuuteen. Silloin lapsi alkaa oppia puhumaan, ja muutenkin toimia-hapuilemaan. Silloin sielu on ottanut ensimmäiset askeleensa Galileaan.

Lapsi on tällöinkin vielä melkein varjostettu olento, koska sen minuus vielä asuu suureksi osaksi toisella olemisen tasolla. Vasta seitsemän vuoden iässä minuus laskeutuu lopullisesti aivotietoisuuteen. Ja silloinhan lapset ylimalkaan alkavat lukea ja muuten älyllisesti toimia. Silloin lapsi alkaa tulla eläväksi, vastuunalaisuuttaan huomaavaksi persoonallisuudeksi. Tätä nähtävästi tarkoittaa kuumeen lähteminen lapsesta. Ja niin alkaa taas uusi mainen vaellus kaikkine ihmeineen.

Nyt jatkamme tarkkailujamme osaksi jälleensyntymisen, osaksi sisäisen elämän valossa.

Luemme:

46. Niin Jeesus tuli taas Galilean Kaanaan, jossa hän oli tehnyt veden viiniksi. Ja Kapernaumissa oli eräs kuninkaanvirkamies, jonka poika sairasti.

47. Kun hän kuuli Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan, meni hän hänen luoksensa ja pyysi häntä tulemaan ja parantamaan hänen poikaansa, sillä tämä oli kuolemaisillaan.

Ajatelkaahan, että tämä kuninkaanvirkamies on juuri itse sellainen ihminen, joka jo edellisissä ruumistuksissaan on liittynyt henkiseen kuninkaaseensa. Nyt hän ei tässä ruumistuksessa vielä ole löytänyt asemaansa henkisen kuninkaansa palveluksessa, ei ole vielä löytänyt yhteyttä sisimmän itsensä kanssa, ei ole löytänyt silloisen elämäntyönsä langanpäätä.

Ja juuri tuota sisintä itseä, ja samalla elämäntyötänsä, kuvataan tässä sairastavalla lapsella, pojalla. Kuninkaanvirkamies, edellisissä elämässään henkisen kuninkaansa työssä ollut ihminen, tulee siihen kohtaan nykyisessä ruumistuksessaan, että hänen sisäinen elämänsä on joko kuoleva, tai leimahtava elämään. Hän on jo edellisissä elämässään ollut Kaanaan häissä, juottamassa ihmisiä henkisen viisauden viinillä. Mutta nyt ovat taas uudet synnytystuskat.

48. Niin Jeesus sanoi hänelle: „Ellette näe tunnusmerkkejä ja ihmeitä, ette usko“.

Tämä Jeesuksen lause ilmaisee ulkoisella tavalla ihmisen omaa epäröimistä. Ihminen on kahden vaiheella: seisoako edelleen paikallaan, sisäisen elämän kuolonpelossa, vai ryhtyäkö elämään.

Niin:

49. Kuninkaanvirkamies sanoi hänelle: „Herra, tule ennenkuin lapseni kuolee“.

Tämä on sielun hätähuuto. Ihminen on vetäytynyt tuskaiseen sisäiseen mietiskelyyn, huutaen siellä apua Herralta, henkensä Kuninkaalta, Mestarilta. Hän vaistomaisesti aavistaa, että ellei hän saavuta henkistä apua, valaistusta, hänen poikansa, henkinen elämänsä, kuolee.

Silloin:

50. Jeesus sanoi hänelle: „Mene, poikasi elää“. Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni.

On ratkaiseva merkitys sillä, että Jeesus kääntää häntä menemään. Sillä se merkitsee, että ihmisen on mentävä toimintaan. Hänen on alettava toimia ripeästi ja ponnekkaasti henkisessä työssä. Siinä työssä hänen henkinen poikansa tulee eläväksi. Ja jos ihmisen sisäinen tyhjyys ja tuska on ollut riittävän suuri, silloin hän uskoo ja menee, niinkuin kuninkaanvirkamies tässä tekee.

51. Ja hänen ollessaan jo paluumatkalla hänen palvelijansa kohtasivat hänet ja sanoivat, että hänen poikansa eli.

Ei suinkaan ole merkityksetön se, että palvelijat kohtaavat kuninkaanvirkamiehen paluumatkalla, ilmottaen hänen poikansa elävän. Ne palvelijat hän tapasi omassa sielussaan. Hänestä itsestä tuli palvelija. Henkinen elämä on palvelusta. Niinhän sanotaan: „Joka teidän keskuudessanne tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne“ Matt. 20: 26. Ainoastaan ryhtymällä päättävästi henkiseen, jatkuvaan henkiseen palvelustyöhön, tulee poika, henkinen elämä, ihmisessä eläväksi.

Nytpä tämä kohtaus onkin jälkipuolessaan kuninkaanvirkamiehen ja hänen palvelijainsa välillä. Kyllähän kertomuksen ulkoinen juonikin niin edellyttää, mutta sittenkin sillä on käytännöllinen vastaavaisuutensa henkisessä elämässä. Sillä vaikka ih-

minen tuskassaan löytääkin Mestarinsa hiljaisen äänen, joka häntä tielle opastaa, ei se merkitse, että Mestarin ääni aina olisi hänelle kuiskaamassa. Mestari on erottanut suunnan, ja ihmisen täytyy itse ponnistaa osotettua suuntaa kohti. Ja hänen palvelijansa häntä auttavat. Sillä hän oppii omista ponnistuksissaan. Ihminen tulee yhä syvemmin kokemaan, että mikäli hän „uskoo“ niin, että hän jaksaa „mennä“, sikäli hänen henkinen raihnaisuutensa, hänen poikansa sairaus loppuu. Toimettomuus on sairautta. Mutta uskoessaan henkiseen todellisuuteen, silloin hänen elävä toimeliaisuutensa ilmaisee sisäistä terveyttä ja elämää.

52. Niin hän tiedusti heiltä, millä hetkellä hän oli alkanut toipua. Ja he sanoivat hänelle: „Eilen seitsemännellä hetkellä kuume lähti hänestä“.

53. Niin isä ymmärsi, että se oli tapahtunut sillä hetkellä, jolloin Jeesus oli sanonut hänelle: „Poikasi elää“. Ja hän uskoi, hän ja koko hänen huonekuntansa.

54. Tämä oli toinen tunnusteko, jonka Jeesus niinikään teki, tultuaan Judeasta Galileaan.

Miksi Jeesus tuli sanoneeksi ja kuume pojasta lähteneeksi juuri eilen seitsemännellä tunnilla?

Jos edelleen katsomme tätä jälleusyntymisen pohjalta, muistaen mitä edellä sanoimme siitä, kuinka ruumistuva sielu vasta kahden vuoden iässä laskeutuu lapsen tajuntaan, silloin tuo kuumeen lähteminen seitsemännellä tunnilla on sitä, että vasta seitsemän vuoden iässä lapset alkavat älyllisesti toimia. Siinä iässä hän ne tavallisesti alkavat oppia lukemaan ja opiskelemaan.

Jos taas katsomme asiaa henkisen kehityksen valossa, silloin tuo seitsemäs hetki on jollain tavalla yhteydessä hänen seitsemän prinsiippinsa kanssa. Syntyvä korkeampi henkinen tila alkaa läväistä hänen seitsenkertaisen olemuksensa ja pääsee siten siihen asteeseen kuuluvaan vaikutuspisteeseen. Se piste on hänen Jeesus-tilansa, alku löytämäänsä elämäntehtävään. Sen löydettyään hänen poikansa, s. o. henkinen elämänsä, heti paranee. Sillä elämäntehtäväänsä käsiksi käyminen parantaa hänet.

Ja silloin „hän uskoi, ja koko hänen huonekuntansa“.

Tämä ei suinkaan ole vain sitä, että hän ja hänen perheensä toiset jäsenet alkoivat „uskoa“. Se on sen lisäksi, ja ennen kaik-

kea sitä, että etsijälle selviytynyt syvempi elämänymmärrys läpäisee hänet niin kokonaan, että koko hänen käytännöllinen elämänsä, työnsä ja taloutensa, se täytyy mukautua sopusointuun hänen sisäisen elämänsä, uskonsa ja tietonsa kanssa.

Tavallinen uskovainen voi olla hyvinkin kiivas uskonsa ja oppinsa puolesta, mutta hänen käytännöllinen elämänsä voi olla aivan toista, aivan ristiriidassa sen opettajan opin kanssa, jota hän sanoo uskovansa, niinkuin on niiden miljoonien ihmisten, jotka sanovat uskovansa Jeesukseen, mutta sittenkin elävät aivan vastoin Jeesuksen elämänoppia, sellaisena kuin se Uuden Testamentin Vuorisarnassa ja muualla esiintyy. Sellaisen uskojan elämä on aivan toista ja uskossa toista. Niin ei voi elää opetuslapsi. Hänen uskonsa ja henkisyytensä täytyy olla niin luja ja varma, että kaikki hänen työnsä järjestäytyy sopusointuun sen kanssa.

---

5 LUKU.

Parantuminen Betesdan lammikolla.

Omituinen on kuvaus Betesdan lammikosta ja sen parantamisvoimasta. Kuvauksessa kerrotaan, kuinka Jerusalemissa on Lammasportin luona Betesda niminen lammikko, jonka luona makaa suuri joukko sairaita ja kuihtuneita, jotka odottivat veden liikuttamista, koska enkeli ajottain tuli kuohuttamaan vettä, jonka jälkeen ensimmäisenä sinne astunut tuli terveeksi.

Tällaista kuohuttamista ja ensimmäisenä sinne astumisen tilaisuutta oli eräs sairas lammikon luona maaten odottanut 38 vuotta. Kun Jeesus huomaa tuon kovaosaisen, ryhtyy hän miehen kanssa keskusteluun, josta seuraa sairaan pikainen parantuminen. Ja parantumisen sattuessa juutalaisten sapattina, nähdessään parantuneen miehen kantamassa vuodettansa sapattina, syyttävät juutalaiset sekä parantunutta että parantajaa sapatin rikkomisesta, jopa tavoittelevat parantajaa tappaakseen hänet.

Tätä merkillistä kuvaa voimme tutkia ensin kirkolliselta kannalta ja toiseksi sisäiseltä puolelta.

1. Betesdan ihme kirkolliselta puolelta.

Tämä esitys antaa räikeän kuvan muodollisen oikeaoppisuuden toiminnasta. Mies saa vuosikymmeniä odottaa vuoroaan parantuakseen ihmeellisen vesilammikon avulla. Näyttää niinkuin ei kukaan välittäisi sairaasta. Ja vielä merkillisemmäksi tulee ilmiö ajatellessamme juutalaisten suuttumusta nähdessään parantuneen miehen kantavan vuodettaan sapattina. Olisihan luullut heidän iloitsevan nähdessään vuosikymmeniä sairastaneen miehen kävelevän ja omin voimin vuodettaan kantavan. Samoin luulisi heidän iloitsevan tietäessään joukkonsa tulleen sellaisen olennon, joka kykeni noin vaan parantamaan sairaita. Olisi tosiaan luullut heidän pyrkivän voimainsa mukaan auttamaan parantajaa työssään, jotteivat sairaat olisi tarvinneet virua Betesdan lammikon luona vuosikymmeniä.

Mutta epäsi; ilosta ja avunannosta ei näy merkkiäkään. Tämä on todella räikeä kuva muodollisuuksissa riippuvista „oikeaoppisista“. Heidän uskontonsa ja henkisyytensä on muodollisten menojen ja papillisten määräysten noudattamista. Siinä ei pyritä, eikä edes tahdota kiinnittää huomiota, itse elämään. Vaikka esiintyisi millaisia henkisiä voimia, ei niillä ole mitään merkitystä uskonkappallisissa riippuvan ja omasta autuudestaan hokevan uskovan silmissä. Hänen mielestään riippuu kaikki onni ja autuus perinnäiskäsitysten kirjaimellisesta totenapitämisestä ja määrättyjen menojen noudattamisesta.

Ja on aina huomattava, ettei tuollainen juutalaisuus rajotu vain johonkin kansaan, ei historiallisen Jeesuksen aikaan. Se on todella ajasta ja paikasta riippumaton yleispätevä kuvaus. Sellaista juutalaisuutta tapaa vaikka kuinka paljon kristittyjen keskuudessa. Niinpä joutuessani teosofisena puhujana ja kirjallisuuden tarjojana erään huomattavassa asemassa olevan virka-uskovaisen luo, tokasi hän ilman muuta: „Teosofia on intialaista pakanuutta.“ Koetin hänelle huomauttaa, ettei todellinen Jeesuksen oppi aseta jotakin oppijärjestelmää ihmisten tuomion tai pelastuksen perustukseksi. Ei sanota esim.: tulkaa te oikeaoppiset lutherilaiset Isän valtakuntaan, ja menkää te intialaiset pakanat, te kastamattomat kiinalaiset, muhamettilaiset ja juutalaiset kadotukseen. Ei, **kaikki**

johtuu vain teoista: mitä oikealle puolelle kootut ovat tehneet, mitä vasemmalla puolella olevat ovat tekemättä jättäneet. — Tälle tuomion ja vapautuksen perustelulle ei virallinen uskonto anna paljoakaan arvoa. Huomautin, kuinka esim. Leo Tolstoi tuli muodollisuuksissa ja säännöksissä riippuvan kirkon puolelta julki- sesti kirotuksi, vaikka hän tietävästi uhrasi paljon, ellen sanoisi: kaikkensa, pienempien veljiensä ruumiillisen ja henkisen hädän poistamisessa.

Tähän huomautukseeni ei tuolla kirkollisella vastaväittäjällä ollut muuta sanottavaa, kuin lyhyt huomautus: Niin, mutta tuo Tolstoihan kaatoi Venäjän valtion.

Tuo lyhyt huomautus se aivan tyrmistytti, se paljasti, missä itsekäisyyden pimeydessä muodollinen kirkollisuutemme oli. Leo Tolstoi ei olisi saanut tuoda esille totuuden valoa, koska se oli vaarana tyranniuden kukistumiseen. — Mainitussa kukistumisessa tunsin ainakin tuo, ja ehkäpä hänen kerallaan joku muukin kirkomme paimen, yhden turvansa kaatuneen. Ei hän ymmärtänyt, eikä moni hänen kaltaisensa ajattele, kuinka Leo Tolstoi, turvallisuudestaan välittämättä, monet kerrat selvästi ja voimakkaasti huomautti itse tsaarillekin, kuinka Venäjä kulkee perikatoaan kohti, ellei hallitustapaa muuteta. Hänen puhettaan ei kuunneltu, koska virkapapit pimeine voimineen tekivät parastaan saadakseen Tolstoin äänen tehottomaksi. Ja niin perikato tuli. Mutta sitä ei kumminkaan tuonut Tolstoi, vaan ne pimeät voimat, joissa papisto oli varsin huomattavana tekijänä, jotka, Tolstoin tuskaisista huudoista huolimatta, johtivat maan ja kansan hirmuisiin kärsimyksiin.

Niinpä aina pimeän taantumuksen hallitessa muodollinen ja itsekäs uskonnollisuus tuntee olevansa turvassa. Ja jos esiintyy joku voimakkaampi herättäjä ja parantaja, joutuu hän kohta vainotuksi.

Jospa Betesdan ihme ja juutalaisten nurjamielisyyden ja sen nurjamielisyyden vaikeat seuraamukset opettaisivat kansoja ja niiden johtajia ja opettajia huomaavaisemmiksi omille harvoille profeetoilleen!

2. *Sielullinen Betesda.*

Olemme jo ennen puhuneet, mitä merkitsee Jeesuksen meno ylös Jerusalemiin, joten sen tässä sivuutamme.

Nyt voimme kysyä, mitä merkitsee:

2. Ja Jerusalemissa oli Lammasporthin luona lammikko, jonka nimi hebrean kielellä on Betesda, ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää.

3. Niissä makasi suuri joukko sairaita, sokeita, ontuvia ja kuihtuneita, jotka odottivat veden liikuttamista.

Betesdan lammikko viisine pylväskäytävineen ja muina siihen kuuluvineen on sielun tila. Siinä nähtävästi kuvataan sellaista ihmistä, jossa korkeampi elämä on huomattavassa määrässä herännyt.

Nuo viisi pylväskäytävää voivat olla ihmisen alempi nelinäisyys, joiden keskellä hänen ylempi minänsä on viidentenä. Tuo ylempi minä on herännyt, liekkiin leimahtanut, ja sitten tulellaan sytyttänyt alapuolellaan olevan nelinäisyyden. – Siinä on viisi pylväs-käytävää, joiden kautta enkeli voi laskeutua alas vettä liikuttamaan.

Ja tuo lammikko (Betesda = Armohuone) on ruumistunut elämä, johon henkinen viisaus vaikuttaa, jota se lämmittää ja valaisee.

Tämä lammikko on vielä Lammastarhan luona. Puhuimme jo temppelein puhdistamisen yhteydessä lammasmaisesta saamattomuudesta. – Tietysti henkisesti heränneen elämä on lähellä lammashuonetta, koska hänen työnsä juuri on hidastelevien herättely, auttaminen.

Mutta tällä lammashuoneen lähellä olemisella on vielä toinenkin merkityksensä. Kun sanotaan suuren joukon monenlaisia sairaita siellä makaillen odottavan enkelin laskeutumista vettä kuohuttamaan, niin sillä kuvataan määrättyä sielullista tilannetta, opetuslapsen suhdetta henkiseen maailmaan. Pyrkivä sielu on etsiskelyllään sytyttänyt nelinäisyytensä palamaan, mutta on sitten jäänyt lammasporthin luo, s. o. henkiseen velttouteen, toimettomuuteen makailemaan. Se on henkistä sairautta. Hän makaa vaan ja odottaa enkelin tulevan vettä kuohuttamaan, odottaa henkisestä maailmasta apua, joka hänet täyttäisi tiedolla ja viisaudella, joka hänet parantaisi. Hän odottaa ylhäältäpäin tarjoutuvan henkisen toiminnan tilaisuuksia. Mutta aina sellaisen toimintatilaisuuden näyttäytyessä, huomaa hän jonkun toisen jo ennättäneen siihen ryhtyä. Jos hän tahtois johonkin ryhtyä, pitäisi hänen

työntää joku toinen, joka jo on jonkun henkisen työn itselleen hankkinut, pois paikaltaan, ja astua hänen tilalleen. Eikä hänellä ole nöyryyttä, ei pontta eikä tarmoa ryhtyä kulkemaan omaa uraansa, ryhtyä tarmokkaaseen työhön omalla paikallaan ja sopu-soinnussa muiden kanssa. Hänessä ei ole riittävästi pontta ryhtyäkseen itse hankkimaan ja suunnittelemaan itselleen työtä. Ja niin hän saa yhä edelleen pettyneenä odottaa lammasportinsa luona.

Ja nyt:

6. Kun Jeesus näki hänen siellä makaavan ja tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen, sanoi hän hänelle: „Tahtotko tulla terveeksi?“

7. Sairas vastasi hänelle: „Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu toinen sinne ennen minua.“

8. Jeesus sanoi hänelle: „Ota vuoteesi ja kävele.“

9. Ja heti mies tuli terveeksi ja otti vuoteensa ja käveli. Mutta se päivä oli sapatti.

Mitä tämä keskustelu, käsky ja parantuminen merkitsee? Se merkitsee, ettei ihmisen sovi heittäytyä nahjusmaisuuksensa lammasportin ääreen odottamaan joitakin erinomaisia inspiratsioneja, näkyjä ja innoituksia, tai merkillisten kykyjen puhkeamista. Ei siten sairaana maaten ja odotellen mitään tule. Jos tahtoo terveeksi tulla, täytyy ottaa vuoteensa ja lähteä kävelemään; täytyy jättää toimeettomuutensa ja ryhtyä päättävällä lujuudella henkiseen työhön. Siinä työssä hän heti pääsee sairaudestaan.

Sitten tulee toinen puoli asiassa:

10. Sentähden Juutalaiset sanoivat parannelulle: „Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta.“

Nämä juutalaiset ovat taasenkin kävelemään lähteneen pyrkijän omassa sielussa. Se on vanha itseään ajatteleva elämäntapa, jossa uskonto on enempi muotoasia, jolla koetetaan pyhittää eletävää elämää. Ihminen ei huolehdi niin paljon elämänsä ja työnsä jalostamisesta ja puhdistamisesta, kuin käyttääkseen sitä keinona, joka antaisi hänelle rauhan ja levon sellaisenaan. Uskonnon pitäisi antaa heille vain kun lahjaksi rauhaa, lepoa, sapattia. Tuo ääni tahtoisii sanoa: No, mutta henkinen elämähän piiti olla lepoa,

rauhaa, oikeata sapattia. Pitäisikö minun tässä ryhtyä kävelemään, vuodettani kantamaan, henkisesti uurastamaan ja ponnistamaan. Ja varmaankin moni mielellään kuuntelee noita sydämensä juutalaisia, jääden paikalleen torkkumaan.

Kuitenkin vuodettansa kantamaan lähteneen ihmisen sielussa on henkinen herätys siksi voimakas, että se vaikuttaa päivä tietoisuudessa ja mies sanoo sielunsa kapinoiville juutalaisille:

11. Hän vastasi heille: „Joka tekee minut terveeksi, hän sanoi minulle: „Ota vuoteesi ja kävele“.

Silloin:

12. He kysyivät häneltä: „Kuka on se mies, joka sanoi sinulle: „Ota vuoteesi ja kävele?“

13. Mutta parannettu ei tiennyt, kuka se oli; sillä Jeesus oli poistunut, kun siinä paikassa oli paljo kansaa.

Jeesus oli häipynyt kansan joukkoon. Niin se käy. Vaikka ihminen ponnistuksillaan löytääkin Jeesustilan sydämessään, häipyy se kansan joukkoon, ensiksikin siinä henkisessä virrassa, mikä hänestä vuotaa. Pitääkseen virtaa yllä, täytyy hänen yhä jatkuvasti pitää liikkeellä henkistä pyörrekeskustaansa.

Tämä on hyvä ja oikea tapa häipyä kansanjoukkoon. Toinen ei ole toivottava, vaikka sekin voi sattua, kun mieli taas täyttyy kaiken maailman asioilla. Tämän kadottamansa Jeesustilan hän saavuttaa kohottamalla mielensä mietiskelyssä uudelleen ja uudelleen henkiseen tilaan.

Tätä sisäiseen pyhättöön vetäytymistä tarkotettanee sanomalla:

14. Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet pyhäkössä ja sanoi hänelle: „Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää tee syntiä, jottei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi.“

Kun kerran ihmiselle on selvinnyt taudin syy ja parantamiskeinot, olisi synti ja häpeä langeta uudelleen samaan erehdykseen. – Tämän ohjeen sisäinen ääni kuiskaa hänelle ollessaan sydämensä pyhäkössä.

15. Niin mies meni ja ilmotti juutalaisille, että Jeesus se oli tehnyt hänet terveeksi.

16. Ja sentähden Juutalaiset vainosivat Jeesusta, kun hän semmoista teki sapattina.

Mies ilmottaa juutalaisilleen terveeksitulemisensa jatkuvalla

työllään. Henkisessä työssään saa hän sielullisen terveytensä, joustavuutensa ja tasapainonsa. Se se todistaa juutalaisten epäilykset tarpeettomiksi. Ja kuitenkin hänen täytyy aina olla varuillaan sekä ulkoisten että sisäisten juutalaistensa suhteen. Sillä juutalaisuus, koristettakoon sitä minkä suuren opettajan nimellä tahansa, se aina hätäntyy, kun sen perin mukavaksi ja valmiiksi laadittua sapattia häiritään. Juutalaisuus, s. o. muodollinen elämäkäsitys, se on aina taipuisa osottamaan ihan mielettömyyteen menevää pelkoa ja vihaa, jos joku henkinen uurastaja ja profeetta syvemmillä viisaudellaan näyttää koituvan uhkaksi sen maailman loppuun asti kestäväksi ajatellulle sapatille.

Niin on.

17. Mutta Jeesus vastasi heille: „Isäni toimii tähän asti, ja minä myös toimin“.

Toimintaa siis on henkinen elämä. Missä ei toimintaa, siellä ei elämääkään. Logos toimii aina aurinkokunnassaan. Samoin jokainen, ken antautuu Hänen pojakseen, myös toimii.

18. Sentähden juutalaiset vielä enemmän tavottelivat häntä, tappaakseen hänet, kun hän ei ainoastaan tehnyt mitättömäksi sapattia, vaan myös sanoi Jumalan Isäkseen, tehden itsensä Jumalan vertaiseksi.

On huomattava, kuinka muodollinen kirkko pyrkii asettamaan itsensä Jumalan ja ihmisten väliin. Se tahtoo kaikessa opetuksessaan painostaa, ettei ole muuta keinoa Isän luo, ei mitään pelastusta kuoleman jälkeisestä kadotuksesta, muualla kuin samaisen kirkon jäsenyydessä. Hulluudessaan se tuomitsee kaikki muut samanlaiset muutoukonnot vääriksi, kaiken syvemmän viisauden harhaopiksi. Ja kirkkojen yksityiset papitkin pitävät itseään erityisesti „Jumalan palvelijoina“ ja „Kristuksen sijaisina“ maan päällä. He sinkauttelevat juhlallisia kirus-tuomioita ihmisille, samoin he asettuvat julistamaan heille aivan virallista synninpäästöä. Ja vaikka he pitävät itseään mahdollisina saavuttamaan tuollaisen aseman sen kautta, että joku piispa mahdollisesti yhtä tietämätön ja henkisesti kuollut kuin kuka tahansa, on hänet sellaiseen valtaan „vihkinyt“, siitä huolimatta he soimaavat Jumalan häväisijöiksi niitä, jotka sisäistä tietä ovat löytäneet Isän, jotka Hänen tietoisesti kuuliaisina poikinaan maailmassa toimivat.

Jeesuksen puhe juutalaisille.

Ikäänkuin asian selvittelynä Jeesus ryhtyy pitämään pitkää puhetta juutalaisille. Se puhe on täynnä salattua viisautta, ja kohdistuu samalla sekä ulkoisiin että pyrkivän sielun sisäisiin juutalaisiin.

19. Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: „Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestään tehdä mitään muuta, kuin minkä näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä Poikakin niinkään tekee.

Tässä on huomattavana kaksi puolta. 1) Poika ei voi itsestään tehdä muuta kuin minkä näkee Isän tekevän, joka tietää sitä, että suurinkin pyhimys on aina nöyrän pojan suhteessa opettajaansa, häneen, joka on hänet henkisesti synnyttänyt.

Toinen puoli on se, että mitä isä tekee, sitä poikakin tekee.

Isä tietysti tekee edelleen luovaa ja herättävää isän työtä, ja kun poika samoin tekee, merkitsee se, että poika on taas vuorostaan isän suhteessa nuorempiinsa, synnyttäen ja herättäen heitä.

Ja hän tekee sen rakkaudesta.

20. Sillä Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaikki, mitä hän itse tekee; ja hän on näyttävä hänelle suurempia tekoja kuin nämä, niin että te ihmettelette.

On ymmärrettävä, että kunhan pyrkijä vain asettuu pojan, oppivan ja kuuliaisen pojan kannalle sisäiseen ja ulkoiseen henkiseen isäänsä, ollen samalla huolehtiva isä nuoremmilleen, saa hän kokea molemmilla puolillaan yhä lisääntyvää henkistä elämää, saa kokea ja ihmetellä. On vaan tarkasti varottava, ettemme jättäydy odottelemaan jonkun ulkoisen isän ja pojan meille ihmeitä näyttelevän. Sitä kokeakseen on ihmisen itse asetuttava yhdeksi renkaaksi tuohon isän ja pojan loppumattoman pitkään sarjaan.

21. Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläväksi, samoin Poikakin tekee eläväksi, ketkä hän tahtoo.

Kuolleiden herättäminen ei edellytä, että pitäisi uudelleen herättää mätäneviä ruumiita elämään. Muistakaamme kuinka esim. Paavali, joka on itseään myös isäksi sanonut, niinkuin edellä olemme näyttäneet, kehottaa ihmisiä: „Harrastakaa sitä, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä

Kristuksen kanssa Jumalassa, kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa" Koloss. 3: 2 – 4.

Paavali puhuttelee eläviä kolossilaisia kuolleiksi. He kyllä elivät, mutta Paavalin tietäjä-silmillä katsottuina he olivat sittenkin kuolleita. Heissä eli vain tuo eläin-ihminen, joka sellaisenaan on tuomittu yhä uudelleen häviöön. Ihmisen todellinen elämä on elämistä henkisellä tasolla. Ja siksi Paavalikin kehottaa: „Harrastakaa sitä, mikä on ylhäällä“. Tämä harrastus sitä varten, että vaan sitä tietä saatamme löytää ja herättää todellisen elämän itsessämme. Kunnes harrastuksellamme sen herätämme, on se meitä varten ikäänkuin kätkeytynä meille kuuluvaan Kristus salaisuuteen Jumalassa.

Tällaisia kuolleita Isä herättää? Aivan niin. Ihminen ei muuten voi kuolleista herätä, ellei hän ala toimia isänä, henkisenä auttajana. Sentähden jokaisen ihmisen, ollakseen todellinen poika, täytyy samalla olla isä; hänen on aina poikana toimittava isän työssä.

Poika tekee eläväksi ketkä hän tahtoo? Henkinen työ ei ole pakko-orjan työtä. Sitä täytyy osata tehdä vapaasta tahdostaan, iloisesti, luottavasti, päättävästi. Sitä tehdään uhrautumalla, luovan tahdon synnyttämällä voimalla.

22. Sillä isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle,

23. jotta kaikki kunnioittaisivat Poikaa, samoin kuin kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt.

Henkinen poika ei tarvitse peljätä ja vavista henkisen isänsä tuomiota odottaen. Isän tehtävä on synnyttää ja kasvattaa poika. Jokainen saa poikana, opetuslapsena, itse oppia arvostelemaan itseään, tuomitsemaan itseään. Hänen täytyy oppia kunnioittamaan itseään poikana niinkuin hän isääkin kunnioittaa. Ja isää ihminen kunnioittaaakin oikeastaan vain pojan kautta. Ainoastaan tuomitsemalla, itseään arvostelemalla, ja siten oppimalla toiminnassaan lähestymään isää isän tavalla, tulee isä hänessä toimivan pojan kautta kunnioitetuksi. Sillä sanotaanhan: „Miksi huudatte minulle: „Herra, Herra!“ ettekä tee, mitä sanon?“ Luukk. 6: 46.

Ollakseen renkaana isän ja pojan ketjussa, täytyy jokaisen renkaan tuntea itsensä työhön lähetetyksi omalla paikallaan.

24. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.

Tämä on jalkoa ja selitystä edelliseen. Joka kuulee totuuden sanan ja uskoo, uskoo niin, että lähtee sitä toteuttamaan, hän ei enää elä katoovaista persoonallisuuselämää, eikä hän joudu tuomittavaksi; ei tarvitse tuntea tuomion syytöstä sielussaan. Ihminen vapautuu sisäisestä syyttäjästä ja tuomiosta mikäli hän toimii sopu-soinnussa sisimpänsä kanssa. Tämä luova sisäinen sopusointu nostaa hänet tuomiosta elämään.

25. Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.

Mikä aika tässä tulee ja on jo? Se aika tulee jokaiselle määrättyyn tilaan tulleelle. Ja silloin se on tullut, kun ihminen kuulee sisäisen Jumal-äänen. Ja se ääni kaikuu häneltä niille, jotka edelleen kuolleina ovat. Siitä kuulemisesta seuraa elämä; tai paremmin: hän elää, mikäli hän sitä seuraa.

26. Sillä niinkuin Isällä on elämä itsessään, on hän antanut elämän myös Pojalle, niin että hänelläkin on elämä itsessään.

Suhdettaan henkiseen elämään ja isään ei pidä niin ajatella, että kunhan minä vahvasti uskon taivaallisen Isän täydellisyyteen ja elämään, niin minäkin elän hänen ansiollaan. On saatettava myös itsensä sen elämän eläjäksi, jota tietää, tai aavistaa Isän elävän. Ellei hän siihen pyrkisi ja tulisi, olisi hän vain näyttelevä nukke, jollaisiksi tuo surullisen raihnainen sijaissovitusoppi ihmisiä teki. Isä vain herättää, auttaa ja opastaa, ja poika seuraa työssä ja toiminnassa. Isä kasvattaa poikaa itsenäisyyteen.

27. Ja hän on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika.

Minkä vallan? Tieto on valtaa. Isä antaa pojalle, opettaja oppilaille, tietoa, jotta hän osaisi itseensä tuomita, arvostella.

28. Älkää ihmetelkö tätä, sillä tulee hetki, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä

29. ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.

Mitkä haudoissa olevat?

Sisäisestikin katsottuna erotamme tässä kaksi puolta. Ensiksi niin, että haudoissa ovat tavallaan kaikki ne, jotka vielä ovat henkisesti kuolleita, joiden elämä vielä on „kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa“. Ihmisen pojaksi tulleen on täytynyt astua ylös sellaisesta haudasta. Ja joskus hänen äänensä täytyy kehittyä sellaiseksi henkisen viisauden ja voiman pasuunaksi, joka tunkeutuu niidenkin sieluun, jotka edelleen sellaisissa haudoissa makaavat.

Toisella tavalla toteutuu tämä haudoista esille tuleminen ihmisen pojan omassa elämässä. Se on sitä, jota me teosofisesti sanoisimme karman purkautumiseksi. Kun Jumal-tietoisuus herää ja toimii ihmisessä, kutsuu se kaikki menneet teot esille. Ihminen on jälleensyntyneenä elänyt monta kertaa maan päällä. Hän on kuluttanut ja jättänyt monta persoonallista elämää hautoihin. Mutta oikeastaan sinne on jäänyt ja hajonnut vain uloin muoto, käyttövälineet. Kaikki noissa hautoihin menneissä persoonallisuuksissa tehdyt teot ovat häviämättömästi merkityt karman asiakirjoihin. Siellä heräävä henkinen ihminen saa ne vastaansa. Hänen tajuntansa laajenee ja syvenee, joten se sulkee itseensä yhä kauempana jälessä eletyt elämät. Kaikki hyvät elämät ja teot tulevat elämän ylösnousemiseen; elämää aiheuttaneet teot tuottavat hänelle elämää, jota hän yhä edelleen voi jakaa. Mutta kaikki itsekkäät teot, puheet ja ajatukset menneistä elämistä tulevat tuomion ylösnousemukseen. Hän joutuu ne itse tuomitsemaan, ja se tuomio menee täytäntöön niistä aiheutuissa kärsimyksissä. Siten hän oppii paremmin tuomitsemaan, oppii erottamaan hyvän ja pahan.

Näin työskentelemällä täytyy ihmisen herättää kaikki kuolleensa ylös, toimittaa tuomio niiden kanssa, ja vasta sitten hän niistä vapautuu.

Siten poika tuomiollaan vapauttaa ihmisen. Ja sittenkin hän sanoo:

30. En minä voi itsestäni tehdä mitään. Niinkuin kuulen, niin minä tuomitsen; ja minun tuomioni on oikea, sillä minä en kysy omaa tahtoani, vaan hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt.

Olkoon ihminen millä kehityksen asteella tahansa, on hän aina myös edelleen-oppivan kannalla. Olkoon hän vaikka yli-ihminen, on hänen yläpuolellaan aina suurempia, korkeampia tajuntakeskuksia. Niiden kanssa hän saattaa tulla kosketukseen, vuorovaikutukseen, koska sama tila, vaikka korkeakin, on hänessäkin ainakin uinuvana mahdollisuutena. Ja juuri kosketuksessa oleminen suuremman kanssa, auttaa nuorenimassakin saman vastaavaisuuden heräämistä.

Ja tulakseen sisälle henkiseen tilaan, täytyy hänen luopua omasta persoonallisesta tahdostaan. Hänen täytyy luopua erikoisesta minätietoisuudestaan ja alkaa tehdä sen tahtoa joka on „minut“ lähettänyt. „Minut“ on lähettänyt persoonaton ikuisuus. Sen ääntä täytyy „minun“ kuulla, sen tiedolla itseäni tuomita. Niin tehdessäni ovat tuomioni oikeat.

Sillä:

31. Jos minä todistan itsestäni, niin todistukseni ei ole luotettava.

32. On toinen, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että se todistus, jonka hän todistaa minusta, on luotettava.

Toimivan minuuden, ollakseen renkaana isän ja pojan ketjussa, täytyy aina etsiä todistusta toimivan minuutensa yläpuolelta, henkisen tiedon syvyyksistä. Kuolleena elävä ihminen etsii todistuksia ulkopuoleltaan:

33. Te lähettitte lähettäjiä Johanneksen luo, ja hän todisti totuuden puolesta.

34. Mutta minä en ota ihmiseltä todistusta, vaan puhun tätä, jotta te pelastuisitte.

35. Hän oli palava ja loistava kynttilä, mutta te tahdotte ainoastaan hetken ilotella hänen valossaan.

Niinkuin muistamme, edusti Johannes alemman minän tietoista puhdistuskautta. Siihen tilaan tuleminen on todistus totuuden puolesta. Hänen puhtaudesta kiivailunsa todistaa, että ylempi minuus hänessä elää ja vaikuttaa.

Mutta kuolleet ihmiset eivät osaa eivätkä halua tehdä itseään tuota palavaa Johannesta. Jos he jotakin etsivät, etsivät he ulkoisia ihmeitä ja todistuksia, ilotellakseen hetkisen niiden ääressä. Sen on esim. spiritistisen liikkeen kohtalo näyttänyt. Sen tehtävänä olisi ollut havainnollisesti todistaa uskottomalle, materialistiselle maailmalle elämän jatkumista kuoleman takaisessa tilassa, jotta ihmiset olisivat ainakin tienneet ryhtyä totuutta etsimään.

Mutta kuinkas kävi? Ihmiset halusivat vain tyydyttää uteliaisuuttaan, vain hetken huvitella spiritistisen liikkeen valossa, istua spiritistisissä istunnoissa kuin joissakin nautintotilaisuuksissa, palatakseen jälleen itsekkäisyytensä ja välinpitämättömyytensä pimentoihin.

Spiritistinen liike oli tavallaan Johannes-liike, jonka piti todistaa suuremmasta valosta. Tietysti monet ovat ottaneet senkin liikkeen sanoman vastaan. Ovathan jotkut materialistiset tutkijat ottaneet spiritistisen liikkeen todistuksen vastaan ja antautuneet itsekohtaisen henkiseen työhön. Sillä jos ihminen onnellisesti puhkaisee tuon ennustavan Johannes-tilan, silloin hänen on sanominen:

36. Mutta minulla on todistus, joka on suurempi kuin Johanneksen; sillä ne teot, jotka Isä on antanut minulle täytettäväkseni, ne teot, joita minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut lähettänyt.

Tähän tilaan tullut ei enää etsi todistuksia ulkoapäin; sen todistuksen hän on ottanut vastaan ja siirtynyt tekoihin, elämään sitä, josta ennen vain puhuttiin. Ja hänen tekonsa täytyvät todistaa isästä; hän on aina siksi paljon kosketuksessa sisäisen isän kanssa, että hän tietää, mitkä teot isä hyväksyy, mitkä ei. Hän voi sanoa:

37. Ja Isä, joka on minut lähettänyt, hän on todistanut minusta.

Mutta kuoleman tilassa oleville täytyy sanoa:

37. Ette ole koskaan kuulleet hänen ääntään ettekä nähneet hänen muotoaan,

38. eikä teillä ole hänen sanansa pysyvänä teissä; sillä ette usko sitä, jonka hän on lähettänyt.

Ihmiset, kaikkien aikojen juutalaiset, eivät usko persoonallista

minuuttaan ylemmälle elämälle, eivät uskalla riuhtaista itseään irti alemmista tavoistaan ja siteistään, eivät heittäytyä elämään kou-riintuntumatonta elämää. Ja siksi he eivät saa kuulla sen ääntä, eivät nähdä sen muotoa. Heidän tilansa on yhä tällainen :

39. Te tutkitte kirjotuksia, sillä te luulette, että teillä niissä on iankaikkinen elämä, ja nehän ne juuri todistavat minusta.

Tämä lausunto koskee yhtä paljon kaikkea muotomenollista jumalanpalvelusta. Vertailevat uskontojentutkijat puuhaavat asioiden pinnalla, luullen suorittaneensa suurenkin teon muka to-distaessaan ne kaikki kansojen lapsuudenaikuisiksi taruiksi. Teo-logi etsii muodollista totuutta. Hän etsii todisteita ja peruste-luita, kuinka monta sakramenttia on toimitettava, kuinka lapset ovat kastettavat, sopiiko kastaa lapsia vaiko aikuisia, kuinka rodun jatkumistyö on kirkollisilla menoilla pyhitettävä, j. n. e.

Kaikkea sitä ja paljon muuta teologi etsii. Hän laatii pitkiä uskonkappaleita ja tunnustuksia ja selittää juhlallisesti, että vain tämän uskomalla ihminen taitaa pelastua. Ellei hän juuri tätä kaikkea hyväksy ja usko, joutuu hän ikuiseen kadotukseen.

Ja yksinkertainen ihminen, jolle ei ehkä ole muuta opetet-tukaan, uskoo, että kunhan hän lukeutuu juuri tuohon kirkko-kuntaan, tuohon lahkoon ja suuntaan, lukee ja laulaa määrätty lukunsa, on osallisena kirkkonsa seremoniallisissa „armovälikap-paleissa“, silloin hänelle on ikuinen elämä taattu. Hän ei uskalla juuri lukeakaan sellaista kirjaa, joka ei ole leimattu asianomaisen kirkkokunnan leimalla. Ja ahdasmieliset papit ja kolportöörit tekevät parhaansa pitääkseen laumaansa tässä kerta kaikkiaan mää-rätyssä rajotuksessa.

Nämä „kirjotusten tutkijat“ eivät jaksa sulattaa sitä, että kaikki pyhät, mystilliset kirjotukset todistavat „minusta“, salatusta ihmisen pojasta. Sitä te juutalaiset ette tahdo käsittää,

40. ja ette tahdo tulla minun tyköni, jotta saisitte elämän.

Aivan niin: eihän pelkkä kirjojen penkominen, ei sen tai tuon tunnustuksen uskominen, mitään elämää ole. Mutta jos mystillisen kirjan viisautta toteutetaan elämässä, silloin se herättää hänessä ihmisen pojan, joka itsessään on ikuista.

41. En minä ota vastaan kunnia ihmisiltä ;

42. mutta minä tunnen teidät ja tiedän, ettei teillä ole Jumalan rakkautta itessänne.

43. Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään, niin hänet te otatte vastaan.

44. Kuinka voisittekaan uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?

Tämä on itsetarkkailua. Ihminen tietoisesti kohottaa ja kiinnittää ajatuksensa korkeimpaan sisäisen totuuden ja valon tilaan, korkeimpaan, mitä hän osaa älyllis-tahtoperäisellä ponnistuksellaan saavuttaa. Siinä hän tarkkailee omaa toimintaansa, tilaansa ja vaikuttimiaan. Siten hän saavuttaa otteen itsestään, tuntee itsensä, tietää, mikä hän on. Ja silloin hän voi tietoisesti suunnata toimivaa minuuttaan sitä tilaa ja päämäärää kohti, minkä hän on totuutta ja ihannetta miettimällä onnistunut eteensä hahmottelemaan.

Jos hän toimintaansa tarkkaillessaan huomaa liikkuvansa sellaisista vaikuttimista, joissa hän pitää inhimillistä kiitosta suotavana, silloin se todistaa, ettei ylempi minä ole sen vaikuttimen takana. Silloin ei siinä vaikuttimessa ole „Jumalan rakkautta“, ei puhdasta uhrautumista.

Ylempi tila tulee isän nimessä, ilmentää isän mieltä. Mutta alempi minä ei sellaisesta tulijasta välitä, se välittää enemmän omassa nimessään tulevasta, välittää niistä asioista, jotka omalle itselle etua tuottavat.

Hän voi ottaa kunniaa toisilta esim. niin, että hän tahtoo aina esiintyä viisaana, loistaa toisten yläpuolella ja kustannuksella. Silloin ei ihminen etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala. Ja mikä on yksin Jumala? Se on ihmisen korkein sisäinen tieto Jumalasta. Jos hän aina tätä korkeinta jumalätietoaan toteuttaa, silloin hän antaa kunnian Jumalalle.

45. Älkää luulko, että minä olen syyttävä teitä Isän tykönä; on olemassa se, joka teitä syyttää, Mooses, johon panette toivonne.

Edellä sanottiin: „Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle.“

Tämähän näyttää ristiriitaiselta. Ristiriita selviää ajatellessamme näin: Kaikki tuomio on annettava pojalle siinä ihmisessä, missä

poika on syntynyt. Missä poikaa ei ole, siellä on Mooses syyttäjänä. Mutta mitä Mooses tässä kohdassa merkitsee? Mooses on yhdessä merkityksessä ulkoinen tieto. Jopa itse tämä Johanneksen evankeliumikin ulkoisena kirjoituksena on Moosesta. Ihmiset panevat luottonsa ulkoiisiin kirjoituksiin, eivätkä käsitä niiden sisäistä arvoa.

46. Sillä jos uskoisitte Moosesta, niin uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjottanut.

47. Mutta jos ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka uskoisitte minun sanojani?

Niin, jos ihmiset uskoisivat Moosesta, jos uskoisivat omia pyhiä kirjoituksiaan, jos uskoisivat niin, että niitä seuraisivat, silloin he tulisivat huomaamaan, että kaikki pyhät kirjoitukset puhuvat Minusta, jokaisessa teissä olevasta Ihmisen Pojasta, ja siitä, kuinka Hän teissä syntyisi. Mutta ellei ihminen ulkoisessa maailmassa seuraa ja tottele Moosesta, ei Mooses voi johdattaa häntä ihmisen pojan kehdoille, eikä hän osaa kuulla eikä uskoa hänen sanojaan.

On huomattava, kuinka Mooses tässä pannaan esiintymään kirjottajana, Jeesus puhujana. Ja mikä on Jeesuksen puhe? Ellei se olisi enempi kuin se, että hän kolmen vuoden aikana puhui Palestiinassa, silloinhan vain muutama ihminen maailman kaikkeudessa olisi saanut kuulla ihmisen pojan sanoja. Ei, kyllä ihmisen poika puhuu aina jokaisen ihmisen sielussa, jos se vaan on siellä syntynyt, ja ellei ihminen kovakorvaisuudellaan ole sitä mykistänyt.

Kunhan ihminen ensin uskollisesti seuraa Moosesta, ulkoisia kirjoituksia, löytää hän sisäisesti puhuvan ihmisen pojan. Tämä ihmisen poika ei ihmistä syytä isän edessä. Ei se ole tarpeellista. Mooses on syyttämistä varten. Ellei ihminen usko poikaan, ellei hän seuraa sisäisen pojan sanoja, katoaa poika, häipyä sisäinen maailma, ja ihminen jää taas ulkopuolelle, Mooseksen syytettäväksi.

---

6 LUKU.

Viidentuhannen miehen ruokkiminen.

Tulemme taas yhteen Jeesuksen ihmetekoon: hän ruokkii viisituhatta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla.

Tässäkin on selvästi henkinen asia puettu aineellisuuden verhoon. Samansuuntainen ihmeteko kerrotaan esim. profeetta Elisän tekemänä. Hänen käskystään jaettuna riitti kaksikymmentä ohraleipää ja vähän uutisjyviä sadalle miehelle, jolloin jäi vielä tähteeksikin, aivan niinkuin Jeesuksen ruokkiessa. Ja niinkuin Jeesuksen opetuslapset arvelevat ruuan riittämättömäksi, samoin pelkää Elisän palvelija: „Mitä minä siitä annan sadalle miehelle?“ 2 Kunink. 4:42 – 44.

Voisimme sivuuttaa kuvauksen aineellisen puolen ilman muuta, vaikkakin tiedämme muutouskovien ja heidän virallisesti palkattujen opastajainsa panevan niin paljon arvoa juuri aineelliselle puolelle asiassa.

Ja kuitenkin Jeesus on aina jo nimenomaan huomauttanut, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta, ettei hän ole tullut tuomaan ihmisille aineellisia etuja. Niistä ihmiset kyllä itsekin huolehtivat.

Mutta miksi ollenkaan tällainen kuvaus on puettu siihen muotoon, niinkuin vain ruumiin ruokkiminen olisi kyseessä? Siksi, voisimme vastata, että pyhän kirjan kuvauksessa täytyy olla jotakin annettavaa kaikenikäisille sieluille. Ihmekertomus on muodollisesti puettu aineellisuuden vaippaan, jotta nekin nuoret sielut, jotka arvostelevat elämää toistaiseksi etupäässä aineellisten arvojen mittarilla, että hekin siitä jotakin saisivat. He lukevat ihmeellistä kertomusta hengen sankarista, joka herättää heissä ihmettelyä ja ehkä kunnioitusta. Ja oltuaan aikansa tuollaisella kunnioittavan ihailijan kannalla, herää hänessä vähitellen syvempää nälkää, henkistä kaipuuta. Ja ellei sitä hänessä heräisikään vielä siinä ruumisuudessa, on hänellä toisia edessä, jolloin hänenkin aikansa tulee herätä ja kohota siihen sisäiseen elämään, jossa jotkut vanhemmat edelläjuoksijasielut nyt jo ovat. Ja silloin hänelle, ja jo nyt noille muutamille, täytyy pyhällä kirjalla olla heidänkin nälkäänsä ruokaa tarjottavana. Ja jos heidän nälkäänsä paisuu riittävän suu-

reksi, ajaen heitä ponnistamaan ravintoa saadakseen, saavat hekin ehkä kokea samanlaisia ihmeitä, jolloin omaperäinen kokemus lo-pullisesti avaa heidät näkemään ihmekertomuksen todellista arvoa.

Näiden huomautusten jälkeen voimme lähteä tarkkailemaan kuvauksen sisäistä puolta.

Alkuvalmistelmaa kuvataan, kuinka

1. Sen jälkeen Jeesus meni Galilean meren, se on Tiberiaan meren, tuolle puolelle.

2. Ja häntä seurasi paljo kansaa, sentähden että he näkivät ne tunnusteot, joita hän teki sairaisissa.

3. Ja Jeesus nousi vuorelle ja istuutui sinne opetuslapsineen.

4. Ja pääsiäinen, Juutalaisten juhla, oli lähellä.

Galilea oli: rajamaa. Tibeeria on suomennettu: hyvä näky.

Jeesus-tilan, henkisen tilan, herättyä, kohottaa se ihmisen ta-junnan silloisen vellovan sielumeren rajojen tuolle puolelle, joku meri kyllä ennen kelpasi, tyydytti hänen elämän-janoaan, oli kylläkin siihen asti „hyvä näky“. Nyt se ei enää ole hyvä näky, ja siksi hän menee sen toiselle puolelle.

Häntä seuraavat sellaiset ihmiset, jotka ovat sielullisessa sai-raudessaan kokeneet, mikä parantava voima henkisen elämän- ja tiedon viinissä piilee. Hekin tajunnassaan seuraavat henkistä opas-tajaansa meren toiselle puolelle. Ja vielä: se kansanpaljous on tavallaan majotettuna tuon henkisen sankarin sydämessä. Tässä sydämensä laivassa on heillä ollut varattuna paikka turvallisesti purjehtia meren toiselle puolelle.

Ja sitten nousee vuorelle. Se sopii mainicsti vastakohtaksi vellovalle merelle. Mestari voi aina nousta täydellisen henkisen tasapainonsa vuorelle opetuslapsineen. Ja jokainen henkisesti elävä ihminen, sanoisinko opetuslapsi, voi samoin nousta oman pienem-män tasapainonsa vuorelle oman sielunsa oppivat opetuslapset mukanaan.

Ja kun niin tehdään, silloin on – juhla lähellä. Miksi tässä, samoin kuin monen muun Jeesuksen voimateon yhteydessä, maini-taan juutalaisten juhlasta? Erittäinkään ei tällä ihmeteolla näytä olevan mitään näkyvää tekemistä juutalaisten pääsiäisjuhlan kanssa, koska tämä ei satu juhlapaikassa, vaan jossakin meren takana ole-valla vuorella.

Kuitenkin tällä huomautuksella juutalaisten pääsiäisjuhlan lähellä-olemisesta voi olla asiallinen arvonsa. Juutalaisuus merkitsee määrättyä sielullista tilannetta uskontoineen, jonka rajotuksissa ihmiset aikansa ahertelevat. Kun ihminen sitten herää sisäisempään elämään, jonka synnyttämällä voimalla hän taivuttaa silloista elämänsäesitystään rajottavan „punaisen meren“ toiselle puolelle, on siinä silloin pääsiäisjuhla lähellä, on lähellä juhla sen tapauksen muistoksi, joka vapautti hänet entisen elämänymmärryksensä alhaista ja ahtaista rajotuksista.

Sellainen juhla odottaa jokaista sielua, kunhan hän vaan ryhtyy Punaisen, tai Galilean eli Tibeerian meren toiselle puolelle.

Ja sitten

5. Kun Jeesus nosti silmänsä ja näki paljon kansaa tulevan tykönsä, sanoi hän Filippukselle: „Mistä ostamme leipää näiden syödä?“

6. Mutta sen hän sanoi koetellakseen häntä, sillä itse hän tiesi, mitä aikoi tehdä.

Mistä ostaa leipää näiden syödä, on kysymys, joka nousee ihmisen, totuudenetsijän, sielussa, ollessaan vuorella. Hän aivan tuntee sisässään velvottavan kysymyksen: millä sinä aiot edelleen ravita niitä, joissa sielullisen parantamisen kautta on herätetty syvempi henkinen nälkä? Siinä juuri „koetellaan“ häntä. Tieto miten ravitseminen on tehtävä, on syvemmällä, ja se tieto saavutetaan kokemalla. Juuri itse ravitsemistyössä kokeminen on keskustelua Mestarin ja opetuslapsen välillä. Sillä, jos niin saisin sanoa, Mestari, Opettaja, pääsee pyrkijän sielussa esille ja puhumaan vain mikäli hän toimijana on osallisena Mestarin työssä. Ja opetuslapsena hän on taas mikäli hän samalla siinä työssä oppii.

Siis työtä jatkettaessa jatketaan sisäistä keskustelua sielun Mestarin ja opetuslapsen välillä:

7. Filippus vastasi hänelle: „Kahdensadan denarin leipämäärä ei heille riittäisi, niin että kukin saisi niistä vähän.“

8. Niin toinen opetuslapsi, Andreas, Simon Pietarin veli, sanoi hänelle:

9. „Täällä on poikanen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mihin niistä on näin monelle?“

On hyvä muistaa mitä olemme ennen sanoneet näiden opetuslasten nimen merkityksestä. Filippus on suomennettu: hevoisten rakastaja. Ja olla hevoisten rakastaja, se merkitsee, että ihminen rakastaa älyllään, käyttää älyään rakkauden palveluksessa. Ja sitä tehden hän joutuu älyllään kysymään ja pohtimaan: mitä hän voi antaa, millä hän voi ravita ihmisten henkistä nälkää.

Nyt tulee avuksi toinen opetuslapsi, Andreas: urhoollisuus. Urhoollisuus on Simon Pietarin (kuulijaisuuden ja lujan luottamuksen) veli. Ei auta yksin kyseleminen ja pohtiminen, pitää panna urhoollisesti ja päättävästi esille se vähä mitä on.

Hän on itse se pieni poikanen, jolla on nuo pienet ruokavarat. Ja ne ovat hänen omat pienet kokemuksensa, joita hän on saanut sisäisissä kamppailuissa. Juuri niistä hänen täytyy ryhtyä ruokaa sommittelemaan. Omilla kokemuksillaan hänen täytyy auttaa niitä, jotka eivät toistaiseksi ole vielä kokeneet.

Ja henkisestä maailmasta häntä rohkaistaan:

10. Jeesus sanoi: „Asettakaa kansa aterioimaan.“ Ja siinä paikassa oli paljon ruohoa. Niin miehet, luvultaan noin viisituhatta, laskeutuivat maahan.

Asettakaa kansa aterioimaan. Rohkeutta ja päättäväisyyttä vaan. Tietojensa ja kokemustensa vähyydestä huolimatta täytyy vaan asettaa kansa ruualle, täytyy niin vaikuttaa, että ihmisissä herää halu lähestyä henkisen tiedon keskuksia.

Vielä sattuu olemaan tuossa vuoren rinteessä „paljo ruohoa“. Tällaiselle ruohokentälle on mieluisa laskeutua. Mutta mikä olisi henkisen elämän ruohokenttä? Eiköhän se ennakkotyö, jota opetuslapsen on pitänyt tehdä synnyttääkseen miellyttävän hartauden. Henkinen nöyryys ja hartaus on se miellyttävä ruohokenttä, mikä saa ihmiset nöyrytyneinä ja kunnioittavina laskeutumaan maahan.

11. Ja Jeesus otti leivät ja kiitti ja jakeli istuville; samoin kaloistakin, niin paljon kuin tahtoivat.

Ja siinä se ihme oli.

Kun ihmiset olivat henkiset herätetyt, tahdosta synnytyt, ruokouksella ja henkisellä työllä saatetut antautuvaan hartauden tilaan, ja kun he odottavaan sieluunsa saivat sen henkisen tiedon murenen, jota he tieteen tai tietämättään olivat odottaneet, riitti se heissä avaamaan tiehyitä omaan ylempään minäänsä, josta henki-

nen voima virtasi. Käytti ja ravitsi heidän nälkäiset sielunsa. Heidän oma sisäinen Mestarinsa se oli, joka viimekädessä heidän päivä tietoisuuteensa voimaa vuodatti.

12. Mutta kun he olivat ravitut, sanoi hän opetuslapsilleen: „Kootkaa tähteeksi jääneet palaset, jottei mitään joutuisi hukkaan“.

13. Niin he kokosivat ne ja täyttivät kaksitoista koria palasilla, mitkä olivat viidestä ohraleivästä jääneet tähteeksi niiltä, jotka olivat aterioineet.

Tällä tähteeksi jäämisellä on useampiakin puolia. Ensiksi siihen sisältyy se totuus, että henkisen tiedon varastot ovat tyhjentymättömät. Vaikka saavuttaisimme paljokin tietoa, on se yhä vain avaimena vieläkin suurempaan tietoon. Toiseksi: henkisen tietäjän puheessa on aina jotakin sellaista, jota kansa ei jaksa sulattaa, mutta mukana olevat opetuslapset, kehittyneemmät kuulijat, he voivat kerätä muistiinsa paljon sellaistaikin, mikä kansalta jää huomaamatta. Niillä suuremman tiedon muruilla he ravitsevat sieluaan, tallentavat ne, ja tilaisuuden tullen jakavat niitä taas nälkäisille.

Kolmanneksi: noita tähteeksi jääneitä palasia oli 12 koria, eli siis yksi kutakin opetuslasta kohti. Ja ajatellamme näiden opetuslasten sisäisessä merkityksessä edustavan pyrkijän omia sisäisiä voimia, hänen „eläinratansa“ 12 merkkiä, silloin meillä on tässä se opetus tarjolla, että henkistä työtä tehdessään toimijan omat sisäiset voimat myös kasvavat, että muita auttaessaan häntä autetaan, muita opettaessaan hän itse parhaiten oppii.

14. Kun nyt ihmiset näkivät sen tunnusteon, jonka Jeesus oli tehnyt, sanoivat ne: „Tämä on totisesti se profeetta, joka oli maailmaan tuleva“.

Joskin tässä maailmaan tulevassa profeetassa voi yhdessä merkityksessä heijastaa odotus Maailmanopettajasta, uskonnon uudistajasta, on sillä tässä läheisempiäkin arvoja. Sillä joutuessaan kosketukseen suuremman henkisen olennon kanssa, joka kykenee valaisemaan hänen ymmärrystään, on tuo suurempi aina sille, jonka älyä hän on onnistunut valaisemaan, se profeetta jota hän on odottanut; juuri sellaista tietoa hän on ikävöinyt ja etsinyt. Ja vielä: jokainen uudesti syntynyt on saanut henkisen valon vain siksi, että hän olisi valon tuoja, profeetta maailman pimeydessä.

15. Kun nyt Jeesus huomasi, että he aikoivat tulla ja väkisin ottaa hänet, tehdäkseen hänet kuninkaaksi, väistyi hän taas pois vuorelle, hän yksinään.

Ulkoisesti katsottuna sisältyy tähän se iaki, ettei henkinen ihminen etsi ulkoista asemaa. Hänelle kuuluu vain työ, ja hän kieltäytyy työnsä tuloksista, hän pakenee mahtiasemia.

Ja sisäisesti: ihminen tahtoi heti tehdä kuulemansa henkisen tiedon omakseen, voidakseen hänkin näyttäytyä suurena, armollisena kuninkaana. Mutta se ei tulekkaan niin vaan käden käänteessä tehdyksi. Ihminen on niin erilainen alemmassa ja ylemmässä puolellaan, ihminen katoovassa maisessa puolellaan niin vastakkainen ikuiselle, taivaiselle puolelleen, ettei niitä niin vaan helkessä yhdistetä. Se vaatii pitkien elämäkausien ponnistelua. Yhä uudelleen Jeesus, korkeampi elämä — vaikkakin se ajottain valaisee arkitajuntaista ihmistä — pakenee vuorelle, hän yksinään. Yksinään siksi, ettei ihminen arkitajunnassaan kykene sinne vielä pysyvästi seuraamaan ja asettumaan.

Opetuslasten matka meren yli.

Johanneksen kuvaus eroaa toisten evankelistain kertomuksista yleensä. Toisten evankelistain esitykset ovat laaditut jäykempään ulkoisten tapausten kertomisen muotoon. Ja siksi puolellisuuden tutkijat pitävät niitä luotettavampina historiallisen Jeesuksen elämän kuvauksina.

Mutta mitä jäykempiä evankelistat ovat Jeesuksen elämäkulun kertomisessa, sitä enemmän on ollut tarjolla se mahdollisuus, että Jeesus-elämä tulisi ymmärretyksi pelkästään pintapuolisesti, sanoisinko materialistisesti.

Tätä vaaraa hälventävänä esiintyy Johanneksen evankeliumi, joka on ohuemmassi aineellistutettu, ja jossa henkisyys sentähden pääsee paremmin esille.

Kuitenkin sekin on kylliksi elämäkerrallisesti ja aineellisesti verhoitu, jotta muotouskunnollisuus saa siitä näennäistä tukea opilleen pyrkiessään tekemään siitä historialliseen henkilön elämäkerran, jota se ei ole. Se on Sielun historia. Sellaisena me sitä tutkimme. Teosofisesti me ymmärrämme, että Jeesus-minä tässä

puhujana ja toimijana edustaa ihmistä kuolemattomana ykseytenä. Silloin me käsitämme hänen ihmeensä, hänen puheensa Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana. Sillä ylemmän minän elämä vasta on ihmisen pojan elämää, joka avaa tiehyet jokaisessa ihmisessä olevaan ainoaan ja kaikkialliseen Jumalan pojan elämään. Alemman minän kannalta katsottuna se elämä on täynnä ihmeitä.

Ja nyt jatkakaamme tutkimalla opetuslasten venematkaa. Siitä sanotaan:

16. Mutta kun ilta tuli, menivät hänen opetuslapsensa alas meren rannalle,

17. astuivat venheeseen ja lähtivät menemään meren toiselle puolelle Kapernaumiin. Ja oli jo tullut pimeä, eikä Jeesus ollut vielä saapunut heidän luokseen;

18. Ja meri aaltoili ankarasti kovan tuulen puhaltaessa.

19. Kun he olivat soutaneet noin viisikolmatta tai kolmekymmentä vakomittaa, näkivät he Jeesuksen kävelevän merellä ja tulevan lähelle venhettä; ja he peljästyivät.

20. Mutta hän sanoi heille: „Minä se olen; älkää peljätkö“.

21. Niin he tahtoivat ottaa hänet venheeseen, ja heti venhe saapui sen maan rannalle, jonne he olivat matkalla.

Tämä voitaisi sieluopillisestikin avata useammalla tavalla. Mutta helpottaaksemme ajattelutapamme nostamista aineellisuudesta henkisyyteen, voisimme syystä kysyä: Miksi opetuslapset juuri illalla lähtivät soutamaan meren yli? Miksi lähteä merelle yön pimeydessä ja myrskyssä? Ja kuinka he vielä pimeässä osasivat nähdä Jeesuksen merellä? Ja kun sanotaan: „oli jo tullut pimeä, eikä Jeesus ollut vielä saapunut heidän luokseen“, niin tuntuu kuin olisi ollut aivan sovittoa tai asianmukaista odottaa Jeesuksen tuloa. Miksi he sitten peljästyivät nähdessään hänen tulevan?

Ajatellaanpas ensiksi seuraavalla tavalla: Opetuslapset, s. o. ihminen, menee illalla vuoteelleen lepäämään. Hän jättää ruumiinsa horroksissa vuoteeseen, lähtien purjehtimaan astraaliruumiissaan unimaailman myrskyiselle merelle, astraalitasolle. Hänen venheensä on silloin hänen tietoisuutensa unimaailmassa. Ja Jeesuksen tulo voi merkitä suuremman tietoisuuden saavuttamista. Se tietoisuus, sanoisimmeko selvänäköisyys unimaailmassa, se voi kenties tuottaa peljästyistäkin. Mutta kuitenkin venhe kohta saa-

puu sen maan rannalle, minne oltiin menossa. Suuremmalla tietoisuudelle saavutetaan suurempi varmuus.

Mutta tavallisessa valvetietoisuudessakin tuollainen venematka saattaa tapahtua. Silloin illan tuleminen merkitsee sielun tilan hämäryyttä. Saavutettu tieto on koetettu, se on herättänyt syvemmän tiedon nälän, jota tyydyttämään silloinen tieto ei pysty. Siitä seuraa ilta ja pimeä yö. Silloin opetuslapset, totuuden tietoon pyrkijät, lähtevät sielulliseen yöhön soutelemaan; he lähtevät sieluelämän aallokossa ja pimeässä luovailien totuuden tietoa etsimään. Se tapahtuu pimeässä, tuulessa ja myrskyssä, koska tunne-elämä on saatettu kuohuntilaan. Se työ, varsinkin alkajalle, tuntuu niin perin hankalalta ja vastatuuliselta.

Ja kun sitten alkaa totuus sielun pimeällä merellä etsijälle kajastaa, saattaa se näyttää aaveelta, liian utumaiselta, haaveilulta. Haaveilijoiksihan maailman ihmiset ja kaavojen uskojat yleensä sanovatkin niitä, jotka tosissaan pyrkivät henkiseen tietoon. Ja totuudenetsijäkin peljästy, koska hän edellisessä asteessaan on oppinut rakentamaan enemmän kouraantuntuvien tosiasioiden pohjalle. Hän pelkää hukkuvansa antautuessaan löytämälleen totuudelle. Ja loppuahan se todella olisikin, sillä se tietäisi loppua silloiselle tilalle, jota persoonalliset pyyteet värittivät. Se hukkuisi uppoutumaan ylempään minään.

Silloin Jeesus sanoo: „Minä se olen; älkää peljätkö“: juuri tuo sisäinen elämä, joka sinusta näytti niin utumaiselta ja peljättävältä, se juuri olen minä, minä ihminen itse. Älkää sentähden peljätkö luopua tuosta tietämättömyyden ja itsekkäisyyden pimeästä elämästä, sillä juuri siitä luovuttuanne te voitte yhtyä minuun.

„Niin he tahtoivat ottaa hänet venheeseen, ja heti venhe saapui sen maan rannalle, jonne he olivat matkalla“. Heti antautuessaan rohkeasti ylempälle elämälle, ottaen sen toimivan tietoisuutensa venheeseen, saapi hän korkeammista elämän arvoista kiinni, alkaa huomata, ettei se ollutkaan vain tavamaista haaveilua, vaan että siinäkin voi seistä tosiasioiden ja työn ja toiminnan van-kalla pohjalla.

Kansan matka meren yli.

Seuraavana päivänä kansa yhä vielä oli meren tuolla puolella, sille he olivat nähneet, ettei siellä ollut muuta venettä kuin

se yksi ja ettei Jeesus mennyt opetuslastensa kanssa venheeseen, vaan että hänen opetuslapsensa lähtivät yksinään pois.

Opetuslapset lähtivät kohta pois, koska ilta heidät pikemmin yllätti. Opetuslapset ovat ihmisiä, jotka eivät saata jäädä kovin kauaksi kuulemansa ja oppimansa varaan, vaan täytyy heidän yhä edelleen purjehtia omakohtaisen kokemuksen merellä.

Kansa sitävastoin ei hätäile. Saatuaan jonkun totuuden mu-
renen, on heillä siinä pitkäksi aikaa sulattamista. Kansan kan-
nalla oleva ihminen, olkoon hän muuten oppinut tai oppimaton,
tekee henkisiä kokemuksiaan hitaasti. Hän on hyvin taipuisa jäy-
kistymään paikalleen, luullen jo olevansa miltei valmis siinä asiassa,
omaksuvansa jo riittävästi henkistä tietoa. — Myöhään hän huo-
maa opetuslasten menneen, huomaa oppimisen tarpeen itseltään
hävinneen, luullen Jeesuksen, henkisen tiedon, olevan yhä jällellä
itsellään.

23. Kuitenkin oli muita venheitä tullut Tiberiaasta lähelle
sitä paikkaa, jossa he olivat syöneet leipää, sittenkuin Herra oli
lausunut kiitoksensa.

On tullut toisia venheitä, on ihmisen tajunnalle selvinnyt
kuinka saattaisi olla mahdollisuuksia lähteä soutamaan kokemus-
peräisen tiedon vellovalle merelle. Ja hän huomaa tietonsa var-
muuden vähitellen luhistuvan.

24. Kun siis kansa näki, ettei Jeesus ollut siellä eivätkä hä-
nen opetuslapsensa, astuivat hekin venheisiin ja menivät Kaper-
naumiin ja etsivät Jeesusta.

Tässä on huomattavana eräs pieni piirre, joka, jos kaikesta
huolimatta tahtoisimme jäykistyä muodollisen opin kannalle, auttaa
meitä ymmärtämään, ettei tässä ollut 5,000 miehen ruumiillinen
ruokkiminen kyseessä. Samoin ei myöskään ole kyseessä fyysilli-
sen meren yli kulkeminen. Sillä mistä tällaiselle ihmispaljoudelle
olisi siinä tuokiassa venheitä saatu? Ensin sanotaan „ettei siellä
ollut muuta venhettä kuin se yksi“, se jolla opetuslapset olivat
lähteneet. Sitten kyllä „oli muita venheitä tullut Tiberiaasta“.
Mutta nehän olivat vain sattumalta tulleita venheitä, emmekä voi
ajatella 5,000 miehen, joidenka lisäksi toiset evankelistat vielä sano-
vat olleen vaimoja ja lapsia, emme voi olettaa tuollaisen kansan-
paljouden noin vaan tilapäisillä venheillä soutavan meren yli

Sillä vaikkapa olisi pantu 10 miestä venheeseen, olisi sittenkin pitänyt olla jo miehiä varten 500 venhettä.

Mutta ajatellessamme jokaisella ihmisellä olevan oman venheensä, sisäisen ominaisuutensa etsiä totuutta, samoin kuin oman merensäkin, sieluelämän kaikkine myllertävine kuohuineen, silloin ei tuollaisen kansanpaljouden soutu meren yli ole ollenkaan mahdollista, kunhan heissä vaan ensin herää ikävöiminen, totuuden kaipuu.

25. Ja kun löysivät hänet meren toiselta puolelta, sanoivat he hänelle: „Rabbi, milloin tulit tänne?“

26. Jeesus vastasi heille ja sanoi: „Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette minua sentähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sentähden, että saitte syödä noita leipiä ja tulitte ravituiksi.

Tämähän kuulostaa niinkuin sittenkin olisi ollut vain ruumiin ruokkiminen kyseessä, ja niinkuin Jeesus soimaisi heitä siitä, etteivät kykene antamaan arvoa tunnusteoille, vaan etsivät häntä ruuan tähden.

Niin näyttää. Ja sehän olisi aivan inhimillistä. Ja kuitenkin ei siinä lausuta mitään moitetta ollenkaan. Siinä lausutaan päinvastoin se totinen totuus, ettei ihmeteoilla ole todellista ja pysyvää arvoa henkisessä elämässä. Sillä eihän niiden näkemisellä sen voimakkaimmiksi ja henkisemmiksi tulla. Niitä saattaisi kyllä katsella ja ihmetellä, ja pysyä yhä paikallaan.

Toista on, jos ihminen tulee henkisesti ravituksi, sillä se on merkinä siitä, että hän on kulkemassa oikeata voiman tietä, ja että hän, tultuaan ravituksi ja vahvistetuksi, todella voi kulkea.

On siis niinkuin Jeesus sanoi: ihmeiden tarkkailemisella te ette tule minun luokseni, ette saavuta henkistä elämää; sen te saavutatte omilla pyrkimyksillänne. Sillä mitä uutterammin pyritte, sitä enemmän voimanne lisääntyvät, joten te lisääntyneillä voimillanne voitte saavuttaa yhä syvempää tietoa.

Ja sitten tuo varotus:

27. Älköo tehkö työtä sitä ruokaa varten, joka katoaa, vaan sitä ruokaa varten, joka pysyy iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen Isä, Jumala itse, on sinettinsä pannut.

Tästäkin varotuksesta voisi näyttää, niinkuin Jeesus olisi katoovaisella ruualla ruokkinut, kehottaen nyt tekemään työtä sitä ruokaa varten minkä ihmisen poika antaa. Mutta ihmisen poikahan heitä juuri oli ruokkinut? Olipa niin. Siis ruokakin täytyi olla katoomatonta. Siis aivan sitova todistus siitä, että nuo 5,000 miestä ruokittiin katoomattomalla ruualla, koska katoovaisen ruuan vastapainoksi kehoitetaan hankkimaan katoomatonta juuri ihmisen pojalta.

Mutta ellei ihmisen poika ole ihmisessä vielä herännyt, niin eihän se myös mitään voi antaa. Siksipä täytyy toimia löytääseen tuo ikuiseen elämään ruokaa antava ihmisen poika.

Häneen on isä pannut sinettinsä. Täytyy siis tehdä sellaista työtä missä on isän sinetti; täytyy tehdä uhrautuvaa työtä, niinkuin isä. Se on ruokaa sisäiselle ihmisen pojalle, joka kasvaa iankaikkiseen elämään.

Keskustelua juutalaisten kanssa.

Jeesuksen ja kansan välille sukeutuu pitkän pitkä keskustelu, jossa pohditaan monia asioita.

Ennenkuin lähemme esittelemään keskustelussa esiintyviä eri puolia, tahtoisimme esittää muutamia ääriviivoja siitä, mistä tässä suurinpiirtein kysymys olisi.

Asia sai alkulähtönsä siitä, että oli kokoonnuttu meren taa, jossa suuria kansanjoukkoja ruokittiin pienillä ruokavaroilla. Sieltä palattiin niin, että Jeesus lähti aivankuin salaa, yksinään, sitten opetuslapset, ja viimeksi kansa. Ja nyt sukeutuu meren tällä puolen pitkät keskustelut ensin kansan, sitten opetuslasten välillä.

Ymmärtäisimme tämän henkisesti niin, että meren taakse meneminen ihmeelliselle aterialle kuvaa ihmisen vetäytymistä tajunnassaan yli aistillisen sieluelämän meren henkiseen rukoukseen, tai paremmin, sisäisten, henkisten asioiden mietiskelyyn. Siinä mietiskelyssä hän tulee henkisesti ravituksi; hänen sisäiselle tajunnalleen selvenee monta asiaa.

Tämä matka meren yli voidaan tehdä, niinkuin sanottu, valvella, itsetietoisessa mietiskelyponnistuksessa, mutta se voidaan tehdä myös yöllä unessa. Ihminen on unissa tosiasiallisemmin

mennyt yli meren, tavannut henkisen opettajansa ja saanut tietoa ja opetusta, tullut henkisesti ravituksi.

Mutta tehtäköön tuo matka joko valveilla tai unessa henkisel-
 le aterialle, on siinä vasta asian ensimmäinen puoli. Toinen puoli
 on se, että saatu tieto ja viisautus sulatetaan ja sovelletaan käy-
 täntöön. Siinä syntyy pitkät ja vaikeat keskustelut, joka on juuri
 tuon hankitun tieton käytäntöön soveltamista. Siksipä Jeesus
 — joka tässä edustaa opettajaa, kun taas opetuslapset edustavat
 oppimista ja kansa toimintaa, jotka kukin kolme voivat olla eri
 yksilöitä, mutta voivat myös olla kaikki yhdessä samassa henki-
 lössä — siksipä Jeesus joutuukin ensiksi kiivaaseen, väittelyn-
 tapaiseen keskusteluun kansan kanssa. Se tulee siitä, että saatua
 tietoa on sovellettava käytäntöön, joka synnyttää sisäisen väitte-
 lyn ihmisen omassa tajunnassa, kun siellä toiselta puolen kehitystä
 hidastuttavat ja taas kehitystä jouduttavat voimat törmäävät yhteen.

Tämä käytännöllinen keskustelu on siis ensin toimitettava, ja
 vasta sen jälkeen syntyy keskustelu Jeesuksen ja opetuslasten vä-
 liillä. Sillä opetuslapsipuolellaan ihminen oppii siitä, mitä hän
 kansapuolellaan, käytännöllisessä elämässä, toimii ja kokee.

Nyt voimme tämän yleissilmäyksen pohjalla ja sitä mieles-
 sämme taustana pitäen lähteä tuon keskustelun erikoispuolia käsi-
 tettävemmin tutkimaan ja ymmärtämään.

Elämän leipä.

Nyt on sisäisen ikävöimisen johtamana ja tahtoperäisen pyrki-
 myksen auttamana oltu henkisen maailman aterialla, sitten niin
 ravittuna tultu käytännölliseen elämään, jossa silloin tulee nautitun
 ruuan vaikutus esille. Tämä sisältäpäin kumpuava kysymys pukeu-
 tuu sanoiksi:

28. Niin he sanoivat hänelle: „Mitä meidän on tekeminen
 toimittaaksemme Jumalan tekoja?“

Tässähän on merkitty tavallaan uuden elämäntavan aamu: ei
 riitä enää toimia entisellä tavalla, omanedun-periaatteen mukaan,
 tuntee täytyvänsä tehdä „Jumalan tekoja“. Mutta miten toimin
 tehdäkseni Jumalan tekoja?

Vastataan:

29. Jeesus vastasi ja sanoi heille: „Se on Jumalan teko,
 että uskotte siihen, jonka hän on lähettänyt.

47. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo, hänellä on iankaikkinen elämä.

48. Minä olen elämän leipä.

51. Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, niin hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta“.

Kun ihminen elää maan harhojen keskellä, tuntuu ja näyttää kuin aistittava elämä vain olisi todellista. Joskin hän on ikävöinyt jotakin korkeampaa ja saanut siitä sen verran varmuutta, ettei hän sen olemusta kiellä, pysyy se kuitenkin jonain joka on hänen ulko- ja yläpuolellaan, saavuttamattomissa. Hän epäilee sen toteuttamismahdollisuutta hänessä. Mutta siinäpä juuri este on. Sentähden, jos tahtoo arkitajunnassaan pysyä Jumalanvaltakunnassa, tehdä Hänen tekojaan, on ensimmäisenä ehtona: poistaa itseltään se raja, mikä estää häntä toteamasta sisäisen maailman todellisuutta. — Täytyy uskoa „siihen, jonka hän on lähettänyt.“ Ja minkä hän on lähettänyt? Minun, elävän leivän! „Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta“. Tähän sisäiseen ruokaan täytyy uskoa. Täytyy uskoa, että minussa itsessä piilee Jumalan lähettämä elämän leipä, ja että minun täytyy sitä syödä. Ja miten minä sitä söisin? Näin:

38. Sillä minä olen tullut taivaasta tekemään en omaa tahtoaani, vaan hänen tahtonsa, joka minut lähetti.

Päivän selvää: tuo elämän leipä ei tule ihmiseen niin kauan, kuin hän tekee oman tahtonsa, harrastaa sen minänsä asioita, jonka hän tuntee omakseen persoonallisessa tietoisuudessaan. Hänen täytyy pysähtyä kiireidensä keskellä hankkimaan tällainen selviö:

Minä olen tullut näkemään ja ymmärtämään, että pelkkä aistillisen minuuteni huoltaminen on häviön työtä; se menee maahan, ja mikään aistillinen ei minua silloin enää hyödytä. Siksi minä en enää jatka palvelemalla sitä tahtoa mikä hoputtaa huoltamaan vain itsestäni. Minä tahdon löytää korkeamman ihanteen palveltavakseni. Ja silloin selviää, että minun täytyy antaa „lihani maailman elämän puolesta“. Minun täytyy antaa itseni tietoineni ja voimineni palvelemaan maailmaa, jota Jumalakin palvelee. Ja tehdessäni tuota Jumalan tekoa, silloin minä olen työlläni liittynyt Jumalaan, toimimaan yhdessä Hänen kanssaan. — Ja silloin Ju-

mala kasvaa minussa; joten työssä itsensä uhraaminen on juuri elävän leivän syömistä.

Juuri tällä tavalla me ruokimme itsessämme sisäistä ihmisen poikaa, kuolemattomuutta. Ja mikäli me emme tätä vielä käsitä ja usko, sikäli me olemme noita nurisevia juutalaisia:

41. Niin juutalaiset nurisivat hänen tähtensä, kun hän sanoi: „Minä olen se leipä, joka on tullut alas taivaasta“;

52. ja he sanoivat: „Eikö tämä ole Jeesus, Josefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka hän sitten sanoo: 'Minä olen tullut alas taivaasta'“?

Kukapa ei itsessään löytäisi näitä juutalaisia? Siinä määrässä kuin toimiva elämämme nojautuu ulkoisen maailman todellisuuksiin, me olemme näitä juutalaisia. Me tähystelemme vain ulkoisen minuutemme alkuperään, ruumiillisiin esivanhempiimme. — Me vapaudumme näistä juutalaisistamme vähitellen, koettaessamme suunnitella kaikki pikkupuhamme sopusointuun totuuden ja uhratuvaisuuden ikuisten lakien kanssa. Kun vain alamme, opimme yhä paremmiksi suunnittelijoiksi; sillä meidät ravitaan ylhäältä.

Mannau erämaassa.

Nähtyämme mikä on elävä leipä, ja kuinka me sitä kansana, s.o. käytännöllisinä toimijoina, syömme, kuinka me siten kasvatamme itsessämme olevaa ikuista ihmistä, voimme me nyt tavallaan astua askeleen taaksepäin, nähdäksemme mitä leipää isämme erämaassa ovat syöneet.

Kun Jeesus kehottaa juutalaisia uskomaan siihen, jonka Jumala on lähettänyt, pyytävät he tunnustekoa merkiksi:

30. He sanoivat hänelle: „Minkä tunnusteon sinä sitten teet, jotta näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon teet“?

31. Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, niinkuin on kirjotettu: 'Hän antoi leipää taivaasta heille syötäväksi'“.

32. Niin Jeesus sanoi heille: „Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille taivaasta leipää, vaan Isäni antaa teille tosileivän taivaasta“.

On merkille pantavaa, kuinka vähän Jeesus antaa arvoa Raamatun ihmekertomusten kirjaimelliselle puolelle. Tässäkin hän nimenomaan sanoo: „ei Mooses antanut teille taivaasta leipää“

vaikka Raamatussa niin selvästi sanotaan: „Katso, minä annan sataa teille leipää taivaasta; „ja kun kaste nousi, katso, niin oli erämaassa jotakin ympyriäistä ja pientä, niinkuin härmää maan päällä“; tämä on se leipä jonka Herra on antanut syödäksemme“ 2 Moos. 14:4,14,15.

Kirjaimellisesti käsitettynä ei voisi kieltää, etteikö tässä olisi kyseessä se, että israelilaisille satoi taivaasta leipää. Ja nyt Jeesus aivan kieltää, ettei Mooses antanut leipää taivaasta. — Omituista kyllä, on tähän kieltoon pantu se rajotus, että näyttää niinkuin Jeesus kieltäisi vain sen, ettei *Mooses* antanut leipää taivaasta, joten sitä siis sittenkin saattoi taivaasta tulla, vaikkei Mooseksen antamana. Tämä Moosekseen rajattaminen on omituista sentähden, etteivät merkin pyytäjät väittäneetkään Mooseksen sitä antaneen; he vaan siteeraavat Moosesta: „Hän antoi leipää taivaasta meille syötäväksi“. Siis Hän, eikä Mooses.

En mene sanomaan oliko tuossa Jeesuksen kiellon Moosekseen rajottamisessa joku tekstin paikkaaja tahtonut jättää määrätyn takaportin auki. Sen vaan huomaa, kuinka sivuseikan tapaisena pikkuasiana Jeesus pitelee tuota erämaan leipä-ihmettä. Se on sivuseikka sentähden, että ihmiset ymmärtävät sillä ruumiillista leipää.

Mutta mitä sitten tarkoittaa tuo erämaan manna? Täytyy ensin ymmärtää mitä ovat nuo vaeltajat siellä erämaassa. Tahtoisinpa sanoa, että ne, jotka taivalsivat yli Punaisenmeren erämaahan, ja saivat siellä mannaa, ovat jokseenkin samoja kuin nekin, jotka menivät yli Tiberiaanmeren ja saivat siellä leipää ja tulivat ravituiksi. Molemmat ovat kaikkien aikojen hartaita totuudenetsijöitä.

Mutta miksi Jeesus antaa vähemmän arvoa tuolle sekä Punaisen- että Tiberiaanmeren takana jaetulle leivälle, kuin sille, josta sanotaan: „Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta“? Siksi, sanoisimme, että toista on syödä toisen valmistamaa taivaallista leipää, toista on tulla ja olla itse sinä taivaallisenä leipänä, joka „antaa maailmalle elämän“, joka annetaan „maailman elämän puolesta“.

Tässä on erotettuna kaksi jaksoa totuudenetsijän eli opetuslapsen kehityksessä. Ensimmäinen jakso on se, jolloin hän, kylläs-

tyneenä aistilliseen elämään, jättää sen, kieltäytyy siitä, vetäytyy sielussaan sen aistimusmeren taa totuuden leipää totuuden elämää etsimään. Tässä pakenemisessaan ja etsimisessään hän saa paljon kokea. Ja nuo kokemukset juuri ovat hänen leipäänsä, ne hänet kasvattavat uuteen elämänyymmärrykseen.

Mutta tällaista, sanoisinko negatiivista, kielteistä totuudenetsimistä ei voi jatkaa kovin kauan. Jos koettaa jäädä sellaiseksi, on hän kuiva, hedelmätön oksa, joka heitetään pois. Kun on aikansa syönyt meren takana jumalallisen opettajansa valmistamaa leipää, täytyy itse tulla henkisen leivän laittajaksi, täytyy itse osata olla maailmalle annettavana elämän leipänä.

Tämä itsensä maailmalle annettavaksi leiväksi tekeminen saattaa olla vaikeata, saattaa kysyä uskallusta ja päättävää uljuutta. Ja juuri näitä itsensä leiväksi kypsentämisen vaikeuksia ne ovat, joista Jeesus juutalaisten kanssa väittelee.

Juutalaiset eivät tahdo osata myöntää, että ihmisen poika, että ihminen, jonka ruumiilliset vanhemmat voidaan nimiltä mainita, että hän voisi olla taivaasta tuleva elävä leipä. Ja kuitenkin ei lopultakaan ole muuta tietä elämänylösnousemukseen. Sillä:

49. Isämme söivät mannaa erämaassa ja he kuolivat.

He kuolivat ja he kuolevat yhä edelleen, kunnes he itsensä osaavat eläväksi leiväksi valmistaa.

Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.

Tulemme nyt omituiseen puoleen Jeesuksen keskustelussa juutalaisten kanssa. Jeesus lopettaa neljä eri lausetta sanomalla: „herätän hänet viimeisenä päivänä“. Lauseet kuuluvat:

39. Ja lähettäjäni tahto on se, että kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan herätän ne viimeisenä päivänä.

40. Sillä isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä“.

44. Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on on minut lähettänyt, vedä häntä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.

45. Joka syö, minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.

Ensiksikin Jeesus puhuu sekä Isästään että lähettäjästään. Ihmisen ylempi sisäinen elämä puhuu Jeesuksen, ihmisen pojan, suun kautta. Ja mikä nyt on hänen sisäinen isänsä? Tietysti vanhasla tottumuksesta vastataan ilman muuta: se on Jumala. Niimpä kyllä; Jumala sellaisenaan on kaiken isä. Mutta ajatellessamme ilmenneen jumaluuden kolminaisuutta, jossa nimitetään Isä, Poika, Pyhä Henki, olemme tavallisesti oppineet ajattelemaan ensimmäistä persoonaa Isäksi. Ja kuitenkin sanotaan Jeesuksen siinnee Pyhästä Hengestä. Pyhä Henki on ihmisen pojan isä. Ja sieluopillisesti asia onkin niin. Sillä ylöspäisessä paluussaan ihminen joutuu ensiksi kosketukseen sisäisen Pyhän Henkensä kanssa. Ja kun totuuden pyhä henki, valistunut ja rehellinen järki, saa hänessä vallan, siittää se hänessä pojan, korkeammin elämän. Tämä elämä ei jää vain salaperäiseksi, ehkä olemattomaksi haaveeksi; se lähetetään ulos maailmaan. Sentähden toimii rinnan totuuden hengen valistaman järjen kanssa jumalallinen tahto. Ihmisessä toimiva jumalainen tahto on se voima mikä lähettää pojan maailmaan siinä mitassa ja määrässä kuin se totuuden pyhän hengen riittämänä syntyy, kasvaa ja voimistuu.

Ja sitten nuo neljä herätystä viimeisenä päivänä? Mitä ne olisivat? Ei mitenkään pidä ajatella, että se olisi joku planeetan tai aurinkokunnan viimeinen päivä. Se viimeinen päivä sisältyy jokaiseen elävään olentoon, sekä ulkoisesti että sisäisesti. Ja tässä seurataan ennenkaikeaa sisäistä puolta, sisäistä kehitystä. Tuo viimeinen päivä on jonkun sisäisen kehityskauden tulos, jolloin kasvatettu sisäinen ominaisuus herää, s. o. saavuttaa jonkun määrätyn toimintakelpoisuuden. Ja nuo neljä herätyspäivää voisivat koskea ihmisen persoonallista nelinäisyyttä, joka puhdistuneena herää korkeampaan toimintaan, yhtyy toimivaan sisäiseen ihmisen poikaan.

Käytännöllisesti tässä esitetty nelinäisyys esiintyy myös siveellisinä ominaisuuksina. Muutamissa teosofisissa kirjoissa, esim. „Mestarin jalkojen juuressa“ ja „Aikain viisus“, puhutaan neljästä luonteenominaisuudesta. Ne ovat: erottamiskyky, himottoisuus, hyvä käytös ja rakkaus. Ihmisessä täytyy kehittyä nuo

ominaisuudet johonkin määrin, ennenkuin hän kykenee siirtymään sisäiseen elämään.

Ensimmäisessä edellä esitetyissä säkeissä sanotaan: „Kaikista niistä, jotka hän on minulle antanut, en kadola yhtäkään, vaan herätän ne viimeisenä päivänä“.

Tämähän sopii mainiosti yhteen erottamiskyvyn kanssa. Ihminen on ulospäisellä kehityskaudellaan kehittänyt itselleen joitakin kykyjä ja voimia. Ne ovat palvelleet alempaa itseä. Nyt ne täytyy puhdistaa tuosta persoonallisesta taipumuksesta, ja siinä vaaditaan erottamiskykyä. Niistä ei saa „kadottaa yhtäkään“. Ei yhtäkään kykyä saa hävittää, ne ovat puhdistettuina herätettävät „viimeisenä päivänä“. Viimeinen päivä on se, jolloin ihminen oppii erottamaan valheen totuudesta ja omaksuu totuuden, katoovaisen ikuisesta ja omaksuu ikuisen, j. n. e. — Ihmisen poika ne herättää, sillä ne pääsevät nyt esille.

Toisessa säkeistössä sanotaan: „Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä“.

Toinen ominaisuus oli himottomuus. Toiminnassaan ihminen kiintyy näkemäänsä ja toimii sitä saavuttaakseen. Mikäli nyt ihminen toimiessaan jonkun kykynsä suhteen näkee pojan, ylemmän elämän, ja kiintyy siihen niin, että panee kykynsä sitä palvelemaan, sikäli hän uskoo poikaan, ja se kyky tulee ikuisen elämän palvelukseen. Ilman tätä olisivat kaikki kyvyt tuomitut häviöön, kadotukseen.

Tätä juutalaiset, ihminen alemmassa puolessaan, sanoisimme: käytännöllisyydessä, epäilee, koska siinä näkyy vain „Joosefin poika“, jäykkä „todellisuus“, muodollinen toiminnan hedelmä. Alempi luonto ihmisessä päättelee: kuinka mikään tuonpuoleinen voisi antaa ihmiselle toimintakiihotinta. Korkeintaan sitä voi uskoa, siitä voi haaveilla.

Nyt ylemmän elämän laki sanoo epäilijälle: „Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä“.

Tässä herätetään kolmas ominaisuus toimintaan. Ja se ei voi tapahtua, ellei, „Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä“. Ihminen täytyy todella olla himottomuuden saavuttanut; hänessä

täytyy olla syntynyt se isän tila, se henkisen varmuuden tunne, joka saa hänet ottamaan henkisen elämän niin todellisesti, että hän osaa ja rohkenee asettaa käytännöllisen elämänsä sen perusteelle. Sensijaan että himo, hedelmän saavuttaminen, häntä ennen toimintaan kiinnitti ja veti, vetää häntä nyt se itsetietoinen päättäväisyys, joka liittää hänet poikana henkisen isänsä kanssa toimimaan.

Tässä ylöspäisessä pyrkimyksessään hän saavuttaa ne kolmanteen ominaisuuteen kuuluvat kuusi kohtaa, joita „Mestarin jalkojen juuressa“ nimitetään: itsehallinto ajatuksissa, itsehallinto toiminnassa, suvaitsevaisuus, iloinen mieli, keskittynyt mieli ja luottamus.

Näissä vaikeuksissa annetaan vielä lisäselvityksiä:

45. Profeetoissa on kirjoitettu: „Ja he tulevat kaikki olemaan Jumalan opettamia.“ Jokainen, joka on kuunnellut Isää ja oppinut häneltä, tulee minun tyköni.

46. Ei niin, että Isän olisi nähnyt kukaan muu kuin se joka on tullut Jumalasta; hän on nähnyt Isän.

Tässä nimenomaan huomautetaan, että kaikki tulevat olemaan Jumalan opettamia. Ei riitä, että ulkoiset opettajat, kirkot, koulut, papit tai muut, ihmistä opettavat; jokainen täytyy tulla myös Jumalan opettamaksi. Ja mitenkä me tulisimme Jumalan opettamiksi? Niinkö, että kohtaisimme Jumalan maan päällä, tai jossakin taivaassa? Ei niin. Sillä tavalla emme Jumalalta opetetuiksi tule. Se opettava Jumala täytyy löytyä ihmisen sisältä. Ja tämä Jumala ei voi ihmistä millään muulla tavalla opettaa, kuin käytännöllisen elämän yhteydessä. Kun ihminen tahtoo elää Jumalalle, silloin sisäinen Jumala häntä opettaa. Ja ken tätä sisäistä Jumalaa kuuntelee ja oppii, hän ei voi olla tulematta „minun tyköni“. Hän ei voi olla tulematta sen pojan asemaan, joka lähetetään maailmaan, kehitystä palvelemaan.

Ja mitä merkitsee tuo: „Ei niin, että Isän olisi nähnyt kukaan muu kuin se, joka on tullut Jumalasta?“ Ensiksikin niin, että tätä sisäistä Isää ihminen kykene tajuamaan vain siinä määrässä, kuin hän itse on sisäisesti Jumalasta syntynyt. Ja toiseksi niin, että ne kyvyt ja voimat, joita ihminen saavuttaa alas aineeseen laskeutuessaan, eivät sellaisenaan sovellu isän tilaa tajuamaan.

Vasta alkaessaan peräytyä henkeä kohti, synnyttäessään kykynsä uudelleen, Jumalasta, sekä kasvattaessaan niitä tuossa henkisen kaipuun hengessä, vasta silloin voi ihminen taivuttaa sisäisen luontonsa Isää tajuamaan, synnyttävänä ja huolehtivana isänä työtä tekemään.

Tulemme sitten neljänteen viimeisen päivän herätykseen, neljänteen ominaisuuteen, joka oli rakkaus. Siitä sanottiin: „Ellette syö ihmisen pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämä itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä“.

Johdannossa jo puhuttiin, mitä merkitsee lihan syöminen ja veren juominen. Se oli sitä, että suurempi olento antaa itsensä uhriksi nuorempien tajuntakeskustain elämälle. Mutta sitä hän ei tekisi, ellei hänessä olisi rakkautta. Senpätähden sen ihmisen joka tahtoo liittyä Jumalaan, täytyy lopuksi, ja kaikkein tärkeimpänä ominaisuutena, herättää ja kasvattaa itessään rakkautta. Ja tämä myöskään ei kasva tyhjästä. Se syntyy siitä, että syö ihmisen pojan lihaa ja juo hänen vertansa. Ja sitä hän syö ja juo, sisäisessä merkityksessä, silloin, kun hän uhrautuu. Me ihmiset itsekin tunnemme itsemme niin kylmiksi, rakkaudettomiksi. Kenpä ei sitä tuntisi ja tietäisi. Mutta siinäpä on elämän tehtävä, että sitä itessämme kehitämme. Ihminen voi aivan tieteellisesti herättää ja kehittää itessään rakkautta. Päättävänä totuudenetsijänä hän alkaa uhrata sitä mitä hänellä on. Hän asettaa sydämensä ja älynsä myöntätuntoiselle kannalle kaikkea ja kaikkia kohtaan, niitäkin kohtaan mitkä hänessä herättävät vastenmielisyyttä ja inhoa. Hän ei tuomitse ihmisiä heidän heikkouksiensa ja vikojensa tähden, vaan hän koettaa heitä ymmärtää, ajattelee heitä säällillä ja myötätunnolla. Siten säteilee rakkauden säde sinne, missä sitä ei ole. Siten hän syö ihmisen pojan lihan ja juo hänen vertansa. Hänessä on elämää itessänsä, joka säteilee sinne missä ei elämää ole.

Juuri tämä kasvattaa rakkautta:

55. Sillä minun lihani on tosi ruoka ja minun vereni on tosi juoma. n

Kuitenkaan ei mikään ominaisuus pelastu kukistumiselta, ellei sitä yhä jatkuvasti ruokita, elähytetä. Sentähden:

56. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hän pysyy minussa, ja minä hänessä.

Ilman jatkuvaa uhria ihminen ei pysy ihmisen pojan asemassa, henkisen maailman yhteydessä.

57. Niinkuin Isä, joka elää, lähetti minut, ja minä elän Isän kautta, niin sekin, joka syö minua, elää minun kauttani.

58. Tämä on se leipä, joka tuli alas taivaasta. Ei ole niinkuin oli isienne: he söivät ja kuolivat; joka syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti.

Alkuun päästäkseen ei ihmisen tarvitse eikä sovi jäädä odottamaan, että Jumala tai joku näkymättömän maailman Mestari, lähestyisi häntä, palkkaisi häntä. Hän omaksuu oppaakseen sen korkeamman ihanteen minkä hän joko sisäisesti tajuaa, tai ulkoisesti saavuttaa. Hän voi ottaa oppaakseen jonkun uskonnon alkuperäiset Mestarin käskyt, tai teosofian sisäisen elämänviisauden. Ja sen sijaan, että hyvät ihmiset niitä vain lukevat, uskovat ja ihailevat, sensijaan hän käytännössä vakavasti toteuttaa niitä. Näin tehdessään hän elää sen opetuksen kautta mitä hän seuraa, niinkuin se korkeampi olento, jonka opetusta hän seuraa, elää taas sen vielä korkeamman Olennon kautta, jonka elämänviisautta hän on seurannut ja jakanut.

Tällä tavalla ihminen siirtyy alistuvasta toimivaan tilaan. Hän ei enää syö korvessa kuolevien isien lailla. He syövät pelastuakseen, puhdistuakseen; he syövät ulkopuoleltaan tulevaa ruokaa. Se mitä ihminen uhraamalla tekee, se on iankaikkista.

Keskustelua opetuslasten kanssa.

Olemme edellä seuranneet sitä keskustelua mikä sukeutuu totuudenetsijän sielussa koettaen meren tällä puolelle, s.o. toiminnallisessa elämässä, toteuttaa sitä syvempää viisautta, millä hän meren tuolla puolen, unessa tai valveella, mietiskelyssä, oli ravittu. Nyt saamme seurata uutta puolta, nähdä mitä nämä käytännölliset vaikeudet vaikuttavat totuudenetsijän jatkuvaan hartauteen, kohoaan pyrkimykseen; saamme huomata miten vaikeata hänen on sulattaa käytännöllisen elämän tarjoomaa opetusta. Sillä hänen

on nyt sulatettava arkitajunnassaan se oppi ja viisaus minkä hän ylitajunnassaan jo oli omaksunut. Ja silloin:

60. Niin monet hänen opetuslapsistaan, sen kuultuaan, sanoivat: „Tämä on kovaa puhetta, kuka voi häntä kuulla?“

Tätä voisimme tietysti katsoa sekä ulkoisesti että sisäisesti, yksilöllisesti. Yleisesti katsottuna voisimme sanoa: ihmisissä on yleensä se sielun ominaisuus, että he, nähdessään jotakin merkillisempää, seuraavat sitä siihen asti kuin tuo merkillisyys heitä uutuu-dellaan viehättää. He ovat silloin passiivisia ihailijoita. Mutta sellaista huumautilaa ei voi jatkua loppumattomiin. Jos niin kävisi, tulisi ihmisestä vain siipirikko, päiväperhonen. Sentähden hänen on passiivisen ihailunsa ohella ja lisäksi omaksuttava myös ihailtavansa positiivisuus. Mutta se saattaa tuntua hänestä kovalta puheelta. Se on kovaa, sillä se kysyy tarmoa ja päättäväisyyttä. Pelkkänä vastaanottavana ihailijana oleminen kysyy vain sydämen hartautta. Se on kuin ihminen, joka vilustuneena etsii lämmittävää tulta. Hän seuraa tulta, koska se häntä lämmittää. Mutta hänen pitäisi muistaa, ettei voisi lämmitellä, ellei palavaan tuleen ajettaisi yhä edelleen polttoainetta. Ja positiiviseksi toimijaksi tuleminen olisi samaa kuin ryhtyä kantamaan puita palavaan roviioon, jotta toisetkin kylmettyneet matkailijat saisivat lämmittää. Kylmettynyt matkailija voi kyllä pysähtyä ihastuneena loimun ääreen lämmittelemään, mutta jos hänen pitäisi ryhtyä itse vuorostaan puita roviolle kantamaan, tuntuisi se ehkä kovalta puheelta, ja hän ehkä hiljalleen hankkiutuisi matkalle.

Tämä on yleensä ihailevienkin ihmisten suhde profeettoihin ja hengensuurmiehiin: hetkeksi he pysähtyvät lämmittelemään heidän lähelleen.

Sama kuva heijastuu pienoiskoossa yksityisen totuudenetsijän sielussa. Hartaana etsijänä hän ei saata olla joskus totuutta löytämättä. Ja silloin totuus tahtois kohottaa hänet. Mutta totuus saattaakin tuntua yllätyksestä hänen sisäisille opetuslapsilleen, se saattaakin tulla kenties aivan toisenlaisena kuin miksi hän sen alemmassa järjessään oli kuvitellut. Hänen luontonsa, sisäiset opetuslapsensa, eivät niinkään taivu omaksumaan löytämänsä totuutta korkeammassa asteessa. Ehkä entisiin tapoihin ja katsantokantoihin kääriintyneenä oleminen tuntuu luonnollisemmalta, miel-

lyttävämmältä. Ja sentähden löydetty totuus tuntuu kovalta puheelta.

Mutta totuus on löydetty, elämä herätetty, ja se puhuu:

61. Mutta kun Jeesus itsessään tiesi, että hänen opetuslapsensa siitä nurisivat, sanoi hän heille: „Loukkaako tämä teitä?”

62. Mitä jos saatte nähdä Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen!

63. Henki on se, joka eläväksi tekee; liha ei hyödytä mitään. Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää.

Jeesus tiesi itsessään, ihminen tuntee, ihminen ihmisen poikana saa kokemuksesta tietää, kuinka hänen omat sisäiset voimansa „nurisevat” jo pienestä totuuden omaksumisesta. Siksi hän aivan kuin arkaillen ja aseman vakavuutta punniten itseltään kysyy: „Mitä jos saatte nähdä Ihmisen Pojan nousevan sinne missä hän oli ennen?” Ja missä ihmisen poika oli ennen? Oli ylifyyillisessä, henkisessä maailmassa. Ja ihmisen päämääränä on se, että hän omassa itsessään voittaisi aineen painon ja viettelyksen, nousisi itsetietoisuuden voittaneena takaisin henkiseen elämään. Mutta koska jo pienikin aineen harhoista luopuminen tuntuu kovalta puheelta, niin mitä sitten tuntuisikaan, jos hänen pitäisi kokonaan vapautua aineen puristuksesta ja nousta henkiseen tilaan.

Ja kuitenkin siinä on elämän pyrkimys ja sisältö. Sillä „liha ei hyödytä mitään”. Ellei ihminen jaksu luopua entisistä arvoista, aistillisen elämän kiintymyksistä, ei hän voi omaksua korkeampia arvoja, eikä hän silloin vakavasti totuutta etsikään. Eikä totuuden etsiminen ole liioin oppineisuudessa, sellaisena kuin sitä sivistyneessä ja kouluoppineisuudessa käsitetään. Se on henkeä ja elämää. Hänestä on tullut henkisen elämän luova ja palava keskus; keskus, joka sädehtii ympärilleen luomaansa henkeä ja elämää.

Tältä pohjalta katsottuna ymmärrämme miksi henkinen elämä sanoo:

65. Ja hän sanoi: „Sentähden olen sanonut teille, etteiukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isäni sitä hänelle anna”.

Ainoastaan saattamalla itsensä isäksi, joka luovana henkisenä keskuksena sädehtii ympärilleen henkeä ja elämää, ainoastaan tällä tavalla ihminen voi nousta ihmisen pojan asemaan.

u-

66. Tämän johdosta monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät takaisin eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan.

Tämä oikeastaan tietää sitä, että monet totuudenetsijät pysähtyivät tuohon kohtaan. He väsähtävät, eivätkä enää jaksa vaeltaa pystyssä päin, henkisen elämän kaipuu ja kaiho sydämessään. He pysähtyvät paikalleen, joko siihen mykistyneinä tai märehdimään jo saavuttamaansa „täydellisyyttä“. He ovat taipuisia uudelleen kiintymään alemman elämän tarjoomiin arvoihin ja mukavuuksiin, jolloin henkisyys on sivuasiana, tilapäisen etsiskelyn ja harrastuksen alaisena, ei enää elämän pohjana, pääasiana.

67. Niin Jeesus sanoi niille kahdelletoista: „Tahdotteko tekin mennä pois?“

Tässä avautuu uusi sielullinen ongelma. Me ihmiset kuulumme aina jossain määrin yhteen, ehkä enemmän kuin aavistammekaan. Ja vielä enemmän henkisen totuuden etsijöinä kuljemme yhdessä toisten kanssa. Niinpä tämän kirjottaja sai tätä tuntoa omituisella tavalla talvella 1918, Suomen sisäisen sodan alkuaikoina. Silloin oli ruumiillisessa sydämessäni omituinen tunne. Olin teosofisilla puhuja- ja kirjanmyyntimatkoillani, jolloin kerran reessä istuessani erityisesti tunnustelin sydämeni tilaa. Ja havaintoja tehdessäni ajattelin: on aivan kuin sydämeni kelluisi ulkopuolellaan olevassa lämpöisessä veressä. Merkillistä. Mitenkä minä tuollaisen sydänvian olen saanut. Jonkun päivän havaintoja tehtyäni älysin, että se olikin kansamme vuodattama veljesveri, jossa sydämeni kellui. Tämän älyttyäni sydämeni vähitellen asetui, vaikka veristä luokkataistelua yhä jatkui.

Niinkuin sanottu, tuollainen yhteys on vielä lujempi ja huomattavampi niiden kesken, jotka henkisinä veljinä, saman Mestarin oppilaina, tai oppilaisiksi pyrkijöinä, lähtevät totuuden kaidalle tielle. Silloin saamme nähdä ja kokea, kuinka monet tovereistamme luopuvat, syrjäiteille joutuvat, vetäytyen siellä johonkin lymy- ja suojapaikkaan. Ja silloin tämä todellinen elämä meiltä sellaisenaan kysyy: Tahdotko sinäkin luopua? Meidän sisäinen henkemme kysyy, josko mekin luopuneiden tovereittemme lailla jättäydymme välinpitämättömiksi, tahtovatko meidän omat sisäiset kaksitoista opetuslastamme myös jäädä paikalleen.

Me ihmiset olemme yleensä niin joukkosielun sitomia, että me aina tahdomme ensin nähdä mitä muut tekevät. Olemme perin taipuvaiset ajattelemaan: mitäpä minä, kun eivät muutkaan. Senpätähden yhdenkin ihmisen lankeemus on todellakin koko rodun lankeemus. Kun yksikin ihminen leväperäisyydellään luopuu seuraamasta sisäisen Jumalansa ääntä, takertuen alemman elämän omena, silloin se lankeemus kyllä tulee koko rodun synniksi, samoin kuin jokaisen yksilön pyrkiminen voitosta voittoon tulee voitoksi koko rodulle.

68. Simon Pietari vastasi hänelle: „Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat;

69. ja me uskomme ja olemme tulleet tuntemaan, että sinä olet Jumalan Pyhä“.

Niin vastaa Simon Pietari – jos Mestarin opetuslasten joukossa on Pietaria; jos ihmisen sisässä on Simon Pietaria, kallionlujaa, järkkymätöntä luottamusta ja uskoa. Menkööt pelkurit, heikot, väsyneet, menkööt sinne missä luulevat elämän löytävänsä; me emme voi luopua kulkemasta sitä tietä mikä on tarjonnut meille työtä ikuisen elämän pohjalla; me olemme tähänastisesta kokemuksesta nähneet ja tulleet huomaamaan, että sinä, näkyväinen tai näkymätön Mestariimme, olet Jumalan Pyhä, olet olemuksellasi ja sanoillasi meille aina ilmentänyt korkeinta mahdollisuuttamme mitä me olemme olleet mahdolliset itsessämme ilmentämään Jumalan Pyhyytensä. Siksi emme voi nähdä nytkään muuta tietä, emme voi muuta kuin jatkaa ja uskollisesti seurata Sinua.

Tietysti Vihityn opettajan oppilaiden joukossa täytyy olla ainakin yksi Simon Pietari, niinkuin Pekka Ervast on puhunut kirjassaan „Jeesuksen salakoulu“. Mutta Pietari edustaa myös määrättyä ominaisuutta vihkimykseen pyrkivässä oppilaassa. Kun hän näki pyrkijätovereittensa väsyneinä luopuvan, vaikutti se autioittavasti häneenkin. Mutta jos hänessä on Pietari, silloin hän ei pettymysten ja luopumustenkaan keskellä näe muuta mahdollisuutta, kuin jatkaa kaikesta huolimatta.

Nyt tulemme oudonlaiseen määritelmään:

70. Jeesus vastasi heille: Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele“.

71. Mutta sen hän sanoi Juudaasta, Simon Iskariotin po-

jasta; sillä hän oli hänet kavaltava ja oli yksi niistä kahdestatoista.

Koettakaamme ymmärtää näitä merkillisiä sanoja, muista-
kaamme Jeesuksen edustavan totuuteen pyrkivää ihmistä, joka
ulospäisen kehityksensä kuluessa ja kehitystään varten on omassa
olemuksessaan yhtynyt maailman kosmillisiin voimiin, alempiin
ja ylempiin. Hänen täytyy oppia niitä itsessään voittamaan, oh-
jaamaan ja hallitsemaan. Sillä vain sitä tietä hänestä tulee maail-
man voittaja.

Koska hän nyt on yhtynyt alempiin ja ylempiin kosmillisiin
voimiin, on hänessä itsessä uinuvina mahdollisuuksina ovet use-
ammille suunnille haarautuville teille. Nämä mahdollisuudet voi-
simme jakaa kolmeen luokkaan: 1) Pietarin lailla jatkuvasti pyr-
kiä; pyrkimys heikkouksien ja lankeemuksienkin yli. 2) Värittä-
myys, hitaus, toimettomuus. Sellaisia ovat monet tässä evanke-
liumissa esiintyvät opetuslapset; heistä ei ole paljon mitään sa-
nottavaa. 3) On tie avoinna toimivaan pahuuteen, hävityksen
tielle, mustaan velhouteen, jossa tietäjä käyttää sisäisiä voimiaan
ja tietojaan itsekkäästi, omaksi hyväkseen ja toisten vahingoksi.
Ja sopsisipa pysähtyä miettimään: minkä verran omaksi edukseen
toimiminen aina tuottaa toisille kärsimystä, lisää heidän elämänsä
vaikeutta? Silloin tulisimme ymmärtämään Jeesuksen sanat:

64. Mutta teissä on muutamia, jotka eivät usko. Sillä Jeesus
tiesi alusta, ketkä ne olivat, jotka eivät uskoneet, ja kuka se oli,
joka oli kavaltava hänet. us

Totuudenetsijän täytyy tulla tietämään mitä hänessä piilee —
ja olla uuttera ja varuillaan. Aivan niinkuin Jeesuksesta sanotaan,
että hän „tiesi alusta, ketkä ne olivat, jotka eivät uskoneet, ja
kuka se oli, joka oli kavaltava hänet“.

Tässäkin lausunnossa tulee esille kolmenlaisia opetuslapsia.
Siinä nimenomaan mainitaan „uskottomat“ ja „kavaltaja“. Kol-
mannet ovat tietysti „uskolliset“.

— Elämän kentällä toimiessaan ihminen saa opetuslapsi-puo-
lessaan näin väitellen keskustella.

— Juudas Iskariotin poikaan palaamme vielä, Johanneksen
evankeliumia seurattessamme, ja ehkä saamme silloin tutustua hä-
neen toisilta puolilta.

7 LUKU.

Juhla Jerusalemissa.

1. Ja sen jälkeen Jeesus vaelsi ympäri Galileassa; sillä hän ei tahtonut vaelttaa Juudeassa, koska Juutalaiset tavittelivat häntä tappaakseen hänet.

Galileassa vaeltaminen on totuudenetsijän työtä ulkona maailmassa. Juudeaan meneminen olisi vetäytymistä sisäiseen maailmaan. Mutta sellaiseksi ihminen ei voi päästä ennen aikojaan. Hän olisi siellä hyödytön, koska hän ei osaisi siellä vielä toimia. Jos hän koettaa vaelttaa Juudeassa ennenaikojaan, joutuu hän hengettömään ja hyödyttömään penkomiseen, kirjaimellisuuteen, joka näivettää ja kuolettaa, tehden tutkijasta kirjaimen, muotojen orjan. Sellaisesta tutkija pelastuu vaeltamalla Galileassa, toimimalla henkisyden hyväksi ulkona maailmassa.

Jeesus ei liity juhlaan menijöihin.

2. Ja Juutalaisten juhla, lehtimajanjuhla, oli lähellä.

3. Niin hänen veljensä sanoivat hänelle: „Lähde täältä ja mene Juudeaan, jotta opetuslapsesikin näkisivät tekosi, joita teet;

4. eihän kukaan, joka tahtoo olla julkisuudessa, tee mitään salassa. Koska näitä tekoja teet, niin ilmaise itsesi maailmalle“.

Jeesuksen veljet – ei suinkaan lihalliset veljet, vaan pikemminkin henkiset tutkija-veljet – lausuvat tuollaisen kehotuksen. Ne veljet voivat olla suuria veljiä, jotka ovat jo saavuttaneet kyvyn toimia pysyvästi Juudeassa, näkymättömässä maailmassa. Mutta ne voivat olla myös niitä veljiä, jotka ovat kuin ennenaikaisesti ryhtyneet vaeltamaan Juudeassa. Ja he saattavat olla vain pieneksi hyödyksi; he eivät voi varsinaisessa merkityksessä toimia Juudeassa, koska eivät ole tahtoneet vaelttaa Galileassa, toimia ulkona maailmassa.

Ja kun nyt Galileassa vaeltaja huomaa nuo merkilliset henkisen tiedon ja voiman suurmiehet, jotka voivat vaelttaa Juudeassa, toimia ihmeellisillä tiedoillaan ja voimillaan, silloin Galileassa vaeltaja tuntee itsensä niin pieneksi ja vähäpätöiseksi. Hänen sielussaan alkaa aivankuin ilkkua: miksi sinä, joka tahdot ajaa henkisyden asiaa, kuljet siellä Galileassa, huomaamattomana ja tun-

temattomana? Miksei sinullakin olisi noita suuria voimia, ihmeellisiä tietoja? Ja kun sinulla ei niitä ole, niin miksi ollenkaan vaellat Galileassa, miksi ollenkaan yrität toimia henkisessä työssä? Eikö olisi parasta mennä Juudeaan, vaikkei muuta niin lepäämään ja odottamaan, kunnes sinustakin tulisi suuri tietäjä? Silloin ihmiset näkisivät mikä merkillinen profeetta sinä olet. Silloin he uskoisivat sinua, he seuraisivat sinua.

Tällaiset ulkoiset ja sisäiset houkuttelut totuudenetsijä torjuu luotaan:

6. Niin Jeesus sanoi heille: „Minun aikani ei ole vielä tullut; mutta teillä on aina sovelias aika.

7. Maailma ei voi vihata teitä, mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat.

8. Menkää te ylös juhlaan; minä en vielä mene tähän juhlaan, sillä minun aikani ei ole vielä täyttynyt!

9. Tämän hän sanoi heille ja jäi Galileaan.

Hän ei nyt itse voi mennä juhlaan, mutta toisia hän kehoittaa menemään, jotta he sieltä löytäisivät sen sisäisen elämän, minkä hän on löytänyt, ja että hekin aikanaan voisivat mennä Galileaan, työhön maailman hyväksi. — Vanhat sielut voivat olla juhlassa, juhlan toimijoina, nuoremmat voivat aina mennä juhlaan, hartautta ja henkistä elämää itsessään herättämään ja elähyttämään. Maailma ei heitä vihaa, koska heillä ei vielä ole paljoa maailmalle antaa, koska he vielä itsekkin seisovat toinen jalka maailmassa ja toisella arkaillen tunnustelevat henkisen maailman kynnystä.

Mutta toista on vakavan totuudenetsijän, joka jo on lujasti kieltäytynyt maailmasta, astunut päättävästi henkiseen pyhättöön vievälle tielle. Jos hän palaisi juhlaan, täytyisi hänen olla siellä toimijana. Mutta kykenisikö hän, tai olisiko siihen tilaisuutta, tai olisiko tarpeellista? Sitävastoin voi Galileassa aina toimia; aina voi toimia vaatimattomana maailmassa, ihmiskunnan ja sen henkisten rientojen hyväksi.

Jeesus juhlassa.

10. Mutta kun hänen veljensä olivat menneet juhlaan, silloin hänkin meni sinne, ei julki, vaan ikäänkuin salaa.

Näyttää oudolta kun Jeesus noin julkisuutta pelkää. Tätä ei kuitenkaan tarvitse niin ymmärtää, että Jeesusolento hiipisi salaa ihmisten juhliin.

Asialla on syvempi merkitys. Hän on mukana henkisesti, näkymättömästi. Aina kun ihmiset joko joukoissa tai yksikseen kohottautuvat henkiseen hartauteen ja tutkisteluun, viettävät he juhlanga, ja Jeesus, ihminen joka on astunut Kristus säteeseen, on mukana heidän juhlassaan salaa, näkymättömästi.

Eikä vain yhdellä tavalla. Ajatellaan näin: Ihminen on saatanut lukea pyhistä kirjoista jonkun Mestariolennon opetuksia, tai on ehkä kuullut jonkun henkisemmän olennon puhuvan, joka ei kuitenkaan ole sillä kertaa häneen syvemmin vaikuttanut. Se on vain kuin siemenenä jäänyt hänen sieluunsa. Ja ollessaan juhlassa, henkistyneessä hartaustilassa, jolloin hänen sielunsa herkistyy, silloin vinunut tiedon ja totuuden siemen puhkee, pääsee uinuvasta tilasta eläväksi. Ja niin se, joka häneen oli totuuden pyhän siemenen kylvänyt, on salassa mukana hänen juhlassaan.

11. Niin Juutalaiset etsivät häntä juhlan aikana ja sanoivat: „Missä hän on?“

12. Ja hänestä oli paljon kuisketta kansassa; muutamat sanoivat: „Hän on hyvä“, mutta toiset sanoivat: „Ei ole, vaan hän villitsee kansaa“.

Juutalaiset etsivät vain juhlassa; he eivät tule etsineeksi itse elämässä. Mutta hyvä niinkin; päästäänhän alkuun.

Taas tuo kansan seassa oleva kuiske tapahtuu ihmisten sielussa. Toiset ajattelevat juhlallisen innostuksensa hetkellä: „Hän on hyvä“. Se sisäinen innostus ja valaistus, minkä he sielussaan tuntevat, saa heissä sisäisen hyväksymisen. He päättävät omakseen käytännöllisen elämänsä ojennusnuoraksi ja pohjaksi sen valaistuneen elämänymmärryksen mikä heille silloin selviää.

Toiset taas vitkastelevat. Kyllä heillekin juhlallisina hetkinä selviää ylempi elämänymmärrys, mutta ne sanovat sielussaan: „Ei ole, vaan hän villitsee kansaa“. He kyllä näkevät kauniin ihanteen edessään, mutta luulevat sen „villitsevän“, mullistavan, ruhjojan heidän käytännöllisen elämänsä, eivätkä sentähden omaksu sitä.

13. Ei kuitenkaan kukaan puhunut hänestä julkisesti, koska he pelkäsivät Juutalaisia.

Olisimmekö sellaisia raukkoja? Kenties. Voihan olla että me haudomme sisässämme kauniita haaveita, suunnitelmia, uskaltamatta päästää niitä julkisuuteen, uskaltamatta „puhua“ niistä — elämällämme. Me pelkäämme loukkaavamme sovinnaisia tapoja, omiamme ja muiden.

14. Mutta kun jo puoli juhlaa oli kulunut, meni Jeesus ylös pyhäkköön ja opetti.

15. Niin Juutalaiset ihmettelivät ja sanoivat: „Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei ole oppia saanut?“

Juhlan alussa häntä ei ollenkaan huomattu. Sitten hänet huomataan salassa. Ja nyt, juhlan puolivälissä, alkaa hän pyhäkössä opettaa.

Mistä tuollainen uljuus kuitenkin tuli?

Ymmärrämme muistaessamme tuon Opettajan opettavankin juhlan osanottajain sydämen pyhätössä. Alussa se on siellä vain salassa, mutta kun juhlan vaikutuksesta ihmisten mielet herkistyvät ja tulevat vastaanottavammiksi, pääsee sisäinen ääni heidän sydämessään yhä voimakkaammin ilmenemään. Ja silloin alkavat Juutalaiset, ihminen ulkoisessa päivätietoisuudessaan, ihmettelemään: „Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei ole oppia saanut?“ Ihminen saa ilokseen ja ihmeekseen huomata, kuinka pyhät kirjoitukset alkavat hänelle selvitä. Tätä sisäistä tietä kirjoitukset selvenevät hänelle paljon paremmin kuin takertumalla pelkkiin tekstitutkiin.

Ja opetus jatkuu:

16. Jeesus vastasi heille ja sanoi: „Minun oppini ei ole minun, vaan sen, joka minut lähetti.

17. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.

18. Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, hän on totuudellinen, eikä hänessä ole vääryyttä.

19. Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Ja ei kukaan teistä lakia täytä. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne minut?“

Pyrkijälle eivät asiat selviydy vain itseään varten, ei siksi,

että hän ne sulkisi itseensä. Hänen täytyy tuntea itsensä velvolliseksi niitä tietoja maailmalle viemään. Ja epäillessään onko se oppi Jumalasta, onko oikein pitää itseään „lähetettynä“, pääsee hän asiasta varmuuteen ryhtymällä „tekemään hänen tahtonsa“, ryhtymällä toteuttamaan lähettäjätehtäväänsä. Silloin hän käytännöllisesti todentaa sen, mistä hän muuten jäisi vain haaveilemaan.

Ja ryhtyessään tätä toteuttamaan, täytyy hänen päästä selville vaikuttimistaan. Ei hän ryhdy Mestariaan palvelemaan, ihannettaan toteuttamaan, etsiäkseen omaa pelastustaan, omaa kehitystään, omaa „kunniaansa“. Sellainen olisi itsekästä. Hän työtä tehdessään unohtaa aivan itsensä, huolehtii vain lähettäjänsä kunniaista, itse totuuden sanoman menestymisestä.

Vielä Jeesus vetoo Mooseksen lakiin, huomauttaen, ettei kukaan teistä lakia täytä, ja sittenkin tavoittelette minua tappaaksenne minut.

Tässä olisi paljon mietittävää. Ensiksikin ajatellessamme itseämme tuomitsijoina. Meillä ihmisillä on tapana syyttää, tuomita ja rangaista toisiamme. Minkätähden? Tietysti sentähden että toiset mielestämme rikkovat lakia, eivät toimi sopuosoitussa jumalallisen maailmanjärjestyksen kanssa. Mutta milloinka me olisimme siveellisesti oikeutettuja astumaan veljemme eteen syyttämään ja rankaisemaan? Ehkä silloin jos itse olisimme niin täydellisiä ettemme missään kohdassa rikkoisi sitä lakia vastaan jonka perusteella toisia tuomitsemme. Jos itse jollakin tavalla rikomme samaa lakia minkä perusteella toisia syytämme ja rankaisemme, silloin me oikeastaan olemme itsemme tuominneet. Sentähden viisas pidättäytyy tuomitsemasta ja sanoo: „Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.“

Kyllä maailmassa paljon tuomitaan ja rangaistaan, mutta totuudenetsijän on — puhdistettava kätensä. Tässä aivankuin sanotaan totuudenetsijälle: Vai niin. Sinä etsit totuutta. Hyvä on. Totuus löytyy totuudesta. Oletko jo totuutta etsiessäsi toteuttanut ne siveelliset lait joita ihmisille on julkisesti annettu? Oletko toteuttanut Moosesta? Etkö? No silloinhan sinä olet tappanut Mooseksen aina rikkoessasi hänen käskyjään. Ja koska et vielä ole saanut Moosesta itsessäsi eläväksi, koska kätesi ovat vielä hä-

nen verensä tahrina, niin miksi silloin minua etsit, miksi korkeampaa elämäni hannetta etsit, miksi ylempään kouluun pyrit. Hanki ensin itsellesi puhdas todistus alemmasta koulusta; se oikeuttaa sinut astumaan ylempään kouluun. Jos sinut nyt otettaisiin minun kouluuni, niin sinä tappaisit minut aivan samoin kuin olet nykyisen opettajasi tappanut.

Voisimme tässä yhteydessä muistaa mitä Vuorisaarnassa sanotaan tappamisesta: „Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tapa', ja: 'Joka tappaa, hän on ansainnut oikeuden tuomion'. Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion“.

Tässä siis vihastuminen aiheuttaa tappamistuomion. Minkä tähden? Sentähden, että korkeampi elämänymmärrys, jossa Rakkaus on vihitty kulmakiveksi, kieltää vihaamista. Jos joku pitää itseään Kristuksen, s. o. Voidellun, Vihityn seuraajana, ja kuitenkin vihaa veljeään, hän on tappanut Kristuksen itsessään. Kristus ei silloin elä meissä. Jos Kristus meissä eläisi, ei se sallisi meidän ketään vihaavan.

Keskustelua kansan kanssa.

20. Kansa vastasi: „Sinussa on riivaaja, kuka sinua tavoittelee tappaakseen sinut?“

21. Jeesus vastasi ja sanoi heille: „Yhden teon minä tein, ja te kaikki kummastelette.

22. Sentähden, Mooses antoi teille ympärileikkauksen — ei ole niin, että se on Mooseksesta, vaan isiltä — ja sapattina te ympärileikkaatte ihmisen.

23. Jos ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, jottei Moosesen lakia rikottaisi, miksi olette vihoissanne minulle siitä, että tein koko ihmisen terveeksi sapattina?

24. Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio“.

Kansa, alempi käsitys, niin, me uskovaiset ihmiset kelpo jäsenenä kristillisessä yhteiskunnassa, me tietysti kauhistimme selalaista ajatusta, että me tavoittelimme Jeesusta tappaaksemme hänet. Me emme silloin käsittä, että — toimettomuus on tappamista. Totuudenetsijä ei saa paeta ymmärtämättömyytensä turviin.

Ja elämä itse opettaa häntä. Kun hän tahtoo tulla korkeamman elämänymmärryksen oppilaaksi, on sen apu suuressa määrässä siinä, että hän sen avulla saa valmistuneemman käsityksen alemman elämän laeista. Niinpä tässä Jeesus, s. o. ylempi elämänlaki, vetoo Moosekseen, alempaan elämänlakiin. — Kuitenkin siinä, ikäänkuin sivumennen huomautetaan, ettei ympärileikkaus ole Moosekselta, vaan isiltä. Ei yksi suuri opettaja sellaisenaan ole alempi tai ylempi, sillä ne kaikki, nim. Vihityt opettajat, ovat Valkoisen veljeskunnan lähettiläinä esittäneet samaa Jumalallista Viisautta, aina ihmiskunnan kehityksen mukaan. Sentähden, jos maailmassa näyttää niinkuin toisen Vihityn opetukset olisivat alempana kuin toisen, ei se ole sentähden, ettei tuo opettaja olisi osannut korkeampaakin antaa, vaan oli se „isien“ tähden, koska isät eivät kyenneet korkeampaa sulattamaan. — Opettajien ja opetuksien aste-erotus on ennen kaikkea ihmiskunnan ja yksilön kehityksessä.

Nyt ylempi elämänymmärrys puhuu sille, joka siihen pyrkii kansassa, käytännöllisessä elämässä: Ajattele tätä: vaikka Mooseksen laissa tarkoin määritellään mitä saa tehdä, kuinka esim. pitää sapattia viettää, niin kuitenkin saa toimittaa ylempiä tekoja ilman että sapattia tulisi rikotuksi. Sapatin rauhotus ylettyy vain määrättyyn asteeseen tekojen laadussa. Sentähden ihminen on houkio tehdessään alemmasta käskystä itselleen siveellisyiden rajapylvään. Ihmisellä on siveellinen oikeus tehdä enemmän kuin jossakin koulussa vaaditaan. Hän voi ponnistautua alempien käskyjen seuraamisesta ylempien seuraamiseen. Ja koettaessaan välinpitämättömänä, tai mukavuutta ja itsekkäitä etuja tavoitellen, pysytellä vähempien, vähemmän velvottavien käskyjen piirissä, silloin hän todella, aivan kirjaimellisesti, tappaa ylempien käskyjen hengen itsessään. Sillä eihän elämän kehitys pysähdy esim. siihen lakiin, mikä kieltää hävittämästä, paha tekemästä. On sen jatkona toinen, korkeampi laki, joka käskee rakentamaan, käskee työhön hyvän puolesta. — Älkää sentähden tuomitko näön mukaan, älkää takertuko muodollisiin juhlamenoihin, älkää siihen mitä teillä on lupa tehdä, vaan koettakaa tuomita oikea tuomio, tutkikaa mitä teidän nyt jo sopisi ja pitäisi tehdä; pyrkikää siveellisyiden ja uskonnon ulkonaisista muodoista itse elämään.

Keskustelua Jerusalemlaisten kanssa.

Nyt sekaantuvat Jerusalemlaiset asiaan:

25. Niin muutamat Jerusalemlaisista sanoivat: „Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaakseen hänet?

26. Ja katso, hän puhuu vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään. Ovatkohan hallitusmiehet todella tulleet tuntemaan, että tämä on Kristus?

27. Kuitenkin, me tiedämme, mistä tämä on; mutta kun Kristus tulee, niin ei kukaan tiedä mistä hän tulee“.

Mitähän nuo Jerusalemlaiset ovat? Mitäpä muita kuin sellaisia ihmisiä, jotka maailman rauhattomuudessa ovat etsineet sielulleen rauhaa, ja ovat siinä rauhan sataman löytäneet. Heillä on jo kokemusta sisäisestä elämästä, joten luulevat olevansa päteviä arvostelemaan henkisiä asioita.

Kuitenkin heidän sisäiset kokemuksensa ovat verrattain pienet; he ovat pysähtyneet pinnalle, ensimmäisiin löytöihinsä. He eivät olleetkaan varsinaisesti totuudenetsijöitä; rauhanetsijöitä he ovat. Jerusalemlaisten merkitys: rauhan näky, joten Jerusalemlaiset ovat nähneet rauhan. He eivät ole antautuneet varsinaiseen työhön totuuden ja henkisyyden puolesta maailmassa. Oma rauha ja onni on heitä tyydyttänyt. Heillä ei ole kokemusta varsinaisesta Kristustyöstä toimivassa merkityksessä. Ja suhteessaan Kristustyöhön he takertuvat muotoihin. He eivät jaksakaan käsittää eivätkä tahdo tunnustaa Kristushengen mukanaoloa jonkun aistimillaan tuntemansa henkilön työssä. Kuinka he sitä käsittäisivät, kun eivät ole sitä kokeneet. He ovat jostakin lukeneet, että Kristus tulee salaisesti, näkymättömästi. Ja siinä heillä on oma pieni kokemuksensa. He ovat löytäneet sisäisen rauhan, jota ei ulkoinen maailma tunne. Siinä on heidän Kristuksen tulemisensa.

Jerusalemlaiset eivät tutki elämän pulmakysymyksiä sen syvemmälle. He eivät huomaa, että jos heidän tulkintansa rajoitaisi koko tutuuden Kristuksen tulemisesta, silloin ei Kristus ihminen milloinkaan voisi julkisesti esiintyä. Sillä kyllähän omalla ajallaan elävät ihmiset aina voivat todeta jonkun ihmisen ruumiillisen syntyperän. Sentähden tuo Jerusalemlaisten tiedotus täydellisesti paljastaa heidän tietojensa pintapuolisuuden. He eivät

ajattele, että vaikka Kristus tulee salaisesti ihmissieluun, näyttäytyy se myös julkisesti siinä ihmisessä mihin se ensin on salaisesti tullut. Sillä hänen tulee kattojen päällä kuuluttaa salassa kuulemaansa. Jerusalemlaiset eivät ymmärrä Kristustyötä ulkona maailmassa, koska heillä puuttuu näkyväistä siinä asiassa.

Tätä samaa todistavat Jeesuksen sanat:

28. Niin Jeesus puhui pyhäkössä kovalla äänellä, opetti ja sanoi: „Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen; ja itsensä en ole tullut, vaan minun lähettäjäni on se oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne“.

Te kyllä tunnette ulkoisen muotoni, jonka olen saanut samoin kuin tekin sen olette saaneet, mutta ette tunne sitä sisäistä voimaa mikä minut lähettää maailman työhön.

29. Mutta minä tunnen hänet, sillä hänestä minä olen ja hän on minut lähettänyt.

Kristus-ihminen, se ihminen, jossa Kristus on tullut eläväksi, hän tietää, ettei hän toimi itseään varten maailmassa, vaan on kuin korkeamman lähetti maailmaa palvelemaan.

30. Niin he olivat hankkeissa ottaakseen hänet kiinni; mutta ei kukaan käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.

Niin sanotaan Jerusalemlaisten suhteesta Jeesukseen.

Ajattelemalla asiaa vanhaan totuttuun tapaan, jolloin koko Jeesus-elämän pääarvo on pantu siihen, että Jeesus kärsii väkivaltaisen ruumiillisen kuoleman, johtuu tässä lukijan mieleen kohta se kirkollinen johtopäätös, ettei vielä ollut se hetki, jolloin Jeesus piti ruumiillisesti tapettaman.

Kuitenkin teosofisesti ajattelemalla ymmärrämme sen aivan toisella tavalla.

Jerusalemlaiset ovat, niinkuin sanottu, myös etsijöitä, joihin ei totuuden- niin ainakin rauhanetsijöitä. Heidän päämääränsä on saavuttaa sisäinen rauha. Saavuttaa rauha omalle sielulle, siinä on heidän tavoittelunsa ja kaipuunsa sisältö. Heille ei ole vielä selvinnyt ihmisen työnarvo maailman kehityksessä. He ajattelevat: kyllä Jumala kaikesta huolen pitää, kyllä hän kaikki viisaasti johtaa ja järjestää, ei minun, ei ihmisen tarvitse huolehtia muusta kuin sielunsa rauhasta.

Niin puhuu Jerusalemlainen, rauhanetsijä. Ja sellainen houkutus kohtaa totuudenetsijää sekä ulkoapäin että sisäisesti. Totuudenetsijän täytyy torjua sellaisen houkutuksen tulemasta itselleen lankeemukseksi. Ellei hän sitä voita, lakkaa hän olemasta totuudenetsijä ja siirtyy rauhanetsijäin luokkaan. Mutta voihan käydä, että hän vie totuudenetsijän siemenen mennessään. Vähitellen Jerusalemlaiset kyllästyvät ainaiseen rauhankaipuunsa ja ikävöivät syvempää totuutta. Ja silloin he ovat aikeissa käydä Jeesukseen käsiksi. Ja mitä sellainen käsiksikäyminen tietäisi? Tietäisi sitä, että he ottaisivat Jeesus-elämästä kiinni omassa itsessään, alkaisivat todella elää Jeesus-elämää. Mutta se aika ei ollut vielä tullut. He eivät olleet vielä kypsyneet. He pelkäsivät ja epäoivaltivat. Alemman elämän arvot ja henkinen hitaus oli heissä vielä siksi voimakas, että Jeesus, eli oikeammin sisäinen Kristus, sai jäädä heissä vielä uinumaan. Ei ollut vielä heissä hänen aikansa tullut.

31. Mutta monet kansasta uskoivat häneen ja sanoivat: at:
 „Kun Kristus tulee, tehneekö hän enemmän tunnustekoja, kuin tämä on tehnyt?“

Kansalla näyttää edustettavan tavallaan kahta merkitystä: henkisesti ja siveellisesti alkeellista ihmistä, joka ei ollenkaan riipu yhteiskunnallisesta asemasta tai tittelistä. Toiseksi kansa on samaa kuin käytännöllinen elämä.

Kansan kannalla oleva ihminen ei vielä oikeastaan ollenkaan etsi henkisiä arvoja. Sentähden ei hänellä ole sanottavasti vahvoja ennakkoluulojakaan. Hän voi pysähtyä vaistomaiselle vilpittömyydellä ihailemaan missä tahansa hän jotakin ihailtavaa näkee. Ja se on avuksi hänelle.

Ja käytännöllinen elämä kansana sitten? Sen ihmisen käytännöllinen elämä, jossa Kristus elää, on sellaista, että niidenkin, jotka eivät käsitä eivätkä omaksu hänen „teoriojaan“, että vaikkapa itse „Kristus“ tulisi, niin saisiko hän siinä sen merkillisempää aikaan.

Niin he ihmettelevät käytännöllistä Kristus-ihmistä, vaikka he vielä riippuvatkin isien lunastusoppi-teorioissa.

Mutta aivan turhaan eivät he sittenkään ihmettele: ihmettely ja usko synnyttää ihastuksen, ja ihastus — panee käymään käsiksi.

Ylipappien ja fariseusten toiminta.

Yksi henkisen elämän huomattavia piirteitä on että se ihminen kessä henkinen elämä elää, kessä ulkoinen Kristus on astunut sisäisesti toimivaksi Kristukseksi, hänen toimintansa välttämättä aiheuttaa henkistä liikehtimistä ympärillään: kansa, Juutalaiset, Jerusalemlaiset, fariseukset, papit, kaikki, sekä hänen ympärillään että hänen sisällään, jonkun verran hätkähtävät, toiset henkisyyteen, toiset ainakin asemaansa puolustamaan, herättäjänsä kivittämään.

Niinpä tässäkin:

32. Fariseukset kuuluivat kansan kuiskailevan hänestä tätä; niin ylipapit ja fariseukset lähettivät käskyläisiä ottamaan hänet kiinni.

Fariseus on suomeksi: erotettu. Ja niiden „erotettujen“ ja ylipappien toimintaa voimme katsoa kahdelta puolelta. Yhdeltä puolen tämä tietää sitä, että ylipapit ja ne, jotka luulevat olevansa erikoisesti „erotettuja“ henkisiä asioita hoitamaan — toistenkin henkisen vakaumuksen määräämään — he yllyttävät ulkoisen vallan käyttäjiä ja omia käskyläisiään ulkoisilla pakkokeinoilla poistamaan heidän alueeltaan heille ja heidän asemalleen vieraita herättäjiä. Sellaista kyllä sattuu — eikä vain Palestiinassa.

Toiseksi kuvastuu tässä määrätty sieluntila ulospäin. Omaan farisealaiseen eristäytymiseensä vetäytynyt ihminen herkistyy niin paljon, että huomaa kuinka tarpeellista olisi jotakin tehdä henkisen valon ja elämän hyväksi maailmassa. Mutta heissä on kuitenkin siksi suuri vetäymys eristettyyn tilaansa, etteivät jaksakaan toimintaan ryhtyä. Kuitenkin he soisivat jonkun toisen siihen ryhtyvän, tahtoisivat lähettää toisia Jeesusta kiinni ottamaan, henkistä työtä tekemään.

Niin he tuumivat.

33. Mutta Jeesus sanoi: „Minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne, ja sitten menen pois sen tykö, joka minut lähetti.

34. Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä; ja missä minä olen, sinne te ette voi tulla“.

Tähän ymmärrettävästi sisältyy eräs henkisen elämän ilmiö. Ihmisellä, totuudenetsijällä, on määrätty tilaisuus henkiseen työhön tarjolla jonkun ajan. Hän ei ryhdy osaansa, ei käytä avautu-

mutta tilaisuutta hyväkseen, ja tilaisuus sulkeutuu. Ja silloin ihmisen valtaa pettymys, alakuloisuus. Hän ehkä uudelleen ikävöi ja etsii tarjolla ollutta tilaisuutta, mutta turhaan. Hän on tilaisuuden päästänyt, ja missä Jeesus on, sinne hän ei voi mennä. Olisi ollut yksi tie: toiminnan tuottama kehitys. Kun se on laiminlyöty, ei ole voimia seurata.

Nyt saa esitys omituisen kääntein:

35. Niin Juutalaiset sanoivat keskenään: „Minne tämä aikoo mennä, koska emme voi löytää häntä? Aikoneeko hän mennä niiden luo, jotka asuvat hajallaan Kreikkalaisten keskellä, opettamaan Kreikkalaisia?”

36. Mitä tämä sana on, jonka hän sanoi: 'Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä', ja: 'Missä minä olen, sinne te ette voi tulla?'

Niinkuin Jerusalemlaiset edustavat rauhanetsijöitä, samoin Juutalaisetkin edustavat määrättyä sieluntilaa.

Juuda on suomeksi: tunnustaja. Juutalaiset ovat siis tunnustajia, sellaisia, jotka kuuluvat johonkin ulkonaiseen uskontojärjestelmään, tunnustavat epäilemättä kaikki sen esittämät opit, josko niitä ymmärtävät tai eivät. He riippuvat pelkässä muodollisessa puolessa, arvelen siten jostakin johonkin „pelastuvansa”.

Sellaiset Juutalaiset voivat kuulua mihin uskuntoon tahansa. Nähtävästi tällaiset „tunnustavat” Juutalaiset ovat valtavana enemmistönä kaikissa muodollisissa, seremonialaisissa kirkkokunnissa, niinhyvien papeissa kuin maallikoissa.

Tällaiset tunnustajat eivät tietenkään käsitä sisäistä elämää. Siksi he eivät myöskään ymmärrä kuinka Jeesus voisi mennä niin, etteivät ne voisi häntä löytää ja seurata.

Kuitenkin, samoin kuin Jerusalemlaisilla, on tunnustajillakin oma sisäinen elämänsä. Se on siinä, että he tunnustavat Jumalan, uskovat ja luottavat Häneen, turvaavat Häneen sillä tavalla kuin se tunnustuksellinen uskonto, mihin he — etupäässä syntyperänsä ja kasvatuksen vaikutuksesta — lukeutuvat, heille opettaa. Heidän elämänviisautensa on siinä, että uskovat Jumalan saattavan kaikki onnelliseen täyttymiseen, jossa heiltä ei muuta vaadita, kuin täydellistä uskoa, horjumatonta luottamusta Jumalaan ja siihen mitä ulkonainen uskonto heille siinä asiassa tarjoo.

Kaikki työ on heille vierasta. He aivan kauhistuvat sitä, että ihminen voisi jotakin tehdä henkisen kehityksen hyväksi.

Nyt he kuitenkin lausuvat omituisen arvelun: aikoneeko hän mennä »Kreikkalaisten keskelle, opettamaan Kreikkalaisia?»

Kreikka on suomennettu: väkevyys. Kreikkalaiset ovat siis väkeviä, voimakkaita henkisesti. Ja sentähden niiden ihmisten, jotka eivät jaksaa kulkea aukenevien tilaisuuksien mukana, pitäisi mennä juuri väkevien luo, oppimaan voimaa ja väkevyyttä. Silloin hekin voisivat seurata Jeesusta sinne mihin hän menee.

Juhlan viimeinen päivä.

37. Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: »Jos jonkun on jano, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.

38. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin raamattu sanoo, juokseva elävän veden virtoja».

Juhlan alussa Jeesus oli vain salaa mukana, puolijuhlan aikana hän jo esiintyy julkisesti selittelemässä kirjotuksia, ja nyt, juhlan loppupuolella, hän jo huutaa syvempää elämän viisautta.

Tämä juhla voi olla tavallinen juhla, tai myös juhla näky-mättömän maailman henkisessä pyhätössä, ja se on ennenkaikkea itse käytännöllinen elämä.

Elämä henkisiä totuuksia tavotellessa on kokonaan juhlaa. Alussa henkinen elämä on ihmisessä aivankuin salassa, uinuvana, sitten harrastus kasvaa, johdattaen ihmistä syvempiin tutkimuksiin, ja lopuksi tutkimukset johtavat häntä itse salattuun elämään. Ihminen kulkee kansan, Juutalaisten, Jerusalemlaisten, y.m. leiritulien ohi elämän lähteelle, muuttuu toimimattomuuden ja alistuvan vastaanottajan tilasta ulospäiseksi toimijaksi. Henkisellä tiedollaan hän silloin juottaa janoisia. Hän tarjoaa itsensä sen tiedon kanavaksi; hänestä todella juoksee elämän veden virrat, henkinen elämä, joka elähyttää ympärillään olevia janoisia sieluja, kostuttaa ja elävöittää heidän sisäistä erämaataan.

39. Mutta sen hän sanoi hengestä, joka oli tuleva niiden osaksi, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastunut.

Aivan niin. Hengestä on kysymys, eikä vedestä. Ken uskoo

häneen, itsessään piilevään korkeampaan elämään ja sen opastukseen, hänessä henkisyys herää, hänessä Jeesus kirkastuu.

40. Niin muutamat kansasta, kuultuaan nämä sanat, sanoivat: „Tämä on aivan varmaan se profeetta“.

41. Toiset sanoivat: „Tämä on Kristus“. Mutta toiset sanoivat: „Ei suinkaan Kristus tule Galileasta?“

42. Eikö raamattu sano, että Kristus on oleva Daavidin jälkeläisiä ja tuleva pienestä Betlehemin kaupungista, jossa Daavid oli?“

43. Niin syntyi kansassa eripuraisuutta hänen tähtensä.

44. Ja muutamat heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni. Mutta ei kukaan käynyt häneen käsiksi.

Tässä erilaiset puhujat paljastavat oman sisäisen tilansa, tai myös personoivat totuudenetsijän omassa sielussa nousevia erilaisia voimia. Kaikki nuo voimat tulevat juhlassa elähytetyiksi ja alkavat puhua.

Joku sisäinen voima, joku ihminen, on saanut pienen sisäisen heräämyksen, joka on ennustus eli profetia vastaisuudessa kehittyvälle suuremmalle voimalle ja kyvyille.

Toiset ovat olleet sillä asteella, eitä juhlan herättämällä halitioimisensa hetkellä huudahtavat: Tämä on Kristus; heidän sielussaan läikähtelevä elämä on Kristus-elämää.

Mutta kolmannet takertuvat kirjoituksiin. He epäilevät josko Kristus voisi tulla Galileasta, koska Kristus raamatun mukaan pitäisi olla Daavidin jälkeläisiä ja tulla pienestä Betlehemistä, jossa Daavid oli.

Kyllä Kristus tulee Betlehemistä (Leipähuoneesta) ja kyllä hän on siellä asuneen Daavidin (Rakastettavan) jälkeläinen, sillä Rakastettavuus syntyy henkisessä Leipähuoneessa, henkisestä leivästä, ja Rakkaudella Vihitty Kristus on Rakastettavuuden jälkeläinen.

Mutta vaikka Kristus näin syntyy Betlehemissä, täytyy hänen kuitenkin kasvaa ja miehistyä Galileassa, s. o. henkisessä työssä ulkona maailmassa. Ja niin Kristus voi kun voikin tulla Betlehemistä ja Galileasta; hänen täytyy kulkea molempien kautta. Niinkuin kaikki syntyvä ja kasvava, niin Kristus-lapsikin tarvitsee Kristus-leipää, ja Kristus-nuorukainen sekä leipää että työtä.

Mutta kansan seassa syntyi eripuraisuutta hänen tähtensä. Ja vaikka jotkut tahtoivat ottaa hänet kiinni, ei kukaan käynyt häneen käsiksi.

Mitä tämä olisi? Varmaankin sitä, että vaikka kaikkikin juhlassa olijat saavat ikäänkuin uiskennella henkisen elämän virrassa, ilmenee eripuraisuutta heti käytännöllisen elämän yhteyteen tullessa. On eri asia olla juhlassa imemässä itseensä elämää, toinen asia mennä ja vuodattaa se ulos maailmaan. Jotkut kyllä tahtovat ottaa Jeesuksen kiinni, s.o. he tahtoisivat olla henkeviä, viisaita, voimakkaita, mutta kukaan ei käy käsiksi asian toteuttamisessa; varmaankin sentähden, ettei oltu vielä saavuttu välttämättä purkautuvaan henkisen voiman asteeseen.

45. Niin käskyläiset palasivat ylipappien ja fariseusten luo, ja nämä sanoivat heille: „Miksi ette tuoneet häntä tänne?“

46. Käskyläiset vastasivat: „Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.“

47. Niin fariseukset vastasivat heille: „Oletteko tekin eksytetyt?“

48. Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista?

49. Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu.“

Tämä mielenkiintoinen keskustelu kuvaa ensiksikin mainiosti sitä kaikkina aikoina esiintyvää ilmiötä, kuinka taantumukselliset ja ne, jotka ovat vanginneet elämän määrättyihin kaavoihin, suhtautuvat aina vihamielisesti heidän vaikutusalueellaan esiintyviin, todella uhrautuviin toimijiin ja uranuurtajiin. Tämä tietysti sentähden, että voimakkaiden sielujen toiminta vetää noita jäykistyneitäkin nopeammin juoksevan virran pyörteisiin, aivankuin kiihuhtaa heitä lähtemään koloistaan, tielle astelemaan. — Tällainen keskustelu on ihmiskunnan elämässä aina vireillä. Jarruttajat ja kuljettajat, jos niin sanoisimme, siinä ainaista keskusteluaan keskustelevat.

Toiseksi sukeutuu tämäkin keskustelu ihmisen pojan sielussa, siellä myllertämään kuohutettujen erilaisten voimien välillä. Oltuaan juhlassa ja laskettuaan ohi sen tilaisuuden jolloin hän olisi voinut käydä käsiksi Jeesukseen ja viedä hänet juhlasta kansan sekaan, saa hän nyt oman sielunsa ylipapit ja fariseukset kimppuunsa.

Minkätähden? Sentähden, että hänestä itsestä uhkaa sellainen tulla. Jospa hän olisi rohkeasti ja päättävästi ryhtynyt käsiksi Jeesus-elämään, eivät ylipapit ja fariseukset olisi ollenkaan päässeet hänessä määräämään. Mutta nyt ne pääsivät ja aivankuin ilkkuen kysyvät: „Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista?“ Hän tavallaan etsii turvaa sydämensä syytöksien edessä rinnastamalla henkiset totuudet ja olevat olot. Seuratessaan löytämäänsä totuutta, joutuisi hän yleisen mielipiteen, fariseusten ja hallitusmiesten epäsuosioon. Tämä arkailu ja hallittomuus taakkojen kantamiseen uhkaa jättää hänet erilleen elämän myllertävistä pyörteistä, uhkaa päästä tapojen sovinnaisuuteen ja mukavuuteen vetäytyvän fariseuksen hänessä voitolle, fariseuksen, joka olisi valmis kiroomaan tietämättömän kansan. Hän itse asiassa kiros sen jo sillä, että hän vetäytyy kansasta erille, ryhtymättä tiedollaan ja laintuntemuksellaan sitä auttamaan tietoon. Toimettomuudellaan hän jättäisi kansan tietämättömyyden kiroukseen.

Kuitenkaan eivät vanhat hallitusmiehet ja fariseukset saa jäädä totuudenetsijän sielussa sellaisinaan valtaansa. On pidetty huolta, että heidän omaan joukkoonsa on aikanaan kylvetty totuuden siemen. Siellä nousee yksi fariseus ja hallitusmies, Nikodeemus (Kansanvoittaja) puhumaan:

50. Niin Nikodeemus, joka ennen oli käynyt Jeesuksen luona ja joka oli yksi heistä, sanoi heille:

51. „Tuomitseeko lakimme ketään, ennenkuin häntä kuulustellaan ja saadaan tietää, mitä hän tekee?“

52. He vastasivat ja sanoivat hänelle: „Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa.“

Tuo Nikodeemuksen kysymys todistaa, että henkisen tiedon kaipuu on sielussa noussut jo hallitsevaan päivätajuntaankin. Hän ymmärtää ja tunnustaa, ettei hän tunne henkisiä asioita, ei osaa niitä tuomita, koska ei ole kuulustellut, ei ole niitä elämällään kokenut. Ja toimittaakseen kuulustelua pitäisi hänen mennä Galileaan, henkiseen työhön.

Mutta vanhat hallitusmiehet pitävät hänessä myös puoliaan. Ne luottavat vielä pyhien kirjojen pintapuolisiin tekstitutkimuksiin enemmän kuin itse elämään, siihen alkulähteeseen, mistä kansojen pyhät kirjatkin ovat pulpahtaneet.

Tuo vanhojen hallitusmiesten ajatus on muuten hyvin edustettuna hallitsevassa kristillisessä kirkkokunnassa. Se tahtoo väittää itsellään jo olevan kaiken lopullisen ja planeettamme loppuun asti riittävän tiedon. Sekin on tutkimuksistaan näkevinään, ettei Galileasta, s.o. itse elämästä ja kehityksestä, mitään profeettaa tule.

Toivokaamme kumminkin, että heidänkin keskellään huomataisi oltavan yössä, että he Nikodeemuksen lailla lähtisivät pimitävien oppiensa yössä kuuntelemaan elämän viisautta, että he olisivat kyllin uljaita myöntämään, etteivät he vielä ole riittävästi elämää tutkineet, eivät osa sanoa mitä kaikkea elämä sittenkin voi tehdä, mitä profeettoja Galileasta kuitenkin voi nousta.

53. Ja he menivät kukin kotiinsa.

Voihan olla, että monenasteisia ihmisiä pistäytyy juhlassa, onko tuo juhla sitten henkinen juhla näkyvässä tai näkymättömässä maailmassa, vai onko se kokonainen mainen elämä. Ja juhlan loputtua he menevät kukin kotiansa, jatkamaan siinä kehityksen tilassa minkä ovat saavuttaneet. Ja siten matkaajan koti siirtyy juhla juhlan jälkeen sitä suurta kotia kohti mihin kaikki mahtuvat. Se koti on ihmisyytensä voittaneen ihmisen avartunut sielu, joka kaiken olevaisen sulkee itseensä.

Näin voi suuressa elämän juhlassa olla monenlaisia ihmisiä, kukin omatekoisessa puvussaan.

Mutta tällaisen juhlan saa totuudenetsijä kokea omassa sielussaan. Tässä esiintyvät henkilöt personoivat silloin hänen sielunsa erilaisia voimia. Ja tuo väittely ja keskustelu on silloin hänen sielunsa monien voimien myllerryistä. Henkisessä juhlassa, henkisessä ponnistuksessa, tulevat ne kaikki elähytetyiksi, ja totuudenetsijä saa itse tuntea niiden vastustavan tai auttavan voiman.

Juhlan jälkeen ne menevät kukin kotiansa: jokaista kykyä, jokaista voimaa on opittava käyttämään oikeaan tarkotukseensa. Ja sitä lopullisesti oppiakseen saa sielu kulkea juhlasta juhlaan, saa yhä uudelleen nousta sielunsa neuvospöydän ääreen jatkaamaan keskustelua.

8 LUKU.

Kohtaus langenneen naisen ympärillä ja siitä johtuvat väittelyt ja keskustelut.

1. Mutta Jeesus meni Öljymäelle.
2. Ja varhain aamulla hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli hänen luoksensa; ja hän istuutui ja opetti heitä.
3. Silloin kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luoksensa erään aviorikoksessa kiinniotetun naisen, asettivat hänet heidän keskelleen
4. ja sanoivat Jeesukselle: „Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä.
5. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuomiset ovat kivitettävät. Mitä sinä sanot?“
6. Mutta sen he sanoivat kietoakseen häntä. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjotti sormellaan maahan.
7. Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: „Joka teistä on synnitön, se häntä ensimmäisenä kivellä heittäköön“.
8. Ja taas hän kumartui alas ja kirjotti maahan.
9. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vähimmistä alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus ja nainen, joka seiso i hänen edessään.
10. Ja kun Jeesus ojentautui eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, sanoi hän hänelle: „Nainen, missä ne ovat nuo syyttäjät? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?“
11. Hän vastasi: „Ei kukaan, Herra“. Niin Jeesus sanoi hänelle: „En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää tee syntiä“.

Katsokaamme ensin lyhyesti mitä olisi tämä

Kohtaus julkisen elämän valossa.

Ulkoisesti katsoen tämä kohtaus edustaa keskustelua kahden erilaisen elämänymmärryksen välillä. Ne kaksi elämäntähtäystä ovat

nyt niinkuin ennenkin olemassa. Tässä esiintyvien kirjanoppineiden ja fariseusten käsitys edustaa muodollista elämänkäsitystä, jossa Jumalan lepyttämistä ja suosiota ja järjestystä ylläpidetään rankaisutoimenpiteillä. Siinä inhimillinen mahti asettuu jumalallisen pyhyden ja oikeuden loukatulle valtaistuimelle, eikä näe muuta selvittelykeinoa kuin koettaa saada rikokselliset ilmi ja langettaa niille tuomio ja rangaistus. Tämä katsantokanta läpäisee ja hallitsee täydellisesti kristittyjen kausojen elämää. He ovat laatineet pitkiä luetteloja mahdollisista rikoksista ja niitä seuraavista rangaistuksista.

Tämä käsityskanta on laskeutunut myös virallisiin kirkkokuntiin. Elävän todistuksena siitä ovat n. s. käräjäsaarnat. Käräjoiminen ja virallinen kristillisyyden toimenpiteen kautta luultavasti yhteensä nivellyneet.

Aivan toista elämänyymmärrystä Jeesus edustaa. Siinä ilmenee paljon suurempi luottamus ja usko itse elämän lakiin, Jumalaan. Tämän elämänkäsityksen omaksunut ei ollenkaan tahdo eikä uskalla asettua pyhyden ja oikeuden istuimelle langennutta tuomitsemaan. Se olisi liian uskallettua ihmiselle. Niistä asioista voivat huolehtia oikeastaan vain täydellisen tiedon ja pyhyden saavuttaneet olennot, Karman Herrat, niinkuin teosofia sanoo. Heidän täytyy osata nähdä ihmisten elämä, hämärästä muinaisuudesta läpi kaikkien ruumistusten, kaikkine syineen ja seurauksiineen edessään niinkuin avoimesta kirjasta. Sentähden Jeesuksen, Vihittyjen, elämänyymmärrys luottaa sisäiseen lakiin, jättää ihmiselle tilaisuuden itse selviytyä sisäisen Jumalansa kanssa.

Tätä elämänyymmärrystä eivät kristityt kansat ole osanneet omaksua, vaikkakin ne käyttävät Kristus-nimeä sivistyksen kilpenä. Siinä päinvastoin pidettäisi Jumalan ja pyhyden loukkauksena, jos jätettäisi tuomitsematta ja rankaisematta rikoslain rikkomuksiin langenneet. – Kun näin sanomme, lisätäkäämme heti, ettemme sano sitä tuomitaksemme. Sanomme sen vain todentaaksemme asiain tilan. Jokainen itse seulokoon sydämessään ja järjessään, kunnes totuuden löytää.

Koettakaamme sitten syventyä asian sisäiseen puoleen, nähdäksemme mitä merkitsee tämä

Kohtaus sisäisesti.

Edellinen luku loppui: „Ja he menivät kukin kotiinsa“. Tämä alkaa: „Mutta Jeesus meni Öljymäelle“.

Nämä lauseet ovat kuin yhteen kuuluvat: kaikki muut keskustelijat ja väittäjät menivät kotiinsa, mutta Jeesus meni Öljymäelle.

Tämä Öljymäelle meno on kuin lepo ja virkistys kahden toimintakauden välillä. Ja miksei se voisi olla aika kahden maisen elämän välillä? Maisen elämän loppuessa, kuolemassa, ihmisen sisäiset kyvyt ja voimat menevät kotiinsa, tuottavat ihmiselle vastaavat kokemukset tunne- ja älytasoilla, mutta Jeesus, ihminen itse ikuisena olentona, nousee henkisen maailman vuorelle. Sieltä hän „varhain aamulla“, seuraavan ruumistuksen alkaessa, saapuu ruumiinsa pyhättöön, jolloin „kaikki kansa“, kaikki sielulliset joukkonsa uudelleen hänessä aineellistutettuina ja herätettyinä, tulevat hänen opetettavakseen. Ja taas alkaa uusi elämä tutkisteluineen, keskusteluineen ja väittelyineen. Siinä ihminen saa elämässä vastaansa kaikki vanhat tuttavansa edellisistä elämistä, sekä ulkoisesti että sisäisesti, vaikka uusissa muodoissa, toisissa olosuhteissa, virkistyneissä voimissa; ovathan hekin olleet kukin kotonaan lepäämässä ja voimistumassa.

Nyt, tätä pohjaa mielessämme pitäen, voimme syventyä tähän kohtaukseen totuudenetsijän elämässä. Ja silloin me muistamme elämän olevan jatkuvaa levon ja toiminnan vaihtelua. Ei ihminen koko maista elämänsäkään yhtämiltä ponnista; siinäkin on pienempiä levonkausia, sekä nukkuessa että muutenkin. Ja „aamulla varhain“, päivätyönsä alkaessa, vetäytyy totuudenetsijä sydämensä pyhättöön hiljaiseen, sanattomaan mietiskelyyn ja rukoukseen. Hän suunnittelee tehtäviään, tutkii itseään ja elämää. Koko kansa, koko hänen oma toimintansa, on hänen mukanaan tutkimassa ja oppimassa. Ja hänen näin mietiskellen kansaansa opettaessa puikahtavat kirjanoppineet ja fariseukset esille, asettavat langenneen naisen hänen eteensä, jotta hän saisi siitä lausua mielipiteensä.

Tuon naisen löytää hän omassa sydämessään. Hän itse on henkisenä olentona langennut luvattomaan yhteyteen aistimuselämän kanssa. Silloin on hänen syvällisesti mietittävä kirjanoppi-

neiden ja fariseusten esittämää Mooseksen lakia, ulkoisesti tunnettuja lakeja. Hänen täytyy päästä vastaansa tulevassa pulmakysymyksessä johonkin järjelliseen ja oikeudenmukaiseen selvyyteen. Ellei hän selvyyttä löytäisi, kietoisı tuo kysymys häntä yhä ja estäisi pääsemästä eteenpäin.

Kun nyt sanotaan: „Jeesus kumartui alas ja kirjotti sormellaan maahan“ – joka tuntuu perin kummalliselta inenettelyltä – on sillä asiallinen pohja. Sillä kun totuudenetsijä syvästi mietiskelee ja huutaa valoa, silloin hän aivankuin saavuttaa omassa itessään yhteyden henkisen maailman viisauden kanssa, ja sieltä, vaikkapa hänen omasta korkeammasta minästään, laskeutuu totuuden valoa, kirjottaa hänen maiseen ymmärrykseensä, valaisee hänen pimeää älyään, ja hän ihmeellisellä tavalla alkaa käsittää asioita. Kun hän silloin yhä kysyy valoa esim. juuri sellaiseen pulmakysymykseen, jonka kirjanoppineet tässä esittävät, silloin on kuin hänen sielussaan kaikuisi hänen päivä tietoisuudelleen vastaus: „Joka teistä on synnitön, se häntä ensimmäisenä kivellä heittäköön“.

Tämä on sisäinen valaistus ulkoiseen lakiin. Kun ihminen on, sanoisimmeko: kansan kannalla, aikansa seurannut ulkoista Mooseksen lakia ja ikäänkuin kasvanut siitä ulos, silloin sen määräykset näyttävät joko ristiriitaisilta tai liian matalilta, ja hän on pakotettu etsimään lisää tietoa ja valoa. Ja sehän hänestä oikeastaan tekeekin totuudenetsijän. Ulkoinen laki johdattaa häntä sisäisen maailman lakien kynnykselle.

Ja kun hän nyt tutkii itseään, heikkouksiaan ja lankeemuksiaan, ja saa tuollaisen vastauksen sisäisen maailman lakikirjasta, silloin hänestä häipyy halu tuomita muita ihmisiä heidän heikkouksiineen. Sillä totuudenetsijänä hän oivaltaa, kuinka todella vilpillistä ja kaksinaamaista olisi hänen asettamisensa oikeuden ja pyhyden tuomioistuimelle langettelemaan tuomioita toisille ihmisille. Jos hän vilpittömässä mielessä asiaan syventyy, täytyy hänen myöntää, että hänkin horjahtaa ja on horjahtanut jossakin asiassa. Olisi sentähden kerrassaan ulkokullattua, petollista ja häpeäksi jumalalliselle oikeudelle ja pyhyydelle, jos hän menisi toisia horjahtaneita tuomitsemaan. Sillä tuomitsijaksi rupeaminen edellyttäisi, niinkuin Jeesus sanookin ja niinkuin jo edellä puhuimme, täydellistä puhtautta; se edellyttäisi täydellistä tietoa ju-

malallisen syyn ja seurauksen lain, karman lain toiminnasta, osataksaan määrätä vastaavat seuraukset perimmäisiä syitä myöden. Sillä jos tietämättömät ihmiset ryhtyvät lakikirjojensa tai siveellisyysvaatimustensa mukaan tuomioitaan langettelemaan, voivat he parhaalla tahdollaankin erehtyä niin perinpohjin, että syylliseksi leimataan viaton, kun taas oikea roisto ja petturi kulkee ylpeänä, ihmisten huomion ja kunnioituksen seppelöimänä.

Sentähden totuudenetsijän täytyy sanoa niinkuin Vanhan Testamentin profeetat, jotka ovatkin totuudenetsijöitä: Älkää kostako sillä minun on tuomio, sanoo Herra.

Näin mietiskellen asiat selvenevät. Ja käy niinkuin sanotaan: „Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus ja nainen, joka seisoi hänen edessään“.

Kaikki tuomitsemisen halu on hävinnyt. Ihminen jää sisäisessä alastomuudessaan oman valistuneen ymmärryksensä eteen. Ja hänen pidättäytyessään ketään tuomitsemasta, ei häntäkään tuomita. Hänelle sanotaan: „En minäkään sinua tuomitse; mene, älkä tästedes enää tee syntiä“. Varo itse tekemästäsi sitä, mistä ennen luulit voivasi muita tuomita; varo sitäkin, minkä muisto sinua nyt pidättää ja syylliseksi leimaa oman sisäisen Jumalasi edessä.

Niin on ihminen löytänyt itsensä ja voi ryhtyä jatkamaan edellisenä päivänä tai edellisessä ruumistuksessa atulle pantua elämän keskusteluaan. Monet kiintymykset ja elämänhuolet peittivät häneltä oman itsensä, mutta itse elämä myös opetti häntä kaihoiten päämääräänsä etsimään.

Ylempi todistaja.

12. Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: „Minä olen maailman valo; joka seuraa minua, hän ei ole vaeltava pimeässä, vaan hänellä on oleva elämän valo“.

13. Niin fariseukset sanoivat hänelle: „Sinä todistat itsestäsi; todistukseksi ei ole luotettava“.

Kun ihminen taas yhdessä maisessa elämässä oli löytänyt oikean paikkansa, löysi hän sen oman sisäisen valonsa opasta-

mana. Samoin kuin hänen sielussaan kaikui: „Joka teistä on synnitön, se häntä ensimmäisenä kivellä heittäköön“, kaikui hänen päivätietoisuudelleen nyt: „Minä olen maailman valo“. Ja niinkuin edellinen opasti häntä itsetarkkailuun ja ylemmän elämän-ohjeen ymmärtämiseen, samoin tekee tämäkin. On aivankuin hänelle sanottaisi: „sinä löysit oikean ratkaisun elämän pulmakysymykseen sentähden, että sinussa itsessäsi on sisäinen valo“.

Mutta nytpä ei sitä sanota vain valoksi, tai edes jumalalliseksi valoksi, vaan maailman valoksi. Se on ensiksikin sitä, että tuo sisäinen valo valaisee ihmisen maista tajuntaa. Ja toiseksi siinä lisätään: „minä“, minä olen se valo. Sitä täytyy taas totuudenetsijän syvällisesti miettiä. Tuo sisäinen valo ei rajotu vain siihen, että ihmisen oma tajunta valaistuisi; sama ihminen on itse tullut maailman valoksi, hänen täytyy tietää ja osata itsestään sanoa: minä olen maailman valo. Tuo saavutus velvottaa ja oikeuttaa häntä niin toimimaan, että hänen toimintansa tuottaa valoa maailman pimeyteen.

Tässä tietoisuudessaan hän saa taas sielunsa fariseukset vastaan. Ja heidän vastaväitteensä on alemman älyn kannalta aivan paikallaan. Eihän alemmassa maailmassa yleensä anneta arvoa itsetodistukselle. Ja minkä vuoksi? Siksi, että alemmassa minänsään elävät ihmiset itekin tietävät, ettei heidän omiinkaan puheisiinsa ole luottamista. Sillä heidän alempi minänsä sallii heidän puhuvan totta vain mikäli heidän oma etunsa sallii.

Kuitenkin nyt Jeesus vastaa:

14. Jeesus vastasi ja sanoi heille: „Vaikka minä todistankin itsestäni, on todistukseni luotettava, sillä minä tiedän, mistä olen tullut ja mihin menen: mutta te ette tiedä, mistä tulen, ettekä, mihin menen.“

15. Te tuomitsette lihan mukaan; minä en tuomitse ketään.

16. Ja vaikka minä tuomitsisinkin, niin tuomioni olisi oikea, sillä minä en ole yksinäni, vaan minä ja hän, joka minut lähetti.

17. Onhan laissannekin kirjoitettu, että kahden ihmisen todistus on pätevä.

18. Minä olen se, joka todistan itsestäni, ja minusta todistaa myös Isä, joka minut lähetti.“

Kuinka tuollaisen todistuksen luotettavuus on ymmärret-

tävä? Eiväthän tavalliset ihmiset voi tietää, koska jonkun profeetan puheen takana on Isä, eikä niin ollen voi edellyttääkään heidän noin vaan uskovan.

Sisäisesti käsitettynä saa asia kuitenkin toisen luonteen. Muista-
kaamme olevan kyseessä totuudenetsijä, joka on löytänyt henki-
sen isänsä ja hänen avullaan syntynyt poikana henkiseen maail-
maan. Silloin hänen suhteensa henkisiin asioihin on aivan toi-
nen. Hän on tullut varsinaiseksi kansalaiseksi henkiseen maail-
maan, ja siitä seuraa, että hänellä täytyy olla taitoa varmentaa
henkisten asioiden luotettavuus, niinkuin tavalliset ihmiset voi-
vat varmentaa maallisten asioiden todenperäisyyden. Hän ei saa
jäädä auktoritetiuskon varaan. Jos hän kuulee tai lukee jotakin,
ei hän saa sitä sellaisenaan nielaista, ei hyväksyä ja uskoa yksin
sen perusteella, että joku kirja tai opettaja niin sanoo. Hän ei
suhtaudu mihinkään kuulemaansa ja näkemäänsä sokeana uskojana
eikä ylpeänä kieltäjänä. Hänen suhteensa on kunnioittavan, nöy-
rän ja oppivan pojan suhde. Hän tutkii ja miettii kuulemaansa
ja näkemäänsä, ja mikäli hän omilla kokemuksillaan ja sisäisellä
aavustuskyvyllään löytää sille asiallisen pohjan, sikäli hän sen omak-
suu. Ja silloin hänellä on kaksi todistajaa asiassa: ulkoinen tieto
ja sisäinen varmennus.

Ulkoista tietoa ja auktoritetiuskon varassa tutkiva kirjanoppi-
nut ei osaa päästä osalliseksi tuollaisesta tiedosta. Hän ei pääse
mihinkään, koska hän tyytyy iät kaiket tutkimaan pelkkää asioi-
den jo ilmeiseksi tullutta ulkokuorta. Hän ei kykene asettu-
maan oppivan pojan asemaan syiden maailmassa, eikä sentähden
tunne itsessään poikaa, eikä tunne myöskään isää, sisäistä var-
mentajaa, opettajaa.

Ja

10. Niin he sanoivat hänelle: „Missä isäsi on?“ Jesus vastasi: „Ette tunne minua ettekä Isääni; jos tuntisitte minut, tunti-
sitte Isänikin.“

us

Kun ihminen ei tunne pojan salaisuutta, ei hän tunne isää-
kään. Jos hän osaisi etsiä isää, synnytetäisiin hänet pojaksi sisäi-
seen maailmaan.

30. Nämä sanat Jesus puhui uhriarkun luona, opettaessaan

pyhäkössä; eikä kukaan ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.

Jeesus puhuu nämä sanat uhriarkun luona. Sentähden, hyvä totuudenetsijä, et sinä voi kuulla näitä sanoja, ellet myös mene uhriarkun luo. Sinun täytyy panna kaikki kykysi ja taitosi uhriarkkuun, s. o. käyttää niitä uhrautuvassa työssä ihmiskunnan henkisen elämän hyväksi. Sen arkkusi luo tulee ihmisen poika puhumaan. Siellä oppii tuntemaan pojan ja isän salaisuuden. Ihmisen pojan täytyy siellä kärsivällisenä seistä ja opettaa, vaikkei kukaan ottaisi häntä kiinni. Varmaan sitten kerran hänenkin aikansa tulee.

Isän kanssa.

21. Niin Jeesus taas sanoi heille: „Minä menen pois, ja te etsitte minua, ja te kuolette syntiinne. Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla“.

22. Niin Juutalaiset sanoivat: „Tappanee ko hän itsensä, koska sanoo: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla?'“

23. Ja hän sanoi heille: „Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä; te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta.“

24. Sentähden sanoin teille, että te kuolette syntiinne; sillä jos ette usko minun olevan se joka olen, niin kuolette synteihinne“.

Jeesuksen singauttamasta väitteestä syntyy taas pitkät keskustelut.

Tietysti tuo väite voidaan ymmärtää ulkoisestikin. Sillä uuden uskonnon suuri perustaja luopuu julkisesta toiminnasta, vetäytyy sisäiseen maailmaan ja sieltäpäin johtaa kehityksen kulkua. Ja vasta jälkepäin aletaan huomata mikä harvinainen tilaisuus oli ollut tarjolla. Ehkä silloin herää heissä harrastusta ja intoa. Mutta silloin heille selviää, etteivät he voi „kuolla“ voittajina, vaan heidän on luopuminen kiinteästä elämästä voitettuna, hävinneinä. He kyllä tulevat luopumaan ruumistuselämästä niinkuin Mestariin, mutta itsetiedottomasti, syntisinä, erehtyväisinä.

Kuitenkaan ei tämän lausunnon sisältö rajotu tähän. Tunustajat, juutalaiset, kyllä ajattelevat myös kuolemantakaisuutta koska sanovat: „Tappanee ko hän itsensä?“ Kuitenkin heidän oma kysymyksensä horjuu. Sillä ellei olisi kyseessä enempää kuin

kuoleman taakse siirtyminen, niin kyllähän juutalaisetkin sen voisivat tehdä.

Syvempi merkitys selvenee Jeesuksen jatkovastauksessa juutalaisten ihmettelyyn: „Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä; te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta.“

Totuudenetsijä itse saa ihmettelevään kysymykseensä tuollaisen vastauksen. Hänen täytyy ymmärtää, ettei pelkällä tunnustamisella mihinkään nousta. Tämä tila kuuluu alempaan maailmaan, ja siitä täytyy vapautua. Se tila häviää ihmisestä synteihinsä kuoleamalla. Ihmiselle täytyy selvitä, että sellainen tila on synti, erehdys, ja että se täytyy hänestä kuolla. Ja siihen asti kuin hän luulee itsensä olevan vain tuo persoonallisuus, on hän kuoleva. Sillä: „jos ette usko minun olevan se, joka olen, niin kuolette synteihinne.“

Muistakaamme tämän sanotuksi juutalaisille, tunnustajille. Sillä vaikka ihminen tunnustaa ikuisuutta ja Jumalaa ulkopuolellaan, jää hän itse kuitenkin häviäväksi. Ei riitä tunnustaa joku toinen kuolemattomaksi, täytyy osata nousta tajuamaan itsessään tuo tila: minä, juuri minä itse, olen tuo ikuinen olevainen. Silloin se ei ole tunnustamista; se on olemista. Ja taas ihminen on ikuinen vain mikäli hän toimii ikuisena, ikuisuutta.

25. Niin he sanoivat hänelle: „Kuka sinä olet?“ Jeesus sanoi heille: „Juuri se, mitä puhunkin teille.“

Juutalainen ei tahdo selviytyä asiassa; hän vaan kyselee olevaista ulkopuoleltaan. Tässä kuitenkin vedotaan sisäiseen ääneen. Ihminen tietää ikuisesta ihmisen pojastaan vain tarkalleen niin paljon kuin se pääsee hänessä puhumaan. Kun ihminen tunnustaa tuon heikon sisäisen äänen omaksi äänekseen, silloin hän sitä ääntä seuraa. Ja seuratessa se ääni kasvaa yhä selvemmäksi, tajuuttavammaksi, määräävämmäksi. Siksi se sanookin:

26. Paljo on minulla teistä puhuttavaa ja teissä tuomittavaa; mutta se, joka on lähettänyt minut, on totuudellinen, ja minkä minä olen kuullut häneltä, sen puhun maailmaan.

27. Mutta he eivät ymmärtäneet, että hän puhui heille Isästä.

Paljo on todella sisäisellä ihmisen pojalla puhuttavaa, opettavaa, sekä oman alemman minänsä juutalais-tunnustajille että

niille veljilleen, joiden oma ihmisen poika vielä nukkuu. Paljo on hänellä niissä tuomittavaa, karsittavaa ja muutettavaa, ennenkuin ne alkavat värähdellä sopusoinnussa ihmisen pojan hengen kanssa.

Ja jotta tämä ollenkaan voisi tapahtua, täytyy ihmisen poika antaa itsensä sisäiselle Itselleen, Isälleen, olla henkensä alinomaishana puhetorvena ulkona maailmassa. Sillä tavalla hänessä tietoinen vetäytyminen henkeen elvyttää korkeampia tiloja, joihin hän toimivassa minuudessaan vähitellen kohottautuu. Kun hän aina koettaa puhua, s. o. toimia, niinkuin hän tietää ja arvelee sen ihanneolennon, Isän ja Mestarin, jonka jälessä hän on alkanut astella, toimivan, silloin tuon korkeamman olennon tieto ja voima säteilee hänenkin toiminnassaan ulos maailmaan. Ja tuloksena siitä hänen oma minuutensa muokkautuu yhä tietoisempaan sopusointuun Mestarinsa kanssa, ihmiskunnan onneksi.

Ymmärtämättömille kuulijoille jatkaa opettaja:

28. Niin Jeesus sanoi heille: „Kun olette ylentäneet ihmisen Pojan, silloin ymmärrätte, että minä olen se, joka olen, ja etten itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin Isäni on minulle opettanut.

29. Ja se, joka on lähettänyt minut, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on mieluista“.

Kuinka tunnustaja-juutalaiset ylentäisivät ihmisen pojan? Ehkä jotkut vielä ajattelevat: se ylentäminen suoritettiin silloin, kun suuren galilealaisen opettajan ruumis naulattiin ristille roikkumaan. Ei niin. Sellainen ei ole ylentämistä ollenkaan. On kauhistava rikos ja häpeä rääkätä ja tappaa ketään. Ainoastaan itsekkäät, henkisesti sokeat, tietämättäänkin julmurit, voivat sellaisesta ylentämisestä puhua. Ei ihmisen pojan ylentäminen tapahdu minkään julmurityön kautta ja yhteydessä. Eikä se rajotu ollenkaan ulkonaiseen, kertakaikkiseen historialliseen tapaukseen. Jos se sitä olisi, silloinhan ihmisen pojan ylentäminen rajottuisi kertakaikkiseksi ulkoiseksi toimitukseksi, jonka saattoivat tehdä vain muutamat tyhmät ja julmat ihmiset, ne, jotka tappoivat suuren opettajan ruumiin. Kyllä ihmisen pojan ylentäminen täytyy olla sellaista, jonka kaikkien aikojen ihmiset ovat mahdolliset toimittamaan yhtä asiallisesti.

Tietysti nykyinen uskonnollinen juutalaisuus, ulkoisten tapaus-
ten tunnustajat, väittävät tulevansa „uskon kautta“ osallisiksi tuol-
laisesta petomaisesta ylentämisestä. Ikävä kyllä, on asia tavallaan
niinkin. Sillä sisällyttäessään henkiseen elämäänsä tuollaisia peto-
maisuuksia, pysyy ihminen itsekin henkisenä julmurina ja petona.

Ja samalla kuitenkin heidän puheessaan „uskon osallisu-
desta“ on kaikua salaisesta totuudesta. Sillä uskon ja toiminnan
kautta ihmisen poika todella ylennetään. Niin se on aina ihmis-
kunnan historiassa ylennetty ja tulee jatkuvasti ylennettäväksi. Se
tapahtuu siten, että ihmisessä itsessä syntyy sisäinen ihmisen poika,
ja että hän niin syntyneen sisäisen tilansa asettaa kaiken toimin-
tansa pohjaksi ja keskustaksi. Sillä tavalla oli profeetta Hesekie-
lissä muiden muassa tullut ihmisen poika ylennetyksi. Samoin
ovat sen tehneet ja tulevat edelleen tekemään kaikkien aikojen
totuuden etsijät.

Tätä sisäistä ylentämistä toimittaessaan ihminen vasta ym-
märtää mikä ihmisen poika on. Silloin hän tajuaa, että olemalla
sekä sisäisessä että ulkoisessa toiminnassa kohotettu ihmisen po-
jan tilaan, vasta silloin „minä olen se, joka olen“. Vasta silloin
hän alkaa, kuvaannollisesti ja samalla tosiasiallisesti puhuen, ra-
kentaa siltaa katoovan personallisuutensa ja ikuisen itsensä välille.
Kun hänellä ei ollut tuota siltää, kun ei ollut se mikä on, oli
hän vain hetkellinen kupla elämän merellä, oli haihtuva harha.
Mutta hänessä itsessä syntyvä ja rakentuva ihmisen poika tulee
olemaan sinä siltana jonka kautta, jos niin sanoisimme, ihminen
siirtyy omassa itsessään katoovaisuudesta katoomattomuuteen.
Mikäli hän tästä sisäisestä tilasta luiskahtaisi alas, sikäli hän olisi
kadotettu. Siksipä hänen on varmasti seurattava rakennusmestarin
ohjeita. Hänen täytyy herkistää aavistuskykynsä kuulemaan Hänen
opastavaa ääntänsä. Hän puhuu, hän toimii sitä, mitä Isä on
opettanut.

Ja tätä tehdessään on hänellä aina isä mukana – muuten
hän ei poika olisikaan. Isä on hänellä mukana siinä, että hän
aina nöyränä ja kunnioittavana alistuu tarmokkaasti toimimaan
opastajansa työssä. Hän tekee aina sitä mikä „hänelle on mie-
luista“. Toimiessaan ulkona maailmassa on hän päättävällä
ja harkitulla tietoisuudella korkeampansa poika, ollen samalla

kuin lähettäjänsä sijassa heikompien isänä, henkisenä tukena ja turvana.

30. Kun hän puhui tätä, uskoivat monet häneen.

Kun hän tätä puhui, teki ja toimitti, mukautuivat hänessä itsessä ilmenevät sisäiset kyvyt ja voimat yhä täydellisemmin tuohon puheeseen ja työhön.

Ja samoin tapahtui tietysti ulkoisesti. Jokseenkin niinkuin sanotaan Ap. teot 6:7: „Ja Jumalan sana menestyi, ja opetuslasten luku lisääntyi suuresti Jerusalemissa. Ja lukuisa joukko papeja tuli uskolle kuuliaisiksi“. Hänen työnsä vaikutuksesta rauhanetsijöistä tuli totuudenetsijöitä, papeista, muodollisten menojen toimittajiksi palkatuista, tuli niitä, jotka jaksoivat luopua muotojen tarjoomasta turvallisuudesta, uskalsivat astua sille polulle joka vie opetuslasten kulkemalle tielle.

Väittelyä isästä.

Taas on tapahtunut ihmisessä pieni nousu. Hän on juutalaisena aikansa tunnustanut – omalla asteellaan ja tavallaan tietysti -- tunnustanut olevan jotakin mitä hänellä itsellä ei vielä ole. Tämä pelkkä tunnustaminen on sittenkin aikojen vierieessä vienyt hänet jonkun verran läheisempään yhteyteen tunnustamansa kanssa. Hän siirtyy tietopuolisesta tunnustajasta uskojaksi. Tämä siirto tapahtuu elämässä. Täytyy harjotella mukaannuttamaan itsensä uuteen uskoonsa. Ja siitä koituu sisäisiä väittelyitä, ristiriitoja. Se mihin uskotaan, alkaa vaikuttaa, vaatia:

31. Niin Jeesus sanoi niille Juutalaisille, jotka uskoivat häneen: „Jos te pysytte minun sanassani, niin todella olette minun opetuslapsiani;

32. ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi“.

Jos pysytte minun sanassani, niin olette minun opetuslapsiani. Siinäpä se. Se uusi elämänkäsitys, jota on tunnustanut ja johon nyt alkaa uskoa, se alkaa puhua, alkaa vaatia. Ja ihminen voi nousta uuteen elämänyymmärykseensä vain niin, että itse toteuttaa sen vaatimukset.

Totuus tekee hänet vapaaksi. Mikä on totuus? Ei suinkaan joku olento tai joku käsite. Totuus on itse elämä. Jos esim. us-

koo toista ja elää toista, on se valhetta. Siitä valheesta totuus vapauttaa. Harjotuksen, käskyjen ja vaatimusten toteuttamisen kautta usko pelastaa, kohottaa ihmisen ylöspäin.

33. He vastasivat hänelle: „Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: 'Te tulette vapaiksi!'“

Toista on uskoa ja toista toteuttaa uskonsa. Toteuttaessa entiset ominaisuudet, tavat ja taipumukset, nousevat vastaan. Sen jokainen uskovaksi tullut tunnustaja saa kokea.

Hänellä on nyt kuin kaksi elämää: se mitä hän siihenasti on elänyt ja se mitä hän nyt on alkanut uskoa. Hänellä on kuin toinen jalka silloisessa elämässä, toisella tavotellen uutta. Ja siinä on tietysti ristiriitä, tuskan lähde. Alempi tottumus puolustautuu vetoamalla entisen käsityksensä auktoriteettiin. Sen pohjalla eläen hän ei ole kenenkään orja. Mihin hänen oikeastaan pitäisi pyrkiä?

Ja tässä ristiriidassa ihminen elää. Ylempi käsitys elämästä, johon hän on alkanut uskoa, aivankuin syyttää häntä. Ja tuosta sisäisestä syyttäjä-oppaastaan hän ei vapaudu millään ulkoisella tempulla. Täytyy nousta molemmin jaloin uuden elämänymmärryksen pohjalle. Ja sisäinen opastaja selvittää aina edelleen:

34. Jeesus vastasi heille: „Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen joka tekee syntiä, on synnin orja.

35. Mutta orja ei pysy talossa iäti.

Joka tekee syntiä, on synnin orja. Tehdä syntiä on erehtyä tekemään toisin kuin sisässään aavistaa täytyvän tehdä. Se tuottaa syntiä, kärsimystä ja häpeää. Mutta tällainen tila ei ole tavoitettava päämäärä. Se ei ole pysyvä; poika pysyy iäti. Aina täytyy olla poikana korkeammalle päämäärälle. Se tila tulee kehittyvässä elämässä iäti pysymään.

Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todella vapaiksi.

Jos te pyritte vapautumaan ristiriidasta siten, että koetatte astua takaisin entiseen ahtaaseen näköpiiriinne, sulkea sielunne siltä ylemmän elämän valolta mikä siellä ristiriitaa aiheutti, silloin te ehkä ajaksi saavutatte näennäisen vapauden, rauhan. Mutta se rauha on nukkuvan rauhaa. Herätessänne, jota ette voi välttää, alkaa teille uudelleen orjan kamppailu samalla, jo entisestä tepas-

tetusta sohjuksi survotulla paikalla. Niin tekevät itsemurhaajat, niin ne, jotka etsivät sielunsa rauhaa huvittelussa, aistillisissa huumauksissa. Niin tekevät ne, jotka koettavat vapautua häiritsevästä vastustajistaan tappamalla tai vangitsemalle ne. Kaikki ne siirtävät tehtävänsä karman asiakirjoissa vain toiseen aikaan, maksettavaksi: tuolla jo ennestään sohjuksi survotulla ja nyttemmin roudaksi jäätyneellä, kokkareiseksi kovettuneella elämän kentällä.

Poika sensijaan tekee teidät kokonaan vapaiksi. Jos te pyritte vapautumaan ristiriidoista opettelemalla elämään sitä ylempää elämänyymmärrystä, joka teille oli avautunut ja johon aloitte uskoa, silloin te olisitte siirtyneet ylöspäisellä elämänne tiellä askeleen eteenpäin, eikä teidän vastaisuudessa tarvitsisi ryhtyä uudelleen samalla paikalla tepastelemaan.

Kyllä

37. Minä tiedän, että olette Aabrahamin jälkeläisiä; mutta te tavoittelette minua tappaaksenne minut, koska minun sanani ei saa tilaa teissä.

Kyllä tiedän nykyisyytenne olevan menneiden pyrkimystenne jälkeläisen. Te olette menneisyydessä tavanneet jonkun ihanteen, jonkun silloista elämänyymmärrystä valoisemman, ja sitä seuraamalla olette nousseet nykyiseen tilaanne. Nyt olette taas löytäneet ylempään totuuden, korkeamman elämän ihanteen, olette siihen ihastuneina sitä tunnustaneet, siihen uskoneet. Nyt te minua, sitä uskomanne ylempää elämänyymmärrystä, tavoittelette itsellenne. Mutta mitä hyödyttää sitä tavoitella, kun ette halua sitä elää? Te vaan tavoittelette minua tappaaksenne taas minut itsensä. Sillä minä, uskomanne ylempi elämänyymmärrys, en elä teissä, kun „minun sanani ei saa tilaa teissä“, kun te ette oppivana poikana tahdo seurata opastustani.

Sentähden:

38. Minä puhun, mitä olen nähnyt Isäni tykönä; niin tekin tekin, mitä olette kuulleet teidän Isältänne.

Minä, tämä uusi elämänihanteenne, puhun niiden suurien olen-tojen elämästä jotka sitä elävät. He puhuvat elämällään. Nuo suuret ovat minun isäni, sillä elämällään he ovat minut synnyttäneet. Ja nyt minä puhun ihanteena teidän sisäiselle tajunnallenne. Ja minä, tämä teidän ihanteenne, olen vuorostani ja

tavallani teidän isänne. Sillä se tulee teidän isäksenne, uudesti synnyttäjäksi, jos te vaan sitä seuraatte, sen tekoja teette. Tehkää sentähden mitä kuulette isältänne.

Mutta juutalaiset,

39. He vastasivat ja sanoivat hänelle: „Aabraham on meidän isämme“. Jeesus vastasi heille: „Jos olisitte Aabrahamin lapsia, niin tekisitte Aabrahamin tekoja.

40. Mutta nyt te tavoittelette minua tappaaksenne minut, miehen, joka puhuu teille totuuden, jonka on kuullut Jumalalta. Semmoista Aabraham ei tehnyt“.

Juutalaisuus, sielun tilanteena, on menneisyydessä omaksutun ihanteen kasvattama tulos. Nyt ihmisen alempi luonto turvautuu tähän. Tavatessaan ylemmän ihanteen, nousee hänessä alempi luonto vastaan ja aivankuin sanoo: Se ihanne, se totuus, jota olen tähän asti seurannut, se on minut synnyttänyt, se on minun isäni. Ja kun se on oppaakseni riittänyt tähän asti, riittää se vastakin; ei tässä mitään uutta isää, uutta synnyttävää ihannetta tarvita.

Mutta sittenkin sisäinen ihanne puhuu vaan omalla äänellään: te tavoittelette minua tappaaksenne minut; semmoista Aabraham ei tehnyt.

Ei todellakaan. Päinvastoin Aabraham oli valmis luopumaan siihenastisista käsityksistään, jättämään silloisen isänmaansa, uhraamaan vaikka oman poikansa – ei toisen poikaa – Jumalan tahdon toteuttamiseksi. Hän oli valmis jättämään silloisen käsityksensä elämästä, voidakseen omaksua uuden. Ja hän ei vain tunnustanut, ei uskonut ja haaveillut; hän teki henkistä työtä, ruokoi Sodoman ja Gomorran pelastumisen puolesta, pimeässä, henkisessä pimeässä hapuilevan ihmiskunnan puolesta. Ja jos joku sanoo Aabrahamia isäkseen, on hänen toimittava Aabrahamin tavalla. Ja tietysti esim. kristityt -- jos sen tahtoisimme sanoa -- olisivat kristittyjä, jos seuraisivat Kristuksen elämänihannetta. Mutta yleensä, poikkeuksia lukuunottamatta, historialliset kristityt suhtautuvat Kristukseen samalla tavalla kuin historialliset juutalaiset Aabrahamiin. Historialliset juutalaiset hurskastelevat sillä, että luulevat polveutuvansa eräästä suuresta olennoista. Samalla tavalla

kristityt pitävät itseään joinakin erinomaisina lukeutuessaan kristilliseen uskontoon. Hekään eivät enää näe, että he olisivat kristittyjä, jos seuraisivat historiallisen Kristuksen käskyjä, jos edes tunnustaisivat (niin: jos edes tunnustaisivat) pyrkivänsä elämässään Kristus-ihannetta kohti. Mutta niin tyystin ovat viralliset muoto- ja kaavakristityt Mestarinsa hukuttaneet laatimiinsa jäykkiin kaavoihin, että monen opettajankin opetus hipaisee arveluttavan lähelle sitä oppia ja ajatusta, ettei ihminen voikaan Kristuksen käskyjä toteuttaa. Ja tuo surullisen synkkä oppirakenne johtuu tietysti siitä, ettemme todellakaan rakasta totuutta ja Kristusta yli kaiken. Sillä jos me Kristusta yli kaiken rakastaisimme, silloin me myös rakastaisimme hänen käskyjään ja elämänohjeitaan. Me silloin ymmärtäisimme, että mitä täydellisemmin me hänen käskyjään toteuttaisimme, sitä lähemmäksi ja elävemmäksi Kristus tulisi meissä. Mutta ellemme niin tee, emmekä niin opeta, silloin me rakastammekin enemmän jotakin muuta: itseämme, valtaamme, asemaamme, palkkojamme ja mukavuuksiamme. Me käytämmekin silloin Kristusnimeä osaksi kilpenä, hätävarjeluksena, itsekkäisyytemme pyhittäjänä ja rikoksiemme sovittajana.

Tämä kylmyys johtuu tietenkin myös ymmärtämättömyydestä ja henkisestä alaikäisyydestä. Mutta käytännöllinen totuus on, että jos rakastaisimme Kristusta ja totuutta yli kaiken, silloin me luopuisimme härkäpäisyydestämme, ulkoapäin saamistamme hengettömistä oppirakenteista; me osaisimme nöyrytä, osaisimme Aabrahamin lailla uhrata ainoan poikamme, persoonallisen itsemme, syventyisimme itse teoissa Kristuksen opin elävään henkeen, ja niin kulkisimme, toisiamme tukien, erämaan korpia raivaten, aineen pimennoista henkisen elämän rikkauteen, valoon ja viisauteen.

Mutta:

41. „Te teette isänne tekoja“. He sanoivat hänelle: „Me emme ole äpärinä syntyneet; meillä on yksi isä, Jumala“.

42. Jeesus sanoi heille: „Jos Jumala olisi Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut; en minä ole itsestäni tullut, vaan hän lähetti minut.“

43. Minkä tähden ette ymmärrä minun puhuttani? Sentähden ettette kärsi kuulla minun sanaani“.

Ei ole mitään ylpeiltävää kuulumisesta johonkin erikoiseen uskontomuotoon. Viisas nöyrästi tunnustaa, että kaikkien suurten uskontojen takana on sama jumaltajunta, jumalallinen viisaus. Ja siinä me voisimme kaikki yhtyä – niinkuin todellisuudessa olemmekin yhtyneet – veljinä, toisiamme tukien. Ja tähän juutalaisetkin ahdistettuina lopuksi turvautuvat: „Meillä on yksi isä, Jumala“.

Mutta tuollainen usko ei ole vain sanoissa ja kuulumisessa virallisiin uskonnon luetteloihin. Tätä opettaakseen Jeesus käyttäi hyvin voimakkaita sanoja, antaa perin räikeän määritelmän juutalaisten isästä. Hän sanoo:

44. Teillä on isänä perkele, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei ole, koska totuutta ei ole hänessä. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja valheen isä^a.

Äsken Jeesus myönsi, jopa sanoi tietävänsä heidän olevan Aabrahamin jälkeläisiä. Nyt hän sanoo suoraan perkelettä heidän isäkseen.

Mistähän tuo noin perin räikeä muutos Jeesuksen sanoissa johtuu? Näyttäähän niinkuin Jeesus, sanoessaan perkelettä juutalaisten isäksi, ei muistaisi ennen sanoneensa Aabrahamin olevan heidän isänsä.

Muistakaamme mitä edellä sanoimme Aabrahamista, antaessamme sen yhdessä merkityksessään edustaa ihmisen entistä elämän-ihannetta, joka synnytti ja kehitti ihmisen määrättyyn tilaan. Ajatelkaamme edelleen perkeleen, ainakin rajotetussa mielessä, edustavan kaikkea maallista, aineellista, kun taas Kristus edustaa jumaluuden henkeä, ja että nämä molemmat puolet ovat ihmisessäkin. Ehkä silloin meille selviää, kuinka Mestari-opettaja, vihitty viisas, voi sanoa perkelettä juutalaisen isäksi, vaikka hänen isänsä ennemmin oli Aabraham = paljon joukon isä.

Kun ihminen menneisyydessä oli läpikäynyt asteettaisen uudestisyntymän, tuli hänestä Aabrahamin poika, sen ihanteen jälkeläinen, mikä elämän-ihanteeksi omaksuttuna hänet henkisesti uudelleen synnytti. Aabraham, tuo omaksuttu ihanne, tuli hänessä kehityksen kautta heräävien ja kasvavien kykyjen ja voimien suuren joukon isäksi. Ja niin kauan kuin tuo ihanne kykeni häntä kasvattamaan, oli se myös hänen isänsä.

Joskus kuitenkin juutalainen, sillä sellaisestahan kysymys on, tulee siihen kohtaan, että hän löytää uuden, hämärästi kaipaamansa ihanteen. Silloin hänen pitäisi omaksua se ja antaa sen taas synnyttää itsensä henkisesti asteen ylempään tilaan. Mutta ellei hän tuota löytämäänsä ihannetta omaksukaan, vaan tappaa sen toimettomuudellaan, silloin hänellä ei ole enää lainkaan oikeata henkistä isää, henkisesti uudestisyntyttävää ihannetta. Vanha ei enää kelpaa isäksi, koska se on opettajana tehtävänsä tehnyt, ja uutta ei ole omaksuttu, joten se on toiminnan puutteessa kuollut.

Näin isättömänä, henkistä päämäärää vailla, on ihmisen elämä tyhjää oleilemista. Hän on joutunut suuren harhan syliin; hän kiintyy elämän varjoihin, valheeseen. Hänellä saattaa olla paljonkin touhua ja puuhaa, mutta vain säilyttääkseen itseään paikallaan, takertuen yhä syvemmälle aineeseen. Ja niin elämän valhe, aine, perkele on tullut hänen isäkseen. Hän ei etsi totuutta; hän tahtoisikin vain säilyttää itsensä, hän himoitsee jatkaa elämää aistinten harhassa.

Nyt me ilman muuta ymmärrämme, ettei Jeesuksen määritelmä mitenkään rajotu historiallisiin juutalaisiin; se aivan yhtä asiallisesti kohdistuu „tunnustaviin“ kristittyihin. He tunnustavat nimellisesti Kristusta opettajakseen ja vapahtajakseen, mutta tappavat hänet itsessään toimettomuudellaan. He sensijaan seuraavat himojaan, kaikkea aistillista elämää ja n.s. mammonan rikkauksien tavoittelua. Ja niin he ovat kieltäneet henkisen isänsä, tehneet harhojen herran, mammonan valtiaan, perkeleen, jos niin karkeasti sanoisimme, isäkseen, sitä asiallisemmin mitä aineellisempi, materialistisempi heidän kannustava elämänymmärryksensä on.

Korkeampi elämä sanoo heistä silloin:

45. „Mutta minua ette usko, sentähden että minä sanon totuuden.

46. Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? Jos puhun totuutta, miksi ette usko minua?

47. Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanoja. Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta“.

Ei kukaan ole sentähden ihannettaan seuraamatta, että hän sitä seurattaessaan olisi saattanut itselleen katumuksen tarpeen. Simmänsä ei kukaan tarvitsisi katua totuutta seurattaessaan. Siksi

voitaisi tunnustajalta, kristityltäkin, kysyä: Miksi ette seuraa totuuden ja sopusoinnun ääntä itsessänne?

Vastataan: koska ette ole Jumalasta.

Tietysti jokainen ihminen, niinkuin muutkin oliot, vieläpä itse tuo suuri harhakin, mammonakin, on oleellisesti Jumalasta. Tietysti. Mutta kehittyvä ihminen on omalla paikallaan ja tavaltaan harhan ja toden, aineen ja hengen aikakautinen yhtymä. Ja kun hänen päämääränsä on voittoa aineen vastustus, saavuttaa tietoinen henkisyys, niin on hän, käytännöllis-asiallisesti, Jumalasta vain silloin, kun hän seuraa korkeinta tajuamaansa tai aavistaamaansa Jumal-ihannettaan.

Silloin he poimivat kiviä heittääkseen niillä häntä.

Totuudenetsijän elämä on yhä jatkuvaa kamppailua voitosta voittoon. Niin juuri: „voitosta voittoon“ täytyy tulla hänen tunnussanakseen. Mutta se kulku ei ole ollenkaan sellaista kuin kamppailu maailman kilpakentillä. Siellä taistellaan omien etujen puolesta; totuudenetsijä toimii totuuden puolesta, ajattelematta muuta kuin saada nähdä enemmän ihmisyyttä maailmassa. Hänen sisässään on halu, kuinka sanoisin, antaa itsensä „vaunun rasvaksi“, jotta ihmiskunnan kehitysrattaat voisivat hiukan sulavammin juosta. Hän taistelee maailmassa jonkun uudistuksen, jonkun aatteen puolesta, sen asian puolesta, minkä hän on henkisiltä Isiltään saanut. Siinä hän saa uhrata kaikki sielunsa voimat. Siksi hän on, vaikkapa välillisesti, toisessa sijassa myös oman sielunsa uudisraivaaja, avaten siellä yhä useampia voiman-lähteitä. Ja kun hänen puhdistus-, raivaus- ja uudistustyönsä vaikuttaa samalla kertaa sekä ulkona että sisässä, siksi ovat hänen vastustajansakin sekä ulkopuolisia että sisäisiä. Ja kun hän sisäisille vastustajilleen oli työllään sanonut: „Te ette kuule, koska ette ole Jumalasta“,

48. Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: „Emmekö kö ole oikeassa, kun sanomme, että olet samarialainen ja että sinussa on riivaaja?“

Samarialaisuus on juutalaisille jotakin vierasta ja huonoa, ja kun Jeesuksen elämänoppi on heille samoin vierasta, kun ylempään minään elämä on vierasta alemman minään tajuntatilassa elä-

ville, eivät he osaa muuta sanoa, kuin että hänkin on samarialainen, vieras ja vääraoppinen ja riivaajain villitseminen.

Tämä vastaväite kaikuu ensisijassa totuudenetsijän omassa sielussa. Hän aivan tuntee tuon sisäisen vastustajansa sanovan: jos minä taas lähden totuuden taipaleelle, seuraten ylevintä vaatimustani, menetän minä taas koko ympäristöni; he katsovat minuun kuin johonkin vieraaseen, he pitävät minua riivaajain villitsemänä. Ja tuo tuntemus pysäyttää heikon sielun paikalleen, jähmenyttää rauhaan ja sovinnaisuuteen, hitauteen ja henkiseen toimettomuuteen.

Mutta jättäessään syrjään nuo sisäiset vastustajansa, taivalaessaan uutterasti eteenpäin tiellään, saa hän ne uudelleen vastaansa personoituina toisissa ihmisissä. Sillä tuo sama juutalainen näkökanta ilmenee julkisenakin kaikkina aikoina, käyttäen puhutorvenaan niitä sieluja, joiden henkinen näköpiiri on ahdas, rajottuen jonkun muodollisen oppijärjestelmän puitteisiin. Niinpä ajattelemattomat tunnustaja-kristityt, kuullessaan teosofian esittämiä elämänarvoja, sanovat teosofiasta ilman muuta: se on pakanuutta. Ja kun sana „pakana“ tuo heidän mieleensä jotain kauheata, jumalatonta, jotavastoin teosofia juuri pyrkii opastamaan ihmistä yhä syvempään Jumalan tuntemiseen, ei vain kaavamaisen uskontunnustuksen-tapaiseen tunnustamiseen, vaan todella välittömään, elävään tuntemiseen, niin onpa tunnustaja-kristityn syytös hullunkurinen. Se on yhtä asiaton ja typerä tänä päivänä kuin juutalaisten syytös historiallisen Jeesuksen päivinä.

49. Jeesus vastasi: „Minussa ei ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, ja te häpäisette minua.

50. Mutta minä en pyydä omaa kunniaani; on olemassa se, joka sitä kysyy ja tuomitsee.

51. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa“.

Kun totuudenetsijän alempi luonto koetti häntä pidättää, niin kuin juuri puhuimme, peljäten joutuvansa ympäristönsä riivaamaksi, vakuuttaa ylempi puoli: älä arkaile; jos kestävästi minua seuraat, et silloin joudu riivaajan käsiin, vaan silloin sinä juuri työlläsi kunnioitat Isää. Mutta jos kuuntelet tuota alempaa ääntä silloin sinä varmasti häpäiset minun, ihmisen pojan, ihmisyyden

itsessäsi. — Katsos kuinka maailmassa tuo alempi ääni hallitsee, hallitsee, surmaa ja häpäisee. Siellä opetetaan kouluissa toisiaan voittamaan, siellä yllytetään ihmisiä kilpailemaan kunnianhimoa kiihottamalla; aina pitää olla palkinto: arvosana, kunniakirja, mitalli. Siellä kiihotetaan ihmisiä sankaritekoihin samalla tavalla: on suurta ja jaloa kaatua taistelussa kunnian kentällä; häntä historia mainitsee, häntä runoilijat ylistävät.

Niin siellä opetetaan; ja kaiken tulos on: kurjuus, surma, häpeä ja perikato. Kunnian kentiltä tulee: kyyneleitä, surua, murhetta; helvetillistä hätää. — Jos minä saisin kouluissa opettaa — niin jatkaa Jeesus, ylempi minä — en minä pyytäisi omaa kunniaani, en minä kiihottaisi heitä toisiaan voittamaan, en näkyväistä kiitosta ja palkintoa etsimään. Minä jo ääneni korottaisin ja huutaisin: välttää kilpailua, sillä se johtaa teidät lopulta omaa ja veljienne verta vuodattamaan, se vie teidät, niinkuin saastaiset itiöt, lopetettaviksi surun ja murheen kentillä. — Niin minä opettaisin. Ja minä sanoisin: on olemassa toinen, joka kunniantani kysyy ja tuomitsee; se olen minä itse, se on jumal-ääni sielunsi. Etsikää, lapset, minut itsestänne. Leikkikää iloittaaksenne toisianne. Urheilkaa iloksenne ja terveydeksenne. Oppikaa elämän lakeja, oppikaa, oppikaa tieteitä ja taiteita, voidaksenne rakentaa osanne Jumalan suuressa taloudessa. — Kun tutkitte luontoa, tutkikaa aina samalla itseänne; etsikää sieltä Isän ääni. Asettakaa sitten toimintanne niin, että ulkoinen ja sisäinen ovat sopu-soinnussa. Tehkää työnne, ei maineelle, ei rikkauksille, ei kunniakirjoille, risteille ja mitalleille, ei, vaan tehkää se Isällenne, joka on teidän sisässänne. Toimikaa aina niin, muiden seurassa ja yksin ollessanne, että sisäinen Isänne palkitsee teidät, että se, työstä päästyänne, täyttää sielunne rauhalla, ilolla ja riemulla. — Niin minä nuorisoa, niin minä ihmisten lapsia opettaisin — jos he minut, ihmisen pojan, joskus sydäntensä ja ajatustensa koulumestariksi ottaisivat.

Ja hän jatkaa totuudenetsijän sielussa: sinä kaipaat maailmalta kiitosta, kuolemattomuutta maineessa, mutta minä sanon: jos pidät minun sanani, silloin saavutat todellisen kuolemattomuuden. Ainoastaan jumalallinen viisaus, se, että ihminen antaa ylemmän minänsä, totuuden ja veljeyden hallita itseään, tekee hänet ikui-

sesti kuolemattomaksi. Jos ihminen etsii kuolemattomuutta murheen tappotantereilla, jos hän kilvottelee rikkauden ja arvosanojen ja takissa välkkyvien hetuleiden vuoksi, jos hän yleensä pyssyttää harrastuksensa ulkoiseen, alempaan maailmaan, on hän persoonallisuudessaan tuomittu, ei vain ruumiillisesti vaan myös sielullisesti tuomittu kärsimykseen, kuolemaan, häviöön. Ainoastaan se hiukkanen persoonallisuudesta, sieluelämästä, mikä „pitää minun sanani“, saavuttaa kuolemattomuuden; se voi tulla laatunsa perusteella liitetyksi ylempään minään.

Ja kun edes joku säe persoonallisuudesta tulee kussakin ruumistuksessa liitetyksi ikuisen minään, voipi persoonallisuus joskus, pitkien jälleensyntymissarjojen kuluessa, tulla kokonaan „pelastetuksi“, kuolemattomaksi; ihminen tulee persoonallisuudessaan niin puhdistetuksi, jalostetuksi ja hengistetyksi, että se on tuon ikuisen, kuolemattoman minän arvoinen. Ja vasta silloinhan ihminen persoonallisuudessaankin voi elää ikuisesti kuolematonta elämää, joko ruumiissa tai ruumiittomana.

Tällaista puhetta kuolemattoman sieluelämän edellytyksistä eivät persoonallisen minänsä piiriin harrastuksiaan rajottavat tunnustajat ymmärrä. He sanovat niinkuin

52. Juutalaiset sanoivat hänelle: „Nyt ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Aabraham on kuollut, ja profeetat, ja sinä sanat: Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä maista kuolemaa.

53. Oletko sinä suurempi kuin isämme Aabraham, joka kuoli? Ja profeetat kuolivat; keneksi sinä itsesi teet?“

Juutalaiset, minkä tahansa kuolleen kirkon ja kirjaimen muodolliset tunnustajat, näkevät ja käsittävät ihmisessä vain ruumiillisen elämän ja kuoleman, josta sieluparka irrotetaan jatkamaan muuttumatonta ja loppumatonta olemistaan joko kauheassa kärsimyksessä tai rajattomassa ilossa. Heidän ajatuksensa mukaan Aabraham ja profeetat ovat kuolleet, eivätkä milloinkaan enää tule elävitten joukkoon.

Niin olisi vain määrätysssä tapauksessa: jos Aabrahamilla käsittäisimme vain tuota joskus sillä nimellä tunnettua ihmistä, tai jos Aabraham olisi ollut ehdottomasti itsekäs olento. Silloin kyllä Aabraham olisi kuollut jäljettömiin, vaikkakin se ikuisesti

elävä henkiminuus, josta Aabraham oli aikakautinen ilmennys, niinkuin viheriät lehdet kesän koivussa, olisi yhä edelleen olemassa.

Mutta nytpä

56. Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.

Aabraham ei elänytkään itsestä kadotuksen elämää. Hän riemuitsi elämässään siitä tietoisuudesta, että työn, ponnistuksen, uhrauksen, kehityksen kautta, pitkän totuuden korpivaelluksen kautta hän jälkeläisissään, seuraavissa yhä uudistuvissa omista ruumistuksissaan, on synnyttävä puhdistuneessa sielussaan korkeamman tajuntatilan. Ja joskus hän sai sen nähdä ja iloita.

Mutta tuota Aabrahamin iloa kohti ei kuljeta, siihen ei tulla pelkällä tunnustuksella, ei lukeutumisella jonkun vanhurskaan ihmisen nimeä kantavaan sukuun tai uskontoon. Siinä täytyy etsiä samaa vanhurskautta, täytyy etsiä elämällään.

Niinkuin Jeesus sanoo:

54. Jeesus vastasi: „Jos itse kunnioitset itseni, niin kunniani on mitätön. Isäni on se, joka kunnioitsee minut, hän, jonka te sanotte olevan Jumalanne.

55. Ja te ette tunne häntä; mutta minä tunnen hänet. Ja jos sanoisin, etten tunne häntä, niin olisin valehtelija niinkuin tekin; mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa“.

Tavallisella uskontunnustajalla ei ole mitään omakohtaista tietoa Jumalasta. Jopa hän väittääkin, niinkuin olen kuullut monen tunnustajan ja heidän pappiensa väittävän, ettei ihminen voi tietää Jumalasta ja hänen pojastaan mitään muuta kuin mitä kirjoitettu Raamattu sanoo.

Mutta ei se paljoakaan merkitse, mitä ihminen luulottelee ja tunnustaa vain jonkun kirjan mukaan. Koko tunnustus jää pelkäksi kuoreksi, ellei ihmisessä synny sisäinen varmuus Jumalasta ja tule hänen toiminnassaan esille niinkuin pojassa. Vasta käytäntö kunnioitsee pojan. Eikä ihminen toimivana poikana huolehdi ulkoisesta maineesta ja kunniaista ja niiden tuottamasta kuolemattomuudesta. Sisäinen Jumala kunnioitsee hänet, mikäli se esiintyy ihmisessä totuutena ja rakkautena.

Totuudenetsijä ei tyydy siihen jumaltietoon minkä toinen ihminen tai kirja antaa. Jos hän sanoisi, ettei Jumalasta muuta

tietäisi, olisi hän valehtelija niinkuin juutalaisetkin. Ja mitä juutalaiset valehtelivat? Sen, että sanoivat Jumalaa ja Aabrahamia isäkseen, eivätkä tehneet heidän tekojaan. Samoin taas valehtelee jokainen kristitty tunnustaja, joka sanoo Jumalaa isäkseen eikä tee hänen tekojaan, joka sanoo Kristusta vapahtajakseen eikä kuitenkaan tee hänen tekojaan, jotta antaisi Kristukselle tilaisuuden työllään vapauttaa hänet.

Mutta niillä, jotka tahtovat pysyä vain juutalaisina, tunnustajina, on aina valmiina omat vastaväitteensä:

57. Niin juutalaiset sanoivat hänelle: „Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt Aabrahamin!“

58. Jeesus sanoi heille: „Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennenkuin Aabraham syntyi, olin minä“.

Jos ihmisen pojan tilaan herännyt olento koettaa keskustelun avulla kohottaa juutalaisasteella olevan minätajuntaa ylöspäin, täytyy hänen omata suurta hellävaroisuutta ja loppumatonta auttavaisuutta, sillä juutalais-keskustelija lotkauttaa keskustelun yhä uudelleen alas arkipäiväisiin, aistillisiin asioihin. Hän aivan hölmistyy saadessaan vastaansa sellaisen väitteen, että ihminen olisi voinut nähdä vuosisatoja ennen eläneen Aabrahamin. Hän ei millään tahdo osata sulattaa asioita sisäisesti, ei jaksata ajatella, että ikuisesti kehittyvä olento on pitänyt kulkea Aabraham-tilan kautta saavuttaakseen ihmisen pojan tilan. Jos taas Aabraham on yhden maisen persoonallisuuden nimi, silloin ylempi minä, josta persoonallisuus on hetkellinen silmukoituminen, silloin tuo „minä“, tuo alkuaikainen oleminen, on tietysti ollut olemassa ennenkuin yksikään persoonallinen Aabraham, yksikään siitä lähtevä „silmukoituminen“ on voinut ilmentyä. Ja vaikka tomu-Aabraham häviää, jää sen sisässä puhuva ihmisen poika aina olemaan, uusia Aabrahamia itsestään lähettämään, omia ja ympäristönsä juutalaisia niissä opettamaan. Ja se opettaminen on vaikeata työtä. Sillä

59. Silloin he poimivat kiviä heittääkseen niillä häntä; mutta Jeesus lymysi ja lähti pyhäköstä.

Juutalaisten uhatessa kivittää, Jeesus lymysi ja lähti pyhäköstä — useammalla tavalla. Mainitsemme tässä vain yhden, josta jo tämän luvun alkupuolella puhuimme: maisen jälleensyntymän. Ajatellaan ihmisen ruumista, maista muotoa, siksi pyhä-

köksi, johon ylempi minä tuli ruumistuksensa aamulla varhain opettamaan. Koko mainen ikä on se aika jonka ihmisen poika on ollut pyhäkössä opettamassa. Lopulta ruumis käy raihnaiseksi, mahdottomaksi käyttää. Silloin ylempi minä lymyy, ihminen käy uudelleen lapseksi, ja loppu on ruumiin kuolema; ylempi minä siitä pakenee, lähtee pois pyhäköstä.

---

9 LUKU.

Kohtaus Siloan lammikolla.

1. Ja kulkiessaan hän näki miehen, joka syntymästään saakka oli sokea.

2. Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: „Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hän syntyi sokeana?“

3. Jeesus vastasi: „Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen oli tultava ilmi hänessä.

4. Niin kauan kuin on päivä, tulee meidän tehdä sen tekoja, joka minut lähetti; tulee yö, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä.

5. Niin kauan kuin olen maailmassa, olen maailman valo“.

6. Tämän sanottuaan hän sylki maahan ja teki sylestä tahtaan hänen silmilleen.

7. Ja sanoi hänelle: „Mene, peseydy Siloan lammikossa“ — Siloa merkitsee: lähetetty. — Niin hän meni ja peseytyi ja tuli sieltä näkevänä.

Edellinen luku ja keskustelu loppui: „Mutta Jeesus lymysi ja lähti ulos pyhäköstä“. Puhuimme jo sen yhdestä merkityksestä. Nyt tämä luku alkaa: „Ja kulkiessaan hän näki miehen, joka syntymästään saakka oli ollut sokea.“ Tämän johdosta tahtoisimme puhua pyhäköstä lähtemisen toisesta merkityksestä.

Totuudenetsijä on mennyt aamulla varhain sydämensä pyhäkköön mietiskelemään ja rukoilemaan. Ja siinä opittuaan ja opetettuaan omia juutalaisiaan, fariseuksiaan ja muita, lähtee hän

ulos päivän työhön, jossa kohta tapaa sokean, jossa saa antaa apuaan, käyttää henkistä tietoaan. Sillä henkisen ihmisen, totuudenetsijän, ainainen työ on auttaa ja parantaa.

Nyt tätä omituista parantamis-ihmettä voitaisi katsoa useammalta puolen. Muotouskova näkee siinä ehkä vain ruumiillisen sokeuden; johon emme enempää sekaannu.

Toiseksi voitaisi tässä löytää tukea jälleensyntyemisopille ja syyn ja seurauksen laille. Tämä ajatus rajottuu kuitenkin vain opetuslasten kysymykseen: „Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hän syntyi sokeana?“

On nimittäin huomattava, että jos joku on omien syntiensä tähden syntynyt sokeana, olisi hänen pitänyt tehdä syntiä ennen syntymäänsä. Sillä olisihan hullua ajatella sokeana syntymisen johtuvan niistä synneistä, joita hän vasta alkavassa ruumistuksessa tulisi tekemään. Silloinhan seuraus ilmenisi, ennenkuin sitä aiheuttavaa siementäkään on kylvetty. On vielä myönnettävä, että sokeus voisi johtua myös vanhempien synnistä. Mutta sittenkin on huomattava opetuslasten kysyvän myös sokean omia syntejä. Ja että ihminen voisi syntyä sokeana omien tekemiensä syntien tähden, olisi hänen pitänyt olla ennen syntymäänsä olemassa ja syntiä tekemässä.

Että opetuslapset ollenkaan menevät opettajaltansa noin kysymään, se jo sellaisenaan edellyttää jälleensyntyemisopin olleen opetuslapsille niin tunnetun tosiasian, että he ilman muita selvittelyjä voivat tehdä kysymyksen, joka edellyttää jälleensyntyneen ihmisen olleen ennenkin maan päällä syntiä tekemässä. Samalla siihen sisältyy oppi karmasta, syyn- ja seurauksen laista, joka mitaa jokaiselle tarkalleen tekojensa mukaan.

Mutta, niinkuin sanottu, ruumiillista jälleensyntymää edellyttää vain opetuslasten kysymys. Jeesus ei tässä yhteydessä tunnu kiinnittävän huomiota ruumiin asioihin. Ja niinpä tässä varmaan on kyseessä myös

Henkinen sokeanasyntymä.

Ja kuinka ihminen voisi henkisesti sokeana syntyä?

Erittäin valaiseva tässä kohdassa on Paavalin syntyminen Sauluksesta. Damaskon tiellä hänelle äkkiä selvisi henkisen kii-

vailunsa alemmanlaatuisuus. Ja hän näki hengessään näyn, joka siirsi eli synnytti hänet aivan uuteen henkiseen tilaan. Mutta samalla hän tuli äkkiä sokeaksi, oli sokeana kolme päivää, kunnes henkisen opettajan tavattuaan suemukset putosivat hänen silmistään.

Saulus syntyi henkisen heräämyksen kautta Paavaliksi, henkisesti korkeampaan tilaan. Eikä hän ole ainoa sokeana syntynyt. Henkinen sokeana syntyminen on siinä, että ihmisessä, joko hitaan kehityksen tai voimakkaan ponnistelun kautta, niinkuin Sauluksessa, herää siihenasti uinuneita sisäisiä voimia, jotka nostavat hänet tavallaan toiseen maailmaan, henkiseen maailmaan, jota hän ei kohta kykene käsittämään, ymmärtämään. Sokeus on järjensilmässä, siinä, että on jossain määrin uudesti syntynyt, mutta järjen silmät eivät vielä ole henkisesti avautuneet, eivät osaa järjellisesti nähdä uudessa maailmassa, siinä tilassa mihin on syntynyt.

Tietysti tämä sokeana syntyminen voisi olla vielä salatieteellisempää laatua: eetterisen, astraalisen, mentaalisen selvänäköisyyden puutetta. Mutta siitä sokeudesta ja silmien avaamisesta emme puhu, koska tämän kirjottajakin on vielä siinä asteessa sokeana syntynyt, koska hänkään ei ole vielä siinä suhteessa Siloan lammikolta palannut.

Ja mitä nyt merkitsee opetuslasten kysymys: „Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hän syntyi sokeana?“

Ennenkuin etenemme, lisättäköön vielä, että tuollaisina sokeana syntyneinä voidaan meidän päivinäme pitää niitä hartaita uskonnollisia ihmisiä, jotka eivät osaa antaa järjelle osaa ja tehtävää henkisissä asioissa. He eivät älyllään vielä toistaiseksi mitään näe, ja monet aivan tahallaan – niin ainakin näyttää – painavat silmänsä umpeen; ne eivät mitään näe, eivätkä tahdokaan nähdä, vaan elävät yksinomaan tunteen ja uskon hartaudessa. Niinpä kerran, joutuessani keskusteluun erään perin palavasti antautuvan evankelisen uskojan kanssa, joka myötänään toisti samaa: „synnit anteeks’, synnit anteeks’ Kristuksen sovintoveressä“ kun silloin aivankuin huolestuneena kysyin itseltäni: miksi ei tuollainen, noin tosissaan uskonnollinen ihminen, ollenkaan voi järjellisesti käsitellä henkisiä asioita, miksi hän ei ollenkaan voi,

sulattaa teosofista elämänymmärrystä, sain opettajaltani vastauksen: hänen älynsä silmät eivät ole vielä avautuneet.

Mutta totuudenetsijän, opetuslapsiksi pyrkijän, täytyy oppia älyllään näkemään, ymmärryksellään ymmärtämään. Hänen täytyy opettajansa: „vanhempansa“ avulla saada myös näkönsä. Ja kun älylliseen näkemykseen syntyneet opetuslapset työssään tapaavat sellaisen henkisesti syntyneen, hartaasti uskonnollisen ihmisen, joka ei ollenkaan kykene järjelliseen asioiden näkemykseen, on luonnollista, että he kysyvät, mikä on synnä tuollaiseen älylliseen sokeuteen. Onko hän itse tehnyt jonkun synnin, erehdyksen, vai ovatko hänen vanhempansa, henkiset opettajansa, sellaisen tehneet.

Nyt Jeesuksen vastaus: „ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen oli tultava ilmi hänessä“, tulee myöskin selväksi ja tajuttavaksi. Ei siinä mitään syntiä, mitään erehdyistä tarvitse olla, vaikkakaan ei ihminen henkiseen elämään synnyttyään sitä kohta järjellisesti käsitä. Päinvastoin ihmisen sisäinen, jumalallinen rakenne onkin sellainen, että siinä ensin herää hartaus, palava antaumus, uskonnollinen kiivaus, tunteen ja luottamuksen, uskon elämä. Kyllä hänelle sitten aikanaan järjensilmätkin avautuvat. Juuri näin kehittymällä hänessä tulee Jumalan teot ilmi. Tekojen kautta ihmisessä Jumala kehittyä, tulee salasta ilmi.

Sitten Jeesus „sytki maahan ja teki sylestä tahtaan ja siveli tahtaan hänen silmilleen“.

Miksi Jeesus noin tahraista voidetta sokean silmille antaa?

Ymmärrämme tämän muistaessamme Jeesuksen edustavan, niinkuin hän itse sanoo, myös ihmisen poikaa, ihmisen kuolematonta minuutta. Herättyään tajuisuuteen kuolemattomassa minuudessaan, huomaa hän kaiken maallisen kiintymyksen tavallaan tahraavan itseään. Mutta samalla ruumiillinen elämä on se mikä puhdistaa: siinä esiintyvät vaikeudet ja pulmakohdat ne pakottavat häntä ajattelemaan, ne aivankuin hierovat auki hänen järkitajuntaansa.

Tahraiseen maiseen elämään kahlehdittuna täytyy hänen mennä Siloan lammikolle, lähetys-lammikolle peseytymään. Hänen täytyy korkeamman minänsä lähettämänä mennä työhön maailmassa. Se työ monine vaikeuksineen avaa hänen sokeat silmänsä.

Henkiseen työhön Paavalikin tuli lähetetyksi. Työssä hänen sokeutensa löysi. Työhön lähetettäväksi ja työtä varten hänenkin silmänsä avautuivat näkeviksi.

Samoin Jeesus opetuslapsilleen antamassaan selityksessä sokeana syntyneestä jatkaa: „Niin kauan kuin on päivä, tulee meidän tehdä sen tekoja, joka minut lähetti; tulee yö, jolloin ei kukaan voi tehdä työtä. Niin kauan kuin olen maailmassa, olen maailman valo“.

Tässä voisimme tehdä kääntein ja palata taas

Ruumilliseen jälleensyntymään.

Päivällä selvästikin tarkotetaan yhtä maista elämää. Niin kauan kuin ruumiissa olemme, tulee meidän tehdä lähettäjämme tekoja. Mainen elämä on tekojen aika, kokemuksien aika, Kun kuolema tulee, on se tavallaan kuin ovi yöhön, yöhön siinä merkityksessä ettei silloin voida täyttää maisia tehtäviä, ei hankkia niitä kokemuksia joita mainen elämä tarjoo.

Kuoleman tuonpuoleinen aika menee paremmin kokemuksien puhdistamisessa ja järjestämisessä. Sentähden on pyrittävä olemaan maailman valona niin kauan kuin maailmassa ollaan. Työ valon hyväksi avaa silmät yhä suuremmalle valolle. — Silloin mainen elämä sellaisenaan on Siloan lammikko. Mainen ruumis kokonaisuudessaan on syljestä ja maasta tehty tahtaa. Kun ihminen toimii lähettjänsä lähettiläänä maisen elämänsä Siloan lammikolla, mainen ruumis tahtaana hänen henkisillä silmillään, silloin voidaan ihmisestä maaelämänsä yhteydessä ja päättyessä sanoa: „Niin hän meni ja peseytyi ja tuli sieltä näkevänä“.

Koko mainen elämä oli peseytymistä Siloan lammikolla. Siellä saadut kokemukset avasivat hänen silmiänsä.

Niin teki. Mutta totuudenetsijälle oli sillä toinenkin merkitys, niinkuin jo olemme puhuneet. Hän tuli maailmaan, etsi ja taisteli, huomasi sokeutensa, löysi opettajansa, sisäisen valonsa, sai henkisen näkönsä, löysi silloisessa ruumistuksessa varsinaisen elämäntehtävänsä, joka oli vain alkua niihin pitkiin keskusteluihin, kamppailuihin ja ponnistuksiin, joita edelleen evankelista kuvailee. Sillä pitkälti ja monipuolisesti

Näkönsä saanutta kuulustellaan ja tutkitaan.

Näkönsä saanut esiintyy tässäkin kohta vaikuttavana lähettiläänä. Sitä hän on ja vaikuttaa koko muuttuneella olemuksellaan. Ensimmäiseksi hän joutuu olemaan

Lähettiläänä naapurien luona.

Tietysti. Sillä: alkaen Jerusalemissa aina maailman ääriin.

8. Silloin naapurit ja ne, jotka ennen olivat nähneet hänet kerjäläisenä, sanoivat: „Eikö tämä ole se, joka istui ja kerjäsi?“

9. Toiset sanoivat: „Hän se on“, toiset sanoivat: „Ei ole, vaan hän on sen näköinen“. Hän itse sanoi: „Minä se olen“.

10. Niin he sanoivat hänelle: „Miten sinun silmäsi ovat auenneet?“

11. Hän vastasi: „Se mies, jota kutsutaan Jeesukseksi, teki tahtaan ja voiteli silmäni ja sanoi minulle: 'Mene ja peseydy Siloan lammikossa'; niin minä menin ja peseydyin ja sain näköni“.

Niinkuin Paavali näkönsä saatuaan, samoin tämäkin esiintyy kohta uuden tilansa lähettiläänä ympäristössään. Ennen hän oli tunnettu sokeana kerjäläisenä. Ja mitä hän kerjäsi? Hän kerjäsi henkisessä saamattomuudessaan. Puhuvathan jotkut nykyäänkin esim. armon kerjäämisestä. He sanovat: „Ihmisen pitää tulla armon kerjäläiseksi“.

Mutta armon löydettyään, jos nyt niin sanoisimme, ja saatuaan silmänsä auki näkemään asioita henkiseltä puolelta, ei hän enää ole vain kerjäläinen, vaan myös sen henkisen maailman rikkauksien jakaja, johon hän avautuneilla silmillään on tien löytänyt. Hän on henkisen maailman lähettiläs jo sen kautta, että hän koko muuttuneella olemuksellaan saa ihmiset herätetyiksi edes keskustelemaan. Niinpä toiset sanovat: „Hän se on“, toiset taas: „Ei ole, vaan hän on sen näköinen“. Itse hän kuitenkin sanoo: „Minä se olen“. Ja kun hän kysyjille selittää kuka ja kuinka hän parannettiin, ja kun he tahtoisivat tietää missä parantaja on, vastaa hän: „En tiedä“.

Tällainen keskustelu voi tietysti sattua näkönsä saaneen ja hänen naapurinsa välillä. Mutta samalla se tapahtuu myös hänen omien sielullisten voimiensa välillä. Hän alkaa nähdä elämän ja naapurinsa aivan toisella tavalla, toisessa valossa. Tietysti ne ovat

11 Johanneksen ev. teos. valossa.

kaikki samoja ihmisiä, samoja olentoja, mutta ne ovat todelliselta arvoltaan ja olemukseltaan niin muuttuneet, että ne ovat vain entisensä näköisiä. — Raja-aidat naapurien ja hänen itsensä väliltä ovat aivankuin hävinneet. Hän liittyy sisässään heihin niin lähelle, että hän tuntee heidän harrastuksensa ja huolensa aivan kuin ne olisivat hänen omia harrastuksiaan ja huoliaan. — Hänessä on herännyt merkillinen osanotto, veljeys ja myötätunto heitä kohtaan. Hän tulee ja sulautuu osanotossaan ja myötätunnossaan aivankuin yhdeksi heidän kanssaan. Nähdessään heidän ilonsa, surunsa ja huolensa, on hän niissä niin mukana, että hän sanoo: minä se olen, minä se olen joka tuossa iloitsen, tuossa taas kärsin ja huolehdin.

Ja mikä hänessä sai sen merkillisen muutoksen aikaan? Se että hän totteli korkeinta sisäistä ääntään, totuudennäkemystään ja aavistuskykyään. Sen äänen, tuon sisäisimmän äänen, opastamana hän nousi passiivisesta ruikuttajasta positiiviseksi toimijaksi. Siinä työssä hän peseytyi, hän puhdistautui aistillisen elämän itsekkäistä huolista ja siteistä. Ja kun se ihme tapahtui, seurasi toinen yhtä merkillinen: naapurit alkoivat näyttää hänen näköisiltään, ne olivat hän itse, hän huolehti niistä, hän rakasti niitä.

Ja kaikki tuo muutos tapahtui salaisesti, hänessä sisäisesti. Sillä taivasten valtakunta, ylempi elämä, ei tule ihmiseen näkyvällä tavalla. Sentähden hän ei osaa kyseleville naapureilleen sanoa missä parantaja nyt on. Mutta lähdetäänpä etsimään! Ja niin he ottivat ja veivät hänet

Fariseusten luo.

13. Niin he veivät hänet, joka ennen oli ollut sokea, fariseusten luo.

14. Ja oli sapatti se päivä, jona Jeesus teki tahtaan ja avasi hänen silmänsä.

15. Niin fariseukset samoin kysyivät häneltä, miten hän oli saanut näkönsä. Ja hän sanoi heille: „Hän sively tahtaan silmileni, ja minä pesedyin ja nyt näen“.

16. Niin muutamat fariseuksista sanoivat: „Se mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sapattia“. Toiset sanoivat: „Kuinka

voi syntinen ihminen tehdä semmoisia tunnustekoja?" Ja heidän keskensä oli eripuraisuutta.

17. Niin he taas sanoivat sokealle; „Mitä sinä sanot hänestä, koskapa hän avasi silmäsi?" Ja hän sanoi: „Hän on profetta".

Vaikka seuraammekin etupäässä vain totuudenetsijän sisäistä ottelua fariseustensa kanssa, niin kuitenkin voimme katsoa asemaa sekä ulkoa että sisältäpäin. Ulkoapäin tämä suhde tulee esille siinä, että kaavoihinsa kangistuneet ja valmiihin oppeihinsa eristäytyneet malli-uskovaiset, jos niin sanoisin, asettuvat kohta kysyvälle kannalle jos heidän vaikutusalalleen esiintyy ihminen joka on saanut silmänsä auki näkemään uskontoa ja henkistä valoa muutenkin kuin virallisten oppikirjojen, muodollisten saarnojen ja kaavoilla määrättyjen menojen puitteissa.

Ja merkillistä että taas sattuu olemaan sapatti. Mistä se omissa johtuu, että Jeesus joutuu niin useasti teoillaan rikkomaan virallista sapattitunnelmaa? Ajatellessamme asiaa, emme tarvitse rajoittaa sapattia vain seitsemänteen päivään. Sapatti tietää lepoa. Ja virallistuneen, kaavoihinsa kangistuneen, muotoihinsa eristäytyneen uskonnon elämä on tavallaan yhtämittaista lepoa, sapattia. Siinä on jo kaikki tehty, kaikki valmista, kaikki saavutettu; ei muuta kun ollaan eristäytyneessä rauhassa, uskotaan Kristuksen veressä kaikki sovitetuksi, minun ja sinun tehdyt ja tekemättömät synnit maksetuksi. Kun kaikki on valmista, on ainainen sapatti – henkisissä asioissa. Ei muuta enää tarvitse kuin maailmanloppuun asti kuuluttaa tuota loppumatonta sapattirauhaa: kaikki on valmista, ei valmiiksi tehtyyn työhön ihmisten enää niitä tarvitse lisätä, eivätkä he voisikaan siinä mitään tehdä.

Sellaista on fariseusten kurja sapatti. Ja tulkoon heidän keskelleen koska tahansa: maanantaina tai lauantaina tai sunnuntaina sellainen ihminen jossa Kristus elää, jossa elää se tieto, että Kristus syntyy ihmisessä, että se elämän toiminnassa kasvaa ja voimistuu, silloin hän on aina sapatin-rikkoja. Silloin heillä on aina huulilla tuomio: „Se mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sapattia", koska hän ei mukaudu meidän isiltä perittyihin valmeihin oppeihimme, joissa ainoastaan Jumala on ihmisille tallet-

tanut ikuisen rauhan, joihin ainoastaan hän on poikansa verellä leimansa pannut.

Tämä siis oli ensimmäinen paha, sapatin rikkominen.

Toinen synti on fariseusten mukaan se, että henkisen elämän näyttämöllä on esiintynyt mies, joka ei kuulu virallisten henkisten joukkoon; on vain syntinen ihminen. Kun muodollisessa uskonossa kaikki on valmista, jossa ei muuta tarvita kuin valmistaa asiaa kuuluttaa, täytyy se tapahtua laillisessa järjestyksessä, jotta kuulutus olisi laillisesti pätevä. — Ainoastaan merkillisemmässä tilanteessa, niinkuin „hätä-kasteessa“, saa syntinen puuttua kuulutuksen julistamiseen.

Sellainen on kaavoihinsa eristäytynyt. Hänen eristäytymisessä pilatut silmänsä eivät kestä valoa. Ainoastaan hämärässä hän saattaa liikkua, kaidepuita tunnustellen, joiksi hän on pannut muutamia laillisesti vahvistettuja uskonkappaleita.

Ja sitten totuudenetsijän fariseus sisästäpäin? Se on tietysti sukulainen, liekö hyvinkin läheinen, edelliselle.

Totuudenetsijä oli löytänyt sisäisen valon. Hän oli nähnyt naapurinsa aivan uudella tavalla; ne lähenivät häntä, ne olivat häntä itseä. Mutta se joka häntä opasti valon tielle, parantumisen lähteelle, se oli häipynyt; mihin lie joutunut. Ja kun hän ei osaa naapureilleen parantajaansa osottaa, pidättävät he häntä aivankuin panttivankina. He aivankuin sanovat: sinä olet tavannut merkillisen olennon, jolta sait suuren avun. Sinun piti tietämän, että mekin olisimme tahtoneet tavata häntä; ties mitä hyvää hänellä olisi ollut meillekin annettavana. Mutta sinä et meistä välittänyt; sinä päästit hänet menemään. Nyt sinä et pääse meistä. Sinä olet ollut hänen lähellään, tullut osalliseksi hänen suuresta voimastaan, ja koska sinä et nyt tiedä missä tuo ihmeellinen parantaja on, täytyy sinun itsesi jäädä luoksemme. Sillä kai sinä, joka olet tullut osalliseksi hänestä, voit olla meille joksikin hyväksi. Sinä ainakin tunnet hänet, jos hän vielä sattuisi tästä ohi kulkemaan, ja voit näyttää hänet meille.

Ja he veivät hänet fariseusten luo.

Tämä naapurien kuulusteltavaksi joutuminen ja fariseusten luo saattaminen tapahtuu tietysti totuudenetsijän omassa sielussa.

Hän on löytänyt valon, ja hän näkee ja tietää, etteivät naapurit ollenkaan ymmärrä tuota sisäistä valoa, auttajaa. Kaikkiallinen parantaja, valon antaja, on heidän jokaisen sisässään. Mutta he eivät tiedä sitä, he eivät käsitä sitä. Sentähden minun, joka tiedän tämän, joka tunnen tämän, pitäisi opastaa heitä tuon sisäisen parantajan luo.

Juuri tämä tunne, tämä tieto, ajaa hänet fariseusten luo. Fariseus nousee hänen omassa sielussaan vastakynttä pitämään. Pitäisikö minun ryhtyä rikkomaan maailman rauhaa, sapattia? Eikö Jumalan suunnitelma toteudu maailmassa itsessään? Eikö hän ole pojassaan tehnyt kaikki täydelliseksi? Minunko tässä vielä pitäisi johonkin ryhtyä? Ja mitä minä heille puhuisin? Puhuisinko tuosta näkymättömästä Jumalan salaisuudesta, joka valona loistaa minun sisässäni, jota hekin kantavat sisässään? Turha vaiva! Eivät he siitä mitään ymmärtäisi. Pimentöihinsä he kuitenkin kätkeytyisivät, luoliinsa vetäytyisivät. Valon sarastaessa he kuitenkin huutaisivat vuorille ja kukkuloille: peittäkää meitä.

Mutta hän jää vaan edelleen naapureidensa piirittämänä fariseustensa kuulusteltavaksi. Toiset heistä sanovat: „Kuinka voi syntinen ihminen tehdä semmoisia tunnustekoja? Kuinka voisin minä, syntinen, erehtyväinen ja puutteellinen ihminen, tehdä sellaisia voimatekoja, että saisin ihmisten silmät avautumaan oman jumaluutensa näkemykseen? Verukkeita! Sellaisia ihminen päästelee sielustaan aina pidättäytyessään toiminnasta korkeimmassa mahdollisuudessaan.

Ja hänen sielussaan syntyy eripuraisuutta. Yhdeltä puolen hän aavistaa mitä hänen pitäisi tehdä, ja toiselta puolen hän ei kuitenkaan tahtoisi sitä tehdä. Ja tämän eripuraisuuden vallitessa häneltä yhä tiukataan: „Mitä sinä sanot hänestä, koskapa hän avasi silmäsi?“ Aivan niin: Ole niin syntinen kuin oletkin, niin jotakin sinun täytyy osata sanoa Hänestä, tuosta sisäisestä Valosta, koskapa olet siinä näkeväksi tullut.

Ja tiukalle pantaessa hän ei voi munta kuin sanoa: „Hän on profeetta“.

Mitä tämä myöntäminen tietää? Varmaankin sitä, että vaikka hän tuntee olevansa syntinen, vaikka hänen lähetystehtävänsä on vaikea, kaikuu hänen sisässään kuitenkin toinen ääni: vaikka olet

syntinen, vaikka tehtäväsi on vaikea, täytyy sinun sittenkin olla profeetta, sinun täytyy tässäkin, tässäkin korkeammassa asiassa taas elämälläsi profetoida korkeampaa elämää, olla kuin yksinäinen lintu, joka tulollaan kesää ennustaa. Etkä sinä saa epäillä naapurisi sisäisen Jumalan mahdollisuuksia. Kunhan viet naapurisi tajuntaan pienen kipunan jumaltulesta, syttyy se siellä, tullen siksi pieneksi ennustavaksi valoksi, joka siellä valmistaa tietä suuremmalle jumal-valolle. — Älä siis enää vitkastele asettua pieneksi silmäksi naapureillesi maailman pimennossa, silmäksi, jolla he voivat etsiä näkymättömissä maailmoissa sitä suurta parantajaa, joka heissä itsessä avaa heidän silmänsä näkemään juuri sillä valolla jolla he voivat heidän tietänsä kulkea. Sinä voit sen tehdä, koska tunnet ja tiedät rakastavasi heitä.

Juutalaisten luona.

18. Mutta juutalaiset eivät uskoneet hänestä, että hän oli ollut sokea ja saanut näkönsä, ennenkuin kutsuivat sen näkönsä saaneen vanhemmat

19. ja kysyivät heiltä sanoen: „Onko tämä teidän poikanne, jonka te sanotte sokeana syntyneen? Kuinka hän sitten nyt näkee?“

Kun totuudenetsijän farisealaiset varustukset eivät kestäneet naapureiden vaatimusten edessä, vaan hänen piti myöntää täytyvänsä olla profeetta heille, silloin hänen sielussaan avautuu toiset varustukset, juutalaisten laittamat, ja hän aivankuin tahtomattaan puikahtaa sinne.

Hänen täytyykin sinne puikahtaa, jos hän profeetta tahtoo olla. Sillä hänen täytyy oppia tuntemaan ne ihmissielun salahaudat, joihin hänen arkitajuntansa voisi puikahdella valoa paetakseen. Hänen täytyy löytää tiensä niihin kaikkiin, jotta hän voisi mennä valosoihtuineen näyttämään sinne vetäytyneelle, siellä pii-leskelevälle minätajunnalle, kuinka autio ja arvoton majailupaikka se on ihmis-sielulle.

Ja kun hän valosoihtuineen sinne menee, silloin siellä pii-leskelevät juutalaiset taas nostavat metakan.

Juutalaisuushan oli tunnustamista. Sentähden he nyt aivan kuin väittävät: ei poika ole koskaan sokea ollutkaan, ei tässä kos-

kaan ole mitään sokeutta ollutkaan. Kyllä he aina ovat osanneet tunnustaa oikeata oppia, sitä kaikkein korkeinta ja autuaaksi tekevintä oppia; sen he ovat osanneet ja sen he ovat tehneet täydellisesti, vastaansanomatta.

Ja sitten kutsutaan pojan vanhemmat. — Uusi lehti. Täytyy kutsua pulmaa selvittämään ne ihmiset, niinkuin pyhien kirjojen profeetat ja sankarit, jotka ovat pidemmällä siinä samassa valossa mikä pojassa esiintyy. Sielunsa ristiriidoissa täytyy kamppailevan totuudenetsijän itseään heihin vertaillen kysyä: onko hän todella ollut sokea ja kuinka hän nyt näkee; mitä hän nyt näkee ja millä tavalla hän näkee. Hänen täytyy osata juutalaissieluille näyttää ettei pelkkä tunnustaminen mitään elämää ole, ei se mitään valoa synnytä.

Ja

20. Hänen vanhempansa vastasivat ja sanoivat: „Me tiedämme, että tämä on meidän poikamme ja että hän on sokeana syntynyt;

21. mutta kuinka hän nyt näkee, emme tiedä, eli kuka on avannut hänen silmänsä, emme. Kysykää häneltä; hänellä on ikää kyllä, hän puhukoon itse puolestansa“.

22. Tämän hänen vanhempansa sanoivat, koska pelkäsivät juutalaisia. Sillä juutalaiset olivat jo sopineet keskenään, että se, joka tunnusti hänet Kristukseksi, oli erotettava synagogasta.

23. Sen vuoksi hänen vanhempansa sanoivat: „Hänellä on ikää kyllä, kysykää häneltä“.

Vanhemmat tunnustivat pojan omakseen, ja että oli sokeana syntynyt ja nyt näkee. — Kun totuudenetsijä nyt tutkii vanhempiaan, profeettoja ja pyhiä sankareita, huomaa hän itsensä heidän pojakseen, huomaa, että niitä kokemuksia, joita hän on kokenut, ovat profeetatkin kokeneet, se sama sisäinen valo, mikä profeettoja on valaissut, valaisee häntäkin. Hän on heidän poikansa. Ja hän oli sokeana syntynyt. Hän tutki ja luki uskonnon pyhiä kirjoja, eikä niitä ymmärtänyt; tunnusti ja uskoi vaan sellaiseen. Mutta kun hän niitä nyt lukee ja tutkii, huomaa hän minikä erinomaisen suuren henkisten kokemusten valon hänen vanhempansa ovat niihin kätkenneet. Nyt hän ymmärtää, nyt hän näkee. Hän ei pääse siitä mihinkään, että hänessäkin on profetaan

poika syntynyt, että hänen täytyy, hänen täytyy viedä valoa juutalaisten pimeään koppiin.

Vanhemmat eivät mene sanomaan kuinka poika on näkönsä saanut. He vaan huomauttavat pojalla olevan ikää kyllä, joten vastatkoon itse puolestaan.

Tämä edustaa sitä totuutta, ettei henkisen avunannon tarkoituksena ole synnyttää sellaisia poikia – jotka kulkevat kainalosauvoilla. Henkinen opastus tahtoo johtaa oppilaitaan itsetuntemuksen tielle, jolla kulkien lujasti luotetaan Opetajaan, huolellisesti tarkataan Hänen vihjauksiaan, mutta ollaan valmiit itse kantamaan kaikki karmalliset seuraukset. Ellei niin olisi, tulisi oppilaasta vain kurja epäkkö, näytettävä nukke.

Vanhempien pelkoa perustellaan vielä sillä, että „juutalaiset olivat jo sopineet keskenään, että se, joka tunnustaa hänet Kristukseksi, oli erotettava synagogasta“. Siinäpä se. Ihmisen täytyy oppia käsittämään vastuunalaisuutensa. Sillä harkitulla ja lujasti päättävällä askeleella henkiseen suuntaan ovat myös ratkaisevat seurauksensa. Sentähden siinä ei riitä kainalosauvat, ei se, että vanhemmat vastaisivat pojan puolesta. Sillä heti kun hän „tunnustaa hänet Kristukseksi“, kun hän omistaa Kristus-elämän käytännölliseksi elämäkseen, ravistetaan hänestä maalliset kiintymykset, hän „luopuu kaikesta“, koska Kristus ja mammona eivät sovi yhteen.

Kaukana siis, että tuollaisessa ratkaisevassa käänteessä tarjotaisi sauvoja, päinvastoin entisetkin sauvat jätetään, koko aine maailman turvallisuus häneltä siepataan. – Hän ei enää jää vetelehtimään muodollisissa, tunnustuksellisissa synagogissa; hänen täytyy osata ne jättää, ja vetäytyä sisäiseen Kristus-pyhättöön – papiksi Melkisedekin tavalla –

Siksi täytyy pojalla olla „ikä kyllä“, vastustaakseen itse puolestaan ja teoistaan. Ellei hänellä ole siihen uskallusta ja voimia, eivät Melkisedekin papit avaa hänelle Kristus-pyhätön ovia; hänen täytyy jäädä Aaronin pappien tunnustaja-juutalaisille rakentamaan ulkoiseen synagogaan.

Uusi kuulustelu.

Kun vanhemmat eivät mene pojan puolesta vastaamaan, ja vielä nimenomaan huomauttavat pojalla olevan ikää kyllä, joutuu poika uudelleen pitkään ja perinpohjaiseen kuulusteluun.

Tämä tapahtuu elämässä, totuudenetsijän elämässä. Kun vanhemmat tunnustavat pojan omakseen; sekä näkeväksi ja täysi-ikäiseksi, on se samaa kuin sanottaisi, että näkymättömän tempelin pyhät papit, sanoisimmeko: taivastenvaltakunnan, eli niinkuin teosofisessa kirjallisuudessa sanotaan, Pyhän Valkoisen Veljeskunnan Suuret Mestarit tunnustavat pyrkijän pojakseen. Sitten hän joutuu koetukselle, uuteen kuulusteluun. Ja itse elämä on se koetus. Itse elämässä tulevat vastaan ne vaikeat kysymykset, joissa tulee näkyviin osaako koetuksella oleva pyrkijä niistä selviytyä. Itse elämä tarjoo hänelle sellaisia tilaisuuksia, joista selviytyminen kysyy rohkeutta ja neuvokkaisuutta.

Muuten tahtoisimme viitata kirjaseen: „Hänen nimessään“, kirj. C. Jinarajadasa. (Teosof. Kustannusliike, hinta 2:–) Siinä puhutaan hyvin valaisevasti tästä asiasta.

Ja nyt alkaa se pitkä ja ristitulinen koetus-kuulustelu:

24. Niin he kutsuivat toistamiseen miehen, joka oli ollut sokea, ja sanoivat hänelle: „Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme, että se mies on syntinen“.

Siinä on yksi koetus.

Ajatellaan, että pyrkijä on saanut meidän päivinäimme Teosofisesta Seurasta oppaan, joka on opastanut häntä kohti Siloan lammikkoa. Kuinka monasti hän silloin joutuu naapureiden, eristäytyneiden ja tunnustajien kuulusteltavaksi. He saattavat sanoa: kyllä te tekisitte paljo paremman työn, jos kauppaisitte Uutta Testamenttia ja Raamattua. Miksi tuollaista sekamelskaa ihmisille syötätte? Heittäkää palamaan nuo kirjat repustanne; tutkikaa Raamattua; sieltä te löydätte elävän Kristuksen.

– Mutta sitähan minä tässä olen tutkinut ja etsinyt; elävää Kristustahan minä olen etsinyt, ei kuollutta, ei sitä, josta vaan puhutaan, jota uskotaan, jota kuolemanhetkellä huudetaan, vaan oikein sitä Kristusta, jota eletään, joka elää meissä, ihmisissä; sitä olen etsinyt, sitä teosofia onkin vasta opastanut etsimään ja . . .

– Juu . . . te etsitte . . . te palvelette syntisiä ihmisiä – Blavatskya, Annie Besantia, Ervastia, ja mitä ne kaikki ovat. – Oleteko lukenut – –?

– Kyllä olen lukenut.

– Pietilää?

– Ei – „Teosofia paljastettuna“ –

– Vai niin. Suuri petkuttaja, se Blavatsky.

– Niinhän se Kristuskin oli – ylimäisten pappien ja fari-seusten mielestä – Jumalan pilkkaaja, itse Beelsebulin lähettiläs. Sellaisena ne häntä vihasivat, ne papit, ja tappoivat.

– Hm. Hänen täytyi kärsiä ja kuolla. Ainoastaan hänen viaton verensä . .

– Soo . . .

– Niin, kyllä minä näen, että te olette sellainen saivartelija, itseviisas . . . Te tulette tänne hänen kalliisti lunastettua laumaansa . . . väärää oppia . .

– Mikä on väärää oppia?

– Se, siellä teidän repussanne.

– Tahdotteko tietää mikä on väärää oppia?

– No?

– Jeesus sanoo vuorisaarnassa: Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Hän sanoo myös: Jos joku tahtoo käydä oikeutta kanssasi ja ottaa ihokkaasi, anna hänen saada viittasikin.

Mutta nyt, jos joku ei tahdo maksaa meille kymmenyksiään, lähetetään ulosottaja ryöstämään ne häneltä. Se on väärää oppia. Opetetaan ihmisiä ryöstämään. Kun yhdet edellä, niin toiset perässä. Ellemme itse koskaan ryöstäisi, häpeisivät toisetkin, eikä heillä olisi millä tekoaan puolustaa. Mutta kun me edellä, niin . .

– Se on niin vähän mitä minä olen ryöstänyt.

– ? –

– Kyllä se teosofia on sellaista. Turhaa se on. Ei sitä ihmiset täällä ymmärrä.

Se oli yksi koetus. Ei auta väsyä, ei masentua. Kyllähän meidän ihmisten itsekkäisyys on mahtava kahle. Kyllä se pitää puoliaan; tarpeen tullen se ei katso arvolleen alentavaksi pukeutua vaikka yksinkertaisuuden ja typeryyden kaapuun. – Antaa sen tehdä tehtäviään. Ellei joku yksilö, joku elähtänyt elämänymmär-

rys, jaksaa seurata kehityksen mukana, jää se typeryyden tyysijaksi, sitten kun henkisen maailman hirmumyrsky on sen tuuletanut. — Totuudenetsijän täytyy vaikeuksissaan kaivautua yhä syvemmälle, löytääkseen asialle ratkaisun. Niinpä

25. Hän vastasi: „Onko hän syntinen, sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen“.

Niin hedelmistä puu tunnetaan. Kun aloin seurata sitä tietä jota hän, jota te syntiseksi sanotte, oli neuvonut, löysin minä elävän Sanan, totuuden, joka puhui minulle; ja nyt näen. En sano teitä ihmisinä pahoiksi. Mutta te olitte antaneet johdattaa itsenne asemaan johon ette olleet valmistautuneet. Te olitte sokeina ryhtyneet sokeita taluttamaan, ja sentähden ette osanneet silmiäni avata. Mutta tuo syntinen, niinkuin te häntä sanotte, hän sen kykeni tekemään. Sentähden minä luotan häneen, minä kunnioitan häntä.

Enkä minä saa nyt tehdä omasta syntisyydestänikään keppihevosta. Olenpahan mikä olen, täytyy vaan jatkaa. Koska hänen opastuksellaan olen alkanut nähdä, niin varmaan silmäni aukenevat yhä paremmin näkemään, kunhan vaan varon jättäytymästä yksinkertaisuuden „antaa-mennä“ — virtaan, joka aina vaanii ympärillämme.

Ellei tuo koetus kompastuttanut, ilmestyy uusia :

26. Niin he sanoivat hänelle: „Mitä hän teki sinulle? Miten hän avasi silmäsi?“

Juuri tämä on sitä „antaa-mennä“-elämää. Mies on jo moneen kertaan selittänyt mitä hänelle tehtiin, kuinka hänen silmänsä avattiin, ja yhä uudelleen he sitä kysyvät. Ihminen kuulee, lukee ja miettii elämäkysymyksiä, mutta se menee korvasta sisään, toisesta ulos; käytännöllisessä elämässä jää kaikki entiselleen. — Kyllä ihmisellä on ainakin vaistomainen tietoisuus ja varmuus, että työt ja ponnistus avaisi silmiä, mutta hän aivankuin peittää itseään. Valoa hän kyllä tahtois, mutta kun pitäisi lähteä lammikolle, silloin hän aivan pelästyy: ei nyt vielä, en siihen vielä pysty, en ole valmis, on tässä vielä muita tehtäviä, velvollisuuksia. Ne kaikki toistaiseksi vielä estävät minua lähtemästä lähetyslammikolle.

Mutta ylempi ääni ei myöskään jätä pulaan vakavaa kuuntelijaa :

27. Hän vastasi heille: „Johan minä teille sanoin, ettekä huolineet kuulla. Miksi taas tahtotte sitä kuulla? Tahtotteko tekin ruveta hänen opetuslapsikseen?“

Niin, teillä on erinomainen halu tietää kuinka olen näköni saanut. Hyvä on. Jos kaipauksenne on vakava, jos todella tahtotte päästä tuon salaisuuden perille, niin ryhtykää hänen opetuslapsikseen, tuon syntisen. Olkoon sinulla huolia ja velvollisuuksia – varo tekemästä niistä itsellesi harakanpesää. Tutki tarkoin ovatko ne edes sinun tehtäviäsi, velvollisuuksiasi. Ja jos olisivatkin, niin eikö sinussa ole kuntoa järjestämään asioitasi niin, että sinulla on aikaa ja tilaisuutta suurempiin velvollisuuksiin, totuuden ja ihanteesi puolesta toimimaan? Katso, sillä tavalla sinä opit tekemään eron velvollisuuksien välillä. Sinä opit huomamaan mikä sinua vetää maahanpäin, ja sinä opit olemaan takerutumatta kaikkiin pikkuhuoliin, sellaisiin tehtäviin, joiden ympärillä kaikki pyörii, joissa nyt jo tungos vallitsee. Ota itsellesi sellainen tehtävä missä ei ole tungosta. Olkoon se tehtävä vaikea; yritä vaan, älä jätä. Tie tulee helpommaksi perässä tulevien kulkea.

Pääsetkö tämän kuulustelun, tämän koetuksen yli? Vai py-sähdytkö? Liittynekö näihin:

28. Niin he herjasivat häntä ja sanoivat: „Sinä olet hänen opetuslapsensa, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia.

29. Me tiedämme Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tuo on, sitä emme tiedä“.

Jo taisi takertua siihen loukkuun muutamia totuudenetsijöitä. Vai mitä lienevät etsineet. He tahtovat olla Mooseksen opetuslapsia. He palvelevat kouraantuntuvia „tosiasioita“.

Ja ihmeen rohkeasti he väittävät *tietävänsä* Jumalan puhuneen Moosekselle. Ja kuitenkin meillä ei ole siitä mitään tietoa. Ovatko vain kirjasta sellaista lukeneet. Heidän tietonsa on ulkoista läksytietoa, jota eivät ole itse varmentaneet. He eivät ole vielä toistaiseksi saavuttaneet sitä sisäistä Mooses-tilaa, jolloin sisästäpäin olisi heille sanottu esim.: „Älä tapa“, älä tahri käsiäsi minkään elävän olennon verellä. Sillä sellaistaakin saattaa Jumala ihmiselle puhua. Ja sen täytyy puhua, ennenkuin ihminen voi astua sisäiseen pyhättöön, taivasten valtakuntaan. Sillä sinne ei päästetä tahrituissa vaatteissa.

Nämä kuulustelijat ja epäilijät esiintyvät tietysti jokaisen to-
tuudenetsijän omassa povessa; sellaisen, joka ei tyydy istumaan
siinä houkan taivaassa, jonne juutalaiset ja fariseukset lupaavat
viedä vaikka kuinka saastaisen, kuinka vereen ryvöttyneen, kun-
han vain tunnustaa ja uskoo. Ainoastaan sillä ehdolla he lupaa-
vat hänelle taivasten ovien avautumisen, jossa saa iankaikkisesti
istua kultakruunu päässä.

Sellaista ne puhuvat. Ei näkönsä saatuaankaan niistä pääse
rauhaan. Ne häiritsevät sittenkin sisäisen, salatun elämän oival-
tamista. Se on sittenkin niin perusteetonta, epämääräistä – aivan
toista kuin tuo yksinkertainen ja kouraantuntuvalla pohjalla le-
päävä tunnustajain oppi – ettei siitä tiedä mistä se tulee ja mi-
hin se menee, mihin se perustuu.

Aivan niin. Niinhän jo Nikodeemukselle sanottiin: „Tuuli
puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tie-
dä, mistä se tulee ja mihin se menee; niin on jokaisen, joka on
syntynyt Hengestä“.

30. Mies vastasi ja sanoi heille: „Sehän tässä on ihmeel-
listä, että te ette tiedä, mistä hän on, ja kuitenkin hän on avan-
nut silmäni.

31. Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka on
jumalaapelkääväinen ja tekee hänen tahtonsa, sitä hän kuulee.

32. Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut
sokeana syntyneen silmät.

33. Jos tämä ei olisi Jumalasta, ei hän voisi tehdä mitään“.

Siihen se luku- ja tunnustieto loppui. Se ei tiedä Jumalasta
muuta kuin mitä joka kirja sanoo, mitä toinen ihminen sanoo.
No hyvähän sekin on, aikanaan. Mutta muistakaamme mitä apos-
toli sanoo: „Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas
sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen ensimmäisiä al-
keita; ja olette tulleet sellaisiksi, jotka tarvitsevat maitoa eivätkä
vahvaa ruokaa“. Hebr. 5:12.

Mutta ken rohkenee syödä vahvaa ruokaa, mennä peseyty-
mään työn lähetys-lammikolle, hän tietää siinä näkönsä saaneensa.
Ja sanokoot silloin häväsijät, pilkkaajat ja vetelykset mitä tahansa,
sekä ulkona että hänen sisällään, hän seuraa parantajaansa. Hän
tietää, „ettei Jumala kuule syntisiä“. Se ratkaiskoon asian: hän

luottamuksella jatkaa matkaansa – vaikka yksin, vaikka toverit luopuisivatkin, jääden märehcimään yksi sitä, toinen tätä. Minkäpä sille voi.

Sillä niinhän se on: vain mikäli ihminen tekee Jumalan tahdon, tulee hän Jumalan tuntemaan. Ei maailman alusta, ei niin kauan kuin hän on sidottu alempaan maailmaan, hänellä ole tietoa mitenkä sokeana syntynyt voi saada näkönsä.

Tämän kuultuaan

34. He vastasivat ja sanoivat hänelle: „Sinä olet kokonasi synneissä syntynyt, ja sinä tahdot opettaa meitä!“ Ja he ajoivat hänet ulos.

Ensiksikin: monet totuudenetsijät jäävät tähän; eivät pääse tuon kuulustelun, tuon elävän koetuksen yli. Omasta sielustaan he tottelemattomuudellaan ajavat tuon puhuvan profeetan ulos. Siihen jäivät. Rauha heille – kunnes heissä taas pääsee voitolle totuuden- näkemyksen ikävä.

Muttä toiseksi: Synti ja häpeä, tehty karma, ajaa totuudenetsijän, ajaa joskus jokaisen ihmisen ulos, ulos maailmaan, työhön ja ponnistuksiin kärsivien ja tietämättömien puolesta. Sillä sitä kärsimystä hänkin on ollut edellisissä ruumistuksissaan kylvämässä, rikkomuksillaan ja leväperäisyydellään lisäämässä. – Ulos hänet ajettiin, ja – sinne hän meni.

Kohtaus ulkona.

Koetus oli kestitty. Ulos oli menty.

35. Ja Jeesus sai kuulla heidän ajaneen hänet ulos; ja hänet tavatessaan hän sanoi hänelle: „Uskotko sinä Jumalan Poikaan?“

36. Hän vastasi ja sanoi: „Herra kuka hän sitten on, että uskoisin häneen?“

37. Jeesus sanoi hänelle: „Sinä olet nähnyt hänet, ja joka puhuu sinun kanssasi, hän se on“.

38. Niin hän sanoi: „Herra, minä uskon“; ja hän kumarsi häntä.

Pitkien kokemusten, keakustelujen ja kuulustelujen jälkeen mies taas kohtaa parantajansa. Ja mitä se oli? Se oli sitä, että kun ihminen henkisen maailman avulla osasi saada älyllisen nä-

kemyksen henkisissä asioissa, sai hän ryhtyä sitä tietoa elämässä käyttämään. Elämä pani hänet tavallaan kuin koetukselle, osaako hän saavuttamaansa tietoa käyttää: käyttääkö hän sitä itsekkäisiin pyyteisiin vaiko ihmiskunnan palvelemiseen. Edellisessä tapauksessa hänen henkinen minuutensa surkastuu, jälkimäisessä kasvaa ja kukoistaa. Ja kun hän on näyttäytynyt luotettavaksi, kohtaa hän taas sisäisen Mestarinsa jossakin tärkeässä askeleessa. Siinä toteutuu se kun sanotaan: „Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi“.

Häneltä kysytään: „Uskotko sinä Jumalan Poikaan?“ Tämä kysymys ei ole suinkaan tuollainen lyhyt kysymys, johon saattaisi siinä tuokiossa vastata. Se kysymys tulee pitkien kysymysten ja vaikeuksien muodossa. Juuri niissä kysytään: Kestätkö, pysytkö lujana niissä vaikeuksissa, joihin etsimäsi totuus sinut elämässä ajaa? Uskotko Jumalan Poikaan, siihen, joka puhuu kanssasi, sinun sisässäsi? Luotatko siihen niin, että aina seuraat sen ääntä? Jos niin teet, opastaa se sinut taas elämään sisälle, yhä syvempään elämän ymmärtämiseen ja näkemiseen. Sinä et saa luottaa, et turvata etkä rakentaa millekään vieraalle, millekään muulle pohjalle, kuin tuolle sisäiselle jumal-poikuutesi järkkymättömälle perustukselle.

Ja niin tehdessäsi sinä opit näkemään Jumalan pojan kaikissa ihmisissä. Kaikissa niissä puhuu sinulle Jumalan poika. Oikoot ne millaisia tahansa, et sinä saa epäilyksilläsi estää heissä Jumalan pojan esiintymistä. Päinvastoin sinun täytyy auttaa heissä sen esille tulemistä.

Ja mies vastaa: „Minä uskon“. Ja millä hän vastaa? Sillä, että kaikki hänen työnsä ja puuhansa kohdistuu tuohon yhteen asiaan: Jumalan pojan kehittämiseen ihmiskunnassa. Ihmiskunta pitää päästä tietoon sisäisestä Jumalastaan. Tämän asian edessä hän kumartaa: hän alistuu ja mukaantuu tuon päämäärän vaatimaan työhön.

39. Ja Jeesus sanoi: „Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, jotta ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi“.

Ehkä vielä sivumennen huomautamme tämänkin lausunnon

johdosta, ettei sokean parantuminen ollut vain ruumiillisissa sli-
missä. Sillä kun Jeesus tässä sanoo tekevänsä näkevät sokeiksi,
niin ei suinkaan hän ihmisten ruumiillisia silmä rupea sokaise-
maan.

Tuo kaksinainen vaikutus, sokeiden näkeviksi ja näkevien
sokeiksi tekeminen tapahtuu tietenkin henkisesti. Kun Jeesus tekee
näkevät sokeiksi, tapahtuu se juuri niinkuin se oli tapahtunut
tuolle sokeana syntyneelle. Kun ihmisessä oli syntynyt siihen-
astista korkeampi sisäinen tila, ei entinen maailma häntä enää vie-
hättänyt, hän ei siinä enää nähnyt mitään tavoittelemisen arvoista.
Siinä hän oli tullut sokeaksi.

Juuri siten Jeesus, ihmisessä heräävä ylempi elämä, tekee hä-
net sokeaksi. Ja juuri se on sen ihmisen yksi tehtävä, johon ih-
misen poika tulee. Hänen täytyy tulla tällaiseksi tuomioksi maail-
maan, siksi tuomioksi, että hän auttaa ihmisiä irti aistimuselämän
kahleista. Hän auttaa ihmisiä tuomitsemaan siihenastiset kiinty-
myksensä arvottomiksi, ja etsimään uusia toiminnan vaikuttimia.
Ja juuri tästä alkaa se näkeväksi tekeminen. Heissä täytyy herätä
ylempi näkökyky, jotta he osaisivat etsiä ja löytää korkeampia
toiminnan vaikuttimia.

Ja tuo sokeutuminen ja näkeytyminen on yhä jatkuvaa; sii-
hen sisältyy koko ihmiskunnan kehitys. Sen täytyy päivä päivältä
tulla sokeaksi silloisille arvoille, ja samalla näkeväksi yhä kor-
keammille arvoille. Se nostaa ihmiskuntaa ylöspäin.

40. Ja muutamat fariseukset, jotka olivat siinä hänen kans-
saan, kuulivat tämän ja sanoivat hänelle: „Olemmeko mekin so-
keat?“

41. Jeesus sanoi heille: „Jos olisitte sokeat, niin teillä ei
olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sentähden syn-
tinne jää olemaan“.

Ainaiset fariseukset; niiden pitää aina olla mukana. Tietysti,
koska totuudenetsijä kantaa niitä omassa povessaan.

Eiväthän fariseuksetkaan tässä tarkottane ruumiillista sokeut-
ta? Eivätpä tietenkään. Ihmisessä on sisäinen taipumus valmiu-
teen; hänen henkisyytensä on enempi olettamista. Hän päästelee
yliolkaisia lauseita: No, kyllä minä olen lukenut, kyllä minä tie-
dän. Kai hän on lukenut, kai hän tietää, mutta se on, jos

sitä on, korutavaraa; hän ei tee totta tiedostaan. Luulotellen valmiutta, olien toimeettomana, ei hän tule tuntemaan tietonsa rajoituksia, sokeuttaan. Jos hän sensijaan todella pyrki tietoon, tulisi hän pian huomaaman tietämättömyytensä, sokeutensa.

Ja ettei ihminen käytä ylöspäisessä pyrkimyksessään täysin määrin tietojaan, se on synti, erehdys. Sanoessaan itselleen: „Minä näen“, vaikkei totisesti näekään, on koko sellainen tilanne synti. Ja se synti jää hänelle olemaan, kunnes hän jättää sellaiset luulotellut.

Jos vielä ajattelemme synnillä karmaa, joka ihmistä sitoo jälleensyntymiin, jää sekin olemaan. Sillä eiväthän karmalliset velat toimeettomalla luulotellulla tule maksetuiksi.

Siis tyynesti, päättävästi, tietoisesti harkitusti, astuu totuudenetsijä yhä eteenpäin, käyttäen korkeimman aavistamansa ihanteen palveluksessa täysin määrin omaamaansa tietoa.

---

10 LUKU.

Paimen.

Tämä luku näyttää olevan kuin jatkoa edelliseen, kuin samaan kehitysjoukkoon kuuluvaa. Edellisen luvun lopussa Jeesus jo alkoi puhua fariseuksille, ja tässä sitä jatketaan. Ja jos ruumiillista jälleensyntymää pitäisimme silmällä, niinkuin olemme tehneet, niin tekisi mieli sanoa, että tämä kuuluu samaan ruumistukseen sisältyvään elämäntyöhön, joka alkoi edellisen luvun alussa.

Tässä puhutaan lammastarhasta, sen ovesta, paimenesta, oikeasta ja väärästä, lampaista; ja sitten luonnollisesti herää keskustelua ja eripuraisuutta.

Katsokaamme nyt ensin mikä on

Lammastarha ja sen ovi.

7. Niin Jeesus vielä sanoi heille: „Totisesti, totisesti minä inä sanon teille: minä olen lammasten ovi“.

1. „Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, hän on varas ja rosvo.

8. Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja rosvoja; mutta lampaat eivät ole kuulleet heitä“.

Mikä nyt olisi se lammastarha, johon Jeesus sanoo olevansa ovi? Olisiko se joku paikka, temppele ja uskonto, vaiko kuolemanjälkeinen taivas? Ainakaan evankelis-luterilaisen kirkko-opin perusteella ei se näyttäisi voivan olla lopultakaan muu kuin kuoleman-, tai maailmanlopun jälkeinen taivas, johon Jeesus sijaissovittajana omansa kokoisi.

Kuitenkaan – jos olemme edes vähänkään jaksaneet omaksua teosofista elämäkäsitystä – emme sellaiseen määritelmään voine tyytyä.

Tämä lammastarha ei ole mikään ulkokohtainen paikka ollenkaan. Se on sielutila. Se kuvaa sellaista sisäisen kehityksen tilaa, jolloin ihminen on saavuttanut sydämessään sellaisen säilin, myötätunnon ja armahtavaisuuden, että siellä, niinkuin lammastarhassa, tarjoutuu suojaa niille, jotka sitä tarvitsevat. Lammastarha on siis rakkauden avarruttama sydämen tila ihmisessä.

Tällaiseen lammastarhaan sanoo Jeesus olevansa lammasten ovi. Se on ovi, koska ihmisen pojaksi tuleminen vasta avaa lampaille oven lammastarhaan.

Ja sitten: „Joka ei käy ovesta lammastarhaan, vaan nousee siihen muualta, hän on varas ja rosvo“.

Tähän lammastarhaan voidaan siis nousta muualtakin kuin ovesta, kuin Jeesus-tilan kautta.

Tämä määritelmä luo vielä lisävaloa lammastarha-tilaan. Se olisi nähtävästi myös n. s. psyykinen maailma, psyykkisten kykyjen omistaminen ja käyttäminen. Siihen sanotaan voitavan tulla tavallaan kahdelta taholta, alhaaltapäin ja ylhäältäpäin. Teosofiassa puhutaankin kahdesta koulusta. Edelliset koettavat nousta alhaaltapäin, koettavat herättää salaisia voimiaan pitkillä paastoilla ja muilla julmilla keinoilla. Pyrkimysten kannustimena lienee silloin etupäässä vain merkillisten kykyjen saavuttaminen, tietoisuuden kohottaminen psyykkisten voimien valta-asemaan ja sieltäkin heikompien johtaminen ja hallitseminen. Se on oikeastaan sie-

lullisten voimien väärinkäyttöä, mustaa velhoutta. Sellaiseen joh-
taa jo esim. hypnoottisen vallan tavoittelu ja käyttäminen. Se joh-
taa selvään henkiseen varkauteen ja rosvouteen.

Oikea ovi lammastarhaan on Jeesus-tila. Täytyy vaan puh-
distaa sieluaan totuuden ja rakkauden voimia käyttämällä. Se on
luonnollista kehitystä, ovesta menemistä. Ei ollenkaan mitään tun-
keutumista. Ovi aukenee ajallaan. Niin sanotaan esim. kirjassa
„Mestarin jalkojen juuressa:“

Älköön sinulla olko pienintäkään halua psyykkisten voimien
omistamiseen; ne tulevat silloin kuin Mestari katsoo sinulle par-
haaksi ne saada. Jos niitä herätetään liian aikaiseen, tuovat ne
usein mukanaan paljon surua... Ja päälle päätteeksi, se aika ja
vaiva, minkä niiden saavuttaminen vaatii, olisi voitu viettää työssä
toisten hyväksi.

Ja sitten: „Kaikki, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat var-
kaita ja rosvoja“.

Siis rosvoja ovat sekä ne, jotka tulevat muualta kuin ovesta,
että ne, jotka tulevat „ennen minua“.

Jos tätäkin määritelmää katsottaisi vain kirjaimellisesti, tai
kirkollisen sijaissovitusopin kannalta, jäisi se aivan käsittämättö-
mäksi. Sillä kutka kaikki ne olisivat jotka olisivat tulleet ennen
historiallista Jeesusta ja olisivat pelkkiä varkaita ja rosvoja? Ihan-
ko kaikki ihmiset? Vaiko vain kaikki entiset opettajat? — Soi-
sinpa sijaissovitusopin ammattiopettajain tähän vastaavan.

En luulisi sijaissovitusopin voivan antaa tähän mitenkään
ratkaisevaa vastausta. Sillä eiväthän ne kaikki ennen historiallista
Jeesusta eläneet ihmiset ja opettajatkaan pelkkiä varkaita ja ros-
voja olleet. Todistaahan Raamattu niissä olleen niinkin pyhiä
miehiä kuin Eenok ja Elias. Ja monia profeettoja siellä puhutel-
laan suorastaan „Jumalan miehiksi“.

Siis täytyy olla jotain muuta kyseessä. Jeesus sanoo vielä:

9. Minä olen ovi; jos joku minun kauttani käy sisään, niin in
hän pelastuu, ja hän on käyvä sisään ja on käyvä ulos ja löy-
tävä laidunta.

Pitäen mielessämme, että lammastarha oli rakkaudessa suo-
jaava sydän, tai myös psyykkinen maailma, ja että ihmisessä he-
rännyt ihmisen poika, sanoisimmeko: taito uhrautua, on siihen

ovi, silloin ei ihminen voi tulla psyykkiseen maailmaan korkeam-
massa, jumalallisessa järjestyksessä ennenkuin hänessä ensin on
herännyt taito uhrautua. Jos hän sinne tunkeutuu väkivaltaisella
tavalla, itsekkäässä mielessä, itsekidutuksilla ja muilla, silloin hän
on tullut ennenajojaan, ennen minua.

Ja

10. Varas ei tule muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja ja
tuhoamaan. Minä olen tullut, jotta heillä olisi elämä ja olisi yltäkyllin.

Onhan itsestään selvää, että kun itsekäs ihminen saa suu-
rempia kykyjä käytettäväkseen, silloin hän tulee suuremmaksi tu-
hoksi ihmiskunnalle. Puhutaanhan mustista tietäjistä, velhoista,
jotka lietsovat ihmisten intohimoja, tuhotakseen heissä kaiken ja-
louden, totuuden ja rohkeuden. Ja niin rauhallisuutta ja hellyyttä
osottavat isät ja pojat, siskot ja tyttäret, saattavat yleisen huu-
mauksen vallitessa syöstä suin päin veritöihin. Sillä tavalla pi-
meät voimat tuhoavat ja tappavat.

Mutta kulkiessa valon, totuuden ja rakkauden tietä, silloin
„hän pelastuu“. Hän pelastuu kaikesta väkivallasta, kaikesta hir-
mutöiden ritarillisuudesta, sellaisesta kiitoksesta ja kunniaista, joka
on saastaa ja kauhistusta Jumalan pyhän ja vanhurskaan totuuden
edessä. Sensijaan hän on „löytävä laidunta“ kulkiessaan järkky-
mättä totuuden ja uhrautuvan rakkauden tietä. Antamatta min-
kään koristetun synn kääntää itseään tältä tieltä, silloin hän kas-
vaa totuuden ja rakkauden syvemässä tuntemisessa, jumalalli-
sessa viisaudessa. Ja silloin hänestä voidaan sanoa: „Minä olen
tullut, jotta heillä olisi elämä ja olisi yltäkyllin“. Kas sellainen
ihminen on aina elämän ja valon synnyttäjä. Siinä on hänen
maailmanparantamistaikansa. Hän jo kaukaalta varoo liittymästä
sellaisiin puuhiin, sellaisiin järjestöihin, jotka jo pelkällä olemassa-
olollaan ovat uhkana toisten elämälle.

Kulkien järkkymättömästi tätä elämän-antajan tietä, voi hän
turvallisesti nousta lammastarhaan, suurempien voimien omista-
miseen ja käyttämiseen. Ja sitten hänestä tulee se paljon puhuttu

Hyvä paimen.

11. Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen panee hen-
kensä lammasten edestä.

12. Mutta joka käy ovesta sisään, hän on lammasten paimen. ai-

Sijaissovitusopin mukaan lämä olisi nyt sitä, että lammastarha olisi ennenkaikkea kuolemanjälkeinen taivas, johon historiallinen Jeesus sovintokuolemallaan olisi ovena. Kun ihminen tuohon sovitukseen uskoo, silloin hän tämän oven kautta pelastuu ikuisen lammastarhaan.

Sijaissovitusopin raiteilla kulkeva käsitys on tällainen.

Mutta tuollainen käsitys, paitsi että se on vastoin järkeä ja syvempää tietoa, on ristiriidassa itse tämän kuvauksen henkeä ja muotoakin vastaan. Siinähan sanottiin: „Joka käy ovesta sisään, hän on lammasten paimen“.

Nyt sijaissovitusopin käsitys on, että kaikki ihmiset ovat niitä lampaita, jotka tuon yhden ainoan oven, historiallisen Jeesuksen kuoleman omistamisen kautta, käyvät ikuisen autuuteen, jossa Jeesus hyvänä paimenena niitä paimentaa. Sillä hänhän sanoo itseään sekä oveksi että paimeneksi. Hän olisi siis, ei vain ainoa ovi, vaan myös ainoa todellinen paimen. Sillä eiväthän muut, sijaissovitusopin mukaan, ole henkeänsä lammasten edestä panneet, eivät sovintokuolemaa toimittaneet.

Mutta nyt sanotaan: „Joka käy ovesta sisään, hän on lammasten paimen.“ – Eikös se niin pitänyt olla, että taivaassa piti oltaman kultakruunut päässä, oltaman iankaikkisilla laitumilla, Jeesuksen paimentamina? Ja nyt olisivat muutkin ovesta tulleet paimenia. Kaikki ovat paimenia, jotka ovesta sisään tulevat. Ketä ne siellä silloin paimentavat? Kun kirkollinen sijaissovitusoppi ei tiedä muuta kuin yhden oven, ja kun nyt sanotaan siitä ovesta tulleita paimeniksi, niin mistä ne lampaat, ne kalliisti ostetut lampaat, ovat sinne iankaikkisille laitumille päässeet?

Ei, järjetön on järjetöntä. Tuon kamalan Jumalan pilkan, nuo mahdottomat opit helvetistä ja sijaissovituksesta, ne ovat sokeiden sokeille laatimia. Ne jotka ovat Raamatun pohjalle laittaneet tuon hullun sijaissovitusopin, ne ovat nähneet vain fyysillisesti; henkisesti he ovat olleet sokeita. He ovat henkisissä asioissa kulkeneet kaidepuita pitkin. Ovat nähneet vain Raamatun kirjaimellisen esityksen, ja sen pohjalle pelastussuunnitelmansa laatineet. Kaikki gnostisismi, kaikki syvempi tieto ja viisaus, se hä-

vitettiin kidutuslaitoksilla ja polttorovioilla. Ja kun kaikki oli poltettu, jäivät tyhjät kuoret jällelle.

Ja mikä on sitten tuo paimen ja hyvä paimen? Se paimen on jokaisen ihmisen todellinen minä, ihmisen poika. Kun ihminen herää ylemmän minänsä tietoisuuteen, silloin hän astuu ovesta sisään, ja hän itse on silloin oma paimenensa. Silloin se paimen puhuu hänen sisällään, se häntä aina opastaa ja paimentaa.

3. Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen ääntänsä; ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos.

4. Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.

„Hänelle ovenvartija avaa“. Sehän kuulostaa jokseenkin samalta kuin edellä lainaamamme sanat: „ne tulevat silloin (psykkiset kyvyt) kuin Mestari katsoo sinulle parhaaksi ne saada“. Kun hän kulkee totuuden ja palveluksen tietä, kuluttaa aikansa „työssä toisten hyväksi“, silloin portinvartija — Mestari — avaa ja päästää hänet sisälle.

Ja nuo omat lampaansa, joita hän nimeltä huutaa ja vie ulos, ne voivat olla juuri nuo herätetyt sisäiset voimansa. Hän kutsuu ne nimeltä, tuntee niiden voiman ja merkityksen, ja vie ne ulos työhön, työssä kasvamaan ja voimistumaan.

5. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.

Vierasta ne pakenevat; ihminen on vieras omille uinuille kyvyilleen siihen ästi kunnes hän kasvaa sellaiseen kuntoon, että hän osaa kutsua ne esille. Silloin vasta ne häntä seuraavat.

Sellainen paimen on jokainen ihminen korkeammassa minässään. Mutta tässä paimenessa on tavallaan kaksi kehityskautta. Ensimmäinen oli: „Joka käy ovesta sisään, hän on lammasten paimen“. Toinen on: „Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen panee henkensä lammasten edestä“.

Ensin ihminen löytää oman sisäisen paimenensa, jolloin hän on itse itselleen paimen, eikä ulkoista paimenta tarvitse. Toinen jakso on se, että hän „panee henkensä lammasten edestä“, että hän panee kaiken tietonsa, kykynsä ja voimansa työhön maailman ja ihmisten hyväksi. Ei hän silloin mistään palkasta väliä, ei

kiitoksesta ei kunnia. Ainoa olemassaolon edellytys hänellä on: palvelu. Olla sisäisen Jumalansa poikana ja palvelu, mistään muusta välittämättä.

Henkensä voimien uhraaminen työssä on merkinä siitä, että totuudenetsijä on astunut oikeasta ovesta sisälle, henkisten voimien palvelukseen. Ellei hänen tilansa ole sellainen, silloin hän ei vielä ole oven sisäpuolelaineen,

12. Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi ryöstää ja hajottaa ne.

13. Hän pakenee, sillä hän on palkattu eikä välitä lam-paista.

Tuntiessamme vähänkin ihmisen sieluelämää, voimme syystä olettaa monienkin „palkkapaimenien“ olevan siksi sielullisesti herkistyneitä, että jos he yksinäisyydessään tutkivat tuota Raamatun kohtaa, alkavat he tuntea itsensä levottomiksi, palkkalaisiksi; heidän sisäinen äänensä syyttää heitä. Ja mitä he silloin tekevät? He hätäntyneinä sulkevat Raamattunsa, lähtevät ulos kävelemään, tai perheensä ja tuttaviensa luo juttelemaan, lohtua ja unohdusta saamaan. Ja jos asia vielä palaa heidän mieleensä, rupattavat he sitä innokkaammin. Ja ellei sekään auta, selvittelevät he itselleen: No, enhän minä sen pahempi ole kuin muutkaan. Täytyyhän tässäkin jonkun olla. Ja mikäpä tässä on ollessa: hyvät naapurit, hyvät ystävät ja kylänmiehet, hyvä perhe, uskolliset palvelijat, kaikki mitä jokapäiväiseen leipään kuuluu. Ja mitä tässä sitten tekisi? Luopuako? Eihän toki. On velvollisuuksia, lapset koulutettavat, ja ja . . . Ja minä syntinen heikko ihminen. Enhän minä mitään voi. Luotan vaan Jumalan armoon ja siihen autuuteen, minkä hän on Poikansa kalliilla verellä meille valmistanut – niinkuin tähänkin asti, niinkuin toisetkin tekevät – ja voivat hyvin – ja ovat onnellisia. Ja minä olen entiselläni – niinkuin tähänkin asti. – Ja eikös se lienekin itse sarvipää saatana, joka minua riivaa, minua, kalliisti lunastettua! Ei, tästä täytyy tulla loppu; muuten se vie koko elämäni perikatoon. Minä olen päästänyt hänet sydämeeni, tuon vanhan konnan! Ei, kuulkaa, hyvät naapurit ja veljet: perkele tekee työtänsä, uskonluopuminen on suuri; pitäkäämme lujasti kiinni vanhasta oikeasta opista. Muu-

toin hukumme. Älkää kuunnelko niitä villisaarnaajia. Ne ketut tulevat luoksenne lammasten vaatteissa, mutta ovatkin palkka paimenia . . . ovatkin oikeita petoja, susia lammasten vaatteissa.

Sellaisella kiivailulla koettaa ihminen saattaa rauhattoman omantuntonsa asettumaan. Ja sellaisia palkkalaiskiivailijoita ei suinkaan ole yksin papiston joukossa, vaikka se syytös itse asian luonnosta kohdistuu etupäässä heihin, koska he jo toimensa puolesta ovat kuin paimenia, ja koska heiltä juuri tuon asemansa vuoksi odotetaan enemmän, syystä että papiston itsekkäisyys on ihmiskunnalle monin kerroin turmiollisempaa esimerkkinsä vuoksi kuin muiden itsekkäisyys. Heidän tulisi kulkea totuudenrakaudessaan ja uhrautuvaisuudessaan kansan edellä. Kyllä yleensä papistossa, niinkuin kaikissa kansanluokissa, on hyviä ja huonoja yksilöitä. Mutta ken totuutta etsii, hänen työnsä ja harrastuksensa täytyy olla sellaista, jossa ei oma menestys, oma henkinenkään kasvu ole kannustimena. Jos hän niitä ajattelee, niitä toivoo, silloin hän toimii palkan vuoksi.

Suden tuleminen voi sisältyä vaikeuksien tulemiseen. Kun vaikeudet kohtaavat häntä hänen henkisissä pyrkimyksissään, jättää hän tuskastuneena asian sikseen, jättää työnsä ja ne, jotka hänen apuaan tarvitsivat. Hän jättää ne sisäisten ja ulkoisten susien raadeltavaksi. Hänessä ei ole vielä herännyt riittävää vastuunalaisuuden tunnetta, ja siksi „hän pakenee, sillä hän on palkattu eikä välitä lampaista“.

Mutta

14. Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut,

15. niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä panen henkeni lammasten edestä.

Tässä se olisi toimintaohje jokaiselle joka paimenena tahtoo olla. Se voi olla toivomuksena muille, niille, jotka vielä kaavojen mukaan Jumalaa palvelevat. Mutta totuudenetsijälle täytyy se tulla välttämättömydeksi.

Suhdettansa nuorempiinsa hän tutkii ja harkitsee kokemuksen valossa, mikä suhde hänellä itsellä on henkiseen isäänsä, opettajaansa. Juuri siten pääsee ylempi tieto ja kokemus hänen välityksellään hyödyttämään ja valaisemaan alempia suhteita. Niin-

kuin isä on antanut henkiset tietonsa ja voimansa hänen sisäiseksi valokseen, samoin on hänenkin antaminen henkensä voimat lammasten edestä,

Muita lampaita.

16. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; niitäkin tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulaa ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.

Muut lammaat ovat kaikki ihmiset, nekin, jotka eivät ole aivan niin läheisessä yhteydessä hänen kanssaan. Hän ei saa rajoittaa itseään joihinkin ihmisiin, joihinkin järjestöihin. Hänen puoleltaan täytyy olla hävitetty kaikki erottavat raja-aidat kansojen, rotujen ja uskontojen väliltä. Hänen apunsa täytyy olla valmis vuotamaan kaikkialla.

Juuri näin tehden hän saattaa sanoa:

17. Sentähden Isä rakastaa minua, että minä panen henkeni, ottaakseni sen takaisin.

18. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä panen sen itsestäni. Minulla on valta ottaa se takaisin; sen käskyn olen saanut Isältäni.

Juuri siksi, että hän panee henkiset voimansa ympäristössään vaikuttamaan, pysyy hän elävässä yhteydessä isään, henkisiin voimiin. Siinä on Isän rakkaus. Hän panee henkensä ottaakseen sen takaisin siinä ihmiskunnan henkisessä heräämyksessä ja nousussa, jossa hänenkin henkensä on ollut mukana vaikuttamassa.

Ja vaikka tämä onkin henkisen elämän laki, on sen lain mukainen toiminta kuitenkin aina vapaaehtoista: „Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä panen sen itsestäni. Minulla on valta panna se, ja minulla on valta ottaa se takaisin“.

Ehkä tällainen valta tuntuu vähän omituiselta, ehkä se näyttää vähän mielivaltaiselta. Ja kuitenkin pian ymmärrämme juuri niin täytyvän olla. Sillä eihän pakolla mitään uhrautumista saada, ei sillä mitään itsenäistä henkistä elämää synny. Tuo valta on juuri henkisen elämän ja voiman oleellinen pohja. Ei kukaan Mestari tai Jumala tule hänelle pyyntökäskyä antamaan. Totuudenetsijällä täytyy itsellä olla sellainen kunto ja päättäväisyys, että hän itse osaa uhrata kaiken voimansa ihmiskunnan palvelukseen.

Että tuo vapaaehtoisesti uhrautuminen on kuitenkin henkisen elämän laki, sen alku ja loppu, se näkyy lisäyksestä: „Sen käs-kyn olen saanut Isältäni“.

On vain yksi käsky, on kuin sanottaisi: Antautuessasi Isäsi poikana luovien, rakentavien voimien joukkoon, Heidän työssään maailmaa palvelemaan, ei sinun tarvitse etkä sinä saa jäädä odotta-maan yhä uusia suunnitelmia, käskyjä ja määräyksiä. Sinulle on annettu tuo yksi käsky: sinulla on lupa ja valta panna kaikki tietosi, kaikki voimasi sen asian palvelukseen, joka sinulle avasi yhteyden Isäsi kanssa. Joka tätä perusohjetta noudattaa, häntä kyllä työ neuvoo; „työ tekijäänsä opettaa“.

Ellei hän tätä vapaaehtoisen uhrautumisen lakia noudattaisi, ei hän olisikaan henkisten Isien pyhän järjestön poika.

Eripuraisuutta juutalaisten kesken.

19. Niin syntyi taas eripuraisuutta juutalaisten kesken näi-den sanain tähden.

20. Ja useat heistä sanoivat: „Hänessä on riivaaja, ja hän on järjiltään; mitä te häntä kuuntelette?“

21. Toiset sanoivat: „Nämä eivät ole riivatun sanoja; eihän riivaaja voi avata sokeain silmiä?“

On merkille pantavaa kuinka aina Jeesuksen puheiden ja te-kojen jälkeen syntyy keskustelua, väittelyä, eripuraisuutta.

Tämä on kuitenkin aivan luonnollinen ilmiö. Sillä kun toi-miva tajunta on noussut ylöspäin, kun on saatu uusia voimia käytettäväksi, ja kun niitä käytäntöön sovitetaan ja totutetaan, sil-loin entiset tavat, tottumukset ja arvot nousevat vastaan. Se ei tietysti sinään ole suoranaista pahaä, ilkeyttä ja riidanhalua; se on sitä, että ihmistä sinään tai hänen kykyjään harjotetaan uu-teen, ennen kokemattomaan työhön.

Mutta on se sen lisäksi muutakin. Koska hän kieltäytyy enempää palvelemasta alempia mahteja, saa hän ne kaikki vas-taansa. Maailman pimeät voimat asettuvat „luopiota“ vastaan. Ja toiset, kunnan ihmiset muuten, pitävät häntä joko häiritsevänä tai sekapäisenä. He kukin omalla tavallaan huutavat: „Hän on jär-jiltään; mitä te häntä kuuntelette?“

Hän ei siis taistele yksin lihaa ja verta vastaan, vaan maailman pääruhtinaita ja valtoja vastaan, niinkuin jossain sanotaan. Ja tämä taistelu pimeyden ruhtinaita vastaan voi tehdä totuudenetsijän tien niin kolkoksi, että jotkut heistä väsyvät, kääntävät selkensä koko työlle, ja tavallaan lausuvat, — ei suullaan vaan teollaan — nuo sanat: „Hänessä on riivaaja, ja hän on järjiltään; mitä te häntä kuuntelette?“ Hän vetäytyy syrjään.

Mutta toiset sanovat: „Nämä ei ole riivatun sanoja; eihän riivaaja voi avata sokeain silmiä“.

Juuri niin. Esiintyy sentään, sisässä ja ulkona, toisiakin voimia. On sentään ulkopuolellakin aina muutamia jotka saavat silmänsä auki näkemään asioita uudelta, äsken avatulta puolelta. Ja ainakin yksi totuudenetsijä, Johanneksen evankeliumin viisas kirjottaja, on niin sanonut, on jatkanut matkaansa ja joutunut

Tempppelin vihkimisen muistojuhlaan.

22. Silloin tuli tempelin vihkimisen muistojuhla Jerusalemissa, ja oli talvi.

23. Ja Jeesus käveli pyhäkössä, Salomonin pylväskäytävässä.

Totuudenetsijän elämä on tietysti kamppailua, yhä uusien kokemusten vastaanottamista ja sulattamista. On ollut sielun kesä ja kukoistus; nyt tulee talvi, talvi hänen sielussaan. Ja on tempelin vihkimisen muistojuhla Jerusalemissa.

Tämän juhlan hän viettää elämässään, oman sydämensä rauhan sopukassa. Mietiskellen sielunsa autioituneessa tilassa niitä kysymyksiä, joita elämä hänen eteensä heittää, hän katsahtaa taakseen omia kokemuksiaan, erittäinkin niitä, joissa samansuuntaisia kysymyksiä oli ratkaistavana; hän selailee etenkin niitä huomattavampia kokemuksia, jotka käänteentekevällä ja ratkaisevalla vaikutuksellaan avasivat hänelle uuden elämän taipaleen, jotka todellakin vihkivät hänet uuteen, syvempään elämänymmärtämiseen.

Niitä sovittaen silloisen tilanteen selvittämiseen hän kävelee, s. o. elää, toimii ja miettii, Salomonin pylväskäytävässä viisautta etsien, viisauden lämpöä ja valoa sielunsa talveen etsien. Ja sitä hän saa painiskellessaan niiden voimien kanssa, jotka häntä sisäisesti ja ulkoisesti ympäröivät.

24. Niin juutalaiset ympäröivät hänet ja sanoivat hänelle: „Kuinka kauan pidät mieltämme jännityksissä? Jos sinät olet Kristus, niin sano se meille suoraan“.

Hän on tullut uuden ratkaisun vaiheeseen. Hää ei voi edessänsä olevassa asiassa enempää kulkea silmät ummessa, vaan hänen täytyy osata itselleen vastata mitä Kristus on. Hänen juutalaisensa eivät vielä ole asiasta selvillä.

Ja hänelle alkaa kajastua tie, joka vie Kristuksen ymmärtämiseen:

25. Jeesus vastasi heille: „Olen sanonut sen teille, ja te ette usko. Ne teot, joita minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta“.

Aivan niin: Kristus on teoissa, elämässä. Ei se ole minulle vain jossakin ulkopuolisessa olennessa ja sen tunnustamisessa. Se on niissä teoissa joita teen isän nimessä. Mikäli minä toimin heikompieni isänä, auttajana, parantajana, sikäli minussa esiintyy Kristus, sikäli minä olen Kristus, ja tiedän ja tunnen Kristus-salaisuuden.

Ja noille ahdistaville juutalaisille sanotaan:

26. Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani.

Nämä sielun epäilykset, vastustavat voimat, ne kuuluvat alemman luontoon, siksi ne eivät ole minun lampaitani, eivätkä kuule minun ääntäni.

Mutta

27. Minun lampani kuulevat ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.

28. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.

Ikuisen minään kuuluvat voimat tietysti kuulevat sisäistä Kristus-ääntä ja taipuvat sitä ilolla seuraamaan. Se kuuluu niiden luontoon. Siinä on niiden ikuisuus-arvo, iankaikkinen elämä. Ja kun juutalaisuus osaa liittyä tuota sisäistä seuraamaan, silloin sekin liittyy tuloksillaan ikuisuus-arvoon, jolloin ei mikään, ei kuolemakaan, enää kykene niitä hävittämään. Niin saavutetut luonteenomaisuudet ovat pysyviä. Sillä

29. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä.

30. Minä ja Isä olemme yhtä.

Se tahto, tarmo ja päättäväisyys, jota käyttämällä ihminen nuo kyvyt synnytti ja kehitti, se tietysti on suurempi kuin ne mitä se synnytti.

Hän on yhtä isän kanssa, koska hän kaikkialla koettaa toimia isän poikana ja hänen tavallaan.

Tällä isän kanssa yhtä olemisella on vielä asiallinen pohjansa opetuslapsen eli totuudenetsijän ja Mestarin välisessä suhteessa. Siitä puhutaan myös ennen mainitsemassamme kirjassa „Hänen nimessään“. Siinä sanotaan, että kun opetuslapsi on kestänyt koetuksen, josta edellä puhuttiin „Uudessa kuulustelussa“, ja Mestari on ottanut hänet pojakseen, silloin Mestari vapaaehtoisesti liittyy oppilaansa niin läheisesti tajuntaansa, ettei oppilas voi tuntea eikä ajatella mitään, jota Mestari ei heti tuntisi ja tietäisi. Niin että siten hän tosiasiallisesti on yhtä Isän kanssa.

Ja nyt

Juutalaiset uhkaavat kivittää.

31. Niin juutalaiset ottivat taas kiviä maasta kivittääkseen hänet.

Tähän juutalaisten kivittämishommaan sisältyy enemmän kuin sivultakatsoen luulisi. Tuo kivittäminen ei tarvitse olla vain ilkeyttä eikä edes alemmalta taholta alettua. Ylempään toimi- ja tajuntakeskukseen liittyminen panee alemman luonnon itsestään vilkkaampaan toimintaan. Juuri se, että alempaa tietoisuutta koetetaan liittää ylempään, se saa alemman ikäänkuin itsesäilytysvaistossaan asettumaan vastaan, pyrkien tekemään opetuslapsen tien, ja varmaankin Mestarin opastus-työn, mahdollisimman louhikkoiseksi ja kiviseksi. Elämän alempi puoli aivankuin uhkaa heitä kivisateella.

Nyt Jeesus kysyy:

32. Jeesus vastasi heille: „Olen näyttänyt teille monta Isästä lähtenyttyä hyvää tekoa; mikä niistä on se, jonka vuoksi tahdotte minut kivittää?“

Tätä kysymystä sopisi hyvinkin katsoa ulkoapäin, vaikka sillä tietysti on juurensa sisässäpäin.

Suhteessa ulkoiseen ympäristöön tuo kysymys nousee kuin itsestään. Sillä vaikkakin Mestari oppilaansa kautta takee vain

hyvää, joutuu hän sentäänkin ulkoisessa maailmassa, vieläpä, ja erittäinkin, kiihkouskovaisten, kivitettäväksi. Niin kävi Jeesukselle, Paavaliille, Hussille, Galileille, Tolstoille, Blavatskylle, ja monelle muulle. Ehkäpä kyllä jälkeinpäin huomataan erehdytyn. Ja onhan ulkoiset kirkotkin jälkeinpäin kohottaneet muutamia vainotuja pyhimyksiksi, ovat heille tekemäänsä vääryyttä koettaneet korvata Vapahtaja-arvolla, marttyyrikunnialla.

Mutta omille aikalaisilleen oli, ja luultavasti tulee edelleenkin olemaan, heillä vain tuo kivillä uhkaavien juutalaisten lyhyt ja heille itselleen riittävä vastaus:

33. Juutalaiset vastasivat hänelle: „Hyvän teon vuoksi emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan vuoksi, ja koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi“.

Siinä sitä on ollut uskonkiihkoilijoilla vainoamisen aihetta, ja tulee yhä olemaan.

Ja opetuslapsen kannalta tämä syy on myös paikallaan. Hänen tiensä ulkona maailmassa, missä hän kulkee hyvää tehden, tulee kivikkoiseksi sentähden, että hän tekee itsensä Jumalaksi, toeuttaa oman sisäisen jumaluutensa. Sillä

Te olette jumalia.

Tuon sisäisen Jumalan on pukeutuminen maiseen ihmiseen, tehtävä se kuvakseen, kaltaiseksi. Mikään ulkopuolinen Jumala ei sitä tee, vaikkakin korkeat jumalolennot antavat siihen ulkoiset kehittymistilaisuudet, ja vaikkakin Mestari opetuslastaan sillä tiellä opastaa, vaikkakin he yhdessä ihmisiä opastavat. — Niinhän

34. Jeesus vastasi heille: „Eikö laissanne ole kirjoitettu: 'Minä sanon: te olette jumalia'?"

35. Jos hän sanoo jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli -- ja raamattu ei saata raueta tyhjiin --

36. niin kuinka sanotte hänelle, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', sentähden, että sanoin: 'Minä olen Jumalan poika'?"

37. Jos en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua.

38. Mutta jos niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa tekojani, jotta tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä“.

Teosofian avulla on maailmalle taas palautettu se vanha viisasten tieto, että jokaisessa ihmisessä, samoin kuin kaikissa muissa olennoissa, pienimpään, silmälle näkymättömään itiöön asti, kasvaa ja kehittyy niissä oleva sisäinen Jumala. Samaa opettaa uskontojen alkuperäinen viisaus. Niinpä tässäkin vedotaan Raamattuun. Ja psalmissa 82 puhutaankin ja ylistetään tuota ihmisen sisäisiä Jumalaa. Siinä ylistyksen ohella vaan todennetaan, kuinka heikosti tuo sisäinen Jumala pääsee tuomitsemaan, ihmisen toimintaa määräämään. Ja siinä kylläkin on profeteoilla aina muistuttamisen aihetta, ennen kaikkea itselleen, ja itsensä kautta maailmalle. Mutta kehityksen avulla ja kuluessa se Jumala on ihmisessä voittava. Niinpä samaisessa psalmissa sanotaan: „Nouse, Jumala, ja tuomitse maa, sillä sinä olet perivä kaikki pakanat“. — Pakana-merkityksestä puhutaan teosofisessa kirjassa: „Sisäisen opettajan seurassa“, luvussa „Uusi ja vanha liitto“.

Tietysti jumaluusoppineilla on tähänkin omat arvelunsa. Niinpä joku jolle tästä huomautin, arveli näillä jumalilla tarkoitettavan joitakin enkeli-olentoja.

No miksei. Enkelit ovat jumalia niinkuin kaikki muutkin. Ja käytännöllisesti katsoen he ovat jumalia enempi kuin ihmiset, koska jumal-tietoisuus on heissä jo kehittynyt nykyisen ihmisen jumal-tietoisuutta pitemmälle.

Mutta tuon jumaluusoppineen sopisi muistaa, että he niin mielellään asettavat vain ihmisen kaiken luomakunnan kruunuksi ja tarkotusperäksi, jota enkelitkin ovat luodut palvelemaan. — Tietysti ne ovat palvelijoita. Sillä sanotaanhan: „Joka teidän keskuudessanne tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne“.

Se on myös sisäinen varmennus vakavalle totuudenetsijälle — pilkkaajista välittämättä. Se täytyy olla hänelle vakava varmuus. Sillä hän ei ole jonkun ulkoisen lähettäjän ja palkkaajan lähettämä, vaan hänen pitää saavuttaa juuri tuo sisäinen varmuus Jumalasta, ja hänen pyhittämänään tulla lähetetyksi palvelemaan.

Ja ellei ihmisellä itsellä olisi tuota sisäistä varmuutta, täytyy hänen uskoa tekoihin, täytyy oppia luottamaan siihen, että tekojen tuottama kehitys tuottaa tuon varmuuden; „jotta tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä“.

39. Niin he taas koettivat ottaa häntä kiinni, mutta hän lähti pois heidän käsistään.

40. Ja hän meni taas Jordanin tuolle puolelle siihen paikkaan, jossa Johannes ensin kastoi, ja viipyi siellä.

41. Ja monet tulivat hänen tykönsä ja sanoivat: „Johannes ei tehnyt yhtään tunnustekoa; mutta kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta“.

42. Ja monet uskoivat häneen siellä.

Tämähän oli tekoa. He tahtoivat ottaa Jeesuksen kiinni, he tahtoivat antaa sisäisen Jumalansa tuomita itsensä Jeesus-työhön. Ja silloin Jeesus lymyi, meni Tuomiovirran toiselle puolelle. Ja siellä, Johannes-työssä, he pääsivät asiasta varmuuteen. He tulivat itse näkemään, että kunhan he vain puhdistustyössä, sielunsa puhdistamisessa puuhasivat, kunhan he vaan antoivat Jumalan pojan tulla teoissaan esille, silloin he pääsivät ulkoisesta todistuksesta sisäiseen tietoon. — Monet „uskoivat häneen siellä“; siellä työssä, siellä monet varmuuden saavuttavat.

---

11 LUKU.

Jeesus ja Betanian perhe; Lasaruksen herääminen kuolleista.

1. Ja eräs mies, Lasarus, Betaniasta, Marian ja hänen sisarensa Martan kylästä, oli sairaana.

Näin alkaa taas uusi ja merkillinen ihmekertomus, jossa jo neljä päivää hardattuna ollut haiseva ruumis herätetään uudelleen eloon.

Tietysti tässä voi olla kyseessä uusi ruumistus maan päällä, jolloin ihminen taas alemmassa minässä sairastaa ennenkuin hän löytää oman varsinaisen ihanteensa, jolloin hän lopullisesti kuolee silloisille elämänarvoille ja herää uuteen.

Mutta tässä on tietysti myös kyseessä määrätty askel totuudenetsijän pitkässä kehityksessä. — Puhuttiinhan edellä, kuinka oppilas oli koetuksella oltuaan tullut Mestarin pojaksi, yhdeksi Hä-

nen kanssaan. Tällä poikana olemisella on tietysti sisäinen merkityksensä, varmaankin sellainen korkeampi henkinen uudestisyntymä, jota teosofisissa kirjoissa sanotaan „Suureksi Vihkimykseksi“. Silloin tietysti kuolee ihmisen silloinen persoonallinen ja rajotettu elämäkäsitely, ja hän herää uuteen, suurempaan ja syvempään elämän käsitykseen.

2. Ja tämä oli se Maria, joka voiteli Herraa hajuvoiteella ja pyyhki hiuksillaan hänen jalkansa; ja Lasarus oli hänen veljensä.

3. Niin sisaret lähettivät Jeesukselle tämän sanan: „Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa“.

Tämä Marian jalkojen voiteleminen on tietysti sitä, että opetuslapsi on aikansa hartaudella palvellut Mestariaan. Sitten hän tuntee heikkoutta, hänelle alkaa selvitä, että hänessä on liian vähän positiivisuutta, liian vähän miehistä pontta ja luovaa neroa ja voimaa. Hän tuntee työnsä suuruuden ja voimiensa pienuuden, jolla kaipauksellaan hän aivankuin kääntyy Mestarinsa puoleen ja sanoisi: minä rakastan sinua, minä tahdon sinua palvella, mutta minä olen kuin saamaton sairas.

4. Mutta sen kuultuaan Jeesus sanoi: „Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, jotta Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi“.

Sisäisessä maailmassa tiedetään tuo sairaus, heikkous ja voiman kaipuu. Ja kun se kaipuu tunnetaan työssä, silloin se ei ole kuolemaksi, vaan kaivatun tilan esille auttamiseksi.

5. Ja Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan ja Lasarusta.

S. o. Mestari rakasti opetuslapsessaan hänen harrasta intoaan palvella maailmaa, sitä ennen kaikkea. Hän rakasti myös hänen sisartaan, hän rakasti oppilaassaan sitä, että hän Marttana toimessaan hartaana kuunteli Mestarin opetusta. Sillä onhan opetuslapsi aina suhteessa kansaan ja Mestariin: Marttana hän maailmaa palvelee, Mariana Mestaria kuuntelee. — Mestari rakastaa myös Lasarusta, sitä, että oppilas tuntee tietojensa vähyyden, ja aina ikävöi olla suuremmaksi hyödyksi maailmassa.

6. Kun hän siis kuuli hänen sairastavan, viipyi hän siinä paikassa vielä kaksi päivää;

7. mutta niiden kuluttua hän sanoi opetuslapsilleen: „Menkäämme taas Juudeaan“.

Merkkillistä ettei Jeesus riennä Betaniaan sairasta auttamaan ja lohduttamaan, vaan kehottaa opetuslapsiaan seuraamaan häntä Juudeaan.

Tietysti sillä on todellinen vastaavaisuutensa. Koetamme arvata sitä siksi, että opetuslapsessa on vielä joitakin esteitä, joitakin heikkouksia, jotka olisivat poistettavat. Ja se ehkä tulee esille opetuslasten vastauksessa :

8. Opetuslapset sanoivat hänelle : „Rabbi, äsken juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taas menet sinne!“

Taas vaan sille kiviselle ja louhikkoiselle tielle. On tavallaan kuin pieni pettymys. Opetuslapsi olisi odottanut jotakin muuta, jotakin sellaista, että Mestari olisi tiedoillaan avannut hänelle suoremman tiedon ja viisauden temppelin ovet. Mutta hän vaan viittaa samalle louhikkoiselle tielle, jossa hän jo oli vähällä väsyä. Hän vaan jatkaa

9. Jeesus vastasi: „Eikö päivässä ole kaksitoista tuntia? Joka vaeltaa päivällä, hän ei loukkaa itseänsä, sillä hän näkee tämän maailman valon.

10. Mutta joka vaeltaa yöllä, hän loukkaa itsensä, sillä valo ei ole hänessä“.

Ei ole vielä päivä kulunut, ei vielä työ tehty. Täytyy vaan toimia niillä tiedoilla mitä on. Kyllä sitten yön tullessa, suuremman tehtävän tullessa, saavutetaan suurempia voimia. Tuolla juutalaisten kanssa keskustellessa niitä saavutetaan.

11. Tämän hän puhui, ja sitten hän sanoi heille: „Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta“.

Se tieto ja tila mitä opetuslapsi kaipaa, se on hänessä, mutta se ei pääse esille, koska vanha Lasarus, vanha tila ja kiintymykset aivankuin nukkuvat tiellä.

12. Niin opetuslapset sanoivat hänelle: „Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi“.

S. o. jos ihminen lepää ja jää odottamaan, ehkä hän saavuttaa kaipaamansa?

13. Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan; he taas luulivat hänen puhuneen tavallisesta nukkumisesta.

14. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: „Lasarus on kuollut.

15. ja minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta uskoisitte; mutta menkäämme hänen luoksensa”.

Ei Mestari toimettomuudessa nukkumista tarkottanut. Hän päinvastoin tarkotti, että pitää toimia niin kauan, että kaikki vastus kuolee, häviää. Sitten on vapaa astumaan eteenpäin.

Ja Mestari iloitsee siitä, ettei ole mukana, ettei hänen tarvitse aina oppilastaan kädestä opastaa, vaan että hän osaa itse pyrkiä, itse toimia ja uurastaa. Silloin hänellä on oikeus antaa apua, hänellä on ilo antaa apua.

16. Niin Tuomas, jota sanotaan Didymukseksi, sanoi opetuslapsi-tovereilleen: „Menkäämme mekin sinne, kuollaksemme hänen kanssaan”.

Kenen kanssa? Mestarinko vai Lasaruksen? Molempien esimerkki tarttui. Epäilijätkin seuraavat rohkeampien jälessä.

Ja nyt alkaa pitkät neuvottelut, keskustelut ja

Lasaruksen herättäminen.

17. Niin Jeesus tuli ja sai tietää, että hän jo neljä päivää oli ollut haudassa.

18. Ja Betania oli lähellä Jerusalemiä, noin viidentoista vakomitan päässä.

19. Ja useita juutalaisia oli tullut Martan ja Marian luohduttamaan heitä heidän veljensä kuolemasta.

Kuolema oli perinpohjin tapahtunut. Kiintymykset olivat tiellä kulkiessa kuolleet ja haudatut. Että hänen sanotaan jo maanneen haudassa neljä päivää, se kai johtuu siitä, että sisäinen elämä on tässä kauttaaltaan puettu ulkonaisen tapauksen muotoon.

Asia tapahtuu Betaniassa, joka merkitsee: vaivaisten huone. Tietysti. Sillä alempi luonne, alemmat kiintymykset, hävisivät ihmisestä ravinnon puutteessa. Opetuslapsi kieltäytyi seuraamasta alemman luontonsa kiintymyksiä ja vaatimuksia. Siten hän sulki ne köyhänhuoneeseen, jossa ne hävisivät, kuolivat.

Tämä Betania oli lähellä Jerusalemiä, rauhan näkyä. Hän oli nähnyt päässeensä rauhaan niistä.

Ja silloin juutalaiset tulivat lohduttamaan vainajan sisaria.

Sitä voi ymmärtää kahdellakin tavalla. Ensiksikin niin, että tunnustaja-juutalaiset luulivat tuon uudisraivaajan jo tulleen „jär-

kiinsä^a, jäävän hänen taas heidän joukkoonsa rauhalliseksi valmiiden kaavojen tunnustajaksi. — Mutta se ilo oli tietysti ennen-aikaista.

Toiseksi olisi tämä sitä, että totuudenetsijä saa kiittää sitä, että hän väsymättä kamppaili juutalaistensa kanssa. Siten hän saattoi vanhan Lasaruksen kunnialla hautaan.

20. Kun Martta kuuli, että Jeesus oli tulossa, meni hän häntä vastaan; mutta Maria istui kotona.

Martta, edustaen hartauden toimivaa puolta, menee ulos.

21. Ja Martta sanoi Jeesukselle: „Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin veljeni ei olisi kuollut.

22. Mutta nytkin tiedän, että Jumala antaa sinulle kaikki, mitä Jumalalta anot^a.

On vielä jotain harhaa totuudenetsijä-Martan silmillä. Henki-sen elämän käännekohdassa hän tuntee kaipaavansa jotakin, me-nettäneensä jotakin, joka tavallaan vaikeuttaa uuden elämän synty-mistä. Hän kääntyy Mestarin puoleen vielä niinkuin jonkun ulkoi-sen olennon puoleen; ei osaa olla Mestaria sisässään.

23. Jeesus sanoi hänelle: „Veljesi on nouseva ylös^a.”

Mikäli Jeesus-tunto, Mestarin elävä tuntemus sisässä, tulee eläväksi, sikäli se sanoo, se ennustaa, että uusi elämä on nouseva hänessä. Sillä se elävä voima sen herättää.

Mutta ihmisen tajunta on kuin viputangossa, jonka toisessa päässä puhuu elävä sisäinen voima, toisessa silloinen, enää riittä-mätön käsitys ja tila. Ja ihmisen olisin kuljettava viputangon vartta ylös, kunnes saapuisi tukikohdan toiselle puolelle, ja hän luikuisi elävän Mestarin syliin, jos niin saisi sanoa.

24. Martta sanoi hänelle: „Tiedän hänen nousevan ylös-nousemuksessa viimeisenä päivänä^a.”

Sehän tuoksaltaa jo niinkuin Martta haaveilisi kirkon opetta-maa viimeistä päivää. Mutta totuudenetsijässä se tietysti tietää sitä, että hän luottaa sisäiseen kehityksen lakiin, että kehitys aikanaan herättää hänessä ylemmän tilan.

25. Jeesus sanoi hänelle: „Minä olen ylösnousemus ja elä-mä; joka uskoo minuun, hän elää, vaikka hän olisi kuollut.

26. Ja jokainen, joka elää ja uskoo minuun, hän ei ikinä kuole. Uskotko sen?^a

Ei riitä yksin tieto siitä, että kehitys vie joskus välttämättä siihen, että korkeampi tieto on saatava. Siihen täytyy osata astua, täytyy uskaltaa astua vipuvartta ylös tukikohdan toiselle puolelle. Hänen on saavutettava niin luja sisäinen varmuus, että se on kuin lupauksen ottaminen ja antaminen. Hänen on tukikohdan tällä puolella saavutettava sellainen lujuus ja varmuus, että se on kuin vala ja vakuutus siihen, että hän kykenee seisomaan ja kävelemään tukikohdan yli ja sen toisella puolella. Sehän olisi kuin vihkimystä uuteen tilaan.

27. Hän sanoi hänelle: „Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan„.

Hyvin juhlallinen lupaus, sitoumus. Hän lupaa, että se uusi elämä, joka hänessä on herätettävä, tulee valmistamaan maailmalle pelastusta. Mistä? Tietämättömyydestä, synnistä ja kärsimyksestä. Hän ei ollenkaan käytä omaksi hyväkseen saavuttamaansa tietoa, vaan se on hänen kauttansa „tuleva maailmaan“, maailman hyväksi.

28. Ja tämän sanottuaan hän meni ja kutsui salaa sisarensa Marian sanoen: „Opettaja on täällä ja kutsuu sinua“.

Kenelle hän tuon sanan vie? Sisarelleen? Niin, mutta se sisar on hänessä itsessä. Valmistava työ on tehty ulkona maailmassa, siellä on opettaja tavattu, siellä tehdyllä työllä lupaus annettu. Nyt se täytyy tulla tietoiseksi myös sisäisessä puolessa, sisäisessä suhteessa elävään Mestariin, jotta Hän voisi auttaa opetuslapsensa uuteen tilaan heräämistä.

29. Kun Maria sen kuuli, nousi hän nopeasti ja meni hänen luoksensa.

30. Mutta Jeesus ei ollut vielä saapunut kylään, vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli hänet kohdannut.

Maria menee nopeasti, ihminen alistuu herkkänä kuuntelemaan sisäistä opastavaa ääntä. Ja Opettaja ei ole sillä välillä liikahtanut; Maria tapaa Mestarin siellä mihin Martta oli sen jättänyt. Ihminen löytää sisäisen Mestarinsa siinä asteessa ja siinä kohdassa mihin hän ulkona maailmassa Mestaria palvellessaan on tullut. Ei yhtään lähempänä eikä selvempänä.

31. Kun nyt juutalaiset, jotka olivat Marian kanssa huoneessa häntä lohduttamassa, näkivät hänen nopeasti nousevan ja

lähtevän ulos, seurasivat he häntä, luullen hänen menevän haudalle itkemään siellä.

32. Kun siis Maria saapui sinne, missä Jeesus oli, ja näki hänet, heittäytyi hän hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: „Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin ei veljeni olisi kuollut“.

Marian murhe, mitä se on? Murhetta veljensä kuolemasta? Ei vain sitä. Hänellä on paljon juutalaisia mukana, suremassa ja häntä lohduttamassa. Ja se on sitä oikeata opetuslapsen murhetta. Hän elää sydämessään mukana ihmisten suruissa ja huolissa. Ne, tietämättömät ihmiset, ne ovat aina hänellä sydämessä mukana. Ja ne ovat hänelle myös lohdutuksena, sillä vain heitä varten tahtoo hän elää ja toimia. Sentähden hän murehtii sitä, ettei hän paremmin osaa työtänsä tehdä, ja hän heittäytyy Mestarinsa jalkoihin nöyränä sekä oman että juutalaisten tietämättömyyden tähden. Hän luottaa siihen, että vain sisäisen maailman voimilla voidaan tästä yleisestä kuolemantilasta vapautua. Siitä hän on sydämessään vakuutettu.

33. Kun Jeesus näki hänen itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, joutui hän hengessään kuohuksiin ja vapisi;

Ainoastaan opetuslapsen ja hänen ympärillään olevien hätä, tietämättömyydestä johtuva hätä ja totuuden kaipuu, vain se kelpaa pääsylipuksi Mestarin luo, vain rakkaus, joka uhrautuu toiminnassa, voi olla avaimena henkisen tiedon ja totuuden pyhään temppeliin. Kun Mestari näkee, että opetuslapsen sydämessä huu-taa pimeässä olevien juutalaisten kurjuus ja hätä, silloin Hän joutuu „hengessään kuohuksiin“,

34. ja hän sanoi: „Mihin panitte hänet?“ He sanoivat hänelle: „Herra, tule ja katso“.

On niinkuin Mestari kysyisi: Mikä on hätänä, mitä tahdotte? Mihin teiltä on joutunut tähänastinen elämänusko ja pohja? Ja on kuin opetuslapsi vastaisi kaikkien niiden kanssa ja äänellä, jotka hänessä ja hänen kauttaan lohdutusta kaipaavat: Tule jo ja katso, tule ja tutki meitä, meidän tietämättömyyden tilaamme, meidän hätäämme, ja osota meille sitten tie, joka vie meidät kuolemasta elämään, pimeydestä valoon! Johdata Sinä meitä pyhällä valollasi ja rakkautesi elävällä voimalla.

25. Ja Jeesus vuodatti kyyneleitä.

Opetuslapsen ja juutalaisten hätä nousee Mestarin sydämeen. Opetuslapsi on kaikkien auttamiensa kärsivien kanssa viety Mestarin jalkojen juureen. Ja silloin Mestari itkee sydämessään heidän hätäänsä, heidän kurjuuttansa.

36. Niin juutalaiset sanoivat: „Katso, kuinka rakas hän oli hänelle!“

Niinkuin opetuslapsen huoli ja rakkaus juutalaisiin avasi pääsyn Viisauden Pyhän Valkoisen Veljeskunnan luo, samoin vain opettajain osottama huoli ja rakkaus juutalaisia kohtaan avaa pääsyn, herättää luottamuksen heidän sydämessään.

37. Mutta muutamat heistä sanoivat: „Eikö hän, joka avasi sokean silmät, myös voinut tehdä, ettei tämä olisi kuollut?“

Taas uusi ja vakava vetoaminen Mestariin. Se on todellinen henkinen hätä, todellinen kuolleisuutensa tunteminen, sellainen tila, jolloinka ollaan valmiita astumaan suurempaan tietoon, korkeampaan elämään.

38. Niin Jeesus joutui taas kuohuksiin ja meni haudalle; ja se oli luola, ja sen suulla oli kivi.

Tämähän muistuttaa vihkimyslulaa vanhoissa egyptiläisten mysterioissa, joista puhutaan teosofisissa kirjoissa, esim. kirjassa „Suuret uskonnot“.

Mutta se luola on myös opetuslapsen sydämessä. Opetuslapsen kautta on juutalaisten hätä noussut aivankuin vaativana, oikeutettuna, Viisauden Mestarin luo. Silloin Hän, sydänten tuomari, ikuisen tulen ja valon palvelija, astuu sen ihmisen sydämessä olevan luolan luo, jossa hänen vastainen työnsä ja siihen kuuluva tieto ja viisaus ovat haudattuina.

Sen luolan suulla on kivi. Olemme jo kirjassa „Sisäisen opettajan seurassa“ sanonut tuota kiveä epäilyksen kiveksi. Ja sitä hän se olikin. Mutta liittyhän epäilykseen paljon muutakin, joka on esteenä. Puhutaanhan kirjassa „Ihminen ja hänen ruumiinsa“ niistä sisäisistä renkaista, joiden puuttuminen estää ihmistä pääsemästä välittömään yhteyteen ylempien „prinsiippiensä“ kanssa, itsessään piilevien ylempien voimien kanssa.

Ja silloin noiden yhdistävien renkaiden puuttuminen on se kivi, joka sulkee Lasaruksen haudan. Ja sitä kiveä ei Mestari

vieritä pois. Ei mikään muu kuin opetuslapsen oma ponnistus, oma työ, voi kiveä poistaa, yhdyssiteitä rakentaa.

Sentähden

39. Jeesus sanoi: „Ottakaa kivi pois“. Martta kuolleen sisar, sanoi hänelle: „Herra, hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä päivää“.

Miksi juuri Martta – eikä esim. juutalaiset tai Maria – tavallaan estelee kiven poistamista? Sentähden, että se kuuluu juuri Martan tehtäviin. Ainoastaan työ ulkona maailmassa valon ja totuuden puolesta, vain se on oikea pohja, millä sisäisiä voimia voidaan herättää. Ja kun ihminen Marttana epäilee, on se samaa, kuin sanottaisi: ei olla vielä tarpeeksi sisäisillä voimilla ponnistettu henkisessä työssä. Ei huoli maailmasta, ei rakkaus Mestariin ja hänen työhönsä maailmassa, ole vielä tullut niin kaikki voitavaksi, etteivät mitkään sisäiset ponnistelut ihmiskunnan hyväksi tuntuisi liian paljolta, raskailta. – Mutta kaikki tuo on voitettava. Sentähden

40. Jeesus sanoi hänelle: „Enkö sanonut sinulle, että jos uskoisit, olisit näkevä Jumalan kirkkauden?“

Ei saa antaa peräksi, ei niin väsyä, että jättäisi työnsä, luopuisi ponnistuksistaan. Ei auta väsyttää itseään turhalla lennätyksellä, turhalla innostuksella. Täytyy olla vain yksi päämäärä: Mestarin työ maailman hyväksi. Ja siinä on ponnistettava alinomaan, jatkuvasti, mutta tyynenä, rauhallisena, vaikeuksien ja epäilyjen yläpuolella.

41. Niin he ottivat kiven pois. Ja Jeesus nosti silmänsä ylös ja sanoi: „Isä, minä kiitän sinua, että olet minua kuullut.“

42. Minä kyllä tiedän, että sinä minua aina kuulet; mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, sanon tämän jotta he uskoisivat sinun lähettäneen minut“.

Tämä on perin syvällinen ja sisältörikas „puhe“. Opetuslapsen täytyy oppia se puhumaan. Se on kuin hän sanoisi – sittenkun hän on epäilyksensä ja väsymyksensä jättänyt, kun hän on lopullisesti omaksunut vain yhden päämäärän: uupumatta jatkaa – silloin on kuin hän sanoisi, tai kuin hänen sydämensä täytyisi kiitollisuudella henkistä Isäänsä, Mestariaan kohtaan siitä, että häntä on näin pitkälle autettu ja opastettu, että tietää ulkona

työssä Hänet tavanneensa, että *työ* on se huuto, minkä Hän kuulee.

Tämän minä tiedän, Isä: mutta näiden tähden, kansan tähden, joka seisoo ympärilläni henkisesti sokeudessa, henkisesti kuolleena, niiden tähden minä tahtoisin itseni kokonaan Sinulle uhrata, jotta kansakin uskoisi, jotta hekin saisivat silmänsä auki ja näkisivät, että Sinä olet yhtä lähellä heitäkin, että hekin ovat Sinun poikiasi, Sinun lähettämiäsi. Sentähden minä tahdon antautua Sinun uudestisyntyttäväkseeni, tahdon antautua niihin kokemuksiin ja niihin kärsimyksiin itsessäni maailman puolesta, joka avaa minulle suurempaa työtä Sinun taloudessasi, parempia työvälineitä käytettäväkseni Sinun työssäsi.

Tämä on taas kuin lupaus, kuin vala. Ja se vala ei ole vain suulla tehty lupaus. Se tehdään elämällä, juuri niiden vaikeuksien voittamisella, jotka häntä kuolleena pitävät, ja joita kantaamaan hän on itsensä uhrannut.

43. Ja sen sanottuaan hän huusi kovalla äänellä: „Lasarus, tule ulos!“

Missä hän tämän huutaa? Maailmassa, juuri siinä työssä mitä hän on pyytänyt, niissä kärsimyksissä, joihin hän maailman ja ihmisten puolesta on antautunut. Tämä uhrautuva työ, se täytyy olla sinä kovana huutona, mikä Lasaruksen kuolleista herättää.

44. Ja kuolleena ollut tuli ulos, jalat ja kädet siteihin käärittynä, ja hänen kasvojensa ympäri oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi heille: „Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä“.

Kuolleena ollut on käsistä ja jaloista sidottu, kasvoilta hikiliinalla kääritty. Ja mitä ne siteet ja kääreet muuta olisi, kuin alemman elämän siteitä, kuin pimittävän tietämättömyyden kääreitä. Ja sen lisäksi niiden yhdistävien renkaiden puutteellisuutta, joista äsken mainitsimme „Ihminen ja hänen ruumiinsa“ kirjan mukaan. – Samassa kirjassa puhutaan vielä, paitsi noista yhdistävistä renkaista, myös itse niistä korkeammista ruuniista, sisäisistä käyttövälineistä, joissa korkeammat voimat piilevät, joissa ne ovat haudattuina. Kun opetuslapsi saa ne käytettäväkseen, nousee niissä Lasarus ylös. Ja sellaisia sisäisiä Lasaruksia, noita näkymättömiä käyttövälineitä, suurempien voimien keskuksia, pyörteitä, niitä on ihmisessä useampia. Sentähden puhutaankin useammista

vihkimyksistä – ja voisi puhua useammista Lasaruksen herättämisistä – joiden kautta Vihitty opetuslapsi kulkee Vihkijänsä, Mestarinsa luo.

„Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä“, sanoo Jeesus. Hänet täytyy päästää epätäydellisyydestään, ja antaa mennä. Mihin? Siihen työhön, jota hän oli pyytänyt, jossa ja jota varten hänen kuollut Lasaruksensa oli herätetty.

Ja sitten alkaa pitkät

Neuvottelut ylipappien ja fariseusten luona.

45. Niin useat juutalaisesta, jotka olivat tulleet Marian luo ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen.

46. Mutta muutamat heistä menivät fariseusten luo ja sanoivat heille, mitä Jeesus oli tehnyt.

Tässä ja jälempänä kuvatut vaikeudet kohtaavat tietysti Lasaruksensa herättänyttä opetuslasta siinä työssä, johon sisäinen Mestari hänet lähetti.

Juutalaiset ovat tunnustajia. Tässä tietenkin sellaisia, jotka ovat tunnustaneet itselleen korkeamman elämän todellisuuden, ja jollain tavalla ikävoivat sitä, koska olivat Marian mukana murehtimassa.

Kun nyt monet niistä uskovat, tietää se sitä, että tuon voittavan opetuslapsen työ tulee heidänkin hyväkseen, että he tulevat herätetyiksi suurempaan luottamukseen ja uskallukseen henkisissä pyrkimyksissään.

Mutta toiset menevät fariseusten luo. He tulevat myös herätetyiksi huomaamaan oman farisealaisuutensa, eristäytymisensä omaan pyyhyyteensä. Ja silloin heille alkaa pitkät sisäiset kamppailut, neuvottelut.

47. Niin ylipapit ja fariseukset kokosivat Neuvoston ja sanoivat: „Mitä teemme, sillä tuo mies tekee paljon tunnustekoja?

48. Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä maan että kansan“.

Voimakkaan henkisen aallon pyyhkäistessä he huomaavat, että siinä todellakin on tie. Ja jos he eivät mihinkään ryhdy, jäävät he paikalleen, jälkijoukkoon. He näkevät, että roomalaiset s.o. voimalliset, vievät kehitysaaltoa niin paljon eteenpäin, että

he todellakin jäävät kuin syrjään, elävät kuin peräsimeltä, paikallaan luovailleen.

49. Mutta eräs heistä, Kaifas, joka sinä vuonna oli ylimäinen pappi, sanoi heille: „Te ette tiedä mitään

50. ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu“.

Kas silloin hekin, henkisellä tiellä omiin puuhiinsa pysähtyneet, ymmärtävät velvollisuudekseen johonkin ryhtyä, työssä uhrautua, ettei koko kansa hukkuisi, pimeyteen vajois. On paljon parempi uhrata itsensä kansan tähden, kuin etsiä vapautusta ja henkistä tietoa vain itselleen.

51. Mutta sitä hän ei sanonut itsestään, vaan, koska oli sinä vuonna ylimäinen pappi, hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan edestä,

52. eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset.

Sellaista ennustaa ylimäinen pappi, „sukkela ja tarkkavainuinen“ ylimäinen pappi, jota nimi Kaifas suomeksi merkitsee.

Jeesus, Mestari, ylempi henkinen tieto ja voima, ei liity opetuslapseseen muuten kuin uhrautumista varten. Sellaisen opetuslapsen täytyy uhrautua kansan henkisen elämän hyväksi. Ja samalla hänen täytyy „koota yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset“, olla koossapitävänä voimana ja keskuksena toisien pyrkijäin, hajallaan olevien opetuslasten keskuudessa, olla heidän ylimäisenä pappinaan, s. o. palvelijanaan, veljellisenä tukenaan ja auttajanaan.

53. Siitä päivästä lähtien oli heillä tehtynä päätös tappaa hänet.

S. o. siitä päivästä lähtien heillä oli päätös luopua eristäytymisestäään, välinpitämättömydestään, ja uhrata Jeesus itsessään, uhrata itsensä henkiselle elämälle.

Jeesus vetäytyy Efraimiin.

54. Sentähden Jeesus ei enää vaeltanut julkisesti juutalaisten keskellä, vaan lähti sieltä lähellä erämaata olevaan paikkaan, Efraim nimiseen kaupunkiin; ja siellä hän oleskeli opetuslapsineen.

Jeesus ei enää vaeltanut juutalaisten keskellä julkisesti. Miksi ei? Siksi, että ne ihmiset olivat luopuneet juutalaisuudesta, olivat jättäneet pelkän tunnustamisen. Sentähden ei Jeesus, henkinen elämä, ollut heissä tunnustamista, se oli opetuslapsiutta. Ei heidän suhteensa henkiseen elämään ollut enää tunnustajan suhde, vaan opetuslapsen suhde. He olivat opetuslapsina lähellä erämaata, lähellä niitä ihmisiä, joiden henkinen elämä oli erämaata. Siellä he olivat Efraimin kaupungissa. Efraim merkitsee: hedelmällinen. He olivat luopuneet tunnustaja-juutalaisuudestaan, ja olivat sisäisen Mestarinsa kanssa hedelmällisessä henkisessä työssä.

55. Mutta juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja monet menivät maaseudulta ylös Jerusalemiin ennen pääsiäisjuhlaa, puhdistamaan itsensä.

56. Ja he etsivät Jeesusta ja sanoivat toisilleen seisossaan pyhäkössä: „Mitä arvellette? Tuleeko hän ensinkään juhlaan?“

Kun osa juutalaisista vetäytyi hedelmälliseen työhön, oli siitä seuraus, että niidenkin tunnustajien, jotka vielä olivat erämaassa, niidenkin pääsiäisjuhla lähestyi. He alkoivat puhdistaa itseään, alkoivat myös uhrata henkisessä elämässään. Ja se lähenti heidän pääsiäisjuhlaansa, todellista henkistä ylösnousemistaan.

Ja jos he menevätkin vielä juutalaisten juhlaan, muodollisiin juhliin, epäilevät he josko Jeesus sinne ollenkaan tulee, josko henkinen elämä on ollenkaan noissa muodollisissa seremonioissa. Hekin jo alkavat kaivata jotakin todellisempaa henkistä elämää, sellaista, jota voisi elää, eikä tuollaista, jota muodollisilla menoilla toimitetaan.

Siis henkisen takojan pajasta lentelevät kipinät korkealle, vasaran kalske kuuluu loitolle, kun hän taikamyllään takoo. Kalkissa kerroksissa aavistetaan: pian mylly valmistuu, täytyy tehdä jotakin, sillä suuri juhla lähestyy.

57. Mutta ylipapit ja fariseukset olivat antaneet käskyjä, että, jos joku tietäisi, missä hän oli, hänen oli annettava se ilmi, jotta he ottaisivat hänet kiinni.

Jos katsoisimme asioita vain ulkoiselta puolelta, silloinhan meillä olisi todellinen vastaavaisuus maailmassa, jossa niin suurella innolla „luopioita“ ja „kerrettiläisiä“ vainotaan.

Mutta nyt katsomme asiaa sisäisesti. Ja silloin tuo ylimäisten pappien päätös on sitä, että nuo juutalaisielut alkavat nähdä, kuinka henkinen elämä on tuotava ilmi; henkinen elämä on eletävä. Ja siksi heillä on päätös: ottaa Jeesus kiinni, ottaa vakavasti kiinni henkisesti elämästä.

XII LUKU.

Suurena pääsiäisjuhlanä Jerusalemissa.

Hautaamiseni päiväksi.

1. Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus saapui Betaniaan, jossa Lasarus asui, hän, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista.

2. Siellä valmistivat hänelle aterian, ja Marita palveli, mutta Lasarus oli yksi niistä, jotka olivat pöydässä hänen kanssaan.

Tämä on kuin jatkoa edellisen luvun kuvaukseen. Siinä tapaamme taas tutun Betanian perheen kolmikön, jonka keskellä Jeesus on aterioimassa.

Totuudenetsijä-sielu on läpikäynyt vihkimyksen, suuren henkisen kokemuksen, heräämyksen. On tapahtunut suuri sydämen puhdistus, suuri äyallinen valaistus, jossa sisäiset voimat pääsevät esille.

Perheessä valmistetaan Jeesukselle ateria. Jeesus-elämä on huomattavalla tavalla kotiutunut alemmassa, toimivassa minätietoisuudessa. Marttana ihminen ihailien palvelee ihmisiä Jeesus-elämää synnyttävällä ruoalla. Lasaruksena hän ateroi Jeesuksen kanssa Martan tarjoomia ruokia. Kun hän Marttana palvelee ihmiskunnan henkistä elämää, silloin se työ antaa ravintoa hänen äyllylleen ja syvemmillä sisäisillä voimiltaan. Ja

3. Niin Maria otti naulan väärentämätöntä, kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalat ja pyyhki ne hiuksillaan; ja huone tuli täyteen voiteen tuoksua.

Yhä suurempi nyöryys, alistuvaisuus Mestaria kohtaan. Hänellä on väärentämätöntä nardusvoidetta; hänessä on rehellinen,

vilpityn ihailu, palava hartaus palvelu Mestaria, joka ihanana tuoksuna täyttää huoneen, hänen sielunsa, josta se säteilee aterioteville, niille, joita hän Marttana palvelee. Sitä varten hän aterioidi Jeesuksen kanssa, että hän saisi säteillä väärentämätöntä, vilpityntä henkistä tuoksua ympärilleen maailmassa.

Mutta

4. Silloin yksi hänen opetuslapsistaan, Juudas Iskariot, joka oli kavaltava hänet, sanoi:

5. Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?”

6. Mutta sen hän sanoi, ei sen vuoksi, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sen vuoksi, että hän oli varas, ja että hän rahakukkaron hoitajana kantoi, mitä siihen pantiin.

Olemme jo ennen puhuneet Juudas Iskariotista. Mutta olemmehan puhuneet monesta muustakin henkilöstä. — Ymmärtääksemme Juudasta tällä asteella, olisi hyvä lausua vielä joku selvittävä piirre Martasta ja Mariasta. Ne edustavat molemmat sieluelämän antautuvaa, uhrautuvaa puolta, joista Martta edustaa ulkoista toimintaa ja uhria, Maria taas sisäistä antautumista ja uhrautumista sisäisillä voimilla. Kun nyt ihminen astuu opetuslapsiuden uhrityelle, on hänen uhrautuva toimintansa ensin ulkoista, näkyvästä toimintaa. Hän uhraa niitä rikkauksia mitä hänellä on. Samalla hän oppii tuntemaan sisäisen maailman voimia ja rikkauksia ja oppii niitä uhraamaan.

Ajatelkaamme edelleen, että Juudas myös personoi määrättyä puolta saman ihmisen luonteessa. Hän edustaa alemmaa luonteen puolta, sitä minkä täytyy opetuslapsessa hävitä. Iskariot merkitsee: kuoleman mies. Ja jos tämä puoli jää totuudenetsijässä voimakkaana jälelle, vie se hänet auttamattomasti siihen, että hän joskus pettää Mestarinsa.

Eikä meidän pidä, ei ainakaan henkisen totuuden etsijöinä, jäädä niin materialistiseen käsitykseen, että tuo Iskariotinpojalla oleva rahakukkaro edustaisi aineellista rikkautta, fyysillistä rahaa. Se kukkaro edustaa henkistä rikkautta. Niitä aarteita on ihminen kerännyt kulkieassaan sisäisten kokemusten tiellä. Nyt ihminen Maria-puolellaan säteilee ja lahjottelee henkisiä kokemuksiaan, henkisiä rikkauksia ympärilleen, mutta samassa ihmisessä oleva

Iskariot-puoli ei tahtoisi niistä luopua noin vaan ilman muuta. Hän tahtoisi ne myydä, tahtoisi tehdä niillä kauppaa, tahtoisi saada itse näyttäytyä uhraajana. Ja kun ihminen tätä tuntee ja tekee, silloin hän on Juudas. Sen saa käytännössä kokea henkisten rikkauksien kokooja. Itse elämän suuri laulaja, elämän Herra ja henkisten rikkauksien Ruhtinas, voi hänelle sopivalla hetkellä kuiskata: „Ken ei tahdo luopua henkisistä rikkauksistaan, hän on Juudas“.

Juudasta sanotaankin tässä varkaaksi. Samoinhan 10 luvussa sanottiin varkaiksi niitä, jotka menevät lammastarhaan muualta kuin ovesta. Sekä he että Juudas ovat varkaita, koska he sisäisissä pyrkimyksissään huolehtivat aina myös itsestään. Ja tietysti sellaisia kavaltajia, sellaisia varkaita, ovat kaikki ne, jotka millä asteella ja millä elämän kohdalla tahansa ahnehtivat ja keräävät itselleen pääomia, antaen toisten kärsiä ja joutua puutteeseen. Jokaisessa asemassa pitää ihmisen hankkia rikkautta, mutta samalla tuntea olevansa niiden taloudenhoitaja, jakaen niitä niille, joille ne kuuluvat, jotka niitä tarvitsevat. Sillä kaikesta hänen on tili tekeminen.

7. Niin Jeesus sanoi: „Anna hänen olla, jotta hän saisi tallentaa sen minun hautaamiseni päiväksi.“

8. Sillä köyhät teillä aina on keskuudessanne, mutta minua teillä ei ole aina“.

Tallentaa hautaamiseni päiväksi? Mikähän hautaaminen tässä olisi kyseessä? Tietysti samanlainen kuin Lasaruksen hautaaminen: jonkun itsessään rajotetun tilan hautaamista. Mitä enemmän ihminen tuoksuttaa nardusvoidettaan, jakaa silloisia rikkauksiaan, sitä nopeammin hän oppii siinä asteessa opittavan läksyn, sitä nopeammin silloinen tila tulee hänessä voitetuksi ja haudatuksi.

Köyhät teillä aina ovat: aina te olette köyhiä ja puutteellisia. Vaikka te olisitte kuinka rikkaita, henkisestikin, olette te kuitenkin köyhiä ja puutteellisia vielä ylevämmistä, korkeammista rikkauksista. Ja koska suurempia rikkauksia aina on tarjoilla, koska kehittyvä elämä niitä aina jakaa, sentähden teidän täytyy aina olla köyhiä, teillä on aina köyhyyden tunne.

Mutta älkää siitä huolehtiko. Antakaa vaan. Sillä en minä teillä aina ole: ei mikään tila saa jäädä seisovaksi; sehän olisi

ehdoton kuolema, kehityksen loppu. Elämä on ponnistusta, eteenpäin menoa. Ja päästäkseen pikemmin silloista rajotettua tilaansa hautaamaan, täytyy alttiisti tuoksuttaa nardusvoidetta, jakaa niitä rikkauksia mitä on.

Kun nykyiset rikkaudet jaetaan pois, tulee sielussa tilaa suu-remmille, puhtaammille, ihanammin tuoksuille rikkauksille. Sillä tavalla joudutetaan „hautaamisen päivää“, silloisen tilan hautaamista; kuljetaan omassa itsessään hautajaisista hautajaisiin, sekä samalla yhä korkeamman tilan herättämisestä herättämiseen.

Juutalaiset ja ylipapit.

9. Silloin suuri joukko juutalaisia sai tietää, että hän oli siellä; ja he menivät sinne, ei ainoastaan Jeesuksen tähden, vaan nähdäkseen myöskin Lasaruksen, jonka hän oli herättänyt kuoleista.

Mitenkähän tuo suuri juutalaisjoukko sai tietää hänen siellä olevan? Kahdellakin tavalla. Ensiksi ulkoisesti. Sen teki juuri tuo opetuslapsen toiminta, johon hän edellisessä luvussa kuvatulla vihkimyspyrkimyksellään tuli lähetetyksi, kun hän ulkoisena Martana ihmisiä palveli ja sisäisenä Mariana tuoksutti heille sitä henkensä öljyä, jota hän sai oman henkensä Lasaruksena aterioidesaan Mestarinsa kanssa. Juuri tämän monipuolisesti toimivan ihmisen toiminnan välityksellä ympäristön juutalaissielujenkin suu- relle joukolle saapui tieto siitä, että on olemassa korkeampaakin elämää, kunhan me ihmiset opetuslasten toiminnan kautta vaan tulemme herätetyiksi sitä tajuamaan.

Juuri tuollaisen sisäisen näkemyksen herättäminen, Jeesus-tilan läheisyyden ja sen omistamismahdollisuuden suoranainen tunnetuksi tekeminen, on tuossa tilassa toimivan opetuslapsen työtä.

Ja he menevät sinne myöskin Lasaruksen tähden. He tulevat kokemaan ja näkemään, että ihminen ei tarvitse auttamattomasti seistä kehityksensä yhdellä kohdalla, vaan että kehitys voi kuolettaa hänessä silloisen tilan ja herättää hänessä korkeamman tilan. Ja sen tietäessään voi tuo tieto tappa heidät ja herättää uudelleen. Se tieto avaa tietä heille.

Toiseksi tuo juutalaisten tiedon saaminen tapahtuu myös sisäisesti tuossa uudisraivaajassa itsessä. Kaikki silloiset ominaisuudet

ja arvokäsitteet eivät ole niin vaan jätettävissä eikä mukaannutettavissa. Siinä syntyy elämän arvojen uusi arvioiminen, kykyjen jalostaminen korkeammassa hengessä. — Tätä juutalaisten tiedon saaminen sisäisesti merkitsee.

10. Mutta ylipapit päättivät tappa Lasaruksenkin,

11. koska monet juutalaiset hänen tähtensä menivät sinne ja uskoivat Jeesukseen.

Tietysti voisimme katsoa asiaa tavallisen ulkoisen käsityskannan pohjalta, sellaisena kuin juutalaisen, s. o. tunnustus-temppelin ylipapit sen käsittävät. Sillä siinä on yhtenä tärkeänä huolenä silloisen rajotetun tiedon ainainen säilyttäminen, korkeampien henkisten virtausten sitominen ja hautaaminen kaavamaisiin säännöksiin. He tahtovat, ehkä hyvässä aikomuksessa poistaa tuollaiset Lasarukset, koska niiden toiminta voisi jouduttaa heidän muodollisten järjestelmiensä kuolemista ja hautaamista siten, että ihmiset alkaisivat uskoa Jeesukseen, heissä itsessä olevaan sisäiseen ihmisen poikaan. Ja kun he sen käsittävät, silloin eivät muodolliset virkatoimitukset heihin enää tehoisi.

Tai pitäisi tämä paikkansa myöskin, jos pyrkivää sielua vaiava samainen kiintymys vain ulkoiseen tietoon, henkisen elämän kuoreen.

Mutta jos ylipapeilla ymmärtäisimme ihmishengen korkeampaa sisäistä pappeutta, silloin nämä ylipappien tappamispuuhut ovat sitä henkistä tietoisuutta, että ihmisen on omana ikuisena ylipappinaan uhrattava oma Lasaruksensa, silloinen „itsensä“, jotta hänessä sen tappamisen kautta avautuisi tilaa yhä korkeammassa asteessa heräävälle tilalle, Jeesus-tilalle.

Korkeammassa ylipappeudessaan ihmisen pitää neuvotella ja päättää tällaisesta Lasaruksensa tappamisesta, korkeampien kykyjensä, silloisen itsensä uhraamisesta.

Matka aasin varsalla Jerusalemiin juhlaan.

12. Seuraavana päivänä, kun suuri kansanjoukko, joka oli saapunut juhlaan, kuuli, että Jeesus oli tulossa Jerusalemiin,

13. ottivat he palmupuiden oksia ja menivät häntä vastaan ja huusivat: „Hosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen, Israelin kuningas!“

14. Ja saatuaan nuoren aasin Jeesus istui sen selkään, niin kuin on kirjoitettu:

15. „Älä pelkää, tytär Siion; katso, kuninkaasi tulee istuen aasin varsan selässä“.

Mitähän tietäneen tuollainen ratsastus Jerusalemiin? Ollappa vain pelkkä historiallinen juhlakulkue, juhlallinen seremonia, vastaanotto, jollaisia kunnianosotuksia on silloin tällöin kansojen ura-uurtaville henkisille sankareille osotettu yhdessä ja toisessa muodossa, eikä siinä silloin niin mitään erinomaista olisi.

Eiköhän tämä ratsastus sattune paremmin henkisessä, näkyvässä maailmassa? Totuudenetsijä, henkiseen tietoon pyrkijä, saatuaan sisäiset Marttansa, Mariansa ja Lasaruksensa vaadittavaan järjestykseen, ratsastaa nuorella aasilla, s. o. vasta järjestyneellä, tässä asteessa vielä kokemattomalla tietoisuudellaan, siihen sisäisen tilan Jerusalemiin, jossa hänen on itsensä uhrattava, henkistä työtä tehtävä. — Ehkä tässä on nyt se vihkimisjuhla, johon hän oli lupautunut valmistumaan ennen Lasaruksensa herättämistä. Siellä hänet tunnustetaan, vastaanotetaan veljellisellä tervehdyksellä henkisen tiedon Vihittyinä sankarina. Häntä tervehditään: Hosianna, s. o.: Auta ja palvele! Siinä on sinun kuninkuutesi. Hän on Israelin kuningas, s. o. hän on voittanut Israelin omassa itsessään. Hän tietää mitä Israel on, sillä hän on sen korven läpi vaeltanut, kaiken sen tiedon toimivalla kokemuksella hankkinut. Hän on nyt Israelin kuningas. Siksi hän on tullut kulkemalla „Herran nimessä“. Hän ei ole omassa nimessään kulkenut, ei mitään itselleen pyytänyt. Kaiken työnsä hän on uhrannut henkiselle kuninkaalleen, ja se on hänessä kuninkaan kasvattanut.

Kansa, joka kunnioittaen ottaa hänet vastaan, on ensiksikin hänen omat, jossain määrin kypsyneet, herkistyneet ja alistuneet alemman luontonsa kyvyt, jotka tunnustavat herransa tervetulleeksi niitä ohjaamaan ja käyttämään.

Toiseksi ovat tervetuloa toivottavana kansana myös toiset, nuoremmat sielut, jotka hänen, rohkeamman, uljaamman ura-uurtajan keralla ja jälessä, seuraavat omassa asteessaan henkiseen Jerusalemiin.

16. Tätä hänen opetuslapsensa eivät ensimmältä ymmärtäneet;

mutta kun Jeesus oli kirkastunut, silloin he muistivat, että tämä oli kirjoitettu hänestä ja että he olivat tämän tehneet hänelle.

Hänen opetuslapsensa ovat tietysti ne, jotka häntä seuraavat. Mutta ne ovat myös hän itse, joka tarmokkaana toimijana eniten oppii, vaikkakin kaikki työn tulokset luovutetaan pois.

Jeesuksen kirkastuminen tapahtuu tietenkin heissä itsessä. Kun Jeesus-tila opetuslapsessa kirkastuu, selvenee, silloin hän käsittää, mikä arvo hänen menneillä henkisillä kamppailuillaan on ollut tuon hänelle kirkastuneen, selvenneen ihanne-tilan saavuttamisessa. Hän ymmärtää mikä tärkeä kehityksen osa ja ehto oli siinä, että hänessä heräsi ja kasvoi hartaan kunnioituksen voimakas tunne elämää ja henkisiä johtajiaan kohtaan. Silloin he ymmärtävät tämän tehneensä hänelle, sille ylemmälle henkisen tiedon tilalle, mikä hänessä nyt on esille tullut, kukkaansa puhjennut.

17. Niin kansa, joka oli ollut hänen seurassaan, kun hän kutsui Lasaruksen haudasta ja herätti hänet kuolleista, todisti hänestä.

18. Sen vuoksi kansa meni häntä vastaan, koska he kuulivat, että hän oli tehnyt sen tunnusteon.

Tässä on huomattava, ettei kansa ollut aivan omasta aloitteestaan tuohon tilaan päässyt. Se oli Jeesuksen edellisen toiminnan kautta tuollaisen hartauden ja kunnioituksen juhlatilaan saatettu. Jeesus oli, jos niin sanoisimme, itse hankkinut juhlayleisönsä edellisellä toiminnallaan.

Ja tietysti niin täytyykin olla. Jokaisen oikeasta ovesta lamastarhaan menneen totuudenetsijän täytyy henkisesti ponnistaa ja ahertaa nostaakseen ja saattaakseen ihmisiä siihen henkiseen tilaan, jolloin hekin jaksavat kunnioittaen huutaa Hosianna henkelle suuruudelle.

19. Niin fariseukset sanoivat keskenään: „Te näette, ettette saa mitään aikaan; katso, koko maailma juoksee hänen perässään“.

Taas tuo henkisen elämän tila selvästi opettaa sekä pyrkiälle itselleen että hänen toimensa vaikutuksesta muillekin, ettei pelkällä kielteisyydellä, pelkällä omaan pyhyiteensä vetäytymisellä mitään saada aikaan. — On huomattava, että he sanovat sen toisilleen, jolloin he toisissaan tuomitsevat itsensä.

Kreikkalaiset Jeesusta tapaamassa.

20. Ja oli muutamia kreikkalaisia niiden joukossa, joiden oli tapana mennä ylös juhlaan rukoilemaan.

21. Nämä menivät Filippuksen luo, joka oli Galilean Bet-saidasta, ja pyysivät häntä sanoen: „Herra, me haluamme nähdä Jeesusta“.

22. Filippus meni ja sanoi sen Andreaalle; Andreas ja Filippus menivät ja sanoivat Jeesukselle.

23. Mutta Jeesus vastasi heille sanoen: „Hetki on tullut, että Ihmisen Poika on kirkastuva“.

Ihmeen monimutkaista. Parin välikäden kautta viedään kreikkalaisten pyyntö Jeesukselle, eikä sittenkään tule näkyviin, tapasivatko kreikkalaiset Jeesusta. Jeesus vaan sen johdosta huudahtaa: „Hetki on tullut, että Ihmisen Poika on kirkastuva“. – Näyttää niinkuin kreikkalaisten esiintyminen määräisi, tai olisi ainakin edellytyksenä, ihmisen pojan kirkastumiselle. Ja kai se niin onkin.

Erehtyisimmekö ajatellessamme kreikkalaisten tässä edustavan sitä voimaa, mikä esiintyy älyllisessä sivistyksessä, sydämen kaududessa; tieteessä, taiteessa, runoudessa. Ja omituista, että he ensiksi kääntyvät Filippuksen, „hevoisten rakastajan“, puoleen, joka taas vie sanan Andreakselle, „urhoolliselle“. Siis urhoollista älyllistä ratsastusta sivistyksen ja taiteen miehiltä korkeampien elämänarvojen tiedustamisessa.

Ja ajatellessamme kreikkalaisten edustavan myös pyrkijän omia kreikkalaisvoimia, silloin tämä tietää sitä, että hänessä koko kreikkalaisuus älyllisine tieteineen, taiteineen, sivistyksineen, alkaa tarjoutua korkeamman elämän, Kristus-elämän kanavaksi. Tai ehkä pitäisi sanoa: todellisella opetuslapsella täytyy olla tarjottavana uhriksi Kristukselle nämä kreikkalaislahjat. Sillä opetuslapsen tie ei ole tyhmyyden, ei älyttömän intoilijan tie: mitäpä sellaisella olisi ihmisille tarjottavaa? Joka opetuslapsen tietä kulkee, hänen täytyy todella omata ja sisässään hallita tieteen, taiteen ja runouden kreikkalaiset mahdit. Niinpä joku kerran sanoikin: „Tie opetuslapsiuteen käy nerouden kautta“. Mutta opetuslapsessa tuo nerous on hillittyä, hallittua. Ja hän voi jossakin ruumistuksessaan olla ilman kaikkea opillista sivistystä – ja olla sittenkin luova nero.

Kun pyrkijä on kehittänyt itselleen äyllisen kyvyn, tieteellisen kauneusvaiston, runollisen mielenlennon, silloin hän voi sellaisena tarjoutua Korkeimman käyttövälineeksi. Silloin ihmisen poika tuon valmistuneen toiminnan kautta tulee kirkastetuksi, kunnan toiminta vaan on todella jaloa, uhrautuvaa, sellaista, mikä todella nostaa ihmisten sielua ja mieltä korkeampiin piireihin. Sillä ei kaikki oppineisuus ole tiedettä; se voi olla „hiuksenhal-komisfilosofiaa“, niinkuin C. W. Leadbeater on jossain sanonut. Ei myös kaikki taide ja kirjallisuus ole taidetta. Se voi olla sellaista, joka painaa ihmisten mieltä alas, synkkyteen ja lokaan, joka sitten komeilee joko pessimistisyyden ja traagillisuuden tai realismin nimellä, vaikka se ei sitäkään ole. Se ei ole mitään taidetta. Siinä on taiteilijan irvikuva, negatiivinen varjo. Hän on vaan heittänyt oman eläimellisen sielunsa, niinkuin likaisen rievun, toisten silmille. Tai hän sälyttää oman sielunsa taakot toisten kannettavaksi, ja nauttii siitä. Ja niin todellakin käy, että sellaisen taiteen ääressä mieli synkistyy, painuu alas, tai kiihottuu eläimellisyydessään. Todellinen taide nostaa, keventää; siinä taiteilija todella ottaa kantaakseen heidän taakkojaan, keventääkseen heidän huoliaan. — Kirkastunut toiminta kirkastaa, puhdistaa, sekä tekijänsä että muut. Sentähden tämä kreikkalaisten esiintyminen kylläkin määrää ihmisen pojan kirkastumisen hetken.

Tämä ei tietysti estä ketään ponnistautumasta opetuslapsiutta kohti vievälle tielle. Sillä onhan Johanneskin esittänyt pyrkijän tietä jo näin pitkälle, ennenkuin hän tapasi kreikkalaiset.

Näin on sisäisesti. Sama kuva voi heijastua myös ulkoisesti. Totuudenetsijä on niin kauvan ponnistellut ja työtä tehnyt, henkisesti laiskojen juutalaisten, pyhydessään hurskastelevien kiihkoilijain ja fariseusten kanssa kamppailut, että siitä on viesti vierinyt valistuneiden tieteilijäin, taiteilijain ja tyyneiden taitajain korviin. Hekin ovat kyllästyneet tuohon iänikuisseeseen uskonnolliseen ruikutukseen. Sillä ei kaikki uskonnollinenkaan kirjallisuus ole muuta kuin tyhjää sanahelinää, joka ei lämmitä eikä valaise. Se voi olla aivan tolkutonta ja tyhmää uikutusta. Ei uskonto sellaista ole. Se ei saa olla sellaista mikä lisää toisten taakkoja. Se täytyy olla ennenkaikkea toimintaa, jumalallista lämpöä, valoa, jumalallista viisautta. Eikä se ole myöskään kävelemistä pää alas

painuneena, surullista nyhkytystä ja ruikutusta. Se on todellista iloa. Minä sanon: iloitkaa, ja taas minä sanon: iloitkaa. Iloitkaa pyhässä hengessä; reippaassa, valistuneessa toiminnassa ihmiskunnan hyväksi. Iloitkaa siitä, että olette Jumalan poikia, että saatte olla osallisina Hänen luomistyössään. Olkaa jalot ja kaikille ystävälliset ja nöyrät niinkuin Hän, olkaa voimalliset kantamaan veljienne ja heikompienne taakkoja niinkuin Hän, antakaa aurinkonne paistaa kaikille niinkuin Hän antaa.

Se on uskontoa, se on jalon sankarin elämää, se on kristielämää. Älkää peljätkö kärsimyksiä totuuden tiellä; ne vahvistavat, ne viisasuttavat.

Kun tällaiset ihmiset, todelliset kreikkalaiset viisaat, tapavat totuudensanomaa, silloin he voivat tarjota sille kauniit piirteet, joustavat käyttövälineet. Ja kun Ihmisen Poika saa heihin vaikuttaa, silloin he puolestaan tiedollaan, taidollaan, runoudellaan kirkastavat sitä Ihmisen Poikaa, mikä heitä on innoittanut; he kirkastavat omissa rinnassaan olevaa ihmisen poikaa.

Hedelmää tuottava vehnäjäyvä ja sielunsa pelastaminen.

Kreikkalaisten esiintymisen innoittamana ja lämmittämänä Jeesus jatkaa puhettaan:

24. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei vehnäjäyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.

Tämä on syvää elämän viisautta kreikkalaisia varten. Jos ihminen toimii vain omia tietojaan kartuttaen, omien päämääriensä eteen, jää hän yksinään, hedelmättömäksi jyväksi, eikä hänen tiedoistaan ole suurtakaan apua kamppailevalle ihmiskunnalle. Mutta koettaessaan kylvää kaiken tietonsa ihmiskunnan sydämen peltoon, uhratessaan itsensä heidän ilokseen, valokseen ja viisaudekseen, silloin hänen tietonsa kasvaa heissä moninkertaisiksi, kasvaa hänen tietonsa valaisemana ja rakkautensa lämmittämänä.

Ja

25. Joka rakastaa sieluaan, kadottaa sen; ja joka vihaa sieluaan tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.

Tämä lausunto on kova pähkinä tavalliselle lunastusopille. Sçhån antaa niin perin suuren arvon yksityisten sielujen pelastuspuuhille — uskon kautta.

Tästä lausunnosta kuitenkin kuulostaa, että oman sielun rakastaminen on itsekästä, joka kadottaa, kuihduttaa sielua.

Mutta kummalliselta kuitenkin tuntuu, että pitää vihata sieluaan. Ehkä tässä on pieni sanontavirhe, joka voi johtua siitä, että viha on kuin rakkauden vastakohta. Ja kun ei pitäisi sieluaan rakastaa, niin on menty sen vastakohtaan, vihaan.

Tämän asian voisi ehkä ymmärrettävämmin sanoa näin: Joka rakastaa sieluaan, kadottaa sen; mutta joka, unohtaen itsensä, rakastaa muita sieluja, ihmissuntaa tässä maailmassa, hän on säilyttävä sielunsa iankaikkiseen elämään.

Näin voisi sanoa, koska sitä kuitenkin tahdotaan sanoa. Sillä itsensä rakastaminen, itsestensä huolehtiminen auttamattomasti kuitistaa, jotavastoin muiden rakastaminen avarruttaa; se yksin synnyttää iankaikkista elämää.

Kirkastumisen tuska.

Jeesus jatkaa puhettaan:

26. Jos joku palvelee minua, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä minun palvelijanikin on oleva. Ja jos joku palvelee minua, niin Isä on kunnioittava häntä.

Tämä puhe on yhä jatkoa kreikkalaisille. On niinkuin hän sanoisi: Jos tahdotte minua palvella, jos tahdotte tiedollanne, taidollanne ja valistuksellanne minua seurata ja palvella, älkää silloin olko kreikkalaisia vain pinnaltanne, älkää vain turhasta uteliaisuudesta minua etsikö. Teidän pitää olla siellä missä minäkin olen: maailmaa palvelemissa ja rakastamassa.

Tämä vaatimus on ennenkaikkea sanottu omalle persoonallisuudelle. Jos todella tahdot välttää sielusi kadottamista, kuihtumista, ei silloin riitä pelkkä tietuopuolinen asian käsitteleminen. Täytyy, jos niin pitäisi sanoa, vihata persoonallista sieluaan, riipaista se irti tästä maailmasta, ja panna se iankaikkisen elämän, henkisen maailman taholta maailmaa palvelemaan.

Vain näin menettelemällä seuraa Isän kunnioitus, sisäinen sopusointu.

Helpompi on kuitenkin asian ymmärtäminen kuin toteuttaminen. Niinpä puhujan sielusta pulpahtaa :

27. Nyt minun sieluni on järkytetty, ja mitä sanonen? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen.

28. Isä, kirkasta nimesi! Niin taivaasta tuli ääni: „Olen sen kirkastanut ja vielä kirkastan“.

Järkytetty on hänen sielunsa. Hänen pitää jättää kaikki, mikä tuntui elämältä. Pitäisikö pysähtyä? Ei; eteenpäin, syvempään elämän kokemukseen.

Ja Isän, sisäisimmän voimansa apuun luottaen, hän sanoo: Isä, kirkasta nimesi, anna voimasi painaa minua, olen ottava kantakseni sen painon.

Ja taivaasta tuli ääni: Olen sen kirkastanut ja vielä kirkastan.

On niinkuin sanottaisi: Olen jo kirkastettu siinä työssä, mitä olet sieluasi säästämättä tehnyt. Ja siinä työssä edelleen kirkastun; jatka vaan, poikani.

29. Niin kansa, joka seisoi ja kuuli sen, sanoi ukkosen jyrähtäneen. Toiset sanoivat: „Häntä puhutteli enkeli“.

Niin kävi: poika jatkoi Isän kirkastamista työssä, josta syntyi voimakas henkinen sysäys kansassa. Se oli kuin ukkosen jyräys, kuin taivaisen valon leimaus. Oli kuin enkeli olisi hänen kauttaan heille puhunut.

Ja vielä

30. Jeesus vastasi ja sanoi: „Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne“.

Niinhän ehto oli: ei mitään oman sielunsa pelastamispuuhiä. Ei mitään sen tähden, minun tähteni. Jos vain sitä olisi harrastettu, ei mitään ääntä, ei jyräystä, ei mitään henkisen aallon sysäystä olisi tullut. Se sysäys tuli, koska hän ei etsinyt oman sielunsa suuruutta tai lepoa, vaan pani sen voimakkaana maailmaa sysäämään.

Ja seuraus on:

31. Nyt käy tuomio tämän maailman yli; nyt tämän maailman ruhtinas joutuu ulosheitettäväksi.

Tämän maailman ruhtinas on etupäässä juuri hänessä itsessään; sekä tietysti samalla tavalla muissa ihmisissä ja kaikissa

alemman elämän voimissa. Sehän se juuri huolehtii vain oman sielunsa pelastumisesta. Mutta liittyessään työhön vain yleisen kehityksen puolesta, silloin tuo maailman ruhtinas joutuu välttämättä alakynteen, ulosheitettäväksi. – Tämä se on oikeata sovitustyötä. Se sovittaa, se kasvattaa. Voisinmepä sanoa, että nykyinen sijaissovitusoppi, jossa ei ihminen voi mitään tehdä, että se, ollen todellisen sovitustyön irvikuva, se oikeastaan lepää tämän maailman ruhtinaan hengessä. Ja kun todellisen, toiminnassa uhrautuvan sovitustyön kautta tämän maailman ruhtinas tulee alas heitetyksi, silloin tuo raaka sijaissovitusoppikin menee sen mukana.

Tällä tavalla Jeesus-ihminen, todellinen kreikkalainen, jos niin sanoisimme, ylenee maisista kiintymyksistä.

32. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni. kki

Kuulin kerran erään nuoren papin oikein tosissaan ja innolla saarnaavan, että Ihmisen Pojan ylentäminen toimitettiin silloin ja siten, että historiallinen Jeesus kohotettiin ylös puuhun roikkumaan.

Ohho, sitä typeryyttä. Mutta sehän on sijaissovitusopin a ja o. Mihinkä siitä pääsee, kun kerran siihen pyttyyn on jalkansa astunut.

Jos tuo ylentäminen olisi siinä, että historiallinen Opettaja ja Vapahtaja tuli vastustajainsa toimesta naulituksi puuhun roikkumaan, silloinhan tuo sovitus olisi suurelta osaltaan juuri niiden julmien ja ahneiden ja typerien raakalaisten toimittama. Sillä eihän Jeesus itse puuhun mennyt. Juuri nuo vastustajat nostivat hänet sinne roikkumaan.

Ja jos tuollainen ylentäminen nostaisi ihmiskunnan, silloinhan todella kaikki pitäisi olla nostettuja. Sillä sanotaanhan: „Minä vedän kaikki tyköni“.

Vai pitäisikö kaikkien tulla samalla tavalla nostetuiksi, korkeaan puuhun naulituiksi? Sitä kai mystillisesti tarkotetaankin, vaikka sijaissovitusopin laatijat ovat niin pintapuolisesti käsitelleet suurien Vihittyjen syviä kirjoituksia sijaissovituksesta. He jättävät kaikki taakkansa toisen kannettavaksi, puhumattakaan siitä, että heillä olisi halua ottaa toisten taakkoja kantaakseen.

Järjellisemmällä tavalla on käsitettävä tuo: „Minä vedän kaikki tyköni“. Sillä itse vapautuessaan alemmasta ruhtinaastaan, per-

soonallisuudestaan, silloin hän voi liittyä persoonattoman veljeyden ja rakkauden siteillä kaikkiin ihmisiin, ja niin koko voimallaan kohottaa heitä.

33. Mutta sen hän sanoi ilmaisten, minkälaisella kuolemalla hän oli kuoleva.

Juuri niin. Niinhän sanottiin: „Jos ei vehnäjäyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin“. Samoin Lasarus sairastui, nukkui ja kuoli, voidakseen herätä korkeampaan tietoon ja voimaan. Ja sen tehtyään vetää hän kaikki veljinä tykönsä, antaa kokemuksiensa tiedon ja viisauden tulla heidän kohottavaksi voimakseen. Kaikki mitä on hänen, on heidänkin.

Vaeltakaa niin kauan kuin teillä on valo.

34. Kansa vastasi hänelle: „Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysyy iankaikkisesti; kuinka sinä sitten sanot, että Ihmisen Poika pitää ylennettämän? Kuka on tuo Ihmisen Poika?“

Niinkuin kansa tässä kysyy, kuka on Ihmisen Poika, samoin voisi kysyä: kuka on tuo kysyvä kansa?

Tuota kansaa ovat kaikki sellaiset ihmiset, joilla ei ole kokemuseräistä tietoa sisäisestä ihmisen pojastaan. Ja kun he eivät tunne sitä itsessään, eivät he osaa nähdä sitä toisessaan. Eikä Jeesukaan ryhdy selittämään, mikä on ihmisen poika. Hänen vastauksensa vetoo vain sisäiseen valoon.

35. Niin Jeesus sanoi heille: „Vielä vähän aikaa valo on keskuudessamme. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valo on, jottei pimeä saisi teitä valtaansa. Joka pimeässä vaeltaa, hän ei tiedä, mihin menee.“

36. Niin kauan kuin teillä valo on, uskokaa valoon, jotta teistä tulisi valon lapsia“. Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä.

Ei siis mitään suoranaista vastausta kysymykseen, mikä on Ihmisen Poika. On kuin sanottaisi: Jos tahdotte tietää, mikä on Ihmisen Poika, jos tahdotte sen salaisuuden perille päästä, niin seuratkaa valoa, sitä sisäistä aavistuskykyä, mikä teissä valona heijastaa. Se on Ihmisen Poika. Uskokaa siihen, toimikaa aina sen mukaan, kuinka se herkimpinä hetkinänne teitä opastaa. Sillä ette aina ole yhtä avoimia sille, ette yhtä herkkiä sen valolle. Mutta seurattessanne

uutterasti ja päättävästi sisäistä valoa sellaisena kuin se teille herkimpinä hetkinä heijastaa ja puhuu, silloin te voitte kokeneina kulkea läpi pimeyden, kulkea entisen kokemuksenne mukaan silloinkin, vaikkei valo olekaan teitä yhtä läheltä.

Näin tehden ihminen vähitellen kiintyy valoon, tulee perille ihmisen Pojasta. Ja hänen kiintymyksensä, kykynsä ja harrastuksensa myös liittyvät valoon; sekä ihminen että hänen kykynsä, sisäiset pikku-ihmisensä, tulevat valon lapsiksi.

„Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä“.

Tämä lisähuomautus auttaa meitä paremmin ymmärtämään, ettei valon läsnäololla suinkaan tarkoteta vain historiallisen Jeesuksen lyhyttä vaellusta maan päällä. Se on mahdoton ajatus jos siksikin, että silloinhan vain yksi sukupolvi hyvin rajotetulla maanpinnan alueella olisi ollut tilaisuudessa valoa seuraamaan.

Onkin huomattavaa, että hän „kätkeytyi“ heiltä. Tämä ei suinkaan ole opettajan vetäytymistä johonkin vuoren onkaloon, tai muuhun piilopaikkaan. Se on sitä, että kun pyrkijä löytää sisäisen valonsa, Mestarinsa, silloin hänen on tarkoin kuunneltava ja opittava, koska, niinkuin sanottu, valo ei ole aina yhtä herkästi huomattava. Siinäkin sattuu nousu- ja pakoveden aikoja.

Paatuminen ja hallitusmiesten pelko.

Jeesuksen kätkeytyessä, sisäisen valon vetäytyessä syrjään, seuraa sittenkin, varoituksista huolimatta, tilanne, josta täytyy sanoa:

37. Ja vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen,

38. jotta kävisi toteen Esaias profeetan sana, jonka hän on sanonut: „Herra, kuka uskoo saarnaamme, ja kenelle Herran kärsivärsi on ilmaistu?“

Olisikohan ihmisten oltava valoa seuraamatta, jotta jonkun profeetan sana siten toteutuisi? Se olisi kömpelö ajatus. Ja vaikka vielä hyvin päättävästi ja nimenomaan sanotaan:

39. Sentähden he eivät voineet uskoa, koska Esaias on vielä sanonut:

40. „Hän on soaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, jotta he eivät näkisi silmillään ja ymmärtäisi sydämellään ja kääntyisi ja minä en parantaisi heitä“,

emme sittenkään saa jättäytyä noin pintapuolisen tulkinnan varaan.

Että Esaias näin puhuu, se joihtuu siitä, että hän, niinkuin muutkin suuret profeetat ja tietäjät, on saanut omassa elämässään syvemmästi pilkistaa ihmisielen salattuihin sokkeloihin ja perusvoimiin.

Niinhan sanotaankin :

41. Tämän Esaias sanoi, kun näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä.

Eikö jokaisen profeetan, vapahtajan ja opettajan tehtävä ole auttaa ihmisiä valoon ja henkisen elämän ymmärtämiseen? Kuinka he silloin voisivat sokaista ihmisten silmiä ja paaduttaa heidän sydämensä, niin etteivät näkisi ja parannukseen tulisi?

Tämän silmien sokaisemisen ja sydämen paaduttamisen voimme kuitenkin ymmärtää vielä yhdellä tavalla. Sillä elässään vain alemman minänsä elämää, on ihminen sydämellään ja älynsä silmällä kokonaan siinä kiinni. Kun hän sitten joutuu kosketukseen ylemmästä minästä tulevan valon kanssa, saa nähdä „hänen kirkkautensa“, silloin se valo sokaisee hänen silmänsä niin, etteivät alemman elämän arvot enää näyttäydykään aivan entisen kauniilta ja houkuttelevilta. Hänen sydämensä myös paatuu niiden suhteen niin, ettei hän voi enää entisellä kiintymyksellä niihin kiintyä. Hän sokaistuu ja paatuu niiden suhteen samoin kuin neito-seksi kasvava tyttö jättäytyy välinpitämättömäksi leluhinsa.

Niin todella voi korkeamman elämän valo sokaista ja paaduttaa. Ihminen on tavallaan ylimeno-tilassa, jolloin vanha ei enää miellytä ja uusi ei vielä jaksakaan läväistä ja hallita. Sillä ei näkemisellä ja kuulemisella vielä nousta henkiseen elämään; täytyy uudesti-syntyä ylhäältä, hengestä, tullakseen pienenä lapsena vasten valtakuntaan. Tuo ylemmän, henkisen elämän näkeminen ja kuuleminen voi kylläkin tulla kuulijassa siksi Pyhän Hengen siemeneksi, joka hänet hedelmöittää ja joskus synnyttää henkisesti.

42. Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden eivät sitä tunnustaneet, jotteivät joutuisi synagogasta erotetuiksi.

Hallitusmiesten uskomisen tietänee sitä, että ihminen jo alkaa osata jonkun verran hallita alempaa luontoaan ja samalla tulla

hallitsevassa päivätajunnassaan vakuutetuksi korkeamman elämän arvoista.

Mutta sitä hän ei tahdo omaksua, koska hän on vielä ylimenofilassa, koska hänellä on vielä niin paljon kiintymyksiä alemman elämän arvoihin ja sovinnaisuuksiin. Ei tietysti voi kahta herraa palvella. Jos hän omaksuisi korkeampia arvoja, silloinhan hänen samalla pitäisi nähdä ja myöntää silloinen työnsä — jos saisin sanoa niinkuin kerran kuulin sanottavan sellaisesta työstä, joka ihmisten mielestä, ja minunkin silloisen katsantokantani mukaan, näytti ja tuntui perin siistiltä ja ihmiskunnalle hyödylliseltä, — „pässin työksi“. Oikeinpa silloin säikähdin. Mutta samalla se voi rohkaista luopumaan ihmiskunnan alemmaa minää palvelemasta. Ja vaikka silloin täytyisikin sanca Marian tavalla: „Kuinka tämä on tapahtuva, kun en miehestä tiedä? kun en tiedä mitään kyvyistäni ja mahdollisuuksistani palvella ihmiskunnan ylempää minää, henkistä elämää?“ voi hän sittenkin luopua „synagogasta“, lähteä sellaisena kuin on, sanoen taas Marian tavalla: „Katso, olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sanasi mukaan“.

Tällä ei mitenkään tahdota sanoa, että ihmisen pitäisi yltiöpäisesti jättää työnsä ja lähteä pilventakaisia haaveilemaan. Jokainen hyödyllinen työ on arvokasta tekijälleen niin kauan kuin se kuuluu hänen luonnollisiin tehtäviinsä. Mutta kun hän on siinä aikansa näytellyt ja koettaa sen liepeissä vieläkin roikkua, vasta silloin se työ on hänelle arvolonta.

Sanotaanhan tuossa pienessä mutta kultaisen arvokkaassa kirjassa, „Mestarin jalkojen juuressa“, sille, joka tahtoo astua Tielle: „Sinun ei pidä siksi, että pyrit korkeampaan työhön, unohtaa jokapäiväisiä velvollisuuksiasi, sillä ennenkuin ne ovat täytetyt, et sinä ole vapaa muuhun työhön. Sinun ei tulisi ottaa päällesi mitään uusia maallisia velvollisuuksia; mutta ne, jotka jo olet ottanut päällesi, on sinun perin pohjin täytettävä — kaikki selvät ja luonnolliset velvollisuudet, mitkä sinä itse omaksut nimittäin, ei kuvitettuja velvollisuuksia, joita toiset koettavat sinulle asettaa. Jos tahdot olla Hänen omansa, on sinun tehtävä jokapäiväinen työsi paremmin kuin muut sen tekevät, eikä huonommin, sillä sekin tulee sinun tehdä Hänen tähtensä“.

Hallitusmiehiä peljättää se, että he voisivat, jos uskoansa seuraisivat, tulla erotetuiksi synagogasta.

Synagoga joutuu tässä siis omituiseen valoon. Sehän, niin kuin kirkot ja muut sellaiset, pitäisi olla henkisen elämän tyys-sijoja. Tässä kuitenkin henkisen elämän tunnustaminen olisi samalla synagogasta eroamista. Niinhän se onkin; sellainen on elämän laki. Henkisen elämän omaksumisessa jää muodollisen uskonnon ja hurskauden synagoga. Eikä vain varsinainen synagoga, vaan yleensä alemman elämän viihdytys- ja arvopaikat. Niinpä sortuvat sellaiset ystävyysseuruksetkin, jotka eivät kestä ylemmän elämän valoa.

43. Sillä he rakastivat sitä kunniaa, joka tulee ihmisiltä, enemmän kuin sitä kunniaa, joka tulee Jumalalta.

Niinhän se on: varmaan moni muodollisen uskonnonkin virkailija toimittaa pyhiä kirkollisia toimituksia vain inhimillisessä heikkoudessaan, elinkeinonaan, vain siksi, että on tullut sen elinkeinon ottaneeksi, eikä osaa ryhtyä syvemmin elämää tutkimaan. Hän ei jaksakaan luopua tai astua papiksi näkymättömän, jumallisen järjestyksen mukaan, vaan pysyy mieluummin inhimillisessä heikkoudessaan.

Sama sovinnaisuuden ja mukavuuden, sama ihmisiltä tulevan arvon ja kunnian tarve estää ylimalkaan ihmisiä luopumasta vanhoista elämänarvoistaan ja käsityskannoistaan, vaikkakin he jo jonkun verran alkaisivat hallita korkeampia elämänarvoja. Jospa hän vaan alkaisi lujasti omaksua korkeamman elämäntavan arvoja, kasvaisi siitä hänelle vähitellen se voima, mikä hävittäisi kaikki sovinnaisuuden asettamat siteet ja esteet.

Ja taaskin tahtoisimme sanoa: ei mitään huumaantuneen yltyöpäisiä hyppäyksiä, vaan yhtämittaista ja kestäväää voimiensa käyttämistä ylempien elämänarvojen mukaan.

Hänen käskyensä on iankaikkinen elämä.

44. Mutta Jeesus puhui kovalla äänellä ja sanoi: „Joka uskoo minuun, se ei usko minuun, vaan häneen, joka minut lähetti“.

Näin puhuu Jeesus-ääni kovalla äänellä näiden sisäisten kamppailujen vallitessa. – Usko ei ole paikallaan olemista, jossa

pysyen hän jonkun asian tai näkökohdan myöntäisi todeksi. Joka uskoo minuun, siihen sisäiseen valoon, mikä hänelle korkeampia arvoja näytti, hän uskoo samalla siihen korkeampaan voimaan, mikä hänessä tuon valon herätti ja lähetti. Ja ken tahansa tuon uskon omaksuu, uskoo sisäisen jumalallisen valonsa uudesti-syntyttävään voimaan, hän tulee lähetetyksi elämään sitä samaa ylemmää elämää minkä hän ensin uskoi. Se on välttämätön seuraus uskosta. Ja ellei sellaista seurausta saavuteta, ei ole saavutettu tässä tarkotettua sisäistä uskoakaan.

Samoin

45. Ja joka näkee minut, näkee hänet, joka minut lähetti.

Näin puhuu ilmennyt sisäinen tila pyrkijän sielussa yhä kasvavalla äänellä. Jos ihminen osaa luopua rajotetusta persoonallisuudestaan, nähdä itsensä kaikissa olennoissa, tulee hän lähetetyksi niiden luo, niitä auttamaan, s. o. hän rakastaa kaikissa sitä samaa olevaista mikä hänessäkin on.

46. Minä olen tullut valoksi maailmaan, jottei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen.

Tämäkin on velvottavaa ja selvittävää puhetta itseään kohtaan. Tahtoessaan valoa seurata, tulee hän välttämättä valoksi autettavilleen. Ja samalla löytää hän auttamistyössään sitä sisäistä valoa, mikä häntä opastaessaan opastaa.

Siten jokainen, ken omaksuu ihmisen pojan elämän itsessään tulee valoksi, tulee maailman valoksi.

47. Ja jos joku kuulee minun sanani, eikä säilytä niitä, en minä tuomitse häntä; sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailman.

Tämä on hyvin sisältörikas elämän ohje.

Se, kessä on tämä korkeampi elämä herännyt ja sitä elää, hän valaisee ja opastaa, mutta ei väkivaltaisesti pakota ketään käskyjään seuraamaan.

Ajatellaanpa nyt sitä vastakohtaa, minkä tavallinen ihmisten elämä tarjoaa. Ajatellaan esim. sotalaitosta. Hallitukset ja kansat käyvät sotia keskenään. Silloin ei rajotuta edes siihen, että kuulutettaisi yleinen vapaaehtoinen aseihin nousu. Jos siihen rajotettaisi, silloin kaikki ne, jotka sinne menevät, menisivät omasta halustaan, omasta innostaan, oli heidän vaikuttimensa mikä tahansa.

Mutta siihen ei tyydytä, vaan tehdään määräys, että kaikkien ihmisten täytyy yhtyä tuohon yleiseen ja julmaan sotaan, toisiaan teurastamaan. Ajatellaanpa nyt, että joku on sisäisesti kauhistunut ihmisen tappamista, eikä hänellä itsellään niinollen ole mitään halua tarttua aseisiin. Nyt häntä siihen pakotetaan. Ajatellaanpa, mihin sielullisten kärsimysten helvettiin se ihminen on syösty. Hänet uhataan vangita, häntä uhkaa sota-oikeus, ehkä tappotuo-mio. Näiden kauhujen keskellä hän menettää sielullisen tasapainonsa, syöksyy järjettömyyteen. Ja kaikkien kauhujen keskellä hänet voidaan ampua. Millaisessa kauhussa ja sekamelskassa sellainen sielu meneekään haudantakaiseen tilaan? Hänelle on valmistettu oikea helvetti! Siinä on mitä hirvittävin sielun teurastus, saatanan teko ihmisten tekemänä.

Tai ajatellaan sellaista ihmistä, joka on luopunut kaikesta maailman rikkaudesta, uhraten kaiken elämänsä ja työnsä ihmiskunnan hyväksi. Hän näkee Jumalan jokaisessa ihmisessä, hän palvelee Jumalaa jokaisessa elävässä olennessa, auttamalla sitä. Hän tietää, ettei kukaan ihminen ole, jos niin sanoisin, omasta persoonallisesta tahdostaan syntynyt, vaan kaikki ovat sen saman suuren Elämän, saman pyhän ja vanhurskaan Jumalan lähettämiä kuin hänkin. Ovatko he nyt liian huonoja olemaan täällä maailmassa minun rinnallani? Pitääkö minun mennä heitä ampumaan? Silloinhan minä teen itsestäni Jumalaa pyhemmän ja viisaamman olennon. Jumala on viisautessaan ja rakkaudessaan nähnyt hyväksi lähettää hänet poikanaan maailmaan. Nyt minä asetun viisaammaksi, sanon itselleni: tuo ihminen ei ole kyllin orvokas olemaan maailmassa; minun täytyy se lähettää takaisin, täytyy ampua, tappa. Tai pitäisikö minun vielä rukoilla Jumalalta siunausta murha-aikeilleni? Pitäisikö minun olla niin sanomattoman typerä, että luulisin Jumalan auttavan minua tappamaan omia luomiaan ja rakastamiaan olentoja? Typeryyttä! Saatanaallista keksintöä! Sielujen murhaajan työtä!

Jeesus sanoo: „Jos joku kuulee minun sanani eikä säilytä niitä, en minä tuomitse häntä“. Nyt heikot ihmiset selittävät omat käskynsä niin pyhiksi, niin velvottaviksi, että se, joka ei niitä noudata, hänet tuomitaan — hirtetään, ammutaan. Mutta ei rangaista Jeesuksen käskyjen rikkomisesta. Ihminen saa antaa lähi-

mäisensä virua eteiskäytävässään nälkäisenä ja sairaana, eikä häntä siitä syytetä eikä vangita.

Jeesus sanoo:

48. Joka katsoo minut ylen eikä ota vastaan sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka olen puhunut, se on tuomitseva viimeisenä päivänä.

Miksi hänen sanansa tuomitsevat? Siksi, että hänen työnsä kautta tieto löytää tiensä ihmisten sydämiin. Ja se tieto jouduttaa heissä sen tuomiopäivän tuloa, jolloin hekin osaavat itsessään tuomita, itsessään hyljätä siihenastisen alhaisen elämänsä.

Niin on:

49. Sillä minä en ole puhunut omiani, vaan Isä, joka lähetti minut, hän on antanut minulle käskyn, mitä minun on sanominen ja mitä puhuminen.

Tämä Isän käskyjen puhuminen on siinä, että hän aina kuuntelee Mestarinsa viisautta, että hän kaikessa työssään asettuu huolehtivan isän kannalle. Hän ei opasta heitä itseään varten, saadakseen heitä hallita, vaan niinkuin isä poikaansa, voidakseen luovuttaa heidät yhä enemmän omille jaloilleen seisomaan ja kävelemään.

50. Ja minä tiedän, että hänen käskynsä on iankaikkinen elämä. Sentähden, minkä minä puhun, sen puhun niin, kuin Isä on sanonut minulle.

Siinähan juuri on iankaikkinen elämä, että ihmiset saadaan luottamaan sisäiseen Jumalaansa. Sillä eihän se mitään ikuista elämää olisi, jos ihminen aina pysyisi katoovaisen persoonallisuutensa rajoituksissa, luottaen johonkin ulkoiseen voimaan.

Sentähden: „Minkä minä puhun, sen puhun niin, kuin Isä on sanonut minulle“. Sitä apua mitä hän on saanut Isältään, opettajaltaan, sitä hänkin seuraajilleen antaa, siihen voimaan saatettuna mitä he voivat sulattaa. Ja niin viisauden ja avunannon ketju jatkuu rengas renkaalta korkeimmasta kaikkiihteisestä elämän voimasta aina heikoimpaan olevaiseen.

III OSA.

Totuudenetsijä Opettajana.

Jos siis minä, Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat; sillä minä annoin teille esikuvan, jotta tekin tekisitte niinkuin minä tein teille.

Joh. 13: 14,15.

13 LUKU.

Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu.

Seuratessamme Johanneksen esitystä Jeesuksen ja hänen opetuslastensa toiminnasta ja kehityksestä ja heidän suhteestaan joukkoihin ja ympäristöön, emme saa jäädä luulemaan, että tässä kuvattaisi vain noiden kerran eläneiden ihmisten silloista toimintaa. Niin ei ollenkaan tarvitse olla. Niinkuin jo olemme sanoneet, on se kuvaus ihmissielun kamppailusta, ja etenkin totuudenetsijä-opetuslapsen kamppailusta.

On aivan asiallista sanoa, että ihmiskunta maan päällä on jo kauan elänyt ja kamppailut tässä kuvattua elämää, ja että se tekee sitä tänään ja huomina ja yhä edelleen. Parhaallaan tässä elämän kamppailussa eletään tätä samaa historiaa. Jokainen ihminen on siinä mukana, ken juutalaisena, ken kansana, pappina, fariseuksena, jerusalemilaisena, opetuslapsena, opettajana. Kukin näyttölee omaa osaansa tässä mahtavassa elämän kuorossa, toiset vielä alkeellisesti ja heikosti, kuin ympärilleen katsellen, toiset jo voimakkaina ja voitollisesti.

Ja jos rajottuisimme katselemaan sitä vain yhden määrätyn asteen valossa, totuudenetsijän tienä, silloin se on hän, totuudenetsijä, joka tässä kulkee ja johtaa opetusiapsiaan, jotka voivat olla samalla toisia sieluja, heikompia, jotka voimakkaampaansa nojaten

seuraavat häntä. Mutta samalla ne ovat eri puolia, taipumuksia ja ominaisuuksia, hänen omassa sielussaan. — Tässä kuvattu sielu on nöyränä ja päättävänä kulkenut uhrautuvan toiminnan kaitaa tietä vihkimyksestä vihkimykseen, kirkastuksesta kirkastukseen, aina syventyen elämänkysymyksensä ratkaisuun, jolloin alempi maailma tulee voitetuksi, ulosheitetyksi, ja voittaja kohoutuu henkimmämmän maailman tilaan. Tämä sielun voitto itsessään on se pääsiäisjuhla, jota kohti hän kulkee.

Jeesus pesee opetuslastensa jalat.

1. Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän joka oli rakastanut omiaan, rakasti heitä loppuun asti.

Tuo tästä maailmasta Isän tykö siirtyminen ei tapahdu ruumiillisen kuoleman kautta. Se nousu tapahtuu totuudenetsijän omassa olemuksessa, jota varten ei ruumiin tarvitse kuolla. Ja tuon järkyttävän kamppailun kestää hän vain siksi, että hän rakastaa niitä, jotka häneen luottaen vielä kamppailevat alemmassa maailmassa. Hän rakastaa heitä loppuun asti; hän ei väsy, hän kulkee loppuun asti, voidakseen niitä auttaa, joita hän rakastaa.

2. Ja ehtoolisella oltaessa, kun perkele jo oli pannut Juudas Iskariotiin, Simonin pojan sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen.

Räikeästi sanottu. Kuitenkin se voi kuvata sitä ilmiötä, että opetuslapsi huolehtii vain rahakukkaronsa täyttymisestä, tietojen ja voimien itselleen omistamisesta. Se tie vie pimeyteen, mustaan velhoutteen.

Jos taas katsomme Juudasta totuudenetsijän omien voimien personoitumana ja kysyisimme, mitä Juudaksen kasvattamisella tässä kohden tarkotetaan, niin voisimme kenties ajatella opetuslapsen suhdetta ympäristöön ja hänen omaan persoonalliseen minäänsä.

Kaikkien luopumisien ja pyrkimisiensäkin ohella on hänelle sittenkin jäänyt tai muodostunut jonkunlainen asema alemmassa maailmassa, joka on kenties mieluisa kolkka siellä tai tuolla tai ystävien parissa.

Mutta joskin tuollainen asema ja suhde voi antaa jotakin turvallisuuden tuntoa, on se kuitenkin samalla siteenä, joka jonkunverran kahlehtii ja estää siirtymistä „tämä maailmasta Isän tykö“. Siksi totuudenetsijä itsekin tietää, että se tuki „kavaltaa“, että sen sydämessä on jo „perkele“, että se kuuluisi jo menneeseen aikaan hänen asemassaan. Ja hänen täytyy silloin etsiä tukikohtaa jalalleen henkisemmässä tilassa.

3. Niin Jeesus, tietäen, että Isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menossa Jumalan tykö,

4. nousi ehtoolliselta ja riisui viittansa, otti liinavaatteen ja vyötti sillä itsensä.

Että Isä on antanut kaikki hänen käteensä, tietää sitä, että hänen vapauttamisensa ja kohoutumisensa on lopullisesti hänen omissa käsissään. Hänen täytyy älytä itse nousta „asemastaan“. Hän tietää olevansa Jumalasta lähtenyt ja olevansa taas matkalla tietoisempaa Jumal-tilaa kohti. Ja sillä matkalla ei ole mitään pysyväistä kotia, onhan vain pieniä, pieniä jalkojensa levähdyskohtia, ja sitten pitkiä, ehkä rämeikköjä, korpia ja erämaita halkovia toiminnan taipaleita. Jos hän koettaa jossakin levähdyspaikassa pysähtyä „olemaan“, silloin siitä tulee Juudas, kavaltaja.

Jeesus tietää tuon ehtoollisella ollessaan. Tuo ehtoollisella oleminen voi olla juuri pieni lepo hetki, vetäytymistä sisäisiin tutkimuksiin, oman ruumiinsa ja sielunsa puhdistamiseen ja ravitsemiseen. Se on hänelle sallittua, se täytyy olla sallittua. Sillä kaikkia työkoneitakin täytyy viedä „ehtoolliselle“, täytyy levähdyttää ja puhdistaa.

Kun tutkija on aikansa ollut ehtoollisella, sisäisiin tutkimuksiin vetäytyneenä, huomaa hän perkeleen menevän Juudakseen, nousee ehtoolliselta, riisuu viittansa, ja vyöttää itsensä liinavaatteisiin, varsinaisen positiivisen toimintansa työmekkoon.

Jos lukija sallii, kerron pienen kokemuksen. Se sattui juuri tänään. Olin majottautunut erääseen taloon, jossa jättäydyin pienen suursiivoukseen ruumiini ja sieluni kanssa. Siinä oli rauhallinen ja hyvä ollakseni; tein samalla kaiken aikaa mietiskely- ja kirjoitustyötä.

Tänä aamuna – hyvin tietäessäni „ehtoollisajan“ loppuneeksi

— olin kahden vaiheella: pysähtyäkö vielä kirjoittelemaan, vai lähteäkö matkaan. Kysyin emännältä, josko saisi olla vielä asunnossa. Ei sopinut, ei mitenkään „sopinut enää“. Siitä ystävällisestä paikasta oli tullut Juudas, siihen oli mennyt perkele. Tuntien pienen väläyksen lain järkkymättömyydestä jätin tyynesti ehtoollisviittani, pukeuduin ulospäisen toiminnan mekkoon, lähdin reppuineni iloisin mielin teosofisia kirjoja myymään. Myinkin kirjoja melkoisen paljon. Ja nyt istun illalla eräässä toisessa talossa tätä kirjoitellen, niinkuin oikeassa, laillisessa kodissani.

Näin itse elämä on suuri opettaja, kunhan vain osaisimme aina sen oppia kuunnella. Se opetti tämän juuri tänään, jolloin piti tästä asiasta kirjottamani. Se varmensi sen jo ennen merkitsemäni ajatuksen, kuinka ehtoollisella oleva Jeesus saa tietää perkeleen menneen Juudakseen.

5. Sitten hän kaasi vettä pesuastiaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkiinään niitä sillä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt.

Ennenkuin tuo siirto tässä maailmassa olemisen tilasta Isän tykö voi tapahtua, täytyy jalat tulla pestyiksi. Eräässä toisessa mystillisessä kirjassa, „Valoa Tielle“, sanotaan: „Sielu ei voi seisoa Mestarien läheisyydessä, ennenkuin sen jalat ovat sydänveressä pestyt“.

Tämä jalkojen peseminen on tietysti kuvapuhetta ja toteutuu elämässä siten, että opetuslapsi puhdistuneena ja nöyryyneenä ryhtyy palvelemaan maailmaa saavuttamallaan tiedolla. Tässä työssä hän itse opetuslapsena oppii henkistä joustavuutta, ja samalla hänen työnsä tosiasiallisesti pesee ihmiskunnan sielullisia jalkoja, koska hänelle on aina työ ja ihmisten onni ja henkinen nousu tärkeämpi häntä itseä.

6. Niin hän tuli Simon Pietarin luo, ja tämä sanoi hänelle: „Herra, sinäkö peset minun jalkani?“

Samoin kuin Juudas muun lisäksi personoi määrättyä sielun puolta, samoin tietysti Pietarikin. Pietarin voisimme sanoa tässä edustavan lujaa uskoa ja luottamusta Mestariinsa, sisäiseen elämään. Se usko ja luottamus on myös puhdistautumisen tarpeessa. Siitä täytyy kulua yksinomainen auktoriteetti- ja taikausko, sekä sen ohella ykspäisyys, härkämäisyys. Se usko täytyy puhdistau-

tua sellaiseksi, joka on valmis myöntämään omat hairahduksensa, kuunnellen toisen vakaumusta samalla kunnioituksella kuin jos hän itse sitä toiselle esittäisi. Ei hänelle saa jäädä tavaksi koettaa aina pysyä voittajana joka asiassa, joka käänteessä ja keskustelussa. Sillä mitä apua siitä olisi, vaikkakin hän, jos sattuisi kohtaamaan älyllisesti nuoremman, hänet sanoissa solmisi, keskustelussa kukistaisi, jos hävinnyt samalla tulisi loukatuksi ja ajamansa asia turhalla intoilulla pilatuksi. — Kuitenkaan ei tässä pidä etsiä tukea toimettomuudelleen. Täytyy vaan toimia, ja samalla oppia joustavuutta, loukkaamattomuutta.

7. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: „Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vast'edes sen ymmärrät“.

8. Pietari sanoi hänelle: „Et ole ikinä pesevä minun jalkojani“. Jeesus vastasi hänelle: „Jos en pese sinua, ei sinulla ole osuutta minun kanssani“.

Tämähän on mitä juuri sanoimme. Vaikkei ihmissielun Pietarilla olisikaan täyttä tietoa työn aiheuttamasta tuloksesta, täytyy hänen vaan alistaa persoonallinen jäykkyytensä työn vaatimusten mukaisesti. Tulokset seuraavat luonnostaan. Ja työnsä jatkuessa hän tulee sen viisastuen huomaamaan ja ymmärtämään. Juuri sellaisessa, työssään peräänantamattomassa väsymättömyydessä jalat välttämättä peseytyvät. Ja ilman sellaista pesua ihmisellä ei ole „osuutta minun kanssani“, ei tule kuolemattoman minuutensa yhteyteen, ei jumalallisen viisauden tajuamiseen. — Tämän kuul-tuaan

9. Simon Pietari sanoi hänelle: „Herra, älä pese ainoastaan jalkojani, vaan myös kädet ja pää“.

10. Jeesus sanoi hänelle: „Kylpenyt ei tarvitse muuta, kuin että hänen jalkansa pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki“.

11. Sillä hän tiesi kavaltajansa; sentähden hän sanoi: „Ette kaikki ole puhtaat“.

Miksei Pietari innostu pyytämään koko ruumiinsa pesua? Miksi vain kädet ja pää?

Nähtävästi sillä on sisäiset syynsä. Eivätköhän kädet ja pää edustane toiminnan kahta puolta: pää sisäistä valmistelua, kädet tuon sisäisesti valmistetun jakamista.

Jos Pietarin täytyisi pyytää koko ruumiinsa pesua, tietäisi se sitä, että hänen toimintansa suoritettaisi vielä kokonaan maailman hyörinässä. Mutta opetuslapsena ihminen on sen jo tietysti aikoja jättänyt; hän on siitä luopunut, siitä peseytynyt, ja ahertaa henkisen maailman asioissa. Tämän Pietari tietää, ja siksi hän ei pyydä koko ruumiinsa pesua. Mutta samalla hän tietää, että hänen työaitonsa, sekä henkisen ruuan valmistamisessa että sen jakamisessa, on puutteellista, ja siksi hän pyytää, että pestäisi myös kädet ja pää.

Jeesus sanoo, ettei kylpenyt tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, niin on hän kokonaan puhdas. S. o. kuin sanoisi: Sinä olet jo kylpenyt, sinä olet luopunut maisista päämääristä; sinun pääsi ja kätesikin ovat jo pestyt, koska niitä ei enää käytetä maisien arvojen ja rikkauksien tavoitteluun; ei nyt muuta tarvita, kuin että jalat pestään, kuin että yhä enemmän kulkemallasi tiellä puhdistut lujassa kestäväisyydessä, loukkaamattomuudessa, haavottamattomuudessa, että yhä täydellisemmin luovut ajattelemaisesta työstä tuloksia, hedelmiä. Kun niin jatkat, puhdistuvat pääsi ja kätesikin yhä edelleen, sinun kykysi ja taitosi henkisten arvojen jakamisessa yhä kehittyvät.

On vielä omituista huomata, ettei toisien opetusjasten kanssa synny mitään keskustelua jalkojen pesemisessä. Asia on kuitenkin ymmärrettävissä, koska tässä kuvataankin vain yhden totuudenetsijän kokemuksia. Hänen tajuntansa on vain kuin kaksikielinen jolloin ylempää edustaa Jeesus, alemmää Pietari. Elämän kokemusten keskellä hänessä keskustelelee opettaja ja oppilas. Ylemmässä hänelle hämmöittää ihanteen täydellisyys, alemmassa sitä ihannetta toteutetaan. Siten ylempään olennon käytäntö tulee olemaan alemmalle ihanne.

Vielä lisätään: „Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki“. – Jeesus-ihminen tietää ne tapansa, tottumuksensa, taipumuksensa ja kiintymyksensä, jotka ovat hänelle esteenä, ja joista hänen on luovuttava.

Selitystä jalkojen pesemisen arvosta.

12. Kun hän siis oli pessyt heidän jalkansa ja ottanut viit- iit- tansa ja taas asettunut pöytänsä, sanoi hän heille: „Ymmärrättekö mitä olen teille tehnyt?

13. Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen.

14. Jos siis minä, Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat;

15. sillä minä annoin teille esikuvan, jotta tekin tekisitte, niinkuin minä tein teille.

Tämä avaa eteemme kuin uuden puolen Mestarin ja opetuslapsen välisessä suhteessa. Me voimme pitää mielessämme sen totuuden, että Mestarit tekevät suurta ja voimakasta työtä ihmiskunnan kehityksen johdossa; koko ihmiskunta sulkeutuu Heidän huolenpitonsa piiriin. Tästä jo ilman muuta johtuu, ettei Heillä voi olla mitään halua kerätä joitakin sieluja erikoisesti lähelleen, tuhlaten aikaansa ja voimiansa heidän erikoisopastuksessaan enempi kuin muiden. Sillä heidän kanssaan kulutettu aika ja voima olisi pois muulta ihmiskunnalta. Ja kuitenkin heillä on erikoisia läheisiä oppilaita, jotka saavat osakseen erikoista huolta ja hoivaa. Juuri tämä auttaa meitä käsittämään opetuslapsiuden merkitystä. Opetuslapseksi voi tulla vain sellainen ihminen, joka itsetietoisesti luopuu persoonallisten päämäärien tavoittelusta ja kokonaan antautuu maailmaa palvelemaan, joten hän on omaksunut saman päämäärän käytännöllisen elämänsä sisällöksi, mikä Mestareillakin on. Tällainen kanta tietysti herättää Mestareiden arvontoa, ja he voivat ottaa tuollaisen ihmisen erikoisen läheiseen huolenpitoonsa, jotta hän pikemmin oppisi olemaan suurempana apuna Heidän työssään. He voivat hetkeksi nousta ehtoollispöydästään, jossa He ihmiskuntaa henkisesti ruokkivat, ja ryhtyä pesemään noiden palvelukseen innokkaiden oppilaittensa jalkoja, kuvaannollisesti puhuen. Silloin näiltä todella kysytään, itse elämä heiltä kysyy: Ymmärrättekö mitä olen teille tehnyt? Ymmärrättekö asetua sille kannalle, että kaikki se erikoinen kokemus, mitä teille suodaan, on teidän taas käytettävä toisia auttaessanne.

Te kutsutte minua Herraksenne ja Opetta aksenne, niinkuin olenkin. Nyt te tiedätte, mitä merkitsee olla Herrana ja opettajana. Olkaat tekin samalla tavalla toisille. Älkää etsikö Meitä heittääkseenne taakkanne Meidän kannettavaksemme Sillä kyllä Me jo ilmankin teidän ja heidän taakkojansa kannamme. Etsikää Meitä nähdäkseenne, mitä me teemme, miten me ihmisten väsyneitä

jalkoja pesemme, heidän kulkuaan autamme. — Me sallimme teille silmäyksen työhömmme sillä edellytyksellä, että te saisitte meistä esikuvan, ihanteen, jotta tekin osaisitte astua oppilaina riiveihimme, ryhtyä Meidän kanssamme ihmisiä palvelemaan. Sillä:

16. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi.

Ja vielä:

17. Jos tämän tiedätte, olette autuaat, jos sen teette.

Tämä teidän täytyy tietää. Ja tämä tietonne täytyy teidän tehdä elämäksi: teidän täytyy tehdä niinkuin olette saaneet kokea Meidän teille tehneen.

Tämä tieto täytyy opetuslapsen käytännöllisesti sulattaa. Ja silloin hän voi itseensä kohdistuneena sanoa:

18. En puhu teistä kaikista; minä tiedän, ketkä olen valinnut. Mutta tämä kirjoitus on käyvä toteen: 'Joka syö minun kanssani leipää, on nostanut kantapänsä minua vastaan'.

En puhu kaikista kyvyistäni ja tiedoistani; eivät ne kaikki kelpaa mihinkään. Minun täytyy tietää, mitkä niistä ovat valittavat, mitkä ovat kelvolliset alkavaan työhöni. Sellaiset kuin oveisuus, keinotteleva näppäryys, itsestensä huolehtiminen, taito nousta ja loistaa toisten yläpuolella, ne eivät kelpaa mihinkään — opetuslapsen tiellä.

Ja tuo: „Joka syö minun kanssani leipää, on nostanut kantapänsä minua vastaan“, mikä muu se olisi, kuin pyrkijän oman persoonallisuuden kokonaismahti. Sillä sisäisesti herätettynä ja voimistettuna, voimistuu hänessä samalla kaikki itsekkäät ominaisuudet, alempi puoli, joka ikäänkuin eri olentona nousee häntä vastaan, merkitsevästi kyllä kantapäällään, niinkuin ainakin pakoon ja häviöön tuomittu.

19. Nyt sanon sen teille ennen sen tapahtumista, jotta te, te, kun se tapahtuu, uskoisitte, että minä se olen.

Tällä nähtävästi ilmaistaan eräs puoli totuudenetsijän kokeumuksista. Sillä henkisiä arvoja etsiessään joutuu hän yhteyteen sisäisen tiedon kanssa, joka sädehdyksen lailla heijastuu hänen tajuntaansa. Tätä tietä hänelle jo aikaisin selvenee, että niin on käyvä; omasta sielusta on nouseva pahin vihollinen, ainakin aluksi. Sillä ellemme sitä voita, estää se meitä ollenkaan pääsemästä varsinaiseen tehtäväämme.

Ja tavallaan kuin ohjeeksi voittamista varten sanotaan:

20. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, hän ottaa vastaan minut; mutta joka ottaa vastaan minut, hän ottaa vastaan sen, joka on minut lähettänyt.

Tulkittuna tavallisin sanoin, voitaisi kenties sanoa: Joka ottaa vastaan sisimmistä itsestään tulevan ohjeen, hän vähitellen kotiutuu siihen tilaan ja valoon, mikä on ominaista ylempälle minuudelle. Niinkuin auringon valo se säteenä laskeutuu vastaanottajan avoimeen sieluun.

Ja tämä vastaanotettu valo tekee siitä taas vuorolleen henkisen valon ja lämmön säteilykeskuksen. Ja siten hänkin on vuorolleen ottanut vastaan sen, „joka on minut lähettänyt“. Hän on vastaanottanut sielussaan sellaisen rakkauden tulisoihdun, joka välttämättä tekee hänetkin lähettilääksi.

Siis, ottaessamme vastaan totuuden ja rakkauden kipenen, sekä sitä sielussamme suojaten ja sillä ympärillemme valaisten, kasvaa se meissä sisäiseksi tuleksi ja valoksi, jonka lähettiläinä me sitten saamme toimia ja olla.

Juudas syöstään ulos.

21. Tämän sanottuaan Jeesus tuli järkytetyksi hengessään ja todisti ja sanoi: „Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä on kavaltava minut“.

Miksi yhä jatketaan puhetta samasta kavaltajasta? Nähtävästi seurataan asian kulkua ja kehitystä. Sillä vaikka etsijä käsittääkin persoonallisuuden harhan ja pettäväisyyden, on kuitenkin suuri ero käsittämisen ja lopullisen toteuttamisen välillä. Totuudenetsijä kasvattaa persoonallisen harhansa sisällä jotakin kestäväää, ikuista. Se täytyy tulla siksi voimaksi mikä särkee persoonallisuuden harhavarustukset. Tämän tietoinen ja nopea toteuttaminen on järkyttävä voimateko. Sentähden tehtävän tämä puoli täytyy myös aina olla totuudenetsijän tiedossa, keskusteltavana.

22. Niin opetuslapset katsoivat toisiinsa, epä tietoisina, kehenä hän puhui.

On päästävä selvyyteen mistä kaikesta on luovuttava. Tavallisella ihmisellä ei ole mitään tietoa mistä hänen pitäisi luo-

pua. Ei hänellä ainakaan ole mitään itsetietoista luopumishjelmaa, jota hän tietoisesti toteuttaisi. Totuudenetsijällä täytyy sellainen olla, sillä eihän hänen työstään muuten mitään tulisi. Hänen täytyy etsiä oman harhansa salaiset juuret. Ja siten edentyessään hän on tietysti aina harhan ja toden jatkuvassa risteyksessä, jossa hänen on niitä toisiinsa verraten punnittava, päästäkseen selville mistä kaikesta milloinkin on luovuttava. Hänessä itsessä »opetuslapset katsoivat toisiinsa, epätietoisina, kenestä hän puhui«.

23. Ja eräs hänen opetuslapsistaan, se, jota Jeesus rakasti, lepäsi aterioitaessa Jeesuksen syyliä vasten.

24. Simon Pietari nyökäytti hänelle päätään ja sanoi hänelle: »Sano, kuka se on, josta hän puhui«.

25. Niin tämä, nojautuen Jeesuksen rintaa vasten, sanoi hänelle: »Herra, kuka se on?«

Pietari se aina vaan puuhaa, hän se tahtoo selvää, hän kyselee, tiedustelee; sanalla sanoen: hän on totuudenetsijä. Sillä paitsi että Pietari edustaa opetuslapsessa uskoa ja toimintatarmaa, kun taas Johannes edustaa hänen antautuvaa hartauttaan, tahtoisimmine vielä lisätä, että Pietari tässä oikeastaan on varsinaisin totuudenetsijä-ominaisuus, opetuslapsen saavutettu tajunta. Jeesus on taas salainen tajunta, Mestari-tajunta, jota opetuslapsi Pietari-tajunnassaan etsii ja tavoittelee. Tietysti näiden välillä täytyy olla yhä kasvava yhdysside, ja se on Johannes, antaumuksen ja rakkauden ruumistus. Se on tietysti ollut alunpitäin opetuslapsen ja Mestarin, tietoisien tajunnan ja ihanne-tajunnan välisenä siltana, yhdyssiteenä.

Siksi Pietari ei käänny kysymyksellään suoraan Jeesuksen puoleen, vaan käyttää hänen sylissään lepäävää Johannesta välittäjänä. — Rakkaus vain on kyllin arvokas ylläpitämään yhteyttä henkisten mahtien kanssa.

26. Jeesus vastasi: »Se on se, jolle minä kastan ja annan tämän palasen«. Niin hän otti palasen, kastoi sen ja antoi Juudaalle, Simon Iskariotin pojalle.

27. Ja silloin, sen palasen jälkeen, saatana meni häneen. Niin Jeesus sanoi hänelle: »Mitä teet, tee pian«.

Tämä on huomioon otettavaa menettelyä. Voisimme sitä katsoa sekä ulkoisesti että sisäisesti.

Alemman maailman lakeja noudattavat ihmiset, sekä maalliset että hengelliset, menettelevät pettäjäinsä kanssa toisella tavalla: surmaa ja vainoa. Niin ei tee Jeesus, henkinen ihminen. Hän ei ollenkaan pakkokeinoja käytä, sillä eihän paha maailmasta siten häviä. Maailma ja ihmisskunta pelastuu pahasta lopultakin vain siten, että hyvä puhdistaa ja sulattaa sen.

Ja tässä onkin tie asian sisäiseen ymmärtämiseen. Yhä kasvava totuus ja rakkaus näyttää mistä on luovuttava. Mutta hän ei luovu siitä ylenkatseella ja vihalla. Hän luopuu siitä rakkautella, parhaan apunsa vastustajalleen antamalla.

Ja „silloin, sen palasen jälkeen, saatana meni häneen“.

Jos ajattelisimme tuota vain muodolliselta puolen, niinkuin muodollinen uskova ehkä tekee, silloin todella kauhistuisimme tuollaista menettelyä. Me kysymme ihmetellen: kuinka Jeesus noin menettelee? Onhan niinkuin hän kastetulla palallaan avaisi Juudaan sielussa ovet saatanelle, heittäen hänet lopullisesti saatanaan haltuun. Sehän olisi hirveä sielun murha, jota vain petomainen, vaikkapa arvokkaaseen viittaan puettu kerettiläisten häväsijä, tuomitseva julmuri, saattaisi tehdä.

Jotakin sielullisesti asiallisempaa ja salattua täytyy tässä piillä.

Ajatellaan nyt, että Juudas edustaa totuudenetsijän alemmaa luontoa, kiintymyksiä, himoja ja intohimoja. Alussa, kun totuudenetsijän tajunnassa ei ylempi valo vielä ole valaissut, ei hän kykene erottamaan noita himojaan, intohimojaan ja persoonallisuuttaan itsestään, vaan kaikki on hänessä sekasin yhtenä sekamelskana. Totuudentiellä hänelle vähitellen selvenee, mikä hänessä on jotakin vierasta, alemmaa. Tai ainakin hänelle alkaa selvitä, mitkä hänessä ovat ne ominaisuudet ja taipumukset, joita hänen pitäisi omaksua ja kasvattaa, mitkä taas ne, joista pitäisi luopua, joita pitäisi kuihduttaa. Ja kun hän nyt saa „kastetun palan“ Jeesukselta, kun hänen arkitajuntansa liittyy ihannetajuntaan, kun hänet on ravittu totuuden sanalla, kun hänessä leimahtaa kyky rakastaa, silloin hänen Juudaansa sydämeen menee saatana; aivan asiallisesti sinne saatana menee. Ja mitä se on? Maltta-kaamme! Kas se on sitä, että hänelle selviää, mikä hänessä itsessä on saatanallista, mistä hänen on luovuttava. Kaikki renttuilemisen, ylönsyömisen ja mässäämisen halu; kaikki likaisuus, laiskuus,

välinpitämättömyys; ahneus, kateus, oveluus, keinottelu, mustasukkaisuus; suuruudenjano, kunnianhimo, ylpeys, loisteliaisuus, kaikki tuo ja paljon muuta, se on hänelle kuulumatonta, sopimatonta; se on pimeydestä, saatanasta. Ja sitä kaikkea on sittenkin hänessä ollut ja on yhä jälellä. Hänelle selviää nyt, mitä yhteistä hänellä on saatanasta. Ennen tuo kaikki oli niin sallittua, kenties viehättävää, mutta nyt se on kauhistus. Ennen hän niin ylpeili ja mahtaili kyvyllään keinotella ja luovailla elämän merellä, toisten etujen kustannuksella; nyt tuo on kaikki mustaa, saatanallista. Ja sen teki Jeesuksen antama kastettu pala, sen teki se, että ihminen alkoi etsiä totuutta, ihannetta, ja että hän antoi sydämensä levätä ihanteensa Mestarin sylissä, aina kysellen sen mielipidettä, aina tiedustellen „kenestä hän puhui“.

Sitten Jeesus vielä lisää: „Mitä teet, tee pian“. On niinkuin totuudenetsijä vakuuttaisi: minä tahdon kulkea päämääräni, ihannettani kohti, ja mitä vaikeuksia ja kärsimyksiä alemman luontoni voimien purkautuminen itselleni tuottaneekin, tapahtukoon se nyt, pian, nopeaan.

28. Mutta ei kukaan aterioivista ymmärtänyt, mitä varten ten hän sen sanoi hänelle.

Aterioiminen on juuri aterioimista henkisillä kokemuksilla. Aterioivalta, oppivalta puoleltaan ei ihminen alussa ole niin selvillä, miksi sellainen on tarpeellista. Sillä juuri kokemus vie hänet sen salaisuuden perille.

Asia valaistuu vielä heidän arveluistaan:

28. Sillä muutamat luulivat, koska rahakukkaro oli Juudaalla, Jeesuksen sanoneen hänelle: „Osta, mitä tarvitsemme juhlaaksi“, tai että hän antaisi jotakin köyhille.

Juuri tuo ylimeno, siirto aineellisuudesta henkisyteen, on vaikeata. Hän kyllä aavistaa, että pitäisi jollakin auttaa maailman kehitystä, mutta vaikea on luopua aineesta ja antaa itseään. Hän voi jäädä hautomaan, kuinka hänellä pitäisi olla sitä tai tuota, kuinka hänellä pitäisi olla rahaa, jos niin sanoisimme, jolla hän voisi avustaa, jolla hän voisi ihmeitä aikaan saada.

Ja kuitenkin hänen päämääränsä, jopa edellytyksensä opetuslapsiuteen on, että hän kaikista, sekä aineellisista että henkisistä

rikkauksista luopuisi, kaikesta omistamisen tunteesta luopuisi, voidakseen olla maailmassa sisäisten voimien pyörteenä, elämänä.

Tässä valossa ymmärrämmekin seuraavan lauseen:

30. Niin hän, otettuaan sen palasen, meni heti ulos; ja oli yö.

Totundenetsijä oli saavuttanut omassa itsessään voiton aineellisesti-aihtillisesta käsityskannastaan. Se oli mennyt hänestä ulos, se oli jäänyt hänelle yön arvoiseksi.

Ihmisen Pojan kirkastuminen.

31. Kun hän oli mennyt ulos, sanoi Jeesus: „Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.

Taas kirkastuminen. Ja omituisella tavalla. Kreikkalaisten esiinnyttyä Ihmisen Poika jo kirkastui, mutta silloin sillä, että kreikkalaisvoimat tulivat hänelle avuksi ja käytettäväksi. Nyt se tulee aivan päinvastaisesta syystä, joka päältä kaisoen on perin yllättävä. Sillä tässähan Juudaan ulosmeno tehdään aivankuin ehdoksi Ihmisen Pojan kirkastumiselle. On kuin sisäistä riemua Jeesuksen sanoissa siitä, että Juudas on, saatana sydämessä, poistunut. Ja niinhän se onkin muistaessamme, mitä äsken sanoimme Juudaasta alempien voimien edustajana. Kun tuo Juudas-tila nyt on jäänyt tavallaan sielun ulkopuolelle — tietysti määrättyssä asteessa — on puhtaampi, korkeampi ja henkisempi tila sen kautta päässyt sielussa näyttäytymään; Ihmisen Poika on päässyt vapaampana, kirkastetumpara esiintymään. Ihmisen Pojassa Jumal-puoli lähenee Juudas-puolen paetessa.

Sillä tavalla Jumala tulee Ihmisen Pojassa kirkastetuksi. Ja

32. Jos jumala on kirkastettu hänessä, kirkastaa Jumalakin in hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian.

Pian kyllä. Siellä kunhan Ihminen itse ponnistelee ja pyrkii, on ylempi tietoisuus aina valmis ottamaan hänet vastaan. „Kun opetuslapsi on valmis, on Mestarikin valmis“, sanotaan kirjassa „Valoa Tielle“.

Ja sitten seuraa:

33. Lapsukaiset, vielä vähän aikaa olen teidän kanssanne. e. Te tulette minua etsimään, ja niinkuin sanoin juutalaisille: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla', niin sanon nyt teillekin.

Mikseivät voi tulla? Siksi, että kaikki täytyy tapahtua, jos niin sanoisimme, sisäisen alkemian, todellisen muutoksen ja kasvun kautta. Mikseivät juutalaiset voi tulla? Siksi, ettei juutalaisuus, tunnustaminen, riitä totuudenetsijän kannustimeksi. Hänen täytyy luopua tunnustustilasta, jos tahtoo opetuslapsiksi tulla. Samoin taas opetuslapsen on yhä kulkeminen edelleen. Hän kohtaa Opettajansa hiljaisen äänen, joka häntä „lapsukaisena“ opastaa. Mutta hän ei voi kulkea aina opas vierellään. Hänet jätetään yksikseen kulkemaan opastettuun suuntaan. Siten hän kohtaa vaikeudet ja kasvaa niissä itsenäiseksi kyseessä olevaa tilannetta varten. Hän voi edentyä tiellä vain mikäli hän itse sisäisesti muuttuu tien kaltaiseksi. Sillä hän on kasvavine voimineen ja tietoineen itse itselleen tie.

Ja ikäänkuin oppaaksi sanotaan heille:

34. Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne niin, kuin minä olen rakastanut teitä; jotta tekin niin rakastaisitte toisianne.

35. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teissä on keskinäinen rakkaus.

Opetuslapselle annetaan uusi käsky, uusi ohjelma-suoritus.

Me voisimme katsoa tätä ohjelmaa ensin ulkoisesti. Hänen opetuslapsiutensa tunnusmerkki on nyt siinä, että hän opettelee rakastamaan samalla tavalla oppiveljiään kuin Mestarikin häntä ja heitä rakastaa. Hän on saanut henkistä apua Mestariltaan ja siinä oppinut tuntemaan Hänen rakkauttaan ja sitä tapaa, millä Hän sitä jakaa. Siinä se on käsky hänelle: tee sinä samalla tavalla.

Ja kun teidän täytyy omassa itsessänne tehdä erotus eri menetelmien, eri voimien ja harrastusten välillä, niin voitte samoin tutkia niitä rakkauden mittapuulla. Kun teidän täytyy valikoida kykyjenne ja taipumuksienne välillä, kun teidän täytyy etsiä ja vakaannuttaa itsellenne toimi- ja menettelytapoja, käytäkää silloinkin arvostelukykyenne ohella tuota samaa mittapuuta: kuinka Mestarini tässä ratkaisisi ja toimisi.

Kun aina tyynesti ja kestävästi tätä ohjetta seuraatte, silloin te voitte kulkea mukanani sinne minne minä menen; te taas löydätte minut.

Nyt

36. Simon Pietari sanoi hänelle: „Herra, mihin menet?“ Jeesus vastasi hänelle: „Mihin minä menen, sinne et voi nyt minua seurata, mutta vastedes olet minua seuraava.“

Pietari ei osaa ottaa ymmärtäkseen tuota uutta käskyä. Se juuri todistaa, ettei hän voi seurata. Sillä se seuraaminen ei ole siinä, että tekee samaa työtä mitä Mestari tekee. Ja siihen hän ei kykene ennenkuin hän tuota uutta käskyä seuraamalla on saavuttanut siihen edellyttävän kunnan.

Innostuksessaan saattaa kyllä kiivailla niinkuin

37. Pietari sanoi hänelle: „Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni panen edestäsi.“

Mutta

38. Jeesus vastasi hänelle: „Henkesikö panet minun edestäni? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: ei laula kukko, ennenkuin sinä minut kolmesii kiellät“.

Totuudenetsijällä on herätettynä ja käytettävänä rajotetut voimat. Ihastus löytämäänsä totuuteen ja innostus ja intoilu sen puolesta on kyllä luonnollinen omalla ajallaan. Se on kyllä pätevä levon ja vastaanottamisen hetkellä. Mutta sisäisten ristiriitojen temmeltäessä ja toiminnan jännittyessä se saattaa laueta. Silloin ei riitä pelkkä ihastus ja intoilu; silloin tarvitaan jatkuvan toiminnan kamppailussa saavutettua luottamusta ja lujuttua. Ja ellei tätä ole hankittu, silloin saattaa, vaikeuksien jännittyessä kaaren huipulle, lujuus ja luottamus pettää, ja oppilas luiskahtaa alas, ilman että hän on sitä edes huomannutkaan. Sillä jos hänen sielussaan pääsee valtaan kärsimättömyys, epäily, tuskastuminen ja „antaa mennä“, silloin hän on jo langennut, Mestarinsa kieltänyt. Ehkä hän sitten, jännityksen lauettua, muistaa väliänsä Mestarin kanssa, jolloin kukko laulaa, s. o. hän tuntee pettymyksen ja häpeän omassa itsessään. Se tasaa intoilua ja opettaa varovaisuutta vastaisissa vaikeuksien koettelemuksissa. Se se juuri on elämän koulua. Pienempien vaikeuksien voittamisessa voimat heräävät ja kasvavat suurempia vaikeuksia voittamaan.

---

14 LUKU.

Jäähyväispuhetta.

Tämä „jäähyväispuhe“, joksi näitä Jeesuksen opetuksia on nimitetty, on tietysti niiden kokemus-totuuksien esittämistä, joita etsijä totuudentiellä kulkiessaan saa kokea.

Näiden kokemusten esittämistä voi kyllä sanoa jäähyväispuheeksi, kunhan emme sitä silloin vaan rajota johonkin historiallisen ajan yhteeseen olentoon. Tämä jäähyväispuhe puhutaan elämällä. Ja sen puhuu jokainen ken ne kokee ja elää.

Se on jäähyväispuhe siten, että kun totuudenetsijä elämäntiensä kokemuksilla näitä puhuu, on hän silloin alinomaisella etenemismatkalla, jolloin se on samalla hyvästijättöä ja jäähyväispuhetta silloiselle tilanteelle. — Tältä kannalta katsoen on se aina myös historiallinen puhe. Sillä se on ajallinen sen ihmisen historiassa joka sen elää ja puhuu. Ja mikäli sellaista puhetta itse puhumme, sikäli toisen puhetta tajuamme. Silloin ehkä alamme ymmärtää, mitä merkitsee:

Isäni kodissa on monta asuntoa.

1. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.

2. Isäni kodissa on monta asuntoa. Jos ei niin olisi, sanoisin teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa.

Kun Pietari yritti jännittää innostuksensa josta siksi paljon, että se uhkasi pettää, silloin hänelle aukenee tilaisuuksia, jotka antavat lohduttelua ja selvittelyä. On kuin hänelle sanottaisi: Vaikkakaan et pyrkimyksissäsi jaksanut seurata aikomuksiasi ja ihannettasi täydellisyydessään, älä sittenkään jättäydy pettymyksen ja murheen valtaan. Se olisi aivan turhaa voimien haaskausta, eikä se mitään hyödyttäisi. — Vaikket osannutkaan astua aika maasi askelta täydellisesti, ota opiksi erehdyksesi. Yritä uudelleen. Kyllä joskus onnistut. Luota Jumalaan, Mestariin ja sisäiseen minuuteesi. Jatka; niin tehden pysyy tie auki, pysyt Isän kodissa. Sillä siellä on monta asuntoa, on monta astetta, työtä ja työtapaa. Ellet jaksaisikaan toimia niinkuin Suuret Sielut, täy-

dellisyyden voittaneet, niin toimi kuitenkin yhä kiinteästi sillä paikalla ja sillä tavalla mihin pystyt ja kykenet, ja mikä työ juuri odottaa tekijäänsä.

Siten ponnistellen ja toimien löydät kyllä paikkasi. Silloin tulet ymmärtämään sanat: „Jos ei niin olisi, sanoisin teille, että menen valmistamaan teille sijaa“. Sillä sija, yhä korkeampi sija, valmistuu rohkealla ja ututteralla työllä korkeamman asian hyväksi.

3. Ja vaikka menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, jotta tekin olisitte siellä, missä minä olen.

Vaikkakin henkisen ahertajan täytyy harppailla ja toimia aivankuin itsensä edellä, oman silloisen tilansa edellä, kotiutuu tuo hämärä ja vaikeasti tavoiteltu tila vähitellen saavutetuksi ja varmennetuksi asemaksi.

Juuri sillä tavalla Mestari-ihanne tulee takaisin pyrkijän luo ja ottaa hänet luokseen. Pyrkijä kotiutuu sielussaan siihen asteen, mikä hänellä ennen oli vain ihanteena.

Tie, totuus ja elämä.

4. Ja mihin minä menen, sen tiedätte, ja tien tiedätte.

Se täytyy pyrkijän tietää, täytyy tietää mihin ja miten pyrkii. Päämäärän hän on valinnut ja tie on selvinnyt kulkemisen kokemuksessa.

Mutta aina tietysti nousee sielusta himmentäviä ääniä. Ja niinpä heikkouskoinen

5. Tuomas sanoi hänelle: „Herra, emme tiedä, mihin menet; kuinka sitten tietäisimme tien?“

6. Jeesus sanoi hänelle: „Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan pääse Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.“

Muistakaamme, ettei tämä tie rajotu yhteen historialliseen olentoon. Ja jos katsoisimmekin asiaa siltä kannalta, että toinen voi olla tie toiselle, silloin kaikki suuret herättäjä- ja edelläkulkuvat uranuurtaja-sielut ovat tie toisille, niille, jotka kulkevat heidän jälessään. Sellaisia ovat Jeesus, Paavali, Mooses, y. m. y. m. jotka edellä kulkien viittovat nuoremmilleen mihin ja miten on kuljettava.

Ja vaikka lähdemmekin tästä ajatuksesta, joka kyllä on oikea, saamme me siitä johtoa noiden sanojen alkuperäisyyden ymmärtämiseen. Se minä, joka tässä sanoo itseään tieksi, se on totuudenetsijän oma minuus. Se minä on jokaisessa olennossa itsessään. Kun ihminen arkitajunnassaan Tuomaan lailla epäilee tietä, silloin hän itse myös ylemmässä tietoisuudessaan saa vastauksen: Minä olen tie, juuri minussa itsessä on oleva tie, totuus ja elämä; minun on kuljettava kokemuksen tietä totuuden opastamana elämään. Mistään muusta en lopullista tietä löydä. Minun täytyy kulkea omien toimintani kokemusten tietä, pitäen aina totuutta oppaanani sieluni silmien edessä.

Sellainen kulkeminen on samalla elämää. Sillä toiminta, joka on elämää synnyttävää, on elämää, kun taas toimimattomuus on kuolemaa. Mutta silloin ei riitä pelkkä toiminta sellaisenaan. Siihen täytyy samalla liittyä yhä korkeamman totuuden etsiminen ja sen toimintaan sovelluttaminen. Vasta se on elämää.

Ja samalla kun ihminen näin kulkee, sanoisimmeko: vihkimyksen kaitaa tietä elämään, on hän samalla totuuden tienä nuoremilleen, niinkuin kaikki suuret sielut ovat olleet. Elleivät he olisikaan ehdottomana tienä, niin ovat he kuitenkin apu- tai valmistavana tienä niille, jotka eivät vielä ole itsessään löytäneet tuota ainoata tosietä.

Vain tätä tietä voidaan kulkea Isän tykö. Sillä harjoittelemalla olemaan auttavana isänä heikommilleen, juuri silloin hän kulkee elämän tietä. Siis lopuksi kaikki nämä kuuluvat yhteen: tie, totuus, elämä ja Isä.

Etsijä löytää minuutensa ja Isän itsessään toiminnan kautta.

Että elämä ja Isä todella kuuluvat näin yhteen, se tulee edempänä yhä selvemmin esille. Sanotaan:

7. Jos tuntisitte minut, tuntisitte Isännekin; tästälähin tunnette hänet, ja te olette nähneet hänet. n-

Niin, jos ihminen tuntisi oman minuutensa Jumalan poikana, silloin hän samalla omassa olemuksessaan käsittäisi Isän salaisuuden.

Mutta ihminen ei ymmärrä ongelman salaisuutta. Siksi

8. Filippus sanoi hänelle: „Herra, näytä meille Isä niin tyydyimme.“

Siinäpä se on. Filippus, hevosten ratsastajana, ihminen utelivassa älyssään, tahtoi nähdä jotakin ulkoista ihmettä – nähdä ja olla tyytyväinen. Saatuaan nähdä jonkun silmiä hivelevän näyn, jäisi hän tyydytettynä paikalleen, eikä toiminnasta tulisi entistä enempää.

9. Jeesus sanoi hänelle: „Niin kauan aikaa olen ollut teidän kanssanne, etkä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot: 'Näytä meille Isä'?

10. Etkö usko, Että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, joita puhun teille, en puhu itsestäni; vaan Isä, joka minussa asuu, tekee teot, ne ovat hänen“.

Tässä on kätkeytyneenä sekä historiallisen opettajan että sisäisen Mestarin ja vieläpä ihmisen oman sisäisen jumaluuden salaisuus. Jos ihminen onnistuu ruumiillisesti tapaamaan sellaisen ihmisen, jossa Kristus on tietoisesti elävä, silloin hän siinä tapaa samalla Isän. Hän voi saada hänestä sellaisen oppaan, joka hänet henkisesti uudelleen synnyttää; siksi hän on tavannut Isän.

Samoin on sisäisesti. Ihmisessä on ollut sisäinen Kristus syntyneenä, mutta se ei ole vielä toistaiseksi selvinnyt päivätietoisuudessa toimivalle älylle. Ihminen on älyssään vielä epätietoinen ja kyselijän kannalla. Mutta juuri tuo kyselijän kanta auttaa myös saamaan selvittävää vastausta. Elämä itse selittää hänelle: Etkö jo ymmärrä, että minä, joka sisästäsi puhun ja sinua opastan, olen sinun Isäsi, koska minä opastan sinut uuteen syntymään. Ja kun minä, Isä, jo niin kauan olen sinussa ollut, niin miksi sinä yhä viivytelet Filippus-asteella? Mikset ala ymmärtää olevasi sisäisen Isäsi poika? Ja sitten: koska Isä on sinun sisästäsi, niin olet sinä Isä. Älä odota jonkun toisen sitä sinulle näyttävän: puhu sisälläsi kaikuvia Isän sanoja, Filippus; se „tekee teot“. Kunhan vain panet sisäiset sanasi liikkeelle, synnyttää se uutta henkistä elämää ympärilläsi. Ja silloinhan sinä olet sen synnyttäjä, Isä.

Niin siis:

11. Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; mutta jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden.

Uskokaa tekojen tähden. Ellei teillä ole varmuutta sisäisestä pojasta ja Isästä, niin te saavutatte tuon varmuuden tekojen kautta. Sillä jos te tahdotte Hänen tekojansa tehdä, saatte te kokea uuden syntymän tuskia ihmiskunnan yhä jatkuvassa uudestisyntymisessä. Älkää sallitko minkään pidättää ja estää itseänne. Sillä

12. Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, in, hänkin on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö.

Ensiksikin: tämä on aivan salaamatonta puhetta tavallisen sijaissovitusopin pohjalla. Sillä hehän aina hokevat tuota yhtä samaa: Ihminen on niin huono, syntinen ja saamaton, ettei hän voi tehdä yhtään mitään henkisessä elämässä. Ainoastaan yksi on ollut täydellinen, niin he sanovat, ja meidän on vaan pysyttävä siinä „uskossa“, että me ainoastaan Hänen tekonsa kautta pelastumme; itse me olemme mahdotonmat kaikkeen hyvään.

Ja nyt tuo sama Jeesus, johon sijaissovitukseen vajonneet sanovat niin lujasti uskovansa, kuitenkin sanoo: „Totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, hänkin on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin“.

Jos Jeesukseen uskotaan, niin miksei tätä hänen puhettaan uskota? Sehän se merkillistä on, ettei sitä uskota. Ja kun ei uskota, kun uskottomuus kokonaan vallitsee, ei päästä edes alkaamaan henkisen voiman kokemuksia.

Sillä onhan johdonmukaista ja selvää, että jos joku uskoo ja luottaa ihailemaansa henkiseen mahtiin, Mestariin, siksi paljon, että ryhtyy tekemään niitä tekoja, joita kunnioittaa ihailemansa olennon tekoina, silloin hänessä välttämättä herää ja kasvaa kyky tehdä noita ihailemiaan tekoja. Ja suurempiakin. Sillä: „minä menen Isän tykö,“ minä, minun tajuntani, tulee johdetuksi sisäiseen, näkymättömään maailmaan.

Silloin hän oppii arvostelemaan tekoja korkeammalta, aineelliselle silmälle näkymättömältä kannalta; oppii, kuinka sanoisin, palvelemaan rukouksen ja luovan henkisen tarmonsä voimalla. Juuri siten hän on mennyt Isän tykö. Siksipä kaikki toiminta, mikä uhrataan myötätunnolla ja rakkaudella, ilmaisee Isän läsnä-oloa tekijässään.

Anominen minun nimessäni.

13. Ja mitä hyvänsä anotte minun nimessäni, sen minä teen, jotta Isä kirkastettaisiin Pojassa.

14. Jos anotte jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen.

Kuinka tämän voisi ymmärtää? Sillä varmaan on aikojen kuluessa paljonkin pyydetty Jeesuksen nimessä — tuloksettomasti. Ajatellaanpa vain noita „pyhiä“ uskon sotia. Jos kaikki rukoukset ja Jeesuksen nimessä tehdyt pyynnöt olisivat toteutuneet, niin miltähän ihmismaailma näyttäisikään? Kun kristityt kansat vuosisatojen aikoina kävivät käännätys- ja uskonpuhdistus-sotiaan, hävittäen toisiaan, kun molemmissa leireissä pyydettiin Jeesukselta voittoa aseilleen ja häviötä „viholliselle“, jos heidän pyyntönsä silloin olisi toteutunut, niin mitäpä olisi jäljellä kristityistä kansoista?

Ei siis yleensä toteudu „mitä hyvänsä“ pyydetään Jeesuksen tai Kristuksen nimessä. Ja varmaan sen pettymyksen on saanut kokea moni yksityisistä ihmisistä.

Miksi sitten ollenkaan on tuollaista lupausta Jeesuksen sanoiksi pantu? Varmaankin siksi, että siinä sittenkin lausutaan syvä henkinen totuus. Ja mikä? Se, että todellakin jokainen, ken edellytetyllä tavalla pyytää, hän myös saa. Asian ydin on vaan tähän pyytämiseen sisältyvän salaisuuden ymmärtämisessä.

Sillä mitä merkitsee anominen „minun nimessäni“? Se on samaa kuin asettaa itsensä sopusointuun Meslarin kanssa, saada olla Hänen lisänään maailmassa. Yksinkertaisesti sanottuna, se on samaa kuin saada liittyä Mestarin työhön. Ken tahansa osaa pyytää etua kulkea Hänen ohellaan elämäntietä, hän myös saa kulkea.

Anomisen merkitys täytyy siis maailmanihmisen silmissä kääntyä aivan toisinpäin. Anominen „minun nimessäni“ on silloin itsensä velvottamista henkisen avun jakamiseen. Sillä sitä hän Mestariakin tekee. Mitä enemmän anotte, mitä enemmän harjoitate henkisen avun antamista, sitä enemmän henkiset voimanne kasvavat, ja sitä enemmän voitte antaa.

Kristus-ihminen, ihminen jossa Kristus on syntynyt ja elää, hän anoo tekemisellään. „Jos anotte jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen“. Todellakin kaikki „minun nimessäni“ teh-

dyt pyynnöt „minä teen“. Ne tehdään jo heti anottaessa, koska juuri tekeminen on anomista.

Ken siis Mestarin nimessä anoo, hänen täytyy oppia anomaan Hänen laillaan. Ja Hän anoo saada antaa henkensä, henkiset voimansa, veljiensä puolesta. Ja sitä ei häneltä kielletä. Eikä sitä keltään kielletä.

Toinen puolustaja.

15. Jos rakastatte minua niin pidätte minun käskyni.

Tämä on tärkeä määritelmä valaisemaan ihmisen suhdetta ihanteittensa Mestariin. Todella ihminen pitää Mestarin käskyt vain mikäli hän rakastaa Mestaria, mikäli hän kunnioittaa sitä elämänihannetta, jota Mestari edustaa. Ja käytännöllistä arvoa ihmisen suhteesta Mestariin on vain siinä, mitenkä herkästi, tietoisesti ja uskollisesti hän seuraa Mestarin käskyjä. Ellei hän käskyjä ja opastuksia — jotka eivät ole vain painetussa kirjassa, vaan kaikuvat hiljaisina ääнинä ihmisen sielussa -- ellei hän niitä seuraisi, ei mitään todellista oppilassuhdetta olisikaan. Opettajasta on oppilaalle apua vain mikäli hän opettajansa käskyjä seuraa. Ja taas vain se, että oppilas todella sydämessään kiintyy opettajaansa, rakastaa häntä ja sitä elämää jota opettaja edustaa, tekee käskyjen seuraamisen mahdolliseksi. Ilman sellaista kiintymystä ja rakkautta käskyt ovat liian vaikeita ja jäävät toteuttamatta. Niinhän on käynyt koko n.s. kristilliselle yhdyskunnalle. Siinä on jääty niin vieraiksi Kristuksen käskyille, joita hän on Vuorisaarnassa antanut, ettei niistä paljoa puhutakaan. Niinpä pienessä Katekismuksessa esitetään kyllä vanhat Mooseksen käskyt selitettynä, joten jokainen lapsikin tulee niihin perehtymään, mutta niin ei tehdä Kristuksen uudistamille viidelle käskylle, vaikka sen luulisi olevan yhtä tärkeätä, koska kerta uskontoa nimitetään Kristuksen eikä Mooseksen nimen mukaan.

Samanlaisessa asemassa ovat tietysti useat hartaat uskonnolliset yksityiset ihmiset. Heistä tuntuu esim. juuri nuo Vuorisaarnan käskyt liian vaikeilta ja milteipä mahdottomilta toteuttaa. No ihmisen kiintymys Mestariin ja hänen rakkautensa on silloin vielä heikonlaista. Hänellä saattaa olla vielä siteitä, kiintymystä ja mieltymystä enemmän johonkin muuhun kuin Mestariin ja Hänen

käskyihinsä sisältyvään elämän-viisauteen. Ja silloin hänen opetuslapsiutensa alku siirtyy tulevaisuuteen.

Mutta ken pitää Mestarin käskyt, hänelle kuuluu lupaus:

16. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti,

17. totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva.

Lupaus: „ja minä olen rukoileva Isää“, kuulostaa jonkunlaiselta palkinnon lupaukselta käskyjen pitäjälle. Ja mitä merkitys tuo rukoilla Isää? Käytännöllisesti katsoen sitä, että mitä uutterammin Mestarin käskyjä seurataan, sitä voimakkaammaksi hänessä sisäinen Isä kasvaa, toimiva ominaisuus kehittyy. Ja tämä toimiva Isä lähettää toisen puolustajan, totuuden Hengen.

Totuuden Henki? Se on valaistunut järki, jolla ihminen käsittää totuuden yhä selvemmin. Horjumaton ja uhrautuva käskyjen pitäminen johtaa moniin ja syviin kokemuksiin, joista saavutetaan tietoa, järjestystä elämän valaistusta. Se valo paljastaa totuuden yhä syvemmin ja selvemmin kaikissa asioissa. Ja näin saavutettu totuuden näkemys ja tieto on kuin toinen puolustaja, tuki ja turva. Silloin Mestari asteettaisesti vapautuu, koska ihminen voi käyttää kokemuksessa saatua tietoa oppaanaan. Ja se puolustaja on ikuinen. Ulkoiset opastajat voivat ihmiseltä hävitä, mutta sisäistä kehitystä ei kuolemakaan hävitä; se seuraa yhä kasvavassa voimassa kautta ruumiin syntymien ja kuolemien.

Tätä puolustajaa ei maailma, maailman tilassa oleva ja elävä ihminen, voi ottaa vastaan. Hän on seurannut maailman, oman edun käskyjä ja kasvattanut itsessään sitä henkeä. Tuota ylempää puolustajaa olisi tullut tuntemaan vain sillä, että rakkaudesta Mestariin olisi Hänen käskyjään seurattu ja pidetty.

Sisäinen opettaja vetäytyy syvemmälle.

Kun pyrkijä oli Mestarin käskyjä seurattessa vakaantunut rakkaudessa, saavuttaen kokemuseräisyydessä toisen puolustajan, saattaa sisäinen opastaja vetäytyä syvemmälle. Silloin saattaa sanoa :

18. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tyköenne.

19. Vielä vähä aikaa, niin maailma ei enää näe minua, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää.

Pyrkijän toiminta siirtyy yhä enemmän ulkoisesta maailmasta sisäiseen, henkiseen. Hän palvelee näkymättömänä ihmisten sisäisessä tajunnassa. Siellä hän taas Mestarinsa löytää. Silloin ei maailma häntä enää näe, ei ymmärrä hänen työnsä arvoa. Ehkä hänet näkevät, ehkä ymmärtävät ne, jotka myös sisäisessä maailmassa toimivat.

Hän niinkuin voittajana riemuitsee: „Koska minä elän, niin tekin saatte elää“. Nyt kun minä elän, kun osaan elää sitä elämää jota ei kuolema voi tuhota, nyt on löydetty tie elämään. Ja tekin saatte elää. Minä kuljen nyt edellä. Minä aivankuin huudan teidän sielussanne: tännepäin, täällä on elämä! Ja sinä päivänä kun te tämän tien, tämän päämäärän omaksutte,

20. Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä teissä.

Te ymmärrätte minun sekä minussa että teissä merkitsevän Isää, sellaista tilaa, joka isänä huoltaa heikompiaan. Silloin te tiedätte olevanne minussa ja minun olevan teissä; kaikki on henkisessä elämässä yhtä, rakastajalle ja uhraajalle on kaikki yhtä.

Asunnon valmistaminen hiljaiselle opettajalle ja Isälle.

21. Jolla on minun käskyni ja joka pitää ne, hän on se, joka rakastaa minua; mutta joka minua rakastaa, häntä Isäni on rakastava, ja minä olen rakastava häntä ja ilmaiseva itseni hänelle.

Kuka siis rakastaa sielunsa hiljaista Mestaria? Vain se, jolla on ja joka pitää Mestarin käskyt. Sellaisesta Mestari huolehtii kuin isä pojastaan, koska Hän pojan kasvaessa voi luovuttaa osan suuresta työstään pojan kannettavaksi. Sellaiselle Hän ilmaisee itsensä, ilmaisee niin, että toimiva rakastaja tulee yhä lähemmälle Mestarin tajuntaa, oppii tuntemaan Hänen luontoaan ja henkeään. Silloin

22. Juudas, ei se Iskariot, sanoi hänelle: „Herra, mistä se tulee, että aiot ilmaista itsesi meille, etkä maailmalle?“

Niin, miksei utelias ja tiedonhaluinen maailma tajua elävää

Mestaria? Miksi sen pitää tietää Hänestä vain – kirjojen välityksellä?

Tähän

23. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: „Jos joku rakastaa minua, niin hän on pitävä minun sanani, ja isäni on rakastava häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja teemme itsellemme asumuksen hänessä.

Tämä Jeesuksen vastaus Juudaalle on hyvin peitetty. Kuitenkin siinä pilkistää syy, miksei Mestari ilmaise itseään maailmalle. On kuin hän sanoisi: eihän maailma minusta välitä, ei se minun viisauttani kaipaa eikä rakasta. Ehkä se katsoisi minua kuin jotakin näkyä, ihmettä, ja sitten ehkä pilkaten kääntyisi entisille teilleen. Ei se todellakaan minusta välitä. Sillä jos se minua rakastaisi, niin se pitäisi minun käskyni. Ja siten löytyisi tie minun luokseni. Sillä vakavalla pyrkimyksellään, rakastamisellaan ja korkeimman ihanteensa toteuttamisella ihminen valmistaa sielussaan asumuksen Pojalle ja Isälle. Kun hän saa asumuksensa valmiiksi, silloin me tulemme häneen, ilmaisemme itsemme hänelle.

Silloin hänessä on sekä Isä että Poika. Sillä hän on henkisessä maailmassa sekä oppilaana että opettajana, auttajana. – Ei siis minusta riipu, ettei maailma minua näe. Sillä henkisessä elämässä ei ole mitään sijaa tyhjälle näyttelemiselle. Siinä täytyy itse avata silmänsä näkemään, täytyy toiminnallaan harjottautua olemaan se, mitä tahtoo olla. – Sillä:

24. Joka ei rakasta minua, se ei pidä sanojani; ja se sana, jota kuulette, ei ole minun, vaan Isän joka on lähettänyt minut.

Rakastaminen, uhrautuminen, on henkisen elämän alku ja loppu, ydinsisältö. Mistä toinen puuttuu, sieltä puuttuu toinenkin. Henkisyys on uhrautuvaa uurastamista ruumiin, sielun ja hengen voimilla.

Tällöin totuudenetsijä edustaa yhdistettyjä voimia, edustaa omien pienien voimiensa ohella Isän voimaa, koska hänestä on tullut Isän asunto. Eikä hän saa pitää henkisiä voimiaan ominaan. Hänen täytyy aina muistaa saavuttamiensa voimien olevan Isän voimia, joilla hän voi heikompia tukea ja auttaa.

Opettava ja muistuttava puolustaja.

Sanotaan noiden opetusten jälkeen:

25. Tämän olen puhunut teille ollessani teidän luonanne.

26. Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä olen sanonut teille.

Kaiken Mestariltaan saamansa opetuksen täytyy tulla pyrkiä jälle omakohtaisen kokemuksen varmentamiseksi. Sillä eihän pelkällä kuulotiedolla ole oleellista arvoa. Sellainen voisi haihtua muistista ja ihminen jäisi entiselleen. Jos sensijaan kuultu tieto toteutetaan, silloin kokemus synnyttää voimaa, tietoa ja valaistusta. Näin syntyy valistunut ymmärrys, Pyhä Henki. Sen lähettää Isä Mestarin nimessä, sillä se on tulos siitä, että seurattiin Mestarin käskyjä.

Tämä käytännön onnistumisissa ja epä-onnistumisissa saavutettu tieto on ainainen ja pysyvä toveri. Aina se opettaa, aina se muistuttaa kohdatuissa ulkoisissa vaikeuksissa ja kohoutuvissa sisäisissä kamppailuissa. Siten oppilas oppii yhä enemmän luotamaan sisäisiin voimiin, seisomaan omilla jaloillaan.

Tämän kokemuksissa kasvavan puolustajan, opettajan ja muistuttajan ohella lepää kuitenkin Mestareiden henkinen rauha toimijan yllä.

27. Rauhan minä jätän teille, minun rauhani annan teille; en minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen, älköönkä arkailko.

Tämä rauha ei ole sitä levon rauhaa, sitä toimeettomuuden rauhaa, jota maailma etsii; se ei myös ole sitä haudantakaista rauhaa, jollaista muodolliset uskonnot tunnustajilleen tarjoavat. Mestareiden rauha saavutetaan rauhan työllä. Se rauha on syvällä sielussa ja on sitä suurempi mitä suurempi on toiminta ja uutteruus uhrautuvassa rauhan työssä. — Älkää murheilko, älkää arkailko toimiessanne; älkää rauhaa itsellenne etsikö; silloin se teidät jättää. Toimikaa rauhan ja totuuden puolesta.

Maailman ruhtinas tulee: nouskaa, lähtekäämme täältä.

Seuraavissa säikeissä aivankuin valmistutaan riisuuntumaan alemman maailman arvoista, jotta voitaisi asettaa henkisempi tila

varsinaisemmin toimivan elämän perustaksi. Sillä kaikkialla vallitseva vuorottaisuuden laki ilmenee tässäkin; siinä vuoroon kerätään, vuoroon järjestetään.

28. Te kuulitte minun sanovan teille: 'Minä menen pois ja tulen jälleen teidän tyköne'. Jos rakastaisitte minua, niin iloitsisitte siitä, että menen Isän tykö, sillä Isä on minua suurempi.

Mitenkähän voitaisi mennä Isän tykö ja mitenkä Isä on minua suurempi?

Tämä Isän tykö meneminen tapahtuu sisäisesti. Oppilas on pyrkimyksillään tullut kosketukseen sisäisen maailman valtojen kanssa, jolloin hän oppii heitä kunnioittamaan ja paremmin elämään käsittämään.

Tämä elävä ja tietoinen yhteys on nöyrän ja kunnioittavan pojan asema. Mutta se on vain yksi puoli, joka ei riitä nostamaan pyrkijää vakavammalle henkisyiden pohjalle. Sillä jos pyrkimyksellä ja kuuliaisuudella saavutetaan pojan suhde, niin onhan selvää, että henkisessä järjestössä täytyy myös olla isän asemassa olevia; muutenhan ei voitaisi pojankaan asemaan tulla. Ja koska siis isyys on henkisen elämän toinen puoli, täytyy pyrkijän samalla oppia sitäkin puolta tuntemaan. Ja sellaiseen hän ei pääsisi, ellei hän saisi kokea myös isän tehtäviä. Sentähden Isä, tässä tapauksessa henkinen johtaja, aivankuin vetäytyy syrjään, antaen pojalle tilaisuuden toimia omin voimin.

Siten kehittyä pojassa myös isän ominaisuus. Siksipä ei ihmisellä saisi olla valittamisen syytä, vaikka tuntisikin jääneensä aivan yksikseen. Päinvastoin hänen pitäisi iloiten itsekseen päätellä: No koska Isä on vetäytynyt kuulumattomiin, on se kuin luottamuksen osotus, joten minun nyt täytyy yhä utterammin toimia niiden kokemusten ja opetusten opastamana, joita tähän asti olen saanut. Juuri siten hänessä kehittyä viisaus, tarmo ja taito, joita hän niin välttämättä toiminnassaan tarvitsee.

Siksipä on syytä iloita siitä, että saa mennä, että sallitaan mennä „Isän tykö“, että saa ryhtyä etsimään ja isän lailla suunnittelemaan itselleen työtä, jossa saisi kehitystä ja Mestaria palvelulla. Sillä toimivan Isän ominaisuus on pyrkijälle suurempaa, tärkeämpää, kuin paljas kunnioittava ja oppiva nöyryys; vaikkakin molemmat ovat välttämättömiä ja täydentävät toisiaan.

29. Ja nyt olen sanonut sen teille ennen sen tapahtumista, jotta uskoisitte, kun se tapahtuu.

Juuri yksinäisyyteen jääminen kysyy uskoa. Silloin ei riitä, että on kuullut ja lukenut; silloin täytyy toteuttaa, joka vasta elävöittää opitun tiedon.

On kuitenkin toinenkin vivahdus tällä sanomisella, tapahtumisella ja uskomisella. Se on ajatellessamme pyrkijää itseään tuoksi puhujaksi itselleen. Sillä tehtävistä ja vaikeuksista hän selviää vain siten, että hän ennen on „sanonut“, on edellisissä vaikeuksissa luovana tekijänä toiminut ja niistä selviytynyt. Voittuaan näin toimivalla sanomisella pienemmät vaikeudet, uskaltaa hän ryhtyä suurempia vaikeuksia voittamaan.

Ja sitten:

30. En minä enää puhu paljoa teidän kanssanne, sillä maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään.

Mitä tämä tietää? Lausunto kyllä valaisee itse itseään. Ihminen on edetessään „puhunut“ alemmille ominaisuuksilleen, hidas-tuttaville heikkouksilleen, nöyryessään ja voimistuessaan henkissä työssä ja palveluksessa. Tätä tehden tietysti lähestytään sitä ratkaisevaa kohtaa, jolloin alempi luonto voitetaan. Tämä alempi luonto, sekä kosmillisina voimina että hänen omana persoonallisuutenaan, se on se maailman ruhtinas joka tulee. Mutta sillä ei ole enää mitään osaa, ei mitään viehätysvoimaa, joten ei tarvitse enempää sen kahleissa harhailla. Silloin voipi ratkaisevasti omistaa tavotellun ihanteen pysyväksi toimintapohjaksi.

31. Mutta jotta maailma ymmärtäisi minun rakastavan Isää ja tekevän, niinkuin Isä on käskenyt minulle: nouskaa, lähtekäämme täältä.

Mistä täältä olisi lähdettävä, jotta maailma ymmärtäisi minun Isää rakastavan?

Ajatellaan näin: on vetäydytty alemmasta elämästä, maailman ruhtinaan toimintapiiristä, sisäisen maailman elämää tutkimaan ja miettimään. Mutta tästäkin on noustava, on noustava ja jätettävä pelkkä mietiskely ja tutkiminen ja mentävä ulos ihmisten maailmaan heidän isänään toimimaan. Se on Isän käsky. Ja tehdessään mitä Isä käskyy, mihin tiedon ja voimien omistaminen velvottaa, silloin hän rakastaa maailmaa, ja maailma oppii hänen

kauttaan rakastamaan Isää. Ja tämän asian ja päämäärän hyväksi hän nousee ja lähtee.

---

15 LUKU.

Viinitarhuri, viinipuu ja oksat.

1. Minä olen tosi viinipuu, ja Isäni on viinitarhuri.

Edellinen luku päättyi: „Nouskaa, lähtekäämme täältä“. Tästä nousemisesta ja lähtemisestä seurasi suoranaisena tuloksena: „Minä olen tosi viinipuu, ja isäni on viinitarhuri“. Tämä oli todellakin „jäähyväispuhetta“ sille tilalle mistä noustiin ja lähdettiin. Ja samalla se kaikui kuin tervehdyspuhe uudelle tilalle. Hänestä tulee henkisen elämän ja viisauden viinipuu. Ja Isä on tarhuri, hoitaja. Oikeastaan siinä on kaksikin Isää ja tarhuria. Ensiksi opettaja, joka hoitaa ja kasvattaa oppilastaan. Toiseksi oppilaan oma toiminta Isänä; sehän se parhaiten kasvattaa. Ja

2. Jokaisen minussa olevan oksan, joka ei tuota hedelmää, hän ottaa pois; ja jokaisen, joka tuottaa hedelmää, hän puhdistaa, jotta se tuottaisi runsaamman hedelmän.

Nämä oksat eivät suinkaan ole vain jotkut yksityiset ihmiset, tai nuo nimitetyt kaksitoista opetuslasta, niinkuin ehkä luulisi. Ne oksat ovat ensisijassa pyrkivän ihmisen, opetuslapsen omat sisäiset kyvyt, voimat ja ominaisuudet. Kaikkia näitä uhrautuva toiminta puhdistaa ja kehittää. Juuri siksi Isä, toiminta, on tarhuri.

Ilman toimintaa ei mitään kykyjä eikä ominaisuuksia syntyisi. Alempikin, persoonallistenkin päämäärien mukainen toiminta synnyttää ja kasvattaa kykyjä ja luonteenominaisuuksia. Mutta vasta se työ, mikä tehdään tietoisesti maailman hyväksi, se puhdistaa. Siksipä saattaakin toisilla sanoilla ilmaista saman totuuden:

3. Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka olen teille puhunut.

Kyvyt ja ominaisuudet ovat puhdistuneet sen luovan sanan eli voiman käyttämisessä mihin ihminen niitä tietoisesti alistamalla on käyttänyt.

Tähän soveltuu vielä jatkona:

6. Jos joku ei pysy minussa, niin hän heitetään pois niin- in-
 kuin oksa, ja kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen,
 ja palavat.

Tämä ei suinkaan ole joku maailmanlopun jälkeinen tuli. Ei; se on, jos on kyvyistä kysymys, että kyvyt tuottavat vain kärsimystä ja tuskaa ellei niiden toiminta käänny palveluksen tielle, elleivät ne „pysy minussa“. Ja sellaisen toiminnan tuloksetkin, menevät hukkaan. Haudantakaisessa ja seuraavissa maissa elämissä ne ovat vain tyhjyyden ja kärsimysten aiheuttajia.

Kuitenkaan ei tämä viinipuu oksineen rajotu vain yksityiseen ihmiseen kykyineen. Se jatkuu myös siten, että jokainen opetuslapseksi nöyränä ja kunnioittavana nojautuu viisaampaansa. Siinä merkityksessä täydellinen Ihminen, Mestari, on viinipuu, ja ne, jotka ovat Hänen varsinaisia opetuslapsiaan, ovat oksia Hänessä. Ja me voimme ajatella, että mitä korkeammalle jumalalliseen tietoon ja viisauteen joku olento kohoaa, sitä useampia opetuslapsia, oksia ja haaraantumia, hänessä, ilmukoituu. Heitä ravitaan Mestarin tiedon ja viisauden viinillä, ollen he taas vuorostaan sen jakajia maailmalle.

Siksikä soveltuu jokaiseen ihmiseen omalla paikallaan sanat:

4. Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa csa
 ei voi tuottaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, samoin ette tekään, ellette pysy minussa.

Saavutettuaan suoranaisen suhteen sisäisen maailman viisautteen, tulee ihminen oksaksi, kuvannollisesti puhuen, elävään puuhun, Mestariin. Ja siinä hän pysyy vain niin, että aina pyrkii Hänen henkiselle tasolleen, koettaen mietiskellen aavistaa Hänen pyhän tahtonsa, ja sielunsa koko voimilla rukoilla ja toimia Hänen asiansa puolesta.

Sillä tuo „minussa pysyminen“ ei suinkaan ole vain sitä, että koettaisi riippua henkisen Mestarin liepeissä, hänen kannettavanaan, kukaties. Se on pikemminkin sitä, että etsii sitä työtä mikä parhaiten soveltuu ja lähinnä kuuluu Mestarin suunnittelemaan rakennukseen, ja jatkuvalla uskollisuudella toimii tuohon suunnitelmaan soveltuvassa työssä.

Yksi on vain maailman kehityssuunnitelma. Tässä suuressa suunnitelmassa täytyvät kaikki pienemmät suunnitelmat olla vain osia. Mitä enemmän osia suunnitelmassa, sitä suurempi ja rikkaampi se on. Mutta silloin osat ja erikoisvärit täytyvät somistua ja sopusuhtaisesti soveltua suureen suunnitelmaan. Sillä:

5. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se tuottaa paljon hedelmää; sillä ilman minua ette voi tehdä mitään.

Ellei työnne ole maailmaa varten, ellei se sovellu Mestarin suunnitelmaan, ellei se ole sopusoinnussa elämän ja kehityksen lakien kanssa, on se vain kielteistä puuhaa, ettekä silloin pysy osallisina viisauden viinipuussa. — Ja vielä merkillisempää:

7. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen.

Merkillinen lupaus. Ja sittenkin tosi. Anominen niin, että „minun sanani pysyvät teissä“, on seistä horjumattomana elämän virrassa, kestäen sitä henkistä painetta mikä johtaa ihmiskunnan kehitystä henkisesti oikeaan ja sopusointuiseen päämäärään.

Kun tällä tavalla anotaan, niin mikä tahansa kyky, ominaisuus ja päämäärä saavutetaan luonnollisella tavalla. Mikään kehityksen lakien mukainen päämäärä ei ole lopullisesti mahdoton saavuttaa. Ja sitä voidaan suunnattomasti jouduttaa tietoisesti suunnitetulla toiminnalla.

8. Siinä minun Isäni kirkastetaan, että tuotatte paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsikseni.

Paljon hedelmää. Siinä taas on tuo kirkastumisen ydin. Isä kirkastuu siinä, että opetuslapsi toiminnallaan edistää Mestarin asiaa. Siinä luhistuu kaikki opinkappalten uskomisjärjestelmät.

Ei siis pidä peljätä syntiä tekevänsä vaikka toimiikin kaikella tarmolla ja huomiokyvyllään totuuden ja ihanteensa asian puolesta. Koko tarmolla, puhtain käsin, puhtain keinoin, se soveltuisi hänen tunnussanakseen.

Tässä suhteessa huomataan suuri ero hidastelevan joukon ja toiselta puolen neron ja pyhimyksen toiminnan välillä. Suuret viisaat voivat toimia suunnattomassa määrin. Ja ehkä voimmekin sanoa suurien Mestarien nousseen tavallaan paikan ja ajan rajo-

tusten yläpuolelle. Ja ajatellaanpa vielä korkeampia olentoja, esim. n. s. Karman Herroja, jotka voivat hallita miljoonien ihmisten karmalliset kohtalot, saattaen jokaiselle tilaisuuden niittää tarkalleen omien tekojensa mukaiset tulokset. — Tämä on tietenkin mahdollista vain siten, että heidän tietonsa laajuus ja syvyys kykenee samassa hetkessä näkemään koko tilanteen, menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Heillä ei ole ajan ja paikan rajoituksia meidän kuolevaisten tavalla.

Jos hidas ja typerä ihminen ryhtyy johonkin toimeen, kuluu paljon aikaa ennenkuin hän edes alkuunkaan pääsee. Ja hän toimii miltei aina hetken tuulahdusten mukaan, ilman päämäärää, ilman suunnitelmaa. Ja jos hänellä joku suunnitelma olisi, ei hän osaa laskea syrjäisyksiä, ei auttavia eikä haitallisia. Siksi hänen suunnitelmapahasensa särkyä ja epäonnistuu. Viisas osaa pikaisella älyn väläyksellä nähdä ja laskea suunnitelmansa uhkaavat vaarat ja mahdolliset avut. Siksipä hänen suunnitelmansa voi olla pitkä, laajakantoinen, joka toteutuu kiinteästi päämääräänsä kohti. Se on kiinteätä, määräperäistä ja tarkoituksellista toimintaa, josta hätäileminen on kaukana.

Siis ihminen joka rakastaa Jumalaa, Mestariaan ja maailmaa, toimii aina voimalla ja viisaudella sen asian puolesta mikä hänestä näyttää olevan korkeinta. Aina kiinteästi suunnaten työnsä korkeampaan, löytää hän sisäisen aavistuskykynsä opastamassa yhä henkisempää työtä. Sillä tuollaisessa pyrkimyksessään hän joskus tulee „minun opetuslapseni“, s. o. hänkin oppii toimimaan viisaan tavalla, paljon hedelmää tuottavalla tavalla.

Hedelmällisyys ja rakkaus toivottavina.

Viinipuusta, oksista ja hedelmistä siirrytään puhumaan rakkaudesta. On kuin siirryttäisi vertauksista todellisuuteen. Sanotaan:

9. Niinkuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä: pysykää minun rakkaudessa.

Niinkuin opetuslapsi tietää henkisen Isänsä itseään rakastavan ja opastavan, samoin hänkin harjoittelee tekemään ohellaan pyrkiville. Hän koettaa saada saman hengen valumaan edelleen heidän kauttaan.

Tämä on kyllä käskynä, lakina henkisessä maailmassa ja niille, jotka jo ovat kokonaan elämässään sille lupautuneet. Mutta se ei tietenkään voi olla lakina niille, jotka vielä elävät aistillisen maailman arvoissa, välinpitämättöminä henkisille asioille, tai ha-puillen näiden olotilojen rajamailla.

Sille, joka tahtoo ratkaisevasti siirtyä hengen maailmaan, on sen maailman lakien noudattamisen harjottelu edessä. Siksipä sanotaan:

10. Jos pidätte minun käskyni, niin pysytte minun rakkau-
dessani, niinkuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen
rakkauudessaan.

Rakastamisen kyvyn saavuttamisen salaisuus on siis siihen
maailmaan kuuluvien käskyjen pitämisessä. Mitä korkeammalle
on noustava, sitä velvottavammin ja itsetietoisemmin on näitä
käskyjä seurattava. Siksipä jokainen henkisesti elävä voisi sanoa
omalla asteellaan nuoremmilleen: jos minua seuraatte, minun neu-
vojani pidätte, saavutatte te minun tilani, sen tilan, jossa minä
taas seuraan vaativampia käskyjä ja siten kuljen teidän kanssanne
suuremman Rakastajan lähelle.

Yleensä ihmiset tuntevat kykenemättömyytensä rakastamaan.
Ja niinhän se onkin. Mitään ei saavuteta ilman harjottelua; ei
tietoa, ei taitoa, rakastamisen ominaisuutta. Sitäkin täytyy harjo-
tella Rakastajan käskyjä seuraamalla. Olkoon se alussa vaikeata;
kunhan kärsivällisesti jatkaa, seuraa voiton ilo ja riemu. Henki-
semmän aseman saavuttaminen on aina iloa tuottava voitto. Niin-
hän sanotaankin:

11. Tämän olen puhunut teille, jotta minun iloni olisi teissä
ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi.

Jos toivoo iloa, on se saavutettava käskyjen pitämisen synny-
tystuskilla.

Rakkaus velvotuksena.

Henkisessä järjestelmässä, hierarkiassa, jos niin sanoisimme,
on tietenkin jatkuvaa nousua ja siis eri asteita. Eikä kukaan tar-
vitse kuvitella kuuluvansa ylempään asteeseen kuin mihin hän
toimintansa pohjalla kuuluu, missä hän toimii. Oman asemansa
käskyjä hän seuraa, ja ylemmät ovat toivottavia, koska hänelle
siten voi avautua yhteys ylempien kanssa.

Ellei hän taas seuraisi saavuttamansa aseman käskyjä, luisuisi hän alaspäin. Ja hidasteleva paikallaan olo on myös järellä jäämistä. Siksipä nyt jo kuuluu:

12. Tämä on minun käskyni, että rakastatte toisianne niin, kuin minä olen rakastanut teitä.

Tämä on minun käskyni, minun asemaani kuuluva käsky. Ei se ole enää pelkkä toivomus; se on ehdoton käsky, jos tahdot minun asemaani kotiutua.

13. Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että panee henkensä ystävänsä edestä.

Tästä me selvästi huomaamme kaksi asiaa. Ensiksi sen, että rakkaus todella on itsensä uhraavaa työtä toisten hyväksi. Toiseksi sen, että näin tekee, kaikkensa antaa se ihminen, joka henkistä elämää elää. Hän ponnistaa henkiset voimansa työssä.

14. Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä teille käsken.

15. En enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan ystäviksi minä sanon teidät, sillä minä olen ilmottanut teille kaikki, mitä olen kuullut Isältäni.

Taas eri asteita. Palvelemalla viisaampansa suunnitelmaa hartaudella ja kunnioituksella, saavutetaan kokemuksen avulla viisaamman luottamus, ystävyys, osatoveruus. Hän saavuttaa yhä selvemmän tietoisuuden tehtävästään suuren suunnitelman työntekijänä. Hän uskaltaa kohdata totuutta peljästyvästi ja pakenematta, vaikkakin se hänelle näytettäisi verhottomana, hiukan vähemmän hunnutettuna.

15. Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät, että menisitte ja tuottaisitte hedelmää ja että hedelmänne pysyisi, jotta mitä ikinä anotte Isältä minun nimessäni, hän antaisi sen teille.

Kaikki ihmiset tietysti toimivat, vaikkakin eri tavoilla. Ihminen, joka ajattelee yksinomaan itseään, toimii, ja voi toimia lujastikin, omien toiveittensa ja pyyteittensä hyväksi.

Toinen on totuudenetsijän toimintatapa. Hän etsii alistuvaisuudella ja hartaudella yhteyttä totuuden, henkisen tiedon ja viisauden kanssa. Silloin hän palvelee totuutta, henkisyttä.

Näiden palvelijoiden joukosta voivat Viisauden Mestarit valita luotettunsa, ystävänsä, opetuslapsensa. Kukaan ei voi tuppautua

sellaiseen asemaan; siihen tullaan. Ja vain kokenut Mestari tietää vastaanottohetken. Palvelevaisuudella, hartaudella ja kunnioituksella saavutettu sielun joustavuus tekee heidät valintakelpoisiksi, sopusointuisiksi toimijoiksi, luotettaviksi ystäviksi. Heihin voi luottaa niin, että „mitä ikinä anotte isältä minun nimessäni, hän antaisi sen teille“.

Siihen mitä ennen olemme tästä „minun nimessäni“ anomisesta sanoneet, voisimme tässä yhteydessä lisätä: uskollisuus palataan luottamuksella.

Ja tuon tilan pohjana ja edellytyksenä on yhä sitovampi käsky:

17. Tätä käsken teille, että rakastatte toisianne.

Tästä ei silloin vain toivomuksena harjotella; se on elävän toiminnan tila.

Lisääntyvä rakkaus pyrkijässä voittaa maailman ja vihan.

Tällä tietoisalla ja päättävällä siirtymisellä henkisemmälle pohjalle on määrätty seurauksensa. Kaikki entinen asema ja ympäristö sitoo häntä, pitää häntä kuin omanaan. Hänen riuhtaistessaan itsensä irti, tuntee maailma omalla tavallaan jotakia menettäneensä. Sekä maailma että hän tuntevat kuin olisi tullut joku halkeama tai aukko sitä ympäröivään muuriin. Siitä syntyy omi tuinen kaipuun, pettymyksen ja turvattomuuden tunne. On kuin uutta ilmaa tulvaisi aukosta sisään. Eivätkä ummelituneessa olleiden „keuhkot“ siedä niitä raittiita, uudestisyntyttäviä hengen tuulia, joita tuon rohkean siirtolaisen jättämästä aukosta puhaltaa. Siksi maailma hänessä ja hänen ympäristössään vihaa häntä, pitäen häntä liioittelijana, turvallisen rauhan häiritsijänä.

Silloin on ylhäältä ja sisästäpäin kokemuksen neuvo tarjolla:

18. Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää sen vihanneen minua ennen kuin teitä.

Tämä ennen vihattuna oleminen ei rajotu historialliseen aikaan eikä henkilöön. Siihen lausuntoon sisältyy eräs totuus korkeampien olentojen työstä nuorempiensa puolesta ja hyväksi. Suuret ovat isällisesti hoivanneet ja suojelleet nuorta ja kokemattonta pyrkijää liian raskailta esteiltä, kärsien siten näkymättömässä maailmassa hänen tähtensä ennenkuin hän on siitä tiennytään. Hän saa vasta

sitten tuntea maailman vihan, kun hän alkaa nousta omille henkisille siivilleen maailman pimeiden voimien synnyttämässä myrskyssä.

Noissa myrskyjen vaikeuksissa saa opetuslapsi-pyrkijä miettien sulatella:

19. Jos te olisitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa; mutta koska ette ole maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa.

Siinä se viha on, että on noussut heikoille siivilleen, jolloin ei maailman maaperä enää tue häntä.

Ja edelleen:

20. Muistakaa se sana jonka minä sanoin teille: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi'. Jos he ovat vainonneet minua, niin vainoavat teitäkin; jos ovat ottaneet vaarin minun sanastani, niin ottavat vaarin teidänkin sanastanne.

Tässä on oikeastaan väläys karman, syyn ja seurauksen laista. On niinkuin sanottaisi: Jos te ennen maailmassa ollessa vihasitte minua, rikoitte henkisen elämän lait, saatte te nyt omissa pyrkiyksissänne kokea samaa. Mutta jos te maailmassa ollessanne koelitte seurata totuuden sanaa, silloin ei tiellänne ole omia pysyttämianne vaivan kiviä. Pyrkijä aivan kuin kohtaa omat menneet ruumistuksensa häntä ympäröivissä ja kanssaan kosketuksissa olevissa oloissa ja ihmisissä.

21. Mutta kaiken tämän he tekevät teille minun nimeni tähden, koska eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt.

Joskin karma tuo määrätyt seuraukset, niin on tässä vielä avain, jolla ymmärrämme esim. uskonsotia ja vainoja. Vaikka henkinen elämä on totuutta, uhrautumista ja palvelusta, ovat suuret ihmisjoukot sittenkin hirmuisen väkivaltaisain keinoin taistelleet muka henkisten totuuksien puolesta. Ja minkä tähden? Sentähden, että todellakin luulevat sen tekevänsä „minun nimeni tähden“, totuuden ja henkisen elämän tähden. He eivät käsitä henkisen elämän luonnetta, „eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt“. He eivät ymmärrä, ettei totuus ja Kristus ole ihmisessä väkivallan ja vainohengen synnyttämä. Sen synnyttää totuuden Pyhä Henki ja Isä, luja tahto toimia huolehtivana isänä, eikä vainoojana. Joka todella tämän tuntee, hän ei ketään vaino.

22. Jos en olisi tullut ja puhunut heille, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä puolustaisivat syntiään.

Ainoastaan kun ihmisessä piilee uinuvia mahdollisuuksia korkeampaan toimintaan, voi häntä pitää vastuunalaisena ja mahdollisena tulevaisuudessa korjaamaan nykyisyytensä synnit ja erehdykset. Kun korkeampi voima ja tietoisuus hänessä herää, silloin hän on ehdottomasti vastuunalainen, eikä voi puolustautua heikkoudellaan ja tietämättömyydellään.

23. Joka vihaa minua, se vihaa Isäänikin.

Joka vihalla ja vainolla luulee hengen asiaa edistävänsä, hän estää sen isäksi tulemistansa. Sillä vihalla ja vainolla, vaikkapa sitä totuuden ja uskonnon asiassa käytettäisi, synnytetään vain vihaa, ja niin tullaan synnytetyn vihan isäksi.

24. Jos en olisi tehnyt heidän keskuudessaan niitä tekoja, joita ei kukaan muu ole tehnyt, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt he ovat nähneet, ja he ovat vihanneet sekä minua että Isääni.

Jos tämä olisi vain kirjaimellisesti ja historiallis-henkilöllisesti ymmärrettävä, silloinhan olisimme aivan mahdollisessa umpikujassa. Sillä näyttäähän niinkuin Jeesus olisi tuonut synnin ihmisille. Sanotaanhan niin suoraan ja selvään: „Ei heillä olisi syntiä“. Jos Jeesus ei olisi tullut ja tekojaan tehnyt, ei ihmisillä olisi syntiä; he olisivat ilman syntiä.

Kuitenkin tällä puheella täytyy olla syvempi ja asiallisempi merkitys. Jos synti on erehdystä ja rikkomusta, niin eihän ihminen tietäisi erehtyvänsä ja rikkovansa, ellei hänessä itsessä heräisi korkeampi näkö- ja arvostelukyky. Mitä suurempi tieto ihmisessä herää, sitä paremmin hän näkee tekonsa, rikkomuksensa ja erehdyksensä.

Tämä on asian sisäinen puoli. Sillä on vielä ulkonainen puoli siinä, että kun suuri olento elää ihmisten keskellä totuuden ja rakkauden elämää, silloin se on tavallaan julkinen syytös niille ihmisille, jotka edelleen elävät erehdyksissä ja rikkomuksissa. Heillä on silloin elävä todistus silmänsä edessä siitä, että ihminen voipi elää totuuden ja rakkauden elämää. Ja kun he sen ylenkatsovat, silloin he vihaavat minua ja Isää. Sillä jos he sen elämän omaksuisivat, silloin tuo henkisesti suurempi olento tulisi heissä henkiseksi isäksi.

25. Mutta se sana oli käyvä toteen, joka on kirjoitettu heidän laissaan: „He ovat vihanneet minua syyttä“.

Toista on olla vihattuna syystä, toista syyttä. Voihan ihminen rikkoa elämän lakeja ja toisia ihmisiä vastaan, ja tehdä siten itsensä vihatuksi. — Kaidan tien kulkijan täytyy pitää varansa, ettei hän puoleltaan anna aihetta vihaan. Hänessä täytyy toteutua tuo kirjoitus: „He ovat vihanneet minua syyttä“. Silloin hän voi tietoisesti jättäytyä ihmisten vihan kantajaksi, muuttaen sen oman olemuksensa kärsimyksillä rakkaudeksi. Sillä tavalla hän kantaa vihaa pois maailmasta, lieventää sen tuhoa, vähentää sen määrää. Se on hänen yksi tehtävänsä.

*Valistunut järki ja oppiminen ponnistusten tuloksena
ja todistajana.*

Tässä evankeliumissa viitataan useasti totuuden hengen, Pyhän Hengen tulemiseen, milloin lohduttajana, milloin puolustajana tai todistajana.

Tässä Pyhän Hengen tulemisesta tulee jokainen totuuden henkeä palveleva pyrkijä osalliseksi. Eikä vain kerran, vaan niin usein kun hän suorittaa jonkun tehtävän. Sillä ponnistuksien avulla selviydytään sisäisistä ristiriidoista ja vaikeuksista, seurauksena kokemusperäinen tieto ja valistunut ymmärrys.

Nämä sisäiset voitot ne ovat pyrkijälle lohduttajana vaivaloisella tiellä, ne todistavat hänen osuneen oikeaan suuntaan, niin että hän voi taas rohkeasti jatkaa työtään. Niinpä juuri esim. tässä edellä kuvattujen vaikeuksien voittaminen tuottaa ihmiselle tietoa ja kokemusta, joka on hänen puolustajansa. Ilman tällaista voittoa ja tulosta ei henkisellä pyrkimyksellä olisi mitään arvoa eikä merkitystä.

27. Ja tekin todistatte, sillä te olette alusta asti olleet minun kanssani.

Henkisellä tiellä ei ihminen oikeastaan voi yksin kulkea. Hänellä täytyy olla alusta alkaen mukana niitä, joiden kanssa ja puolesta hän toimii. Ellei näin olisi, olisi tie mustaa, ja päättyisi kuolemaan. Elämän tie on uhrautumisen ja avunannon tie. Pyrkijän täytyy avata nuoremmilleen tietä, jolloin heidän henkiset voittonsa ovat hänen työnsä todistuksena.

Ja samoin ovat hänellä omat sisäiset opetuslapsensa aina mukana. Niiden kasvaminen laadultaan, henkevyydeltään ja voimaltaan myös todistaa korkeamman elämän olemassa-oloa ihmisessä.

---

16 LUKU.

Synagogan hylkäämä.

Jäähyväispuhe jatkuu. Se on sielullis-henkinen jäähyväispuhe, joka toistuu kaikkina aikoina niissä yksilöissä, jotka alkavat vakavasti omaksua henkisen elämän teorian käytännölliseksi elämäkseen ja siten nousevat henkisten toimijain riveihin. Ja niinkuin tavallinen jäähyväispuhe voi olla raskasta pitkä-aikaisten ystäväin joukosta erottaessa, samoin on sielulle raskasta erota niistä alemman elämän arvoista, joissa se niin kauan on elänyt. Siksi on kyllä paikallaan sanoa:

1. Tämän olen puhunut teille, jottette loukkaantuisi.

Sillä ihminen tietenkin kykenee suorittamaan lopulliset jäähyväispuheensa vain sillä edellytyksellä, että hän on sitä ennen voimakkaasti „puhunut“, s. o. elävästi toiminut ylemmässä ianteiden ja totuuden hengessä, jolloin alemmat arvot alkavat samalla irtaantua ja unohtua.

2. He erottavat teidät synagogasta; tuleepa aika, jolloin jokainen, joka tappaa teidät, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle.

Kutka erottavat? Synagogan eli muotomenollisen kirkkoskonnon vartijatko? Miksei. Ovathan muotomenollisen synagogan vartijat ahdistelleet itse elämässä ahertavia hengen työmiehiä. On aina ollut huomattava painostus niitä kohtaan, jotka ovat rohjenneet etsiä totuutta synagogan, s. o. virallistutettujen uskonkappalten ja kaavamenojen ulkopuolella. Siinä juutalaiset tekivät parhaansa profeetoilleen. Samoin me kristityt olemme uskollisesti kantaneet osuutemme polttorovioille, vankila- ja kidutuskomeroille, kirkonkirouksille, pannajulistuksille, j. n. e. Ja ehkä olemme todellakin luulleet tehneemme uhripalveluksen Jumalalle.

Kuitenkin tässä voi samalla ja ehkä etupäässä olla kyseessä sisäiset asiat. Ihmisen omat, totuuden etsiskelyssä kasvaneet sisäiset kyvyt ja luonteenominaisuudet ovat siksi elävöittyneet ja voimistuneet, että ne omalla painollaan erottavat ihmisen muotomenojen synagogasta.

Mutta samalla tämä tietää sisäisiä kamppailuja. Sillä kaikki todellinen siirto ja nousu ei tapahdu sillä, että kerran sanoo omaksumansa sen tai tuon näkökannan, ja jossakin tilaisuudessa taas kieltää oman kantansa. Joskin alku voidaan saavuttaa älyllis-tahtoperäisellä päätöksellä, varmennetaan se vasta niissä tulikoe-tuksissa joita itse elämä asettaa. Ajatellaanpa esim. ihmisen suhdetta sotaan. Hänellä voi olla paljo „etuja“ valvottavana, joiden menestyminen riippuu siitä, että oman puolen sotajoukot voittaisivat. Silloin hän on koko voimallaan yllyttämässä ja kiihottamassa toisia taisteluun isänmaan ja oikeuden tai jonkun muun hyvän asian nimessä ja puolesta. Mutta syvempi vaikutin on hänellä kuitenkin oma etunsa. Jos vastapuoli voittaisi, silloin hänen etunsa joutuisivat kärsimään, ja siksi hän koettaa syrjästäpäin tekeytyä innokkaaksi taistelijäksi. Mutta itse hän ei kuitenkaan liity suorastaan rintamariveihin, sillä siellä hän voisi kuolla, jolloinkaan hän tietysti kuitenkin menettäisi kaikki etunsa. Hän pitää omaa elämäänsä liian kalliina heitettäväksi minkään asian puolesta. Mutta toisen ihmisen elämää hän ei laske juuri minkään arvoiseksi; paljon arvokkaampia ovat hänelle omat huolensa ja aineelliset harrastuksensa, joiden puolesta hän kyllä soisi muiden taistelevan ja elämänsä menettävän.

Mutta ajatellaanpa, että häntä pakotetaan sotaan, pakotetaan vangitsemisen ja kuoleman uhalla. Kas silloin häneen tulee ryhtiä. Hän lähtee sotaan vaikka toisia tappamaan, jos mahdollisesti voisi siten pelastaa oman elämänsä. Hänellä on aina vaan mittanuorana oma etu, ja sen ajamana hän menee mihin vaan.

Ja vielä samassa asiassa toisenlainen suhde. Ihminen voi jo olla vaikka kasvissyöjä, rauhanasian ajaja, joka ei ketään tahdo tappaa. Hän on mielestään kaiken verenvuodatuksen ja tappamisen vastustaja. Mutta annappa olla, kun ihmiset ryhtyvät julkisesti toisiaan teurastamaan, ja kun hänelle puhutaan velvollisuudesta liittyä taistelevien riveihin, kas silloin on kaikki hyvät

päätökset menneet: tuo kasvissyöjä, tuo rauhanaatteen ajaja, joka kauhistui kaikkea verenvuodatusta, hän vyöttää itsensä murhaaseilla ja menee oikein ammatikseen murhaamaan ihmisiä, tappaamaan veljiään.

Ja miksi niin? Siksi, että hänen entiset hyvät päätöksensä olivat liian pinnalla, liian matalalla. Jos tuo rauhanharrastus olisi ollut syöpyneenä syvällä sielussa, ei mikään olisi saanut häntä aseisiin tarttumaan. Vaikka hänet olisi leimattu petturiksi, maan-kavaltajaksi, vaikka olisi ammuttu, vaikka hirtetty, ei hän sittenkään olisi aseihin tarttunut. Jos hän näin olisi tehnyt, silloin hän olisi tulikoetuksen kestänyt, silloin hän olisi itse voittajana nousut, itsensä voiton seppeleellä seppelöinyt. – Juuri tällaiset tilanteet ovat niitä elämän tulikoetuksia. Jos ihminen ihanteineen ja aatteineen niistä läpäisee, silloin ne laskeutuvat pinnalta syvälle sieluun, ja ihminen on sitä mitä hän sanoo olevansa. Vasta silloin hän on luotettava. Mutta tätä päämäärää tavoiteltaessa joutuu totuudenetsijä otteluun myös, ei vain omien heikkouksiensa, vaan myös omien alempien voimiensa kanssa. Hän luulee tekevänsä Jumalalle uhrin tappamalla ne, käyttäen itseään kohtaan petomaista julmuutta. Sellainen vie myös julmuuteen.

3. Ja sen he tekevät teille, koska eivät tunne Isää eivätkä minua.

Siinä se ainainen erehdys ja yksipuolisuus on: ihminen vaan lepyttelee Jumalaa julmilla kidutus- ja katumusharjotuksilla, itsensä masentamisella, sensijaan että oppisi tuntemaan Minua itsessään, että tavottelisi Isän tilaa toimimalla Hänen tavallaan. Silloin alempi luonto täytyisi luonnollisella tavalla puhdistua ja se vedettäisi ylöspäin henkisempään työhön.

4. Mutta tämän minä olen puhunut teille, jotta, kun se aika tulee, te muistaisitte, että minä olen sanonut sen teille. Tätä en ole sanonut teille alusta, koska olin teidän kanssanne.

Niin kuin juuri edellä näimme, ovat ihmisen pyrkimykset „alussa“ häälyviä; joku elämän tulikoetus voi ne kaataa. Silloin Mestarin puhe täytyy aina olla apuna ja tarjolla, jottei vakava pyrkijä horjaltuisi. Mutta sittemmin Opettaja vetäytyy syrjään, ja pyrkijän täytyy itse oppia läpäisemään elämän tulikoetuksista. Sil-

loin juuri ihanne muutetaan varmuudeksi. Ja silloin Opettaja voi sanoa:

5. Mutta nyt minä menen hänen tykönsä, joka minut lähetti, eikä kukaan teistä kysy minulta: „Mihin menet?“

Silloin ihminen on saavuttanut sisäisen taidon purjehtia tulikoetusten läpi epäröimättä. Ei hänen silloin niissä asioissa enää tarvitse kysyä ja epäröidä mitä olisi tehtävä, mitä Mestari tekisi. Hän on oman kokemuksensa kautta saavuttanut varmuuden, luotettavuuden ja sellaisen luotettavuuden saavutettuaan hän voi jollakin paikalla edustaa Jumalanvallakunnan, sisäisen Veljeskunnan elämää, ulkoisessa maailmassa. Ja ellei hän siihen kykenisi, silloin hän ei mikään opetuslapsi olisikaan.

Maailmalle todennettava synti, vanhurskaus ja tuomio.

6. Mutta koska olen puhunut tämän teille, täyttää murhe sydämenne.

7. Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyödyksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän luoksenne; mutta jos menen, lähetän hänet luoksenne.

Mestarin vetäytyminen syrjään ja opetuslapsen jäädessä yksin elämän tulikoetuksen eteen, voi sittenkin tuntua raskaalta ja murhe täyttää sydämen. Mutta koska hän on kestänyt tulikasteen horjumatta antamatta pelon ja toiselta puolen alemmanlaatuisen ratkaisun vetää itseään pois tieltä, silloin tästä voitto-kokemuksesta tulee puolustaja hänelle. Ja hän taas vuorostaan tulee tuon noin voittamansa kannan ja tilanteen puolustajaksi maailmassa. Sillä tavalla ylempään elämäntutkimuksen puolustajain joukko kasvaa ja lisääntyy; ihmiskunta nousee noissa yksilöiden voitoissa.

8. Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion:

9. synnin, koska eivät usko minuun;

10. vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä enää näe minua;

11. ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.

Tämä maailma on tietysti ennen kaikkea ihmisen omassa alemmassa luonnossa. Ylempi tieto ja käsitys paljastuu hänen

omalle päivätajunnalleen alituisesti vireillä olevaksi selväksi tietoisuudeksi, jota ei enää tarvitse hapuillen etsiä.

Mutta joskin tämä maailma on pyrkijän oma alempi luonto, niin saa se myös ulkokohtaisuuden pohjan hänen suhteessaan niihin ihmisiin jotka eivät vielä ole itsessään löytäneet ja avanneet tietoista yhteyttä ylemmän maailman kanssa. Silloin hän tulee, hänen täytyy tulla, todelliseksi eläväksi sanaksi maailma-tilassa elävien ihmisten keskellä. Hänen täytyy osata antaa itsellään todistus siitä, ettei ihmiselle ole mahdotonta nousta, kunhan hän vaan tarmolla toteuttaa omaa korkeinta. Maailman-ihmiset täytyvät hänen avullaan saada silmänsä auki näkemään kuinka heidän syntisyytensä johtuu siitä, etteivät usko minuun, eivät usko jumaluuteen itsessään.

Samoin vanhurskauden. Maailma näkee hänessä, kuinka ihmisen voi elää totuuden ja rehellisyyden elämää ilman ulkonaisen lain ajamaa pakkoa. Se on mahdollista sentähden, että ihminen on mennyt Isän tykö, on löytänyt Isän itsessään. — Vaikkei ulkoinen laki ollenkaan saavuttaisi häntä, on hänellä kuitenkin vanhurskauden laki aina silmänsä edessä. Hän on sellainen, hänen täytyy olla sellainen, että maailma, vaikkapa silä tajuamattaankin, saa väläyksen vanhurskauden laista. Maailman ihmiset ovat tavallaan hänessä nousseet Isän tykö.

Ja tuomion. Hänessä itsessä on jo maailman ruhtinas tuomittu. Hän on sen tuominnut sinä, että on luopunut enempiä vetelehtimästä aistillisen maailman houkutuksissa, työskentelemällä sen hedelmiä saadakseen. Hän on ennen mainitsemisemme elämän tulikoetuksissa itsessänsä tuominnut häviöön kaiken epämääräisyytensä, on itseensä seppelöinyt korkeamman tilan. Ja sentähden maailma-tilassa elävien ihmisten täytyy hänen elämänsä valossa nähdä todeksi se, että he elävät tuomion, häviön elämää.

Siten jokaisen totuudenetsijän voitto edistää maailmassa sitä tietoa ja valoa, että he huomaavat elävänsä synnissä, erehdyksessä; että he oppivat etsimään vanhurskautta, s. o. totuutta ja oikeutta; että he tuon löytämänsä totuuden ja oikeuden avulla oppivat tuomitsemaan itsessään olevan maailman ruhtinaan.

*Totuuden henki jatkaa minun työtäni, opastaa teitä
koko totuuteen.*

12. Minulla on vielä paljo sanomista teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa;

13. mutta kun hän tulee, totuuden Henki, opastaa hän teitä koko totuuteen. Sillä hän ei puhu omiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset asiat hän teille julistaa.

Mestari, täydellistynyt yli-ihminen, on suunnattomasti pyrkivän opetuslapsen edellä. Ja sellaisena Hänellä olisi tietysti paljo sanottavaa, olisi sanottavana kaikki tuo kokemuksen tiellä saavutettu tieto. Mutta sitä ei tietenkään voi oppilaalle antaa enemmän kuin hän sitä jaksaa kantaa, toteuttaa. Olisi hyödytöntä auttaa oppilasta sellaisen tiedon yhteyteen, jota hän ei parhaalla tahdollaankaan osaisi eikä jaksaisi toteuttaa.

Henkinen tieto täytyy tulla olemiseksi ja toiminnaksi. Ja kun etsitty totuus sulaa totuudenetsijän omaksi totuudeksi, opastaa se häntä löytämään yhä suurempaa totuutta. Siten hän totuuden kokemuksen kautta nousee koko totuuteen. Näin kasvava sisäinen totuuden henki jatkaa ihmisessä Mestarin alkamaa työtä. Totuuden henki kasvaa, ihmisen sitä herkkänä kuunnellessa ja seuratussa. Se on samalla tulevaisten asioiden ennustaja. Sillä pienemmän tiedon ja totuuden uskollinen seuraaminen avaa tien suurempaan totuuteen ja tietoon.

14. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omaseni ja julistaa teille.

Tämä kokemuksissa kasvava tieto kirkastaa sisäistä Mestaria. Juuri siinä tulee Mestari kirkastetuksi, että oppilas omaksuu Mestarin auttavan viittauksen. Se on jatkuvaa vastusten voittamista, jossa juuri Mestarin tieto varmentuu opetuslapselle omakohtaiseksi tiedoksi.

Tällä tavalla kaikki Isällä oleva tieto on Minun; se on, ylempien olennot tieto siirtyy ottamisen kautta oppilaalle. Ja koska kaikki olennot ovat yhtä Jumaluuden ykseydessä, pyörteillä elämän valtameressä, silloin jokainen pyrkimyksellään ilmentää aina suurempansa tietoa ja viisautta, nousten sitä tehden yhä suuremman tiedon haltiaksi ja jakajaksi. Ilman tätä nousemisen ja kehittymisen mahdollisuutta ei elämällä olisi arvoa eikä merkitystä;

ei oikeastaan mitään elämää olisikaan. Sillä elämähän syntyy kehittävästä toiminnasta. Toiminta, kehitys ja elämä ovat aina toisiinsa yhdistyneinä.

Polku nousee yksinäisyyden ja tuskan kautta tietoon.

16. Vähä aikaa, niin ette enää näe minua, ja taas vähä aikaa, niin näette minut.

17. Silloin muutamat hänen opetuslapsistaan sanoivat toisilleen: „Mitä tuo on, jota hän sanoo meille: 'Vähä aikaa, niin ette näe minua, ja taas vähä aikaa, niin näette minut', ja: 'Minä menen Isän tykö'?“

18. Niin he sanoivat: „Mitä tuo on, jota hän sanoo meille: 'Vähä aikaa'? Emme ymmärrä mitä hän puhuu.“

Sellaista on opetuslapsen elämä. Elämä on kuin vertauskuva hänen edessään. Siihen hänen täytyy aina etsiä valoa. Ja elämä kuulee hänen tuskaisen kysymyksensä. Sillä

19. Kun Jeesus huomasi heidän tahtovan kysyä häneltä, sanoi hän heille: „Sitä tutkistelette keskenänne, että sanoin: 'Vähä aikaa, niin ette näe minua, ja taas vähä aikaa, niin näette minut'.

20. Totisesti, totisesti sanon minä teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheelliseksi, mutta murheenne on muuttuva iloksi.

Tuo maailman iloitseminen ei suinkaan ole vain sitä, että he ikäänkuin ilkkuen iloitsisivat siitä että saattavat kärsimystä ja murhetta totuudenetsijälle. Tässä on toinen, syvempi ja tuloksellisempi pohja: Totuudenetsijän on oman sielunsa tuskalla ja ponnistuksilla hankittava iloa maailmalle. Tuskallisilla pyrkimyksillään hän tunkeutuu elämän syvien lakien tuntemiseen ja käyttää kaikkea niin saavuttamaansa tietoa kehityksen hyväksi. Hänen surunsa ja tuskansa kääntyvät niinollen maailman iloksi.

Mutta hänkään ei tietenkään jää osattomaksi ilosta. Sillä

21. Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että on syntynyt ihminen maailmaan.

Ruumiillisten tuskien tuloksena on ruumiillisen lapsen syntyminen; sielun ja hengen tuskissa syntyy henkinen ihminen. Mutta kun totuudenetsijä on omassa sielussaan synnyttänyt ihmisen ihmisen, liittyy hän synnyttävänä voimana ihmiskunnan joukkosieluun. Silloin hän saa omassa itsessään tuntea joukkosielun synnytystuskia. Ja niin yksilön voitto koituu koko rodun voitoksi. Niinpä voi kaikille totuudenetsijöille sanoa:

22. Niin teilläkin on nyt murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota iloanne teiltä pois.

Totuudenetsijällä on murhe maailman ja siinä tehtävän työnsä tähden. Mutta hänet luvataan taas nähdä. Ja missä hänet nähdään? Juuri tuossa tekemässään työssä. Siinä mitä hän henkisesti työllään maailmassa synnyttää, siinä hänet uudelleen nähdään. Siitä lapsesta hän iloitsee, jota iloa ei mikään voi häneltä riistää.

Anominen ja saaminen vertauskuvapuhetta.

23. Ja sinä päivänä te ette kysy minulta mitään. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos anotte jotakin Isältä, on hän antava sen teille minun nimessäni.

24. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, jotta ilonne olisi täydellinen.

25. Tämän olen puhunut teille vertauskuvin; mutta tulee aika, jolloin en puhu teille enää vertauskuvin, vaan avonaisesti julistan teille Isästä.

Sinä päivänä ette kysy minulta mitään: ette pyydä Mestariilta mitään, koska ymmärrätte täytyväne oppia seisomaan omilla jaloillanne. Silloin te huomaatte, että siihenastinen anomisenne ei ole mitään anomista ollutkaan, ettei se ole ollut ainakaan anomista „minun nimessäni“. Te ymmärrätte nyt, että jos te Isältä jotakin anoitte, hän ei antanut muuten kuin minun nimessäni. Kun te pyytelitte itsellenne kaikkea sitä mikä teidän alemmaa luontoanne miellytti, ei mitään Isältä tullut. Mutta jos teidän hätänne tuli hyvin suureksi ja te silloin sielunne tuskassa nöyryneenä lankesitte Isänne eteen, silloin tuli vastaus „minun nimessäni“, s. s. teidän oma minuutenne valistui, josta oli seurauksena,

että ne asiat, joita te ennen pyysitte, ne menettivät kokonaan arvonsa, te ne aivan menetitte. Sillä kas: Isä antoi vaan minun nimessäni, antoi teidän nähdä mihin loppuun ja kärsimyksiin te menitte kun aina vaan itseänne ajattelitte, itsellenne pyysitte. Ja silloin tuo tuska herätti teissä Minun, Korkeamman Itsenne, joka luhistutti siihenastisen itsenne. — Vakavasta anomisestanne oli aivan toiset tulokset kuin mitä ensin pyytäessänne ajattelitte. Sillä se kukisti teidät siinä asteessa missä te niin kiihkeästi tahtoitte itseänne säilyttää, se vapautti teidät siitä minuudestanne, joka teille niin paljon huolta ja surua tuotti; ja se avasi teissä korkeamman minuutenne sarjan.

Jos siis vastaus pyyntöihinne Isältä tulee aina minun nimesäni, niin on teidän luovuttava kaikista muista pyytämisistä ja opittava pyytämäänkin vain minun nimessäni. Ja se on: alkää pyytäkö säilyttää itseänne, vaan pyytäkää saada luopua itsestänne, saada antaa itsenne. Sillä edellisessä tapauksessa te jäätte aineellisen maailman ja aistillisen itsenne pimeyteen; jälkimmäisessä te taas vapaudutte tuosta ja kohoudutte korkeampaan itseenne, jolla on asunto-oikeus korkeampien jumalallisten voimien piirissä.

Tästä taas johtuu, että alemmassa minuudessaan elävälle ihmiselle puhe anomisesta on vertauskuvapuhetta. Se oli vertauskuvapuhetta, koska anomisesta johtui aivan toista kuin hän oli odottanut, koska hän oli siinä menettänyt senkin mitä hän niin kiihkeästi tahtoi säilyttää ja yhä edelleen pyysi sitä lisätä. Kaikki se meni. Ja hän sai aivan toista, sai valistuneen mielen ja henkisen ymmärryksen.

Ja kun ihminen tämän oivaltaa, silloin hänelle ei enää puhuta vertauskuvain, vaan „avoimesti julistan teille Isästä“. Ja mitä on tuo avoin Isästä julistaminen? Onhan sitä, että ihminen avoimesti, tietoisesti antaa itsensä avuksi maailmalle, toimii siinä heikompiensa huoltavana isänä; että hän, niinkuin Mestariikin tekee, ryhtyy jakamaan henkistä rikkautta siinä mitassa ja sillä tavalla mihin hänkin kuitenkin pystyy ja kykenee. Sillä kyllä jokainen johonkin kykenee; siitä ei epäilemistäkään. — Ja mitä enemmän hän huolehtii henkisten rikkauksien jakamisesta, sitä enemmän hänelle jaettavaa karttuu. Sentähden tämä henkisten rikkauksien

antaminen on suoranaista, vertauskuvauksetonta anomista, avointa Isästä julistamista.

Ja

26. Sinä päivänä te anotte minun nimessäni; enkä sano teille, että minä olen rukoileva Isää teidän edestänne;

27. Sillä Isä rakastaa teitä, sentähden että te olette minua rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan tyköä.

Sinä päivänä kun te toimivassa minuudessanne, toiminnallanne, julistatte itsessänne olevasta Isästä, teette sen avoimeksi, julkiseksi, juuri „sinä päivänä te anotte minun nimessäni“.

Siinä se on anominen ilman vertauskuvapuhetta. Silloin ei Mestarin tarvitse sillä asteella olla enempiä hänen isänään, sillä opetuslapsessa on oma sisäinen Isä herännyt siihen määrään ja asteeseen kuin „te olette minua rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan tyköä“. Niin paljon kuin te totuuteen ja sisäiseen Mestari-ääneen luottaen olette Hänen ihannelilannettaan tavoitelleet, niin paljon teissä on sisäistä Isää, niin paljon te olette Isästänne tietoisia, ja niin paljon te isänä maailmassa toimitte. Sillä

28. Minä olen lähtenyt Isästä ja tullut maailmaan; jälleen minä jätän maailman ja menen Isän tykö.

Useammallakin tavalla. Esim. niin, että jokainen olio lähtee jokaisen luomis- eli toimintakauden alkaessa elämän ykseydestä silloisessa, edellisissä luomiskausissa saavuttamassaan tilassa, ja palaa siihen taas silloisen luomiskauden päättyessä sillä sisäisen tajunnan laajenuksella rikastettuna minkä nyt päättyvän luomiskauden toiminta ja sen kokemukset ovat hänelle antaneet.

Toiseksi niin, että totuudenetsijä, sanoisimmeko: sisäiseen Isäänsä vihitty opetuslapsi, lähtee tässä isän tilassa ulos maailmaan ja sieltä jälleen palaa Isän tykö. Mitenkä? Pääasiallisemmin niissä nuoremmassa veljissään jotka häneen luottaen, hänen valonsa ja sisäisen tulensa sytyttäminä, ovat myös sisäiseen tuleen leimahtaneet ja silloin myös saaneet astutuksi tielle, henkisen, sisäisen iäisyden kohdalle. Heissä hän aina tuntee Isän riemua. Ja samalla hän itsekin palaa Isän tykö. Sillä kulkiessaan totuuden ja elämän tiellä herää hänessä oma sisäinen Isänsä yhä tietoisemmaksi, yhä rakastavammaksi. Ja hänen täytyikin näin nousta ja kasvaa, voidakseen yhä edelleen kulkea

kasvavan ja voimistuvan joukkonsa ohella. — Niin hän koko laajuudessaan yhä ja yhä menee Isän tykö; jälleen ja „jälleen minä jätän maailman ja menen Isän tykö“.

Vertauskuva muuttuu todellisuudeksi.

29. Hänen opetuslapsensa sanoivat: „Katso, nyt sinä puhut avonaisesti etkä käytä mitään vertauskuvaa.

30. Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki, etkä tarvitse, että kukaan sinulta kysyykään; sentähden uskomme sinun Jumalan tyköä lähteneen“.

Totuudenetsijä — sanokaamme: nuorempi totuudenetsijä vanhemman totuudenetsijän opastamana — on työhön liittyvillä pyrkimyksillään saavuttanut sisäisen voiman, sellaisen kestävyuden ja lujouden, että hän voi säikähtämättä ja peljästymättä katsoa totuutta alastomana, suoraan silmiin paljastettuna, sitten kun ihanat vertauskuvien verhot ovat säpäleiksi särkyneet, akanoina tuuleen häipyneet.

Jos vertauskuvat liian varhain hajoaisivat, jäisivät totuudenetsijän silmät liian heikoiksi, eikä hän jaksaisi katsella totuuden kauneutta ja valoa; hän sokaistuisi, hämmästyisi ja pakenisi sen loistoa ja kirkkautta. Mutta jos hänen sisäiset silmänsä ja korvansa ovat saaneet riittävän kauan kasvaa vertauskuvan suojassa, saavuttaen riittävän voiman ja lujouden, silloin vertauskuvat särkyvät „itsestään“, ja totuudenetsijä huomaa äkkiä, että paljastunut totuus on paljon kauniimpi ja ihanampi kuin vertauskuvat konsaan olivatkaan. Silloin hän ilolla luopuu vertauskuvista ja liittyy todellisuuteen. Ja todellisuus on — hän itse. Hän jättää harhan, mikä häntä sitoi, lumosi ja veti maahan päin, ja liittyy Itseensä. Ja tämä Itse voi hänelle silloin puhua, se voi hänelle hiljaisuudessa, hiljaisena hetkenä, kuiskailla kunnioittamansa ja rakastamansa Mestarin äänellä, aivan kuin lausuen tai lujittaen hänen omat parhaimmat mietteensä, suunnittelunsa ja toteutettavat päätöksensä, siten auttaen häntä epäröimisen tilasta. Kas siitä hän tietää tuon sisäisesti löytämänsä Opettajan olevan „Jumalan tyköä lähteneen“.

31. Jeesus vastasi heille: „Nyt te uskotte.

32. Katso, tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin omaanne ja te jätätte minut yksin; en kuitenkaan ole yksin, sillä Isä on minun kanssani.

Hajotetaan omaanne? Niin juuri. Löydettyään Itsensä, päästyään selvyyteen kuinka toisen olennon, Mestarin ääni puhui hänen sydämessään, täytyy hänenkin, jos hän tuon sisäisen puhujan opetuslapsena tahtoo olla, täytyy mennä omilleen, mennä kaiuttamaan kuulemaansa ääntä niiden sydämessä, joiden oma sisäinen ääni vielä nukkuu, ja senvuoksi ovat pimeydessä. Hänen täytyy liittyä heihin ollakseen heille niinkuin sijaisena, heidän nukkuvan sisäisen äänensä puhuvana sijaisena. Ja ellei hän aluksi kykene puhumaan heidän sisäiselle korvalleen, täytyy hänen tulla puhuvaksi ääneksi ja valaisevaksi valoksi ainakin heidän päivä tietoisien tajuntansa korville ja silmille.

Hän on silloin yksin, koska hänen omansa eivät vielä häntä tunne. Sillä ulkoinen tunteminen ei vielä ole todellista tuntemista. Mutta sekin voi kömpelöllä tavallaan johtaa sisäiseen löytämiseen ja tuntemiseen. Ja silloin hän ei enää ole yksin. Mutta siihen tullakseen täytyy hänen hiljalleen sulatella ja herätellä omiaan. On kuin hänelle sanottaisi: Olet aikasi lämmitellyt henkisen auringon lämmössä ja valossa; se on sydämesi roudan sulattanut, sen kukkaansa puhjettanut; nyt on sinun mentävä samoin tekemään: mene ja anna sydämesi lämmön ja valon säteillä niiden sielujen ovilla, joiden sydän vielä on jäässä. Ja saatua si ne sulamaan ja möyhiintymään, kylvä heidän sydämensä peltoon samoja henkisten hedelmien siemeniä, joita löytämäsi sisäinen Mestari oli sinun sydämeesi kylvänyt. Silloin sinusta tulee Hänen pyhän peltonsa kyntäjä ja kylväjä. — Ja vaikka olet yksin; koska omasi eivät heikoilla silmillään sinua vielä tunne, ja ehket sinäkään heitä vielä tunne, niin ethän kuitenkaan ole yksin, koska Isä on kanssasi, koska sisäinen Mestari yhä auttaa ja opastaa sinua Hänen peltonsa kyntämisessä ja kylvämisessä. Ja ennen kaikkea: olethan sinä Isä, totisesti sinä itse olet Isä. Isän rakkaudella sinä voit olla lapsiesi kanssa ja mukana, vaikkeivät he sinusta vielä välittäisikään, vaikkette vielä olisi oikein sisäisesti toisianne löytäneetkään. — Pidä samalla aina huolta oman sydämesi viljelyksistä,

jotta, kun nälkäiset lapsesi sinne tulevat, he sieltä jonkun kypsän hedelmän löytäisivät.

33. Tämän olen puhunut teille, jotta teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisin mielin, minä olen voittanut maailman.

Teillä on vaikeuksia työssänne; luonnollisesti niitä on, sillä tähän työskentelette maailman myrskyjen keskellä, mutta älkää antako minkään pysäyttää itseänne, älkää antako maailman mylertävän pauhun pyyhkäistä sisimmästänne Mestarin valon majakkaa, ei sitä pyhää rauhan sopukkaa, missä se voi seistä ja valaista. Luottakaa minuun, itsessänne olevaan Minuun. Se on maailman voittanut; se on Niiden ääni teissä, jotka ovat itsessään maailman voittaneet, ja kun te sitä uskollisesti seuraatte, voittaa se teissäkin maailman.

---

17 LUKU.

Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi.

1. Tämän Jeesus puhui ja nosti silmänsä taivasta kohti ja sanoi: „Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, jotta Poikasi kirkastaisi sinut;

2. koskapa olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, jotta hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka olet antanut hänelle“.

Jeesus-ihminen kulkee työllään ja toimellaan yhä syvemmälle elämän pyhättöihin. Hän kulkee portista portin jälkeen raivaten tietä joukoilleen. Hän tuntee yhä lisääntyvän velvollisuutensa, kasvavan vastuunalaisuutensa, ja siksi hän kääntyy Mestarinsa, Isänsä puoleen, ikäänkuin uutta tietoa, uutta kokemusta, uutta vihkimystä saadakseen.

Hän tarvitsee sitä, koska kaikki liha on annettu hänen valtaansa. Mikä liha? Ensiksikin hänen oma persoonallisuutensa. Eikä vain nykyinen, vaan kaikki edellisten maisten persoonallisuuksien elämät. Hän aivankuin pyytää, tai antaa luvan, että kaikki

niissä tehty velka, erehdykset ja rikkomukset, saivat langeta hänen päällensä, jotta hän niitä kantaessaan vahvistuisi ja viisastuisi ja että hän saisi antaa niille iankaikkisen elämän, s. o. että hän siten ensiksikin vapautuisi karmallisesta velastaan, perisyynnistään, ja toiseksi: voisi käyttää näin saadut kokemukset Mestarin työssä, opastaessaan ikuiseen elämään niitä, joidenka luotsina, joidenka ohella, hän on joutunut kulkemaan.

Ja toiseksi, tai ehkäpä juuri ensiksi, tämä yhteinen joukko-eteneminen on se liha, jolle hänen on osattava ikuinen elämä antaa, jota hänen on osattava ikuiseen elämään opastaa.

3. Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.

Mikä on tuo tosi Jumala, jonka tuntemisella ihminen saavuttaa iankaikkisen elämän? Olisiko se joku eristetty, ulkopuolinen, paikallinen, sanoisimmeko: ihmisen ulkopuolella oleva „persoonallinen“ Jumala, joka pelastaisi johonkin haudantakaiseen ikuisuuteen ne, jotka hänet tuntevat? Ja mitenkä hän sen tuntisi? Sitenkö, että uskoisi, kun joku toinen, ehkä yhtä tuntematon, vakuuttaa sellaisen Jumalan olevan olemassa?

Ei mitään *tuntemista* ole. Se on sokeata auktoriteeti-uskoa, joka on jokseenkin samaa kuin typerä taikausko. — Ihminen *tuntee* Jumalan vain sisäisesti, mikäli hän poikana, luovana voimana, tuntee olevansa yhtä Hänen kanssaan. Se on ainoa tosi Jumala, jonka ihminen sisäisesti löytää ja tuntee. Ja se Jumala on jokaisen löydettävä samalla tavalla.

„ — ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen“.

Jeesus Kristus ei ole vain yksi historiallinen henkilö. Hän on sitä ja paljon muuta. Siihen, niinkuin „vertauskuvaan“, josta edellisessä luvussa puhuttiin, kätkeytyy jokaisen ihmisen Ihminen. Ihmiset näkevät itsensä Hänessä, niinkuin „vertauskuvassa“, koska eivät ole sitä itsessään löytäneet. Hän edustaa jokaista kehittyvää, totuutta etsivää ja rakastavaa ihmistä. Ja iankaikkinen elämä olisi siinä, että ihminen sisäisellä etsiskelyllään löytäisi tuon sisäisen Jumalan, ja että hän siten oppisi tuntemaan Jeesuksen Kristuksen, s. o. oppisi toimimaan tuon sisäisen, ainoan totisen Jumalan poikana, kasvattaen sisäistä Ihmistään tuota Jumaluuden täydellisyyttä

kohti; ei millään seremonioilla, ei ihmetempuilla, vaan aina toiminnassaan etsien ja toteuttaen tuota sisäistä Jumaluuttaan.

Ja siihen tullaan oppimalla sanomaan:

4. Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, olen täyttänyt sen tehtävän, jonka annoit minulle tehdäkseeni.

Juuri siinä on tie ainoan Jumalan tuntemiseen: täyttää maan päällä todellisen tehtävänsä, korkeimman sisäisen kutsumuksensa. Hänen poikanaan, lähettiläänään.

5. Ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkautella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan.

Tämä on taas pyyntö, anomus. Sentähden muistakaamme mitä olemme sanoneet anomisesta vertauskuvapuheena ja avonaisena Isästä julistamisena. Sentähden tämäkin pyyntö on tehtävä työllä ja toiminnalla. Hän pyrkii yhä korkeampaan kokemukseen, jossa tosiasiallisesti vihittäisi hänen korkeampia sisäisiä voimiaan käytettäväksi, niitä voimia, jotka eivät häviä ilmenneen elämän hävitessä, joista me sisäisessä Isässämme olemme osallisia „ennenkuin maailma olikaan“.

Työtovereiden löytäminen, jumaluutensa kanavien valmistaminen.

6. Olen ilmottanut sinun nimesi ihmisille, jotka annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat ottaneet sanastasi vaarin.

Päättyessään kulkea ja jatkuvasti kulkiessaan elämän kaitaa tietä, löytää tai kohtaa etsijä ne sielut, jotka voivat ja tahtovat lähteä hänen kanssaan taivaltamaan. Hänen pyrkimystensä tulokset tulevat heille siksi ravinnoksi mikä saattaa avata heidänkin korvansa kuuntelemaan elämän laulua. Ja kun totuudenetsijä tällä tavalla on „ilmottanut sinun nimesi ihmisille“, niin

7. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet antanut minulle, on sinulta.

Mistä he sen tietävät? Kokemuksestaan tietenkin. He ovat itse löytäneet totuuden elävän sanan sydämessään, joka puhuu ja opastaa heitä heidän omien ponnistustensa mukaan. Ja kun heidän oppaansa osaa ilmottaa heille heidän omien sydämiensä aivotusten ratkaisuja paremmin ja syvemmin kuin hän itse älyäisi-

kään, kuin hän itse uskaltaisikaan, silloin opastetut älyvät, he varmistuvat siitä, että se, joka opetti heitä tiellä kulkemaan, kulkee pitemmällä heidän edellään, ja siksi he luottamuksella, kunnioituksella ja rakkaudella liittyvät häneen, ei niinkuin johonkin käskijään, vaan kuin ystävään, vanhempaan veljeen. Hekin osaavat hänen ohellaan järjestää elämänsä niin, että he mitään itselleen pyytämättä tai toivomatta osaavat ilolla ja riemuiten liittyä niiden riveihin, jotka kestävinä sankareina ajattelevat ja suunnittelevat vain ihmiskunnan parasta. He liittyvät yhteen, toisiaan tukien ja mitään pyytämättä toimivat maailman hyväksi. He tekevät sen.

8. Sillä ne sanat, jotka annoit minulle, olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät todella minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että olet minut lähettänyt. lle;

Hän ei pidättänyt tiedon sanoja itselleen, vaan valmisti ne niin, että „he ovat ottaneet ne vastaan“, että he ovat osanneet ottaa ne vastaan. Hänestä ja hänen työstään on aina pitänyt kajastaa se tieto ja henki, että hän aina ikäänkuin edustaa heidän parasta minuuttaan, ikäänkuin näyttää sen heille, näyttää heidän sisäisen Isänsä heille.

Jatkuva auttajien opastaminen.

9. Minä rukoilen heidän edestään; maailman edestä en ruokoile, vaan niiden edestä, jotka olet antanut minulle, koska he ovat sinun —

10. ja kaikki minun omani on sinun, ja sinun omasi on minun — ja minä olen kirkastettu heissä.

Päältä katsoen omituinen lausunto. Näyttäähän niinkuin Mestari ei välittäisikään tavallisista maailman ihmisistä.

Mutta pyhien kirjojen lauseet näyttävät useasti ristiriitaisilta, ellei niitä opita ymmärtämään, henkisesti. Niinpä tämäkin lausunto pakottaa ymmärtämään, mitä syvempää arvoa rukouksella on, ja mitä ovat ne, „jotka olet antanut minulle“.

Rukous ei ole vain tuota loppumatonta pyytämistä Jumalalta itselleen tai muille, jollaiseksi sen pinnalla liikkuja helposti ymmärtää, ja jollaiseksi se muotomenollisissa jumalanpalvelusmenoissa myös on jäänyt.

Rukouksella on toinen ja paljon syvällisempi ja sielutieteellisesti arvo. Rukous on yhdessä merkityksessä samaa, jota teosofisessa kirjallisuudessa sanotaan mietiskelyksi. Ihminen vetäytyy sydämensä kammioon hiljaiseen mietiskelyyn, oppiakseen tuntemaan Jumalaa ja hänen pyhää tahtoaan, oppiakseen tuntemaan henkisen elämän lakeja. Tämä on yksi puoli rukouksessa. Toinen olisi se, että ihminen noin Jumalaan kohotetun mielensä avulla ajattelee itseään Jumalan pojaksi, ja miten hän voisi olla ja toimia Jumalan poikana. Tämä viepi itsetarkkailuun. Ihminen katselee itseään ylhäältäpäin, nähdäkseen puutteellisuutensa, yksipuolisuutensa ja luonteensa heikkoudet, jotka häntä sitovat maahan ja estävät olemasta ja toimimasta Jumalan poikana ihmisen muodossa. Sitten hän koettaa mietiskelyssä omistaa ja kasvattaa itselleen siveellisiä hyveitä, sellaisia kuin tyytyväisyys, kärsivällisyys, suvaitsevaisuus, oikeamielisyys, säälliväisyys, uhrautuvaisuus, joustavuus j. n. e.

Tässä olisi siis kolmas rukouksen puoli: kasvattaa ja rakentaa luonnettaan Mestari-ihanteen mukaiseksi. Ja siitä voisimme tulla vielä neljänteen, siihen, jossa opetuslapsi kääntyy Isän, oman sisäisen Isänsä, puoleen, ja lupautuu, tavallaan sitoutuu, toimimaan taivaisen Isänsä poikana. Sellainen on yhdessä merkityksessä tuo tuttu „Isämeidän rukous“. Siinähan opetuslapsi kääntyy taivaisen Isänsä — ei ulkoisen Jumalan — puoleen, jossa hän ikäänkuin pyytää saada niin toimia, lupautuu niin toimimaan, että siinä Isän nimi pyhitettäisi, että Isän valtakunta tulisi, että tapahtuisi „sinun tahtosi maassa niinkuin taivaassa“, j. n. e.

Ja juuri tästä neljännessä rukouksen ominaisuudesta saamme avaimen tähän tutkittavanamme olevaan Johanneksen evankeliumin kohtaan. Rukous on siinä samaa lupautumista, sitoutumista korkeampaan, henkiseen työhön ja ponnistukseen. Sellaiseen työhön pyrkijä etupäässä ja ennen kaikkea kiinnittää omat kykynsä, voimansa ja ominaisuutensa. Nämä omassa sisäisessä olemuksessa piilevät käskettävät ne etupäässä ovat niitä, „jotka olet antanut minulle“.

Niin kyllä. Mutta tuo hänen kykyjensä ja voimiensa laajuus ulottuu vielä ja samalla niihin toisiin totuudenetsijöihin, jotka häneen liittyneinä ja nojautuneina ovat myös henkiseen työhön

antautuneet. Heidänkin puolestaan täytyy hänen rukoilla, s. o. hän hoivaa ja opastaa heitä, että hekin osaisivat ja jaksaisiva yhä enemmän luopua maisista kiintymyksistään, persoonallisista päämääristään, ja antautuisivat, yhä päättävämmin uhrautuisivat henkisen työn puolesta. Sillä elleivät he sitä tekisi, eivät he mitään totuudenetsijöitä, mitään opetuslapsiuteen pyrkijöitä olisikaan.

Toista on maailma-tilassa olevien ihmisten; niiden puolesta ei vielä voi sillä tavalla rukoilla. He kulkevat vielä ainetta kohti pimeydessä, tietämättöminä sisäisestä valon valtakunnasta. Heiltä ei vielä voi odottaa, ei heidän tointansa vielä voi sellaiseksi edellyttää, että he valoa käsittäisivät, että he itsensä totuudelle pyhitäisivät, rakkaudelle uhraisivat. Heitä juuri täytyy opastaa, ei nyrmiä ja tuomita, vaan rakkaudella opastaa, että hekin pimeyden ympärillään huomaisivat, ja alkaisivat totuutta ja valoa etsiä. Ja siinä työssä totuudenetsijä rukoilee Isää, s. o. uhraa itsensä isän lailla heitä opastaessaan ja auttaessaan. Ja häneen voivat liittyä ja hänessä pysyä ne toiset, nuoremmat totuudenetsijät, jotka hänen kerallaan liittyvät valoa palvelemaan, siinä itsensä jatkuvasti työssä uhraamaan. — Tämä tilanne heijastuu esim. perhe-elämässä, joka onkin kuin pienoiskuva ihmiskuntaperheestä. Siinäkin vanhemmat kääntyvät ennen kaikkea oman isänsä puoleen anomuksella, s. o. he uhraavat itsensä perheensä hyväksi. Ja sitä mukaa kuin lapset varttuvat, rukoilevat isä ja äiti heidänkin puolestaan tässä merkityksessä, s. o. heiltäkin vaaditaan ja toivotaan työtä ja uhrautumista kodin hyväksi, hoivaa nuoremmille veljille ja siskoille.

Juuri tätä tehden voi totuudenetsijä puhjeta sanomaan: „Kaikki minun omani on sinun, ja sinun omasi on minun — ja minä olen kirkastettu heissä“. Kaikki on hänellä ja hänessä yhtä perhettä. Ja hänen kirkastumisensa, hänen ilonsa ja edistyksensä on siinä, että ihmiskunta edistyy ja kehittyy vapautumisensa päämäärää kohti. Heidän puhdistumisessaan ja kirkastumisessaan hänkin tuntee ja tietää puhdistuvansa ja kirkastuvansa.

Ja sitten:

11. Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heitä nimessäsi, jonka olet antanut minulle, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme. ail-

Totuuteen eläytynyt, todellisesti opettajaksi tullut, ei enää ole maailmassa; hänen tajuntansa on liittynyt henkiseen arvoon. Mutta hänen persoonallisuutensa, kykynsä ja taipumuksensa ovat vielä maailmassa, siihen ne häntä sekä karmallisesti että toiminnallisesti sitovat.

Samoin on hän itse sellaisenaan noussut henkiseen tilaan kenties suuremmassa määrässä kuin ne, jotka hänen opastaminaan myös pyrkivät henkiseen työhön. Sentähden hän heistä huolehtien puhkee puhumaan: „Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka olet antanut minulle, jotta he olisivat yhtä, niinkuin me olemme“.

On huomattava kuinka anoja tässä sanoo itsellään olevan Pyhän Isän nimen – „nimessäsi, jonka olet minulle antanut“. Hän tuntee ja tietää itsensä niiden isäksi, jotka sisäisessä maailmassa ja henkisessä työssä ovat hänen hoivaansa ja opastukseensa joutuneet. Ja sellaisena hän on yhtä heidän kanssaan, niinkuin hän on yhtä niiden henkisten voimien kanssa, jotka häntä ovat opastaneet ja yhä opastavat.

12. Kun olin heidän kanssaan, varjelin minä heidät nimessäsi, jonka olet antanut minulle, ja suojelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi kukaan muu, kuin tuo kadotuksen lapsi, jotta kirjoitus kävisi toteen.

Kadotuksen lapsi on yhä mukana – Juudas tietysti.

Olemme hänestä jo puhuneet niissä vivahtuksissa, joissa hän on Johanneksen esittämänä vastaamme tullut. Tässä tarjoutuu taas eräs uusi puoli, omituinen kirjoituksiin vetoaminen. Jos tämänkin lausunnon tuosta kadotuksen lapsesta ymmärtäisimme kirjaimellisesti, joutuisimme taas aivan umpikujaan. Sillä, voimme kysyä, pitikö opetuslasten joukossa olla yksi petturi, kadotuksen lapsi, jotta kirjoitus vaan menisi toteen? Se olisi todella kauheaa hullunkurisuuutta. Siinäähän aivan edeltäpäin olisi määrätty yksi ihminen kadotukseen: vaikka kaikki muut pelastuisivat, olisi hänen ainakin jäätävä kadotukseen, jottei kirjoitus vaan häpeään joutuisi. – Eikä asiaa auta sellaiset jumaluusopilliset selitykset, että ennustus on kirjoitettu sentähden, että profeetta edeltäpäin näki näin käyvän. Ellei pettäjää olisi esiintynyt – niin voivat jumaluusoppineet arvella, – ei tuollaista ennustusta olisi kirjoitettukaan.

Niinpä kyllä. Mutta pitäkäämme kuitenkin siitä kiinni, että kirjotus oli välttämättä toteutuva. Silloin tuo kirjotus on välttämätön kohta henkisen elämän laissa, niinkuin se todella onkin. Mutta silloin tuo kadotuksen lapsi ei olekaan vain tuo yksi historiallinen opetuslapsi, Juudas Iskariot, vaan se edustaa yleensä jokaisessa ihmisessä olevaa persoonallisuuden harhaa. Siitä persoonallisuuden harhakäsitteestä totuudenetsijän on vapauduttava. Sellainen kirjotettu pykälä täytyy välttämättä toteutua, joten totuudenetsijän on vapauduttava siitä, että „kirjotus kävisi toteen“.

Samalla tämä kirjotus voi heijastua hänen suhteessaan opettaviinsa. Hän ei voi jättää opastamatta niitä, jotka hänen opastuksensa tielle tulevat. Hän opastaa niitä niin pitkälle kuin he vapaasta tahdostaan ja itsekohtaisesta pyrkimyksestään tahtovat häntä seurata, vaikkakin he sitten jättäisivät hänet, kukaties tulisivat pettureiksi hänelle. Tältäkin puolelta on tämä kirjotus välttämättä toteutuva.

13. Mutta nyt minä tulen sinun tykösi, ja puhun tätä maailmassa, jotta heillä olisi minun iloni täydellinen heissä itsessään, sanotaan sitten. S. o. minä itse siirryn tajuntani henkiseen tilaan, mutta sittenkin minun työni on ulkona maailmassa, ihmisissä, jotta he omassa sydämessään edes joskus tuntisivat henkisen elämän ilon täydellisyydessään, ja oppisivat toimimaan sen vakiinnuttamiseksi itsessään.

Heissä hän tekee jatkuvaa työtä sanoessaan:

14. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään ole maailmasta.

Minä olen opastanut heitä henkiseen tietoon. Ja siihen tietoon kulkiessaan ja sitä toteuttaessaan he saavat alemmat voimat vastaansa, niinkuin minäkin olen saanut, jotta he ne minun tavallani voittaisivat.

15. En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta.

Minun työni ei ole jättää maailmaa, vaikka olenkin luopunut sen antimista. Siellä minun täytyy edelleen toimia, jotta maailma varjeltuisi pahasta. Mutta jotta maailma minun kauttani voisi

varjeltua pahasta, täytyy minun itseni ja seuraajaini, työtovereitteni, vapautua pahasta.

16. He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään ole maailmasta.

S. o. samassa suhteessa kuin minä vapaudun maailmasta voivat toiset opastaminani vapautua maailmasta. Siksi

17. Pyhitä heitä totuudessa; sinun sanasi on totuus.

Siinä on totuus, että he itse tulevat totuuden sanaksi, eläviksi totuuden ilmennyksiksi maailmassa. Ja sitä toteuttaakseen:

18. Samoin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan;

19. ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, jotta hekin olisivat pyhitetyt totuudessa.

Ellei maailmasta vapautunut totuudenetsijä jäisi vapautuneenakin maailmaan, ei hänestä olisi maailmalle suurtakaan apua. Hän jää maailmaan ei itsensä vaan maailman tähden; „minä pyhitän itseni heidän tähtensä, jotta hekin olisivat pyhitetyt totuudessa“. — Tärkeät sanat. Totuudenetsijä pyhittää itsensä totuudelle maailman tähden, jotta hekin hänen pyhytensä kautta ja opastamina pyhittyisivät totuudelle.

*Työhön lupautuminen laajenee yhä useampaan
kerrostumaan.*

20. Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun,

21. että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, jotta maailma uskoisi, että sinä olet lähettänyt minut.

Yhä laajemmalle ja syvemmälle ulottuu ja haaraantuu totuudenetsijän henkinen työ. Ne, joita hän ensikädessä opastaa ja huoltaa, toimivat taas omalla paikallaan nuorempiensa keskuudessa, heitä auttaen ja opastaen. Mutta heidänkin työssään tuon voimakkaamman huoltajan voima ja viisaus virtaa tavallaan noiden nuorempien auttajien päiden yli niille, joita nuo nuoremmat auttavat. Nuo nuoremmat tavallaan herättelevät ja avaavat ihmisten sieluja, jotta suuremman opettajan voima ja viisaus virtaisi niihin ja täyttäisi ne.

Sillä tavalla ihmiset ovat, kuin ketjussa rengastuneina, yhtä, ja alkavat uskoa ja käsittää heissä itsessä ylösnousevaa ykseyttä, Jumaluutta.

Sisästäpäin henkisen elämän ja sen arvojen varmuus täytyy syntyä!

22. Ja sen kirkkauden, jonka annoit minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä —

23. minä heissä ja sinä minussa — jotta he olisivat täydellistyneet yhdeksi, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin olet minua rakastanut.

Siinä se on elämän laki: jokainen antaa henkisesti nuoremalleen sitä kirkkautta, tietoa ja voimaa mitä hän viisaampainsa opastamana on elämän kokemuksessa saavuttanut. Jokaisen täytyy omalla paikallaan ja tavallaan päästä käsittämään, että Jumala, että Isä on hänessä kätkeytynä aivan niinkuin se on kätkeytynä ilmeiseksi tulleet suuressa viisaassa ja pyhimyksessä. Sillä:

24. Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani, jotta näkisivät minun kirkkauteni, jonka annoit minulle, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.

Itseltään, sisäiseltä Isältään, hän tämän vaatii. Hän tietää sisäisessä Isässään olevansa henkisen maailman asukas, ja siihen hän tahtoo kohottaa toimivan persoonallisuutensa. Sillä hänen alempi minuutensa on kuin ulosvaluma, kuin vuodatus tuosta ylemmästä, ja sillä hän on sidottu alemman maailman ilmennyksiin. Mutta nyt hän tahtoo niistä kahleista lopullisesti vapautua ja nostaa koko toimintansa maisella tasolla sopusointuun tuon alkuaikaisen henkisen minuutensa kanssa. — Se on elämistä persoonallisessa minuudessaan tietoista hengen elämää. Ja sitä hän taas elää silloin, kun hän koko tahtonsa voimalla ja tarmolla toimii niin, että toisetkin tulisivat osallisiksi siihen tietoon ja valoon, mihin hän on osalliseksi tullut. Heidänkin pitää oppia näkemään oman sisäisen Itsensä loisto ja kirkkaus.

Isä on „rakastanut minua ennen maailman perustamista“. Hän käsittää, että ulkokohtaisen elämän mahdollisuus on rakkausuhriin ilmennyistä. Korkeimmat järkiolennot ovat järjestäneet ulkoiset mahdollisuudet — tai ehkä paremmin sanottuna: suurem-

pien ja laajempien tajuntakeskuksien sisäinen, omakohtainen tila tarjoo nuoremmille olennoille ulkokohtaisen kehitysmahdollisuuden; vaikka se, sanokaamme aurinkokunta tai joku muu järjestelmä, on sen ylläpitäjälle ja kehittäjälle sisäkohtainen, täysin tajuttu ja hallittu tila, on se pienemmälle olennoille ulkokohtainen tila, jolle hän ei mitään mahda – johon nuoremmat ilmenevät elämään ja toimimaan, oivaltamatta sitä rakkautta ja uhria mitä siihen on vaadittu. Tämän uhrin salaisuuden tahtoo voittava totuudenetsijä tehdä ihmisille tunnetuksi, että hekin vuorostaan voisivat sen eläviksi ilmottajiksi tulla.

Tämä ajatus sisältyy seuraaviinkin sanoihin:

25. Vanhurskas Isä, maailma ei ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt.

Vanhemmat, kehittyneemmät, tietävät elämän syvistä totuuksista aina ja paljon sellaista, jota maailma ei tunne, jota nuoremmat eivät tunne. Ja samoinkuin rakkaus saa Suuret Luoijat tarjoamaan oman itsensä nuorempien elämälle ulkokohtaiseksi maailmaksi, samoin rakkaus lähettää omiansa aina jatkuvaan elämän tuleen. Edellä kulkevan totuudenetsijän sisäinen tila, niin rajoitettu kuin se kaikkiallisen elämän edessä onkin, on häntä nuoremmalle ulkokohtainen tila, jota hän ei ymmärrä, mutta josta hän haaveilee, jota hän ihannoii. Ja siitä johtuu, että vanhempien olentojen käytännöllinen elämä on nuoremmille tavoitettava ihanne, jollainen on uskontojen suurien perustajien ja heidän seuraajainsa välinen suhde. Ja uskonnon ja totuuden-palvelijain tehtävä on siinä, että nuoremmat sielut pyrkivät heidän opastamiseen muuttamaan tuon heille haaveena ja ihanteena näyttäytyvän uskontonsa perustajan käytännöllisen elämän myös itselleen käytännölliseksi elämäksi.

Sillä hänen, totuudenetsijän, opetuslapsen, täytyy osata sanoa:

26. Ja minä olen tehnyt nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, jotta se rakkaus, jolla olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.

Tehdä Isän nimi tunnetuksi? Sitä voi tehdä vain siten, että elämällään omistaa isän nimen itselleen; elää ja toimii niin, että sisäinen Isä näyttäytyy hänessä, että toisetkin, ainakin ne, jotka

tahtovat nähdä, näkevät Isän hänessä. Silloin tuo näkemisen ja havaitsemisen varmuus auttaa sisäisen Isän esiintymistä heissäkin, jotta se heidätkin uudelleen synnyttäisi, että hekin oppisivat elämään ja toimimaan taivaallisen Isänsä ainosyntyisinä poikina.

IV OSA.

Totuudenetsijä suuren vapautumisensa portilla.

Ja kantaen ristiä itselleen hän meni ulos niin sanotulle Pääkalon paikalle, jota kutsutaan hebrean kielellä Golgataksi. Siellä he hänet ristiinnaulitsivat ja hänen kanssaan kaksi muuta, yhden kummallekin puolelle ja Jeesuksen keskelle.

Joh. 19: 17, 18.

18 LUKU.

Kohtaus puutarhassa. Juudas johtaa joukkojaan.

Tulemme uuteen suureen kauteen totuudenetsijän elämässä. Edellisellä etsimisellään ja työllään hän on sekä ulkoisia että sielunsa sisäisiä joukkoja itsekkäisyydestä ja tietämättömyydestä Johannes Kastajana parannuksen saarnallaan ja kastamisellaan pessyt ja puhdistanut; on heräävällä tiedollaan ja lisääntyvillä voimillaan ihmeellisesti parantanut ja parantunut; on opettanut ja oppinut. Nyt on lopullisesti astuttava Kuoleman majesteetin sydämeen, päästävä Hänen valtansa ja valtikkansa salaisuuksien perille, voidakseen lopullisesti siitä opettajastaan vapautua.

Kuvaus alkaa:

1. Kun Jeesus oli tämän puhunut, lähti hän pois opetuslastensa kanssa Kedronin puron tuolle puolelle; siellä oli puutarha, johon hän meni opetuslapsineen.

Tuo „puhuminen“ oli tietenkin siihen asti tehty työ. Sen tehtyään tulee vastaan Kedronin puro. Kedron on suomennettu: pimiä, surullisuus. Kun määrätty työ oli tehty, tuli loppu vastaan. Jos ihminen siihen pysähtyisi, jos hän työnsä hedelmille pysähtyisi, jäisi hän lepoon ja toimettomuuteen, jäisi pimeyteen ja suruun; hän jättäisi nuoremmat veljensä maailman suruun ja

pimeyteen. Sentähden, kaikkien tähden, täytyy hänen mennä opetuslapsineen — ei yksin — Kedronin puron yli, sen, surun ja pimeyden puron, toisella puolella oleville työvainioille.

2. Ja Juudaskin, joka kavalsi hänet, tiesi sen paikan, koska Jeesus ja hänen opetuslapsensa usein olivat kokoontuneet sinne.

3. Niin Juudas otti sotilasjoukon ja ylipapeilta ja fariseuksilta saamiaan käskyläisiä ja tuli sinne soihdut ja lamput ja aseet mukanaan.

Juudas tiesi myös sen paikan. Hän tiesi sen ja löysi sinne tiensä, koska Juudas on totuudenetsijän oma häviävä persoonallisuus. Se menee mukana kavaltaakseen, s. o. itse hävitäkseen, koska persoonallisuuden pohjalle laskettu elämä ei kestä todellisuuksien maailmassa.

Jos Juudas siis edustaa kuolevaista, persoonallista minää selaisenaan, ovat nuo sotajoukot ja ylipapeilta ja fariseuksilta saamansa käskyläiset oman alemman minänsä mahteja, kykyjä, ominaisuuksia ja voimia, joita hän on käyttänyt ja kasvattanut siihenastisessa pitkässä kehityksessään.

Tuo alemman minän sotajoukko, siihen liittyvä ylipapillisuus ja oppineisuus, on aivan omaa laatuaan, joka tunnetaan pää-asiallisesti siitä, että se huolehtii etupäässä itsestään, omista kuolevaisista pyrinnoistään, käyttäen viekkautta, petosta, vilppiä ja väkivaltaa asiansa ajamisessa. — Nuo lamput, soihdut ja aseet ovat niitä taisteluvälineitä jotka esiintyvät alemmassa sieluelämässä, ja joita saa vastaansa, sekä itsessään että ympäristössään, se sielu, joka tinkimättä seuraa totuuden ääntä elämän tiellä. Hänessä itsessä nämä alemmat ja ylemmät voimat törmäävät yhteen, joka sisäinen kamppailu on tässä puettu aivan tavallisen oikeudenkäytön muotoon. Ja oikeudenkäyttöähän se kyllä onkin, jääväämätöntä oikeudenkäyttöä.

4. Silloin Jeesus, joka tiesi kaikki, mikä oli häntä kohtaava, astui esiin ja sanoi heille: „Ketä te etsitte?“

Ei suinkaan ihminen pääsisi pitkälle totuuden tiellä huitomalla sinne tänne, epämääräisesti. Hänen täytyy itselleen selvittää mihin hän pyrkii, mitä hän tavoittelee. Hän tavallaan vetäytyy ylemmän puoleensa, katselee sieltä arkitajuntaansa ja kysyy kuin vierailta olennoilta: mihin pyritte, ketä etsitte?

5. He vastasivat hänelle: „Jeesusta, Nasaretilaista“. Jeesus sanoi heille: „Minä se olen“. Ja Juudas, joka kavalsi hänet, seisoi myös heidän kanssaan.

Jeesusta, Nasaretilaista, he etsivät. Sitä he etsivät; he etsivät syvempää tietoa, joka heidät vapahtaisi pimeydestä, joka heidät siitä nostaisi ja erottaisi. Ja ihmisen tajunnalle kaikuu sisäisestä Itsestä: „minä se olen“; minä, ihminen, itse olen etsimiseni kohde. Ei elämän syvimät salaisuudet lopullisesti ratkea ulkopäin tulevalla avulla. Yksin on Ihmisen Pojan lopullisesti vapautensa ja itsenäisyytensä voitettava. Siksipä on mentävä yhä syvemmälle ja syvemmälle oman persoonallisen harhansa sydämeen, jotta se kuolemattomuuteen liitettäisi.

6. Kun hän siis sanoi heille: „Minä se olen“, peräytyivät he ja kaatuivat maahan.

Pelkuruutta, raukkamaisuutta. Sellaista ihmisen alempi luonto tuntee, havaitessaan täytyvänsä silloisestaan luopua, itsestään toututta etsiä.

7. Niin hän taas kysyi heiltä: „Ketä te etsitte?“ He sanoivat: „Jeesusta, Nasaretilaista“.

8. Jeesus vastasi: „Sanoinhan teille, että minä se olen. Jos siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä“;

9. jotta se sana kävisi toteen, jonka hän oli sanonut: „En ole kadottanut ketään niistä, jotka olet minulle antanut“.

Nämä Jeesuksen sanat ovat syvälliset. Se ei suinkaan rajotu siihen, että historiallinen Jeesus sankarillisesti tahtoi vapauttaa seuraajansa syytöksistä, ja yksin kantaa tekojensa seuraukset; vaikka se kyllä sitäkin on. Sillä pelkuruus ja hirmuvalltaisuus ovat toistensa täydennykset, samoin kuin rohkeus ja jalous. Jos on esim. joku kansa tai joku „puolue“ kansassa, joka pelkurimaisesti alistuu hirmuvallan edessä, joka raukkamaisesti tanssii tyranninsa käskyjen mukaan, vaikka hyvin tietää sen olevan väärin, tietää sen olevan oikeuden ja lakien poikemista, silloin on se merkki siihen, että jos sellainen raukka puolue, pääsisi joskus itse valtaan, silloin sekin käyttäisi samoja keinoja, sekin hallitsisi tyranniudella, alistaisi vastustelijat hirmuvallalla. Sillä pelkuri on aina tyranni, ja hirmuvalltijas on aina pelkuri.

Jos sensijaan joku kansa, tai joku „puolue“ kansassa, on siksi totuudenhengen läpäisemä, että se — epäitsekkäistä syistä, itse totuuden tähden — ei alistu voimakkaampansa edessä totuutta myymään, ei vääryyteen antautumalla itseään pelastamaan, silloin on se merkinä siihen, että jos kansa tai puolue pääsee valtaan, käyttää se huumaanisia keinoja, perustaa se valtansa oikeuden, totuuden ja ihmisyyden pohjalle. Se ei polje kansojen eikä kansalaisten oikeutta ja vapautta, koska se ei ole itsekkään sellaiseen alistunut.

Mutta, niinkuin sanottu, totuudenetsijälle on tällä vielä syvempi merkitys. — Ajattelemme opetuslasten edustavan totuudenetsijän omia kykyjä, joita persoonallisuus on tyranniseerannut. Kun nyt ihminen etsii totuutta, on alemman luonnon vaatimuksen mukaista, että se tahtoisikaan mukaannuttaa ja sovelluttaa totuuden omiin kaavoihinsa; sillä ei olisi mitään halua muokata ja mukaannuttaa itseään totuuden lakien ja vaatimusten mukaan. Mutta silloin ylempään elämän laki sanoo: sinä et saavuta minua, ylempää elämää, omilla ehdoillasi. Tässä minä olen, ja jos tahdot minun saavuttaa, anna näiden mennä, vapauta itsesi ja kykyä itsekkäisyyden, persoonallisuuden kahleista. Ei yhtään kykyä saa kadottaa, tappa; ne täytyy vapauttaa, puhdistaa, lähettämällä ne totuuden palvelukseen. Sillä ainoastaan niiden kautta ja välityksellä pääsee totuus ja ylempi elämä ilmenemään. Ainoastaan tällä edellytyksellä ylempi elämä on ilmenevä ja selvenevä ihmisille.

10. Niin Simon Pietari, jolla oli miekka, veti sen ja iski ylimäisen papin palvelijaa, ja sivalsi häneltä oikean korvan; ja palvelijan nimi oli Malkus.

Malkus on suomennettu: kuninkaallinen.

Simon Pietari, edustaen yhtä sielun ominaisuutta, uskoa, luottamusta, intoa, mutta samalla myös totuudenetsijää itseään toimivassa päivä tietoisuudessaan, hän ryhtyy tietonsa miekalla hävittämään itsessään alhaaltapäin hyökkäävää kuninkaallista valtaa. Ihminen on siihen niin tottunut alemman minänsä hallitusaikana. Sellainen menettely on niin ominaista alemmalle maailmalle; siinä hän on niin suurena tekijänä julmuus, hävittäminen ja tappaminen, jolla luullaan sivistystä tuettavan ja eteenpäin vietävän. Ja samoin uskonnollinen intoilu on alituisen johtanut ihmisiä sellaiseen kauheaan harhaan, oikeaan petomaiseen julmuuteen. On-

ski

han itse kristillinen kirkkojärjestelmä tullut hyvin suurella määrällä levitettyksi ja ylläpidetyksi väkivaltaisilla pakkokeinoilla. — Mutta toisin on totuudenetsijän toimittava:

11. Niin Jeesus sanoi Pietarille: „Pistä miekkasi tuppeen. Enkö joisi sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?“

Henkinen elämä ei ole sitä, että ryhtyisi väkivaltaisilla keinoilla maailmasta pahaa poistamaan. Sellainen menettely ei sovi Pietarille, totuudenetsijälle. Ei, kyllä sitä jo osataan maailmassa ilman tehdä — liiaksikin. Totuudenetsijän täytyy oppia käyttämään henkisiä voimia niiden omien lakien mukaan. Vastaisessa tapauksessa saavat ne mustan luonteen. Henkisessä elämässä on, jos tahtoo lukeutua valkoisten voimien joukkoon, juotava nöyrytyksen ja kärsivällisyyden malja; on jätettävä hävittävät voimat ja liikeyttävä rakentaviin voimiin. Jos Pietarin tavalla jäisi hävittämään, silloin hän olisi mennyt sutena lammastarhaan, olisi jäänyt tyhjentämään hävittäjän maljaa hävittäjän tavalla. Hän on päättänyt liittyä Isään, rakentajaan, ja siksi hänen on tyhjennettävä tuo hävittäjän malja päättävällä itsensä nöyryyttämällä ja antamalla sydämessään kaikille anteeksi.

Kohtaus ylimäisen papin luona.

12. Niin sotilasjoukko ja päällikkö ja juutalaisten käskyläiset ottivat Jeesuksen kiinni ja sitoivat hänet

13. ja veivät ensin Hannaan luo, sillä hän oli Kaifaan apopi, ja Kaifas oli sinä vuonna ylimäinen pappi.

Hannas on suomennettu: nöyryyttäjä; Kaifas samoin: tarkka, vainuinen.

Nämä nimet eivät ole merkityksellisiä. Yleensä mystillisissä kirjoissa personoidaan sisäisiä voimia. Esim. monelle tunnetussa Bunyanin kirjassa: „Kristityn vaellus“, jossa vaeltava „kristitty“ kohtaa matkallaan monia sekä vastuksellisia että auttavia olentoja, jotka tietysti ennen kaikkea ovat tuon vaeltavan „kristityn“ omassa sielussa.

Samoin on tietysti tässäkin. Nyt on kuljettava persoonallisen nöyrytyksen tietä. Sitä se oli jo, kun Pietarin oli luovuttava hävittävästä miekan heiluttamisesta. Ja nyt on mentävä itse Han-

naan, nöyryyttäjän, luo. Karmalliset velat ja siteet hänet sinne vievät. Hänen on suoritettava tilinsä muodollisuuksien pappeudelle, sille pappeudelle, joka muodollisilla toimituksilla, virkaintoilulla ja ylväiden virka-arvojen mahtipontisuudella luulee henkistä elämää ajavansa. Mutta sellaisesta ei voi vapautua ennenkuin – vaikka kuinkakin tuskallisten kokemusten kautta – oppii löytämään ja käyttämään korkeampia, henkisempiä menettelytapoja.

14. Ja Kaifas oli se, joka neuvottelussa oli juutalaisille sanonut: „On hyödyllistä, että yksi ihminen kuolee kansan edestä“.

Tästä Kaifaasta olemme jo puhuneet Lasaruksen herättämisen yhteydessä.

Nämä nöyryyttäjät ja vainuiset ylimäispapilliset voimat seuraavat totuudenetsijää. Ja niistä hän ei selviydy muuten kuin pääsemällä niiden kanssa sisäisesti sopusointuun, liittymällä ylempään pappeuteen, jossa jokainen uhraa tuon ikuisesti kelpaavan uhrin: liittyy kestäväan työhön ja toimintaan kansan edestä. Ja mitä kauemmin hän koettaa pysytellä muodollisuuksien pappeudessa, joka koettaa palvella Jumalaa määrätyillä menoilla, koettaa lepytellä ulkonaisilla uhreilla, mitä kauemmin hän koettaa näissä pysytellä, sitä suuriäänisemmiksi nuo sisäiset ylimäispapilliset nöyryyttäjät ja vainuujat tulevat. Sillä nuo pappeudet ovat kuitenkin lähtöisin ylemmästä pappeudesta, vaikka ne ilmenevät alemmassa maailmassa, siinä ilmenevän itsekäisyyden ja henkisen tietämättömyyden vuoksi, niin perinpohjin nurinpäin. Ja sentähden: mitä pidemmälle totuudenetsijä henkisessä kehityksessään kulkee, sitä täydellisemmin hänen täytyy kääntää pappeutensa alkuperäiseen asemaansa, ylimäispapilliseen itsensäuhraamiseen.

15. Ja Jeesusta seurasi Simon Pietari ja eräs toinen opetuslapsi. Tämä opetuslapsi oli ylimäisen papin tuttu ja meni Jeesuksen kanssa sisälle ylimäisen papin kartanoon.

16. Mutta Pietari seisoi portilla ulkona. Niin se toinen opetuslapsi, joka oli ylimäisen papin tuttu, meni ulos ja puhuteli portinvartijatarta ja toi Pietarin sisälle.

Totuudenetsijä nousee sisäisessä tajunnassaan sisäiseen ylimäispapilliseen kartanoon. Pietari, hänen päivätajuntansa, uskonsa

ja luottamuksensa, jää portille, ulkopuolelle. Se „toinen opetuslapsi“ menee sisälle, hän puhuttelee portinvartijataria ja vie Pietarinkin sisälle.

Miksi tällaista välitystä tarvitaan? Sanotaan kyllä, että se toinen opetuslapsi oli ylimäisen papin tuttu. Minkätähden? Sentähden, että myötätunto ja rakkaus rohkaisee uskoa ja luottamusta sisäisissä temmellyksissä; että myötätunto ja rakkaus avaa ihmisen päivätajunnalle yhteyden sisäisen maailman kanssa.

17. Niin palvelijatar, joka vartioi porttia, sanoi Pietarille: „Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?“ Hän sanoi: „En ole“.

Jokaista henkisen elämän porttia vartioi oma „kynnyksen-vartijansa“, oma pelätyksensä, jonka voittamisessa kysytään uljuutta, voimaa ja tarmoa. Niinpä nytkin portinvartija kysyy Pietarilta: „Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?“ Siinä kysytään uskaltaako Pietari omaksua sen mitä hän on etsinyt ja haaveillut. Ja silloin luottamus ja uskallus horjuu; Pietari kieltää: „En ole“.

Saavutettu rohkeus, usko ja luottamus ei vielä riitä. Ihminen ei vielä osaa eikä uskalla omaksua sitä elämän lakia mikä vallitsee portin toisella puolella. Hän mieluummin tahtoi pysähtyä etupuolelle — lämmittelemään. Niinpä tässäkin:

18. Mutta palvelijat ja käskyläiset olivat tehneet hiilitulen, koska oli kylmä, ja seisovat ja lämmittelivät. Ja Pietarikin seisoi heidän kanssaan lämmittelemässä.

Siinä rohkeus ja uskallus petti. Jäädä lämmittelemään on samaa kuin jäädä omaan henkiseen rauhaansa ja mukavuuteensa. Sellainen „hengellisyys“ on niin yleistä alemmalle ihmisluonnolle. Siinä niin helposti pysähdytään lämmittelemään oman rauhan, oman autuuden, tai itseään varten hankittujen tiedon tulien ääressä.

Tämän välikohtauksen jälkeen ja yhteydessä alkaa kuulustelu:

19. Niin ylimäinen pappi kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opistaan.

20. Jeesus vastasi hänelle: „Minä olen julkisesti puhunut maailmalle; minä olen aina opettanut synagogissa ja pyhäkössä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole salassa puhunut mitään.“

21. Miksi minulta kysyt? Kysy niiltä, jotka ovat minua kuulleet, mitä olen puhunut heille; katso, ne tietävät, mitä olen sanonut^a.

Tämä ylimäisen papin kuulustelu kaikuu totuudenetsijän sisäiselle tajunnalle ikäänkuin väläys henkisestä, salatusta maailmasta. On niinkuin häneltä kysyttäisi: Mitä varten pyrit henkisen maailman ja sen tiedon ja viisauden yhteyteen; mikä on sinun käsityksesi elämästä; mitkä ovat sinun opetuslapsesi, s. o. millaista ihmisten tarvetta sinä tahtoisit auttaa, mitä sinä tahtoisit heille antaa; mikä on se syvin vaikutin, se huutavin tarve, joka sinua ajaa tänne henkisen tiedon ja viisauden kartanoille?

Ja merkillistä: pyrkijä ei voi vedota mihinkään omaan pyhyteensä, tietoonsa, viisauteensa, kelpoisuuteensa. Ei ollenkaan sellaisiin. Ei liioin oman sielunsa hätään, tietonsa ja autuutensa kaipuuseen; sellaiset syyt ja vaikuttimet eivät riitä.

On vain yksi kelpaava vaikutin: halu olla ja toimia totuuden ja henkisen elämän toimijana maailmassa. Hän voi vedota vain tekemäänsä työhön. Sentähden hän sanoo: olen puhunut synagogissa ja pyhätöissä, olen opettanut ihmisille elämän lakeja. Se puhuu, työni puhuu puolestani. — Ja vähätpä minusta, minun tarpeistani; kysy heiltä, ihmisiltä. Katso missä pimeydessä ja tietämättömyydessä he ovat. Siinä, ihmisten tietämättömyydessä ovat ne siteet, jotka ovat minut tänne ajaneet. Vain sitä varten tässä sidottuna seison, että saisin ja voisin jotakin viedä pimeydessä oleville veljilleni.

Vain tämä syy ja vaikutin kelpaa ja riittää, jotta tutkintoa voitaisi jatkaa, jotta voitaisi päästä syvemmälle elämän salaisuuksiin.

22. Mutta kun Jeesus oli tämän sanonut, antoi eräs käskyläinen, joka seisoi vieressä, hänelle korvapuustin sanoen: „Niinkö sinä vastaat ylimäiselle papille?“

23. Jeesus vastasi hänelle: „Jos puhuin pahasti, niin näytätöteen, että se on pahaa; mutta jos puhuin oikein, miksi minua lyöt?“

Todennäköisesti tuo käskyläinen edustaa sitä puolta ihmisielussa joka taikauskaisesti riippuu ympäristönsä perinnäistavoissa ja säännöksissä ja arvelematta hyökkää kaikkea sitä vastaan jota

hän ei käsitä. Hän on mielestensä heti selvillä asiasta tarvitsematta sitä sen enempi mieltä.

Tällaisesta päättömästä huiomisesta on vapauduttava. Ei saa hyljätä mitään jonkun ennakkoluulon mukaan, vaan on aina etsittävä järjellisoikeudelliset perustelut menettelylleen. Siihen tähtää Jeesuksen vastaus palvelijalle. Hän aivankuin vaatii itselleen järjen syvempää valaistusta, voidakseen itse nähdä mikä hänen toiminnassaan on väärää, hyljättävää. Ja siitä hän saa toimintaohjeen omalle päivätietoiselle toiminnalleen. Hänen tehtävänsä ei ole tuomita, ei lyödä ja hosua, vaan valaista, auttaa ihmisiä itse näkemään erehdyksensä. Ja kun heidän järkensä valaistuu, silloin he osaavat itse itsensä tuomita, osaavat itse hyljätä sen minkä hyljättäväksi näkevät. Siten toteutuu se kun sanotaan, että minun sanani on teidät tuomitseva.

24. Niin Hannas lähetti hänet sidottuna ylimäisen papin Kaifaan luo.

Kun yhdestä vaikeudesta selviää, joutuu toiseen. Ja vaikeutta lisää tietysti se, ettei totuudenetsijä osaa päivätietoisuudessaan omaksua ja seurata sitä tietoa mikä hänen sisäisessä tajunnassaan valaisee. Ylemmässä Itsessä kyllä on suunnitelmasta ja menettelytavasta tieto,

25. Mutta Simon Pietari seisoi lämmittelemässä. Niin he sanoivat hänelle: „Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?“ Hän kielsi ja sanoi: „En ole“.

Taas ja yhä lämmittelemässä. Päivätietoinen usko ja luottamus ei tahdo seurata mukana. Pitäisi uskoa ja uskaltaa omaksua yhä syvempiä totuuksia, mutta halu lämmitellä, taipumus itseään ja omaa kehitystään ajatella, se vie ajan. Samalla pelkuruus ja raukkamaisuus saa luottamuksen horjumaan.

Mutta, koska hän on jalkansa totuuden tielle astunut, esiin tyy hänen sielussaan toisia voimia, jotka eivät salli hänen rauhassa velttona lämmitellä muiden mukana. Niinpä

26. Silloin eräs ylimäisen papin palvelijoista, sen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan, sanoi: „Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?“

27. Niin Pietari taas kielsi, ja samassa lauloi kukko.

Kaikella on rajansa, niinpä epäröimiselläkin. Ja rajalle päästyään saa vastaansa toiset voimat. Kukko ne laulullaan herättää. Ja se kukonlaulu voi ennustaa hänelle uutta päivää, jonka valossa hän äkkiä huomaa olleensa liian pelkuri, huomaa koskettaneensa sitä alinta rajaa, josta on välttämättä noustava.

Tämä itsestään kiinni saaminen on todellakin uuden aamun koitto, uuden työpäivän alku. Ja niin tämäkin kukonlaulu oli hyvä, sillä se tavallaan huomautti, herätti ja valmisti ihmistä suurempiin toimiin.

Kohtaus Pilatuksen luona.

28. Niin he veivät Jeesuksen Kaifaan luota palatsiin; ja oli varhainen aamu. Ja itse he eivät menneet sisälle palatsiin, jotteivät saastuisi, vaan saattaisivat syödä pääsiäislampaan. ja

Ja eikös ollutkin „varhainen aamu“? Sitähän se kukonlaulu ennusti. Uusi ja vaikea päivätyö alkaa totuudenetsijälle. Sielunsa loppumattomista salakammioista ilmestyy uusia voimia, jotka häntä kuljettavat yhä mahtavampien herrojen eteen, herrojen, joiden valtaistuimia hän pitkän vaelluksensa aikana itse on sinne pystyttänyt, ja jotka siellä edustavat yleismaailmallisia voimia.

Ja kutka ne häntä noin sidottuna kuljettavat toisen ja toisen luo? Sotilasjoukko ja päällikkö ja juutalaisten käskyläiset? Niinpä kyllä. Mutta keitä he ovat? Mitäpä muuta kuin syyn ja seurauksen lakia, tai oikeammin toimintansa tuloksia, karmaa. Ja se karma voi purkautua sekä avoimesti että mystillisesti ympäröivien olojen ja toisten ihmisten välityksellä, niiden, joihin heidän edellisten ruumistustensa aikuinen toiminta on kohdistunut. Ja huomattava on, että he itse jäävät ulos, voidakseen saastuttamattomana viettää pääsiäistä.

Tälläkin on vastaavaisuutensa käytännöllisessä elämässä. Ensisikin pääsiäinen on vapautumisen juhla. Työllään, kärsimyksillään ihminen vapautuu velkojistaan, karmastaan, jota meidän kristittyjen keskuudessa on opittu sanomaan perisyänniksi. — Velkojansa eivät tule sisälle kärsimysten huoneeseen; he vain saattavat velallisensa sinne sidottuna.

Ja kuinka hän tällaista karmaa, perisyntiä, velkaa on itselleen luonut? Sen näemme katsellessamme asiaa noiden velkojain

kannalta. Sillä heidän menettelyssään ilmenee merkillistä tietämättömyyttä ja tekopyhyyttä. Ja heidän menettelystään hän näkee ja huomaa kuinka hän itse on ennen toiminut ja menetellyt. Hänelle selviää, että kun hän muinoin oli riippuvainen määrättyjä menoja toimittavasta uskonnosta, koetti hän taivuttaa toisiakin omiin seremonioihinsa, hänen mielestään ainoaan oikeaan ja autuaaksi tekevään uskoon. Hän koetti kaikin mokomin leimata häntä vääräoppiseksi, saattaa häntä tavalla tai toisella julkiseen ja sieulliseen painostukseen, syytteeseen, pilkkaan ja häväistykseen. Hän ei tahtoisin omin käsin häntä nujertaa, vaan koettaa saada syyttäjät, pyhän järjestyksen ja lain edustajat, iskemään häneen kaikessa ankaruudessaan. Ja tämän aikaansaatuun luulee hän täyttäneensä pyhän velvollisuutensa, on vapaa siitä ja voi saattamattomana viettää pääsiäistä, siitä asiasta vapautumisen juhlaa.

29. Niin Pilatus meni ulos heidän luokseen ja sanoi: Mikä syytös teillä on esitettävänä tätä miestä vastaan?«

Pilatus on suomennettu: nuoritettu, kiedottu. Hän on nyt nuorittajan luona kiedottuna, sidottuna. Ja Pilatus menee ulos kysymään syytöksiä. Ihminen täytyy lähettää tutkivan Pilatuk-sensa ulos ottamaan selvää mistä häntä syytetään, mistä hän karmen ja oman sisäisen tuomioistuimensa edessä on syytetty. Hän oppii silloisissa vaikeuksissaan huolellisesti tarkkailemaan menneisyyttään, nähdäkseen missä ja miten hän on elämän lakeja vastaan rikkonut. Totuudenetsijän työ täytyy tässä lopullisessa itsensä-tutkimuksessa olla aivan ankaraa, puolueetonta ja tieteellisen tarkkaa. Hän ei pyri pakoilemaan, ei koeta lykätä toistaiseksi syyttäjänsä sovittamista, vaan tutkii tarkoin heidän vaatimuksensa ja koettaa ne täyttää, rikkomuksensa sovittaa.

Ja syyttäjät,

30. He vastasivat ja sanoivat hänelle: „Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi“.

Toden sanoivat. Sillä ellei totuudenetsijä olisi pahantekijä, ellei hänellä olisi omia rikkomuksia, omaa edellistä elämistä perittyä karmaa sovittamatta, ei mikään voisi häntä sitoa.

Niin on hänen suhteensa. Ja mitenkä ihminen tuollaisen tilanteen itselleen luo, se taas näkyy noiden syyttäjain toiminuasta, jos ajattemme niitä ihmisyksilöinä. Sellaista karmaa ihmiskunta

kokonaisuudessaan vielä luo. Heidän toimintansa on täynnä syyttämistä ja tuomitsemista. He syyttävät ja tuomitsevat toisiaan, vieläpä harjottavat sitä oikein ammattinaan, elinkeinonaan; he syyttävät ja tuomitsevat toisiaan pahantekijöinä, vaikka useasti ovat itse samanlaisia, ehkäpä julmempia pahantekijöitä. Ja mikäli näin tapahtuu, sikäli jokainen saa itse tulevaisuudessa olla syytettynä ja sidottuna.

31. Niin Pilatus sanoi heille: „Ottakaa te hänet ja tuomitkaa hänet lakimme mukaan.“ Juutalaiset sanoivat hänelle: „Meidän ei ole lupa ketään tappa“;

32. jotta Jeesuksen sana kävisi toteen, jonka hän oli sanonut, ilmaisten, minkälaisella kuolemalla hän oli kuoleva.

Mitä tämä Pilatuksen epäröiminen tietää? Paitsi sitä yleistä ilmiötä, kuinka heikot luonteet oman mukavuutensa ja etujensa vuoksi antautuvat sellaisiin tehtäviin joissa heidän on toimittava vasten herkimpää totuudennäkemystään, ilmenee tässä Pilatuksen halussa, vetäytyä syrjään, nähtävästi se ilmiö, että ihminen tahtoi vetäytyä syrjään itsensä tuomitsemisesta, tahtoi jättää karmansa itsestään purkautumaan tapausten kulussa. Mutta sellainen pelkuruus, sellainen menettely ei sovi totuudenetsijälle. Ei hän kaidan tien kulkija olisikaan, jos hän kulkisi tapausten lavean virran mukana. Hänen täytyy osata ottaa kohtalonsa tietoisesti omiin käsiinsä. Hänen päättävä totuudenetsimisensä vie hänet siihen. Niinpä juutalaiset vastaavat: „Meidän ei ole lupa ketään tappa.“

Ei ole lupa tappa. Mutta toiselta puolen: he eivät jätä häntä rauhaan, eivät lakkaa ahdistamasta, kunnes heidän saatavansa on suoritettu.

Ei kukaan voi sijaisena toisen karmallista velkaa maksaa, ei sitä tappa. Kohtalo kyllä asettaa velallisen velkojainsa ympäröimäksi ja ahdistamaksi, mutta itse hänen on omilla suorituksillaan velkansa maksettava, karmansa lopetettava; „jotta Jeesuksen sana kävisi toteen, jonka hän oli sanonut, ilmaisten minkälaisella kuolemalla hän oli kuoleva“.

Totuudenetsijän täytyy jo alunpitäin tietää mitä hän tahtoo, miten hän tahtoo „kuolla“, kärsiä, päästäkseen kuoleman vaatimuksista korkeampia velvollisuuksia täyttämään.

Kun Pilatus ei saa juutalaisiaan luopumaan vaatimuksestaan, 33. Niin Pilatus meni taas sisälle palatsiin ja kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: „Oletko sinä juutalaisten kuningas?“

Oletko sinä näiden vaatijaisi pää, ovatko ne sinulle kuuluvia, sinun alamaisiasi? Tunnustatko ne omiksesi?

Niin täytyy ihmisen itseltään kysyä: onko ja milloin ja miten tuon kaiken ahdistuksen ja kärsimyksen itselleen aiheuttanut. Se on itsensä tutkimista, elämän ja karman lakien tutkimista omassa itsessään.

34. Jeesus vastasi hänelle: „Itsestäsiikö sen sanot vai ovatko muut sen sinulle minusta sanoneet?“

Tämä sydämessä kaikuva vastakysymys ajaa yhä tarkempaan itsetarkkailuun. Tietääkö hän mitään itse asiastaan, vai kulkeeko vain sen varassa mitä toiset ovat hänelle sanoneet.

Ja

35. Pilatus vastasi: „Olenko minä juutalainen? Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut minun käsiini. Mitä olet tehnyt?“

Oma kansa, omat liikkeelle panemansa syyt, ne vievät ihmisen syytetytyn penkille.

36. Jeesus vastasi: „Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta, olisivathan palvelijani taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin, mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä.“

Niinpä niin. Aistinmaailmassa voi käyttää sijaismaksajia, palkkasotureita, voi jättää velkansa ja sitoumuksensa toisten kannettaviksi. Mutta se on vain asioiden verhoamista; todellisuuksien maailmassa ne jäävät suorittamattomina edelleen olemaan. Ja se, joka elää todellisuuksien maailmassa, joka tahtoo olla itsenäisenä, vapaana kuninkaana todellisuuksien maailmassa, hengen maailmassa, hänen on itse vapaus-lunnaansa suoritettava, kuninkuutensa saavutettava. Ja tie siihen on palveluksen tie. Sillä todellinen kuningas, sellainen, joka on kuningas sisäiseltä olemukseltaan, hän esiintyy aistinmaailmassa nöyrympänä, vaatimattomimpana, kaikkien palvelijana.

37. Niin Pilatus sanoi hänelle: „Sinä siis kumminkin olet kuningas?“ Jeesus vastasi: „Olen niinkuin sanot; minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten tullut

maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni^a.

Juuri niin. Se sisäinen ääni, joka ihmistä johtaa totuuteen, uhrautuvaisuuteen, se, se on ihmisessä tosi kuningas. Ja kenessä tuo kuningas on syntynyt, hän myös sitä ääntä tottelee ja seuraa; hän on totuuden kuningas.

Taas ihminen, joka elää sielunsa sekamelskassa, kysyy niin kuin Pilatus:

38. Pilatus sanoi hänelle: „Mikä on totuus?“ Ja sen sanottuaan hän taas meni juutalaisten luo ja sanoi heille: „Minä en löydä hänessä yhtäkään syytä.

39. Mutta teillä on tapa, että päästän teille yhden vangin irti pääsiäisenä; tahdotteko siis, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?“

40. Niin he taas huusivat sanoen: „Älä häntä, vaan Barabbas!“ Mutta Barabbas oli rosvo.

Pilatus, sidottu ihminen, tahtoi kaikkein mokomin puikahtaa pakoon korkeampaa velvollisuuttaan. Mutta karman laki on järkkymätön. Ihminen täytyy tietoisesti päivätajunnassaan tuomita itsensä uhriksi totuudelle. Ainoastaan tällä vaihtoehdolla Barabbas, rosvo, vapautetaan.

Ja mikä on Barabbas? Se on suomennettu: häpeän poika. Mutta kuka on tuo häpeän poika? Juuri sama totuudenetsijä itse, ihminen itse, alemmassa puoleltaan. Se häpeä ja vääryys minkä hän itse on päällensä kerännyt edellisinä elämänsäkausinaan, se häntä sitoo häpeän ja rosvon kahleilla.

Ja näistä häpeän siteistä ei ihmistä päästä mikään muu kuin päättävä itsensä uhriksi antaminen. Sillä lopullisesti ei ihminen voi asettua toimeettomana elämänsäpyörän ulkopuolelle. Ellei hän tahdo tietoisella työllään ja kärsimyksellään lunastaa oman ikuisen kuninkuutensa valtakirjaa, saa hän kulkea Barabbaana, häpeän ja rosvon kahleilla sidottuna.

---

19 LUKU.

Pilatuksen ruoskittamana ja sotilaiden pilkkaamana.

Tutkinto Pilatuksen luona jatkuu.

1. Silloin Pilatus otti Jeesuksen ja ruoskitti känet.

Oikeustunne kasvaa, totuudenvaimus syventyy; se ruoskii totuudenetsijää. Mitä syvemmälle etsijä totuuteen tunkeutuu ja sitä seuraa, sitä raskaampana Pilatuksen ruoskiminen häntä painaa.

2. Ja sotamiehet väänsivät kruunun orjantappuroista, panivat sen hänen päähänsä ja pukivat hänen ylleen purppuraisen viitan

3. ja tulivat hänen luoksensa ja sanoivat: „terve juutalaisten kuningas“; ja he antoivat hänelle korvapuusteja.

Nuo sotamiehet ovat tietysti hänessä itsessään. Mitä voimakkaammin hän toimii totuuden puolesta, sitä enemmän purkautuvat omat tekemänsä vääryydet hänen kannettavakseen. Siitä muodostuu nöyryytyksen orjantappura-kruunu hänelle. Hän itse on häväisijänsä synnyttäjä -- ihminen nimittäin -- hän itse on niiden kuningas. Ja nyt ne seppelöivät kuninkaansa sillä häpeän ja kärsimyksen okaisella seppelillä, millä hänkin on ennen elämää häväissyt ja okaisilla kärsimyksillä seppelöinyt.

Juuri tällä tavalla täydellisten toimijain joukkoon samoileva oppii omassa itsessään tuntemaan toiminnan salaisuudet.

*Ylipapit, käskyläiset ja juutalaiset pakottavat
Pilatusta tuomitsemaan.*

4. Pilatus meni taas ulos ja sanoi heille: „Katso minä tuon hänet ulos teille, jotta tietäisitte, etten löydä hänessä yhtäkään syytä“.

Tätä syyttämisen ja tuomitsemisintoa voisimme ensin katsoa vähän

yleiseltä kannalta.

Sillä tässä hädässä ja tuskassa heijastuu tietenkin julkinen elämä maailmassa. Elämäntien kulkija saa omassa itsessään tun-

tea maailman hädän. Juuri sitenhän hän voi tulla maailman auttajaksi.

Tuossa rajussa vainoamisinnossa kuvastuu mainiolla tavalla kaikkien aikojen pimeiden, häikäilemättömän itsekkäiden ylipappien ja heidän johtamiensa tietämättömien kiihkoilijain toiminta, johon totuudenetsijäkin edellisinä kehityskausinaan tietenkin on osallisena ollut.

Heille näkyy totuus vain rajotetun ennakkoluulonsa ikkunasta, ja kaikki muista ikkunoista tuleva valo heittää varjoja heidän tielleen, häiriten heidän silmiään. Sensijaan, että he vertailisivat eri valoja, arvostelisivat omaa ikkunaansa muiden ikkunoiden valolla, koettavat he typeryydessään sulkea kaikki muut ikkunat, sallien vain mieluisensa valon valaista koko huonetta, ajattelematta ollenkaan, sopiiko se valo toisille huoneessa oleville ja koettamatta päästä selville olisiko se edes paras valo omalle itselle.

Näin tekevät sokeat uskonkiihkoilijat. Ja mikäli eivät ylipapit ole yhtä tietämättömiä, ovat heillä taas omat syynsä liittyä mukaan. Oman hallitsevan valtansa säilyttäminen on heitä kannustamassa. Siksi he hävittäisivät kaikki muut katsantokannat maailmasta. Ja tuossa hävitystyössään he koettavat lujittaa valtaansa pakkokeinoilla, antaen apuansa niille maisille mahdeille joilla on sama henki ja tarkoitusperä. Silloin eivät kummatkaan kammosku mitään keinoja valtansa peljätyn luhistumisen edessä, mutta ovat kuitenkin vähemmän innokkaita toistensa vallan tukemisessa, koettaen silloin hillitä toisiaan liiallisuuksilta.

Niinpä tässäkin Pilatus, joka edustaa maallista valtaai, nähdessään kuinka väärä ja itsekäs tuo pappien ja uskonkiihkoilijain vaatimus on, koettaa päästä heistä eroon, koettaa vapautua heidän julmaa vaatimustaan täyttämästä. Mutta saatuaan juutalaisilta viittauksia siihen suuntaan, että tästä, jos hän vapauttaa syytety, voi koitua ikävyyksiä hänenkin vallalleen, silloin Pilatus pelästyy ja on valmis säilyttämään valtansa millaisilla julmuuksilla tahansa.

Ja niin joutuvat kummatkin vuorotellen, oman asemansa menettämisen pelossa, tukemaan toistensa valtaa julkealla väkivaltaisuuksilla.

Totuudenetsijä joutuu tietysti kaikkien noiden myllerrysten keskelle. Hän saa kokea ne omassa työssään, jolloin toiset ja

toiset vuoroin toistensa tukemana, häntä ahdistavat . Hän saa kokea, kaikkien aikojen totuudenetsijät saavat ne kokea omassa itsessään. Sillä yksityisessä sielussahan piilee kaikkien yleisten elämän muotojen lähde. Ja niinpä voimmekin taas jatkaa tarkkailuamme

yksityiseltä kannalta.

Niin voimme tehdä, koska jotkut erikoissielut jo ovat nuo vaikeudet voittaneet ja joiden kokemuksista pyhät kirjat kertoilevat. Suuri ihmiskunta ei vielä ole tehtäväänsä tehnyt, ei kokemuksiaan kokenut, ja siksi me niin heikosti ymmärrämme pyhiä kirjojamme. Sillä niitä osataan avata vain omassa elämän kokemuksessa saadulla avaimella.

5. Niin Jeesus tuli ulos, orjantappurakruunu päässään ja purppurainen viitta yllään. Ja Pilatus sanoi heille: „Katso ihmistä!“

6. Kun siis ylipapit ja käskyläiset näkivät hänet, huusivat he sanoen: „Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!“ Pilatus sanoi heille: „Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä.“

Mitähän sieluntilaa tämä heijastaisi? — Ihminen on sisäisesti rikki revitty, työssään häpeään ja ahdistukseen joutunut. Nyt hän arkitajunnassaan tuo itsensä „ulos“ ja sanoo itselleen, niille itsessään toimiville sisäisille laeille jotka yhä häntä vaativat: Katsokaa minua, ihmistä, kuinka uupunut, sisäisesti ja ulkoisesti raadeltu, pilkattu ja häväisty jo olen; voidaanko minulta, ihmiseltä, enempää vaatia?

Mutta kuoleman ja elämän järkkymätön laki huutaa ylipappien (sanokaamme: karman hallitsijoiden) ja käskyläisten (karman toimeenpanijain) suulla: „Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!“ Ei ole muuta tietä: sinun täytyy antaa itsesi vapautesi lunnaiksi, kärsimyksellä ja kärsimyksen hävittämisellä katkoa ne karmalliset siteet jotka sinua sitovat.

Silloin ihminen Pilatuksena sanoo: „Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä.“ Järkitajunnassaan hän tahtoi puikahtaa ratkaisua pakoon, kohtalon turviin. Hän ei uskaltaisi tietoisesti itse ratkaista elämänsä lopul-

lista arvotusta, vaan tahtoisii mieluummin jättäytyä kohtalon heiteltäväksi. Mutta

7. Juutalaiset vastasivat hänelle: „Meillä on laki, ja lain mukaan hänen pitää kuolla, koska hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi“.

Juuri siinä on kuoleman syy: hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi; työllään ja toimellaan hän on *tehnyt* itsensä Jumalan Pojaksi, eikä vain sanonut sellainen olevansa. Ja tullaksesi ja ollaksesi Jumalan Poikana, täytyy Ihmisen Pojan sinussa kärsiä ja kuolla.

8. Kun Pilatus kuuli tämän sanan, pelkäsi hän vielä enemmän

9. ja meni taas sisälle palatsiin ja sanoi Jeesukselle: „Mistä sinä olet?“.

Mutta Jeesus ei hänelle vastannut.

Suuren kysymyksen, suuren ratkaisun edessä pelko valtaa ihmisen. Pysähtyä paikalleen, on kuoleman, ja tie edessä olevaan elämään kulkee kuoleman kautta. Onko ihme, jos hän silloin itseltään kysyy: mikä minä olen, mistä minä olen? Mikä minussa, ihmisessä, on se, joka on tapettava?

Ja Jeesus ei vastaa. Ei tule toisen, ei ulkoisen Mestarin työllä asia ratkaistuksi. Hän voi kyllä opastaa, mutta omien sisäisten ristikuulustelujen avulla täytyy ihmiselle lopullisesti selvittää syyt miksi hän niin menettelee. Hänen järkensä täytyy valaistua, sydämensä jalostua, rakkauden tulessa puhdistua, hänen tahtonsa ja tarmonsaa täytyy vahvistua voidakseen itse päättää ja ratkaista, voidakseen itse nostaa itsensä kaikkien tuulien teiltä kuoleman harhojen tuolle puolelle.

Silloin Pilatus tokaisee:

10. Niin Pilatus sanoi hänelle: „Minulleko et puhu? Etkö tiedä, että minulla on valta sinut päästää ja minulla on valta sinut ristiinnaulita?“

11. Jeesus vastasi hänelle: „Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Sentähden on sen synti suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi“.

Kyllä Pilatus toden sanoo. Ihmisellä täytyy olla valta, täytyy olla tieto, päättää itsestään, ratkaista oma kohtalonsa. Koko

hänen pitkän elämänsä tarkoitus ja päämäärä on saavuttaa tuovaltia. Sitä saavuttaakseen hän uudelleen ja uudelleen saa pukeutua moiseen ruumistukseen kokemaan ja viisastumaan.

Ja Jeesuskin jo vastaa Pilatukselle. Ihmisellä ei arkitajunnassaan, Pilatuksena, olisi mitään valtaa silloisen tilansa yli ellei korkeampi tila olisi hänessä jo syntynyt. Hänellä ei olisi mitään tietoa, ei mitään valtaa sisäisen Ihmisen Poikansa yli, päättää siitä sitä tai tätä, ellei korkeampi tila, Jumalan Pojan tila, olisi hänessä jo herännyt ja alkaisi vaikuttaa. Mutta kun Jumalan Pojan tila on jo hänessä alkanut ja se valaisee hänen toimivaa tajuntaansa, silloin hän kykenee päättämään asemastaan Ihmisen Poikana; kykenee ratkaisemaan pysyykö edelleen Ihmisen Poikana vai uhraako sen, jotta hänessä Jumalan Poika voisi päästä tilalle määräämään, toimimaan.

„ – Sentähden on sen synti suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi“.

Tämä selviää ihmiselle: jos sinä nyt erehdyt tässä korkeammassa valinnassa, silloin tulee sekin erehdykseksi, suureksi erehdykseksi, että Juudas sinut petti, että alemmat elämän arvot pettivät, niin ettet voinut niissä enää elää, vaan ikävöitsit ja pyrit korkeampaan. Jos sinä nyt erehdyt sen tiedon ja vallan käyttämisessä, minkä sinussa nyt jo sisäinen Jumalan Poika antaa sinussa olevan Ihmisen Pojan yli, silloin olisi parempi ettet olisi tähän Jumalan Pojan tilaan syntyntykään, olisi parempi ettei Juudas, persoonallinen elämä, olisi sinua pettänytkään, vaan että edelleen eläisit täydessä sovussa ja yhteisymmärryksessä Juudas Iskariotinpojan, kuoleman miehen kanssa.

12. Tämän johdosta Pilatus koetti päästää hänet irti. ti. Mutta juutalaiset huusivat sanoen: „Jos päästät hänet irti, et ole keisarin ystävä; jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan“.

Pilatus koetti päästää hänet irti. Siinä se on. Alempi minä tahtoo aina ymmärtää väärin ne asiat mitkä ovat lähtöisin Korkeammasta. Hän tahtois tuomita milloin ei pitäisi tuomita, vapauttaa milloin ei niin saisi tehdä.

Mutta Pilatus ei saa rauhaa. Juutalaiset huutavat: „Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä“.

Tämä juutalaisten huuto kannattaa saada oman pienen tutkimuksensa.

Koska tämä sielun näytelmä on maantieteellisesti sijoitettu Palestiinaan, Rooman aluevaltioon, heijastuu siinä itsenäisen ja siitä riippuvan aluevaltion suhde.

Itsenäiset valtiot koettavat estää aluevaltioitaan saavuttamasta itsenäisyyttä, mutta elävät kuitenkin tasa-arvoisina toisten itsenäisten valtioiden rinnalla. Ja jos joku aluevaltio ponnistautuu arvokkaalla tavalla itsenäisyyteen, tunnustavat toisetkin sen. Jos joku valtio on toisen valtion aluevaltio, silloin ei se eikä sen hallitus ole päävaltion ystävä vaan käskyläinen. Mutta jos tuo samainen aluevaltio ponnistautuu itsenäisyyteen, silloin se ja sen hallitus voivat olla ystäviä toisten itsenäisten valtioiden kanssa. Niin että vaikka näytti niinkuin itsenäisyyteen pyrkivä aluevaltio olisi „keisarin vihollinen“, on lopputulos kuitenkin se, että siitä vapaututtuaan tulee „keisarin ystävä“, tulee tasaarvoinen ystävä toisten itsenäisten valtioiden rinnalle.

Tämä sama suhde ilmenee myös ihmisessä ja hänen sisäisessä kehityksessään. Ihminen on riippuvan aluevaltion asemassa siihen asti kunnes saavuttaa persoonallisen vapauden, kuolematonmuuden. Sentähden tuo juutalaisten huudahdus, „jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä“, on syvällisempi kuin päältä näyttää.

Jos keisarina pitäisimme täydellistä ihmistä, Mestaria, joka sisäisenä valona ja voimana johtaa opetuslapsiaan, silloin pyrkijästä tulee Mestarin ystävä mikäli hän itse selvällä tietoisuudella tuomitsee itsensä, Ihmisen Poikansa, samalle itse-uhrin ristille jossa Mestariakin elää. Niinhän edellä, 15 luvussa, Jeesus sanoikin opetuslapsilleen: „En enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan ystäviksi minä sanon teidät“.

Sentähden Pilatuksen pelko, niin luonnollinen kuin se onkin, on tässä merkityksessä voitettava. Sillä ellei hän uskalla tuomita itseään, ei hänestä tule keisarin ystävää. Sillä muistakaamme tässä olevan kyseessä henkiset asiat, jotka aistinmaailmassa heijastuvat väärinpäin, niinkuin varjo kuvastimessa. Sillä kuolema on nurinpäin heijastunut elämä.

13. Kun Pilatus kuuli nämä sanat, antoi hän viedä Jeesuksen ulos ja istui tuomarinistuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton, hebreaksi Gabbata. (Suomeksi: ahdemainen).

Tähän asteeseen, tähän vaikeuteen, istuu ihminen järkitietoisuudessaan ratkaisemaan elämänkysymystään. Siinä hän nyt punnitsee syitä ja vastasyitä.

14. Ja oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin kuudes tunti. Ja hän sanoi juutalaisille: „Katso, teidän kuninkaanne!“

Oli pääsiäisen valmistuspäivä. Tietysti. Tietysti se oli pääsiäisen valmistuspäivä. Sillä tämä ratkaiseva päätös tuottaa vapauden aistimuselämän siteistä.

Ja Pilatus sanoi juutalaisille: „Katso, teidän kuninkaanne!“ — Niin, eikö sittenkin voisi pysähtyä tähän? Eikö voisi jäädä kuninkaana hallitsemaan asemassaan sillä Ihmisen Pojan tiedolla minkä jo on saavuttanut? Ei — jos tahdot tulla itsenäisen keisarin ystäväksi.

15. Niin he huusivat: „Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet!“ Pilatus sanoi heille: „Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?“ Ylipapit vastasivat: „Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari“.

Pilatus ei saa rauhaa omista kuningas-haaveissaan. Itse elämä huutaa hänelle tietämättömien juutalaisten suulla: „Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!“ Ja kun järkitajunta edelleen kysyy Pilatuksen suulla: „Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne“, silloin uhrauksen laki vastaa ylipappien suulla: „Ei meillä ole kuningasta vaan keisari“.

16. Silloin hän luovutti hänet heille ja antoi ristiinnaulittavaksi. Ja he ottivat Jeesuksen.

Nyt oli ratkaiseva päätös tehty, oli selviytynyt, ettei hän voi vapautua juutalaisistaan, ei karmallisista kahleistaan, jäämällä paikalleen niitä kuninkaana hallitsemaan. On vain yksi tie: antaa itsensä lunnaiksi, heidän vapautumisensa uhriksi; tuomita itsensä edelleen astumaan, ei hallitsijan, vaan uhraavan ja palvelevan rakastajan, auttajan tietä.

Ristiinnaulitaan.

17. Ja kantaen ristiä itselleen hän meni ulos niin sanotulle Pääkallon paikalle, jota kutsutaan hebrean kielellä Golgataksi.

Kun ihminen Pilatuksena on ihmisyytensä tuominnut, saa hän nyt uhraajana kantaa itse ristinsä. Hän astuu omassa ristissään, ruumiissaan ja kohtalossaan siihen elämisen tilaan, jossa oma minuus, itsekkäisyys, omanarvon tunne, hänestä hävitetään. Hän astuu risteineen ulos oman minuutensa ahtaista rajotuksista, uhraa sen elämän alkulähteillä. Ainoastaan siten hän lopullisesti vapautuu ahdistajistaan.

18. Siellä he hänet ristiinnaulitsivat ja hänen kanssaan kaksi muuta, yhden kummallekin puolelle, ja Jeesuksen keskelle.

Siinä ne nyt ovat kolmisin ristillä: hänen kaksi toimintavälinettä, sydän ja pää, tunne ja järki, ja hän itse, ihminen kaikkine kykyjensä ja voimiensa yhtymänä, kolmantena niiden keskellä.

Se risti on itse elämä käytännöllisen uhrautumisen tiellä. Siinä hän itse on itsensä ristille antanut, siinä hänen sydämensä ja älynsä ovat ristiinnaulitut; ne eivät enää lennättele häntä nautinnon pyörteissä, ei omien etujen tavoittelussa, ei muiden olentojen ahdistelemisessa; ne ovat kaikki käännettyt yhteen suuntaan: ihmiskunnan henkisen elämän palvelemiseen.

19. Ja Pilatus kirjotti myös päällekirjotuksen ja kiinnitti sen ristiin; ja se oli näin kirjoitettu: „Jeesus, Nasaretilainen, juutalaisten kuningas“.

Nasar merkitsee: „erotettu“, erotettu itsekkäistä tarkotuspelistä korkeampaa elämää palvellakseen. Ja kun Jeesus merkitsee „vapahtaja“, niin Jeesus Natsaretilainen sisältää silloin ajatuksen: „Vapahtajaksi erotettu“.

Pilatuksena ihminen on omaan ristiinsä, omaan toimintaansa, tuollaisen otsikon kiinnittänyt.

20. Tämän päällekirjotuksen lukivat monet juutalaiset, sillä se paikka oli lähellä kaupunkia; ja se oli kirjoitettu hebreaksi, latinaksi ja kreikaksi.

Paikka oli lähellä kaupunkia, lähellä elämää, juutalaisten nähtävänä. Otsikko on kirjoitettu eri kielillä; hänen työnsä täytyy olla sellaista, että eri kehitysasteilla olevat voivat sitä hyväksyä käyttä. Hänen täytyy osata auttaa ja opastaa yksinkertaisia, kurjia, kehittymättömiä, alas vaipuneita, itsenäisyyttä vailla olevia kansajoukkoja. Samoin täytyy hänen näyttää suuntaviivaa yhteiskun-

nan hallitseville aineksille, roomalaisille. Ja kreikkalaisille, tieteen, taiteen ja runouden tulisieluille, niillekin täytyy hänen osata korkealle kohottaa heidän toiveittensa, unelmiensa ja aatteidensa toivon tähtiä. Kaikki saavat hänen luoksensa tulla oppimaan, lohduttautumaan ja innostumaan. Sellaisen mestarillisen lupalapun hän on ristiinsä kiinnittänyt; kaikkia heitä hän auttaa, innostaa, palvelee ja lohduttaa.

21. Niin juutalaisten ylipapit sanoivat Pilatukselle: „Älä kirjota: 'juutalaisten kuningas', vaan että hän on sanonut: 'Minä olen juutalaisten kuningas'“.

22. Pilatus vastasi: „Minkä kirjoitin, sen kirjoitin“.

Elämän laki, karma, olisi vielä kenties myöntänyt valmistus-, kypsytysaikaa. Mutta uranaukaisija on jo voittanut haparoimisensa ja astuu lujudella päämääräänsä kohti, haluamatta jättää tekonsa seurauksia kenenkään kannettavaksi. Hän on kirjottanut mitä on kirjottanut; hän astuu päämääräänsä kohti lujasti luottaen Mestariinsa ja sisäiseen Itseensä.

23. Kun sotamiehet olivat ristiinnaulinneet Jeesuksen, ottivat he hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotamiehelle osansa, sekä ihokkaan. Mutta ihokas oli saumaton kauttaaltaan ylhäältä alas asti kudottu.

24. Sentähden he sanoivat toisilleen: „Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva“; jotta tämä kirjoitus kävisi toteen; „He jakavat keskenään vaatteeni ja heittävät puvustani arpaa“. Ja sotamiehet tekivät niin.

Keitä nuo neljä salaperäistä sotilasta ovat? Rooman sotureita? Tietysti. Sillä „meidän ei ole lupa ketään tappaa“. Ne ovat päävaltion, keisarin sotilaita. Tahtoisimme sanoa: ne ovat ne neljä ominaisuutta, luonteenominaisuutta, joita Tiellä kulkijan on kehitettävä itsessään täyteen määräänsä. Niistä neljästä ominaisuudesta puhutaan pyhissä kirjoissa. Ne esiintyvät heti Vuorisaarnan alussa „autuudenjulistuksina“, joista Pekka Ervast puhuu kirjassaan „Jumalanvaltakunnan salaisuudet“. Ja kirjassa „Mestarin jalkojen juuressa“ näitä neljää soturia nimitetään: Erottamiskyky, Himotomuus, Hyvä käytös, Rakkaus.

Näihin neljään ominaisuuteen jakautuu, tai oikeammin pukeutuu ihmisen luonne, itsensä-uhraajan persoonallisuus. Hän

alkaa niihin pukeutua jo Tiensä alkutaipaleella. Sillä esim. erotamiskyvystä sanotaan kirjassa „Mestarin jalkojen juuressa“: „Sitä on harjotettava, ei ainoastaan Tien alkuvaiheilla, vaan joka päivä, jokaisella askeleella sen loppuun saakka“. Tiellä kulkija kehittää näitä luonteenominaisuuksia itsessään alunpitäin, mutta suureen täydellisyyteen niiden on pitänyt kasvaa, ennenkuin ne voivat toimittaa tuon lopullisen ristiinnaulitsemisen.

Mutta kaikkia vaatteita he eivät ryhdy jakamaan: „ihokas oli saumaton, kauttaaltaan ylhäältä asti kudottu“, joten siitä pitää heittää arpaa.

Ja mikä on tuo „ylhäältä asti“ kudottu saumaton ihokas? Sanokaamme: se on kaikkien muotojen ja ominaisuuksien takana oleva elämän Ykseys. Ykseys on saumaton, se on kätkeytynä jokaisessa olennessa, ihmisessä, atoomissa, hiekkajyvässä. Ja ihminen tulee tuosta Ykseydestä tietoiseksi ylhäältäpäin, sisästäpäin.

Arpa saa määrätä kuka noista satureista saa ihokkaan kantakseen: kulkija pukee ajottain jonkun erityisen ominaisuuden Ykseyden vaippaan; hän harjottaa ja kehittää jotakin näistä neljästä ominaisuudesta kerrallaan Ykseyden palveluksessa. Vaikka kaikki ominaisuudet ovat aina mukana, koettaa järkiperäinen, sanoisimmeko: tieteellinen toimija ja itsensäkasvattaja kiinnittää huomionsa johonkin erikoiseen ominaisuuteen kerrallaan ja harjoittelee toimimaan sen vaatimusten mukaan elämässään. Juuri siten hän kasvattaa sisäisiä satureitaan, niin että ne joskus voivat toimittaa lopullisen persoonallisuuden ristiinnaulitsemisen. Juuri tällaisella työllä ja harjoittelulla „raamattu täytetään“, ehdot henkiseen tietoon pääsemiseksi toteutetaan.

25. Mutta Jeesuksen ristin vieressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar, ja Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena. 15ä

Siis taas neljä naista, ja niistä kolmella nimi Maria; yhtä sanotaan vain äidin sisareksi.

Itse nimi „Maria“ on vanhoissa Raamatun nimien suomenoksessa käännetty: „Katkeruuden meri“.

Kaikilla ominaisuuksilla on aina kaksi puolta: toimiva ja alistuva. Itse nimi Meri-Maria kuvaa alistuvaa, paikallaan aaltoilevaa, toisen toimijan, tuulen, vaikutuksesta myllertävää tilaa. — Voi-

simme siis sanoa: nuo neljä sotamiestä edustavat itsensäuhraajassa noiden neljän ominaisuuden miehistä, toimivaa puolta, kun taas nuo neljä naista edustavat neljän ominaisuuden naisellista, huolehtivaa, vastaanottavaa, kärsivää puolta. Nuo naiset ovat mukana sydämenä, kärsimyksenä ja myötätuntonsa osanottona, samalla kuin miehet toimittavat ristiinnaulitsemisen. Nämä kaksi puolta, alistuminen ja toiminta, ne täytyvät aina olla yhdessä mukana.

26. Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidilleen: „Vaimo, katso poikaasi!“

27. Sitten hän sanoi opetuslapselle: „Katso, äitisi!“ Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa.

Minkätähden näihin kahteen ja heidän vastaisuuteensa pannaan erityistä huolta? Sentähden, että Rakkaus on se pää-ominaisuus, mikä on saavutettava. Rakkaus ilmenee äidin antautumisena ja pojan hoivaavana auttamisena.

Tästä ominaisuudesta sanotaan kirjassa „Mestarin jalkojen juuressa“: „Tärkein kaikista ominaisuuksista on rakkaus, sillä jos se on kyllin voimakas ihmisessä, pakottaa se hänet hankkimaan kaikki muut ominaisuudet, multa kaikki muut ilman sitä eivät koskaan riitä“.

28. Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, jotta raamattu kävisi täytäntöön: „Minun on jano“.

Tämä silmäänpistävä huolehtiminen „raamatun täyttämisestä“ on ehkä tympäissyt monia tutkijoita. Ja kyllähän se olisi kuin jotakin näyttelyä, asianajotempuilemistä, ellemmme käsittäisi tuota ristiinnaulitsemista muuna kuin kerran tehtynä historiallisena tekonä. Olisi todella surkeata ilveilyä jos ristillä roikkuva profetta pitäisi muistella osaansa, niinkuin joku näyttelijä, voidakseen määrättyllä kohdalla lausua määrättyt sanat.

Asia on käsitettävä sisäisesti. Ja silloin kyllä on totta, että jokainen itsensä ristille pannut totuudenetsijä täytyy osata oikealla kohdalla sanoa: „Minun on jano“; minä janoon jumalallista viisautta.

Ja opittuaan tuon janonsa oikealla tavalla ilmaisemaan, hänelle sitä myös annetaan:

29. Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä; niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen.

30. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: „Se on täytetty“, ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.

Hänelle annettiin jumalaisen viisauden hapanviiniä. Ja miksi juuri hapanviiniä? Siksi, että tuo uhrauksen ristillä juotava jumalaisen viisauden viini tuntuu ihmisen alemmalle luonnolle hapanpamelta, katkeralta.

Ja sen juotuaan hän sanoi: „Se on täytetty“. Mikä on täytetty? Laki. Karman laki on täytetty. Viimeinen annos edellisten elämien rikkomuksista, perisyneistä, erehdyksistä, oli juotu; viimeinen malja oli loppuun tyhjennetty. Silloin persoonallisuuden mahti „antoi henkensä“ korkeammalle, liittyi lopullisesti henkiseen kuolemattomaan minäänsä. Onnelliset ja pyhät ne erikoisveljemme, jotka tuon suuren voiton jo ovat saavuttaneet. He ovat meille uran uurtaneet.

Alas ristiltä.

31. Koska silloin oli valmistuspäivä, niin – jotta ruumiit eivät jäisi ristille sapatiksi, sillä se sapatinpäivä oli suuri – juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikotaisiin ja ruumiit otettaisiin alas.

Edelleen kysytään Pilatuksen suostumusta.

Tavallisessa lavean tien kulussa karma tietenkin purkautuu lakisiteisessä järjestyksessä, ilman että ihminen voisi sitä estää. Mutta kaidalla tiellä kulkijan karma purkautuu nopeammin, ja siihen täytyy ihmisen osata antaa järkitajunnassaan selvä lupa.

Juutalaiset tässä tavallaan edustavat karmaa, joka pyytää purkautua nopeammin; ristiinnaulittujen kuolemaa on joudutettava. Ihmisen suuri vapautumisen, henkisen ylösnousemuksen juhla on lähellä, joka tietysti ei voisi tulla ennen kuolemaa ja hautaamista.

32. Niin sotamiehet tulivat ja rikkoivat sääriluut ensin toiselta ja sitten toiselta hänen kanssaan ristiinnaulitulta.

33. Mutta kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänet jo kuolleenksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan,

34. vaan yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä.

Tämäkin on tietysti kuvaannollista puhetta. Ihmisessä on monia voimia ja ominaisuuksia. Ja ihminen ei voi vapautua alemmanlaatuisista jumalallisista voimista ennenkuin ylemmät ovat kasvaneet siihen voimaan, että alempien valta kukistetaan. Ja tuo sääriluiden särkeminen ei ole muuta kuin alempien valtojen kiinteän tilan särkeminen. Ja ettei Jeesuksen sääriluita särjetä, koska hän on jo kuollut, se johtuu siitä, ettei ristiinnaulitseminen tarkoita itse ihmisen hävittämistä. Hän on jo kuollut, hän on itsessään kuollut silloin, kun hän peruuttamattomasti astui uhrauksen, palveluksen tielle.

Häneltä sensijaan puhkaistaan kylki, josta vuoti verta ja vettä. Ja mitä tämä veren ja veden vuotaminen tietää? Ne kuvaavat hänen ulospäisen työnsä kahta puolta. Hänen työnsä maailmassa on sitä, että hän opastaa ihmisiä pois vääryyden, rikoksien ja valheen tieltä. Hän opastaa ihmisiä peseytymään, niinkuin Johannes Kastaja, pois synnin tieltä, opastaa astumaan oikeuden ja totuuden tielle. Sitä vesi kuvaa. Se kuvaa samaa kuin kasteen sakramentti.

Ja niinkuin vesi on puhdistuksen vertauskuva, niin veri taas kuvaa elämää, sen synnyttämistä ja jatkuvaa ylläpitämistä. Hän kulkee itse edellä ja opastaa muitakin astumaan henkistä elämää synnyttävälle ja ylläpitävälle uhrauksen tielle.

Ristiltä alas ottaminen kuvaa määrätyn työn ja kehityskauden päättymistä, joita kausia ei pidä ajatella sellaisiksi, että ne seuraisivat toisiaan aivan peräkkäin. Päinvastoin ne voivat kulkea rinnakkain, tai ainakin limittäin, niin että toinen vielä jatkuu vaikka toinen jo on alkanut.

35. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta sanovansa, jotta tekin uskoisitte.

Tästä lausunnostahan pitäisi päättää niinkuin tämän evankeliumin kirjottaja olisi ollut katselemassa historiallista ristiinnaulitsemista. Sen asian kanssa saa olla kuinka tahansa. Ja vaikka jotkut tutkijat ovat tulleet siihen tulokseen, että tämä evankeliumi on kirjoitettu niin myöhään, ettei se voi olla sen Johanneksen kirjottama, mikä esiintyy historiallisen Jeesuksen opetuslapsena, niin

me emme kumminkaan kajoa asian siihen puoleen. Eikä tämän kirjottajalla olisi siihen edellytyksiäkään. Ja joka tapauksessa luulemme kuitenkin voivamme liittyä niihin, jotka sanovat tätä evankeliumia sen opetuslapsen kirjottamaksi „jota Jeesus rakasti“. Mutta silloin ehdottomasti kieltäydymme antamasta tälle opetuslapselle mitään muuta nimeä kuin tuo: se opetuslapsi jota Jeesus rakasti. Sillä tällaista esitystä ei ole voinut kirjottaa kukaan muu kuin se, jota Jeesus, jota Mestari, on suuresti rakastanut. Se on viisaan Vihityn kirjottama, sellaisen, joka itse on samoja syviä kokemuksia kokenut, josko sitten lopullisessa täydellisyydessään, tai ainakin valmistavasti. Sellainen kirjottaja ei tarvitse hapuilla sinne tänne rinnakkaistekstitutkimuksissa, samoin kuin ei hän tarvitse perustaa esityksiään auktoriteeti-uskon ennakkopäätelmille. Hän tietää pyhät mysteerit tosiksi, koska hänellä itsellä on samoja kokemuksia, joko täydellisessä tai alkeellisessä määrässä.

Sentähden ei Johanneksen evankeliumin kirjottaja ole ollenkaan tarvinnut nähdä Mestarinsa ruumista ristillä roikkumassa; hän tietää itse olevansa se risti mestarilleen.

Ja taas:

36. Sillä tämä tapahtui, jotta kirjotus kävisi toteen: „Älköön häneltä luuta särjettäkö“.

37. Ja vielä sanoo toinen kirjotus: „He luovat katseensa häneen, jonka ovat lävistäneet“.

Tietysti kirjotukset käyvät toteen. Ne käyvät toteen aina siinä ihmisessä joka elävällä työllään ja kokemuksellaan ne toteuttaa. Minkä tahansa työn toimittaminen, olkoon kasvin jalostaja, kemisti, t. m. s., se aina edellyttää niiden lakien, niiden kirjotusten täyttymistä jotka vallitsevat kasvin jalostamisessa, kemiassa, j. n. e. Ellei niissä vallitsevia kirjotuksia, lakeja, täytetä, ei myös tuloksia saavuteta. — Sama on laita henkisten kokemusten saamisessa: vain kirjotuksia täyttämällä, kokemuksia kokemalla saavutetaan vapauttava tieto.

Hautaan.

38. Mutta sen jälkeen Joosef, Arimatialainen, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, koska pelkäsi juutalaisia, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti Jeesuksen ruumiin.

39. Tuli myös Nikodeemus, joka ensi kerran oli yöllä tullut Jeesuksen tykö, ja toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa.

Mistä nuo kaksi miestä, jotka pelkuruudesta ovat salanneet itsensä, nyt saavat sellaisen rohkeuden, että uskaltavat niin kiihottuneena aikana esiintyä avoimesti Jeesuksen opetuslapsina ja ihailijoina?

Asia selvenee ajatellessamme näiden miesten edustavan totuudenetsijän omia salaisia voimia. Ne eivät ole päässeet esille alempien voimien vallitessa. Nimeen Arimatialainen sisältyy jo pieni avain. Sillä Arimatialainen on suomennettuna: jalopeura kuolee. Karkeampien voimien hävitessä pääsevät nämä salassa piilleilleet voimat esille mirha- ja aloe-seoksineen, hyvine yrtteineen.

40. Niin he ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen hyvänhajuisten yrttien kanssa liinakääreihin, niinkuin juutalaisilla on tapana haudata.

41. Ja sillä paikalla, missä hän ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu.

42. Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä ja se hauta oli lähellä.

Ihmisen ruumiit, niin näkyvä kuin näkymättömätkin, ovat perinpohjin puhdistuneet alemmanlaatuisista aineksista. Ne ovat käärityt liinakääreihin, s. o. ovat uudelleen rakentuneet puhtaimista aineksista, joissa viisauden ja rakkauden hyvähaju tuoksuu.

Ihminen vetäytyy sisäiseen, näkymättömään maailmaan, johon hän omilla pyrkimyksillään on puutarhan raivannut ja rakentanut. Siellä on uusi hauta, johon ei vielä ketään ole pantu. Eipä tietystikään. Sillä jokaisen on oma hautansa hakattava, oma rauhan tyyssijansa rakennettava. Hänellä täytyy olla oma kokemusperäinen tyhjyyden paikkansa oman sielunsa tyhjyydessä.

V OSA.

Kristus, Jumalan Poika, nousee voittajana ihmissielun haudasta.

Nämä ovat kirjotetut, jotta uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja jotta teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään. Joh. 20: 31.

20 LUKU.

Maria Magdaleena, Pietari ja se toinen opetuslapsi yllätettyinä haudalla.

Suuri ja syvä kosketus alempien, hävittävien voimien kanssa, on koettu. On astuttu niiden keskelle tuntemaan niiden voimat. Kun ihminen on saanut ne perin pohjin tuntea oman alemman luontonsa kautta, eivät ne sittemmin enää voi hyökätä hänen kimppuunsa tuntemattomina, salaperäisinä, kiehtovina. Niiden tuntijana ja voittajana hän sittemmin on turvassa niiden kahleilta, houkutuksilta ja harhoilta.

Vaikka näin on pitänyt jättäytyä kuolemaan, ei sillä mitenkään ole tarkoituksena elämän sammuminen. Alemmat voimat on vaan pitänyt saada perinpohjin tuntea, saavuttaa tietoinen kuolemattomuus, tietoinen valta hävittävien voimien yli, jotta hän saisi niiltä rauhassa liittyä ylempiin, rakentaviin voimiin.

Ja nyt seuraa kuvaus lopullisesta ylösnousemisesta korkeampaan elämään. Sanotaan :

1. Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria Magdaleena meni varhain, kun vielä oli pimeä, haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudan suulta.

Meidän täytyy yhä edelleen muistaa näiden haudalla ja muualla esiintyvien henkilöiden personoivan ihmisen sisäisiä voimia erilaisissa vivahduksissa.

Magdaleena on suomennettu: parhaassa enentymisessä. Maria Magdaleena on sielun merestä nouseva, parhaassa enentymisessään nouseva, sydämen tykintä. Se on sydämen ja sielun pohjatykintä, joka puolestaan synnyttää eri vivahduksissa purkautuvaa voimaa.

Maria Magdaleena menee haudalle varhain aamulla. Tietysti, sillä nythän ollaan uuden, laajentuneen ja syventyneen toimintakauden aamussa, sen parhaassa enentymisessä.

Ihminen oli kukistanut rauhattoman persoonallisuutensa, sulkenut sen hautaan – samoin kuin Lasarukselle aikoinaan tehtiin. Mutta niinkuin Lasaruksen haudasta vieritettiin kivi pois, ja Lasarus, kuollut, nousi ylös, niin nytkin aina puuhaavana Maria Magdaleena huomaa kiven otetuksi pois haudan suulta. Se ennustaa uuden ihmeellisen, siihenasti salattuna olleen elämän ilmaantumista. Ja

2. Niin hän riensi pois ja tuli Simon Pietarin luo ja sen toisen opetuslapsen luo, joka oli Jeesukselle rakas, ja sanoi heille: „Ovat ottaneet Herran pois haudasta, emmekä tiedä, mihin he ovat hänet panneet“.

Mitä tämä on? Onpahan vain, että se elämän totuus ja rauha, minkä hän ponnistuksillaan oli saavuttanut, se on taas luiskahtanut käsistä. Hän luuli vanginneensa Herransa ainaisesti omakseen, luuli saapuneensa elämän päämäärään, tyhjyyteen, mutta nyt sellainen ihanne, saavutettu päämäärä, on saavutettuna häipynyt.

Tämä sydämen ailahdus vie viestin toimivalle päivätietoisuudelle, kahdelle opetuslapselle.

3. Niin Pietari ja se toinen opetuslapsi lähtivät ja menivät haudalle.

4. Ja he juoksivat molemmat yhdessä; mutta se toinen opetuslapsi juoksi edelle, nopeammin kuin Pietari, ja saapui ensin haudalle.

5. Ja kun hän kurkisti sisään, näki hän liinakääreet siellä; kuitenkin hän ei mennyt sisään.

6. Niin Simon Pietarikin tuli hänen perässään ja meni sisälle hautaan ja näki liinakääreet siellä

7. ja hikiliinan, joka oli ollut hänen päässään, ei pantuna yhteen liinakääreiden kanssa, vaan toiseen paikkaan erikseen kokoonkäärittyinä.

Se toinen opetuslapsi on nopsa. Ja mitä se tässä edustaa? Tahtoisimme sanoa: aavistelevaa mietiskelyä. Sillä mikä on luonnollisempaa kuin se, että kun ihminen sai päivätajuntaansa väläyksen uudesta elämän ilmauksesta, että se kohta pani hänen lentävän, aavistelevan mielikuvituksensa mietiskelylentoon. Lentävä mielikuvitus aavistelee paljon edellä, ja vasta jälessä tuleva hitaampi Pietari, harkitseva ymmärrys, järjestelee ja päivätietoisuudelle selvittelee noita nopsajalkaisen aavistelun saavutuksia.

Aavistelu kyllä „kurkisti sisään“, näki siellä tyhjät liinakääreet, mutta ei kuitenkaan mennyt sisään. Vaikka mietiskely-aavistelulla voidaan „kurkistaa“ johonkin elämän arvoon ja ihanteeseen, jää ihminen kuitenkin sen ulkopuolelle ellei hän käytännöllis-järjellisesti sulata ja omaksu aavistamalla löytämänsä tilanetta. Vasta käytännöllinen ymmärrys, Pietari, vie ihmisen haudataan, kokemaan ja toteamaan mietiskelyllä aavistamansa totuuden yksityiskohdittain. — Ja nyt Pietari toteaa „liinakääreet siellä ja hikiliinan, joka oli ollut hänen päässään, ei pantuna yhteen liinakääreiden kanssa, vaan toiseen paikkaan erikseen kokoonkäärittyinä“.

Mitähän nuo liinakääreet tyhjässä haudassa merkitsevät? Mitäpä muuta kuin sitä voitettua elämän ihannetta, puhtautta, johon hän luuli voivansa itsensä lopullisesti kääriä ja haudata. Mutta nyt ovatkin vain kääreet jälellä tyhjässä haudassa, ja se, mikä niihin oli kääritty, on hävinnyt. Hän oli itsensä niihin kääriänyt, oman persoonallisuutensa, oman elämänarvonsa. Ja nyt se on hävinnyt; ihmiseltä on häipynyt oma itsensä. Sen huomattuaan hän nyt pelokkaana, arkaillen ja oudosti aavistellen tarkkailee kääreitä tyhjässä haudassa. Sillä saavutettu voitto, jos aiotaan siihen jäädä, olemaan pysähtyä muodostuu tyhjäksi haudaksi.

8. Silloin toinenkin opetuslapsi, joka ensimmäisenä oli tullut haudalle, meni sisään ja näki ja uskoi.

Yhdessä aaviskeleva mietiskely ja harkitseva järkeily todentavat, että se elämän ihanne, jota tavoitellaan ja saavutetaan oman

itsensä kukistamisella, se lopuksi päättyy tyhjään hautaan ja tarpeettomiin kääriliinoihin.

9. Sillä he eivät vielä ymmärtäneet raamattua, että hänen oli kuolleista nouseminen.

He eivät ymmärrä, tai oikeastaan tämä negatiivinen, kielteinen puoli ihmisen vapautuspyrkimyksissä, ei ymmärrä positiivista toimivaa puolta, sitä puolta, ettei riitä yksin alemman puolensa kukistaminen, puhtauden saavuttaminen, vaan että on yhtä välttämättömyyden ylemmän toimintapuolen ylösnouseminen. Ja kun he eivät tätä ymmärtäneet,

10. Niin opetuslapset menivät takaisin kotiinsa.

Ihminen vetäytyi sielunsa „kotiin“ eteensä avautunutta ristiriitaista tilannetta miettimään ja selventelemään.

Maria Magdaleena jää haudalle ja tapaa Herran.

Opetuslapset menivät kotiinsa,

11. Mutta Maria seisoj haudan vieressä ulkopuolella ja itki. Kun hän niin itki, kurkisti hän hautaan.

12. ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolella ja toisen jalkapuolella, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut.

Maria on väsymätön, peräänantamaton. Hän on kuin yhdessä Mestarin ja opetuslasten välillä, päivä- ja sisätajunnan välillä. Ihminen sydämessään itkee kadonnutta ihannettaan sielunsa tyhjän haudan ääressä.

Ja kutka ovat nuo hänen tapaamansa kaksi enkeliä? Eivätkö hän juuri Pietari ja se toinen opetuslapsi? He olivat juuri käyneet haudassa, ja vaikka he olivatkin menneet „kotiansa“, olivat he sittenkin haudassa, koska ihmisen pettyneet mietteet ja aavistellut nyt olivat tyhjässä haudassa, kuin kotonaan. Ne, puhdistuneet ajattelut ja mietteet, ne ne siellä haudassa istuvat puettuina puhtautensa ja viattomuutensa valkoisiin kuin enkelit. Ne ne kysyvät, ihminen kysyy älyllään ja mietteillään surevalta sydämetään:

13. Nämä sanoivat hänelle: „Nainen, mitä itket?“ Hän sanoi heille: „Ovat ottaneet Herrani pois, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet“.

14. Tämän sanottuaan hän kääntyi taakseen ja näki Jeesuksen siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus.

15. Jeesus sanoi hänelle: „Nainen, mitä itket? Ketä etsit?“ Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: „Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet“.

Tässä siis tarjoutuu sydämessään surevalle, ihanteensa kadottaneelle, apua kahden puolen. Kun hän puhdistuneella järjellään ja mietiskelyllään kysyy surevalta sydämetään: „Mitä itket“, silloin ylempi puoli, Jeesus, kadonnut Herra ja ihanne, taas esiintyy, näyttäytyy. Ja se näyttää Marian silmissä puutarhurilta. Minkätähden? Koska tuo kohtausta sattuu siinä puutarhassa missä hauta on. Ja puutarha on ihmisen siihenastinen henkinen työ. Nyt hän on surussaan ja pettymyksessään unohtanut puutarhansa hoitamisen, henkisen työnsä. Ja kun hänelle nyt, kadottamaansa ihannettaan etsiessään, ilmestyy puutarhurin näköinen kysymään: „Mitä itket? Ketä etsit?“ on se kuin hänelle sanottaisi: miksi itket, miksi etsit; katso puutarhaasi, katso henkistä työtäsi: se odottaa sinua! Ryhdy työhösi. Siinä sinä taas löydät Herrasi, ihanteesi.

Ja silloin puutarhuriksi luultu

16. Jeesus sanoi hänelle: „Maria“. Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä: „Rabbuni“, se on: opettaja.

Miksi Maria saa kuulla puutarhuriksi luulemaltaan vain oman nimensä? Sentähden, että puutarhassaan, henkisessä työssään, hän tulee tuntemaan oman nimensä, s. o. laatunsa, kykynsä ja rajotuksensa. Silloin hän kohta osaa sanoa: Rabbuni, opettaja. Hän älyää, että puutarhansa uskollisessa hoitamisessa, henkisessä työssä, siinä se sittenkin on paras opettaja.

Vielä

17. Jeesus sanoi hänelle: „Älä minuun koske, sillä en ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene veljieni luo ja sano heille, että menen ylös minun isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö“.

Tämä kohtausta tapahtuu syvällä tajunnan meressä, yhä korkeampia etsivän ja pyrkivän sielun tajunnan meressä. Sillä kuvaahan Maria myös merta. Se voi hänelle sattua esim. unessa, syvässä unessa, jolloin ihminen kohtaa Mestarinsa. Voi olla, ettei

ihminen herättyään siitä mitään tiedä eikä muista. Mutta vähitellen, eteen tulevien tehtävien yhteydessä, tuo sisäinen tieto valuu päivätajunnalle.

18. Maria Magdaleena meni ja ilmotti opetuslapsille nähneensä Herran, ja että Herra oli hänelle näin sanonut.

Tajunnan syvyydessä häntä oli käsketty viemään sanaa veljille. Ja se tieto laskeutui hänen päivä tietoisuuteensa ja vaikutti sen, että hän meni veljille viemään sellaista sanaa joka todisti juuri hänessä itsessä Herran nousseen ylös.

19. Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolle lukittujen ovien takana, koska pelkäsivät juutalaisia, Jeesus tuli ja seiso i heidän keskellään ja sanoi heille: „Rauha olkoon teille!“

Nyt se tieto, minkä Maria ensin oli saanut, tulee opetuslapsillekin; ylitajunnan salakammioista se vähitellen laskeutuu päivätajunnalle. Se alkaa pienestä, mutta tulee yhä selvemmäksi rauhan sanomaksi mikäli ihminen omaksuu ja syventyy puutarha-tehtäväänsä.

20. Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.

21. Niin Jeesus taas sanoi heille: „Rauha olkoon teille! Samoinkuin Isä on lähettänyt minut, lähetän minäkin teidät“.

Jeesus näytti heille kätensä ja kylkensä. Ja se on sitä, että opetuslapsi alkaa ymmärtää ristiinnaulitsemisen salaisuuden; ja että vaikka hän tuon salaisuuden ymmärtää, hän sen nyt tunnustaa ja omaksuu ilolla omakseen. Paljon on työtä tehty, jotta sellainen voima ja uljuus on saavutettu.

21. Niin Jeesus taas sanoi heille: „Rauha olkoon teille! Samoinkuin Isä on lähettänyt minut, lähetän minäkin teidät“.

Tätä voimme katsoa joko oppilaan tai opettajan kannalta, koska molemmat ovat ihmisessä. Ja molemmat olotilat jatkuvat tietysti yli-ihmisessäkin, koska kehitys vie toimivan tajunnan aina suurempien järkikeskuksien yhteyteen.

Jos katsomme asiaa oppilaan kannalta, tietää se sitä, että jokaisen opetuslapsen on pyrittävä toimimaan maailmassa niinkuin hän tietää toimineen tai toimivan sen Suuren ja Pyhän, jonka kurvissa hän tahtoo toimintansa purtta ohjata.

Taas korkean Vihityn, jollaisen työtä ja toimintaa tässä varsinaisemmin kuvattanee, Vihityn opettajan kannalta asiaa katsellessamme ymmärrämme, että hänen on täytynyt ensiksikin voittaa omat sisäiset opetuslapsensa, sisäiset voimansa, niin että hän voi lähettää ne maailmaan siinä työssä jota hän tekee.

Nämä ovat ne jokaisen ihmisen kaksitoista apostolia, jotka vasta kuoleman voittanut yli-ihminen voi täydellisinä „lähettää“, s. o. hän on ne itsessään herättänyt ja voi sitten käyttää niitä työssä ulkona maailmassa. Mutta Vihityn suhde opetuslapsiuteen ei tietenkään rajotu tähän. Hänellä saattaa olla varsinaisina opetuslapsina nuorempia sieluja, jotka ovat kyllin vanhoja osataksaan sovitaa itsessään yhteen alistuvan nöyryyden, itsensäkieltämisen ja toimivan itsenäisyyden. Heidä hän opastaa oman kokemukseensa opastamana siihen tilaan, että heitäkin voidaan lähettää. Ja mihin lähettää? Heidät johdatetaan omien pyrkimyksiensä avulla ulos sellaisesta ahtaasta näköpiiristä, johon mahtuu etupäässä vain hän itse ja hänen omat pienet harrastuksensa. Tästä ahtaasta ja alempiarvoisesta tilasta Mestari opastaa heitä ulos, jos vaan he itse sitä tahtovat, ja lähettää heitä heidän oman toivomuksensa mukaan sellaiseen avartuneempaan työhön, jossa hän saa oppia pitämään oman persoonansa syrjässä ja elää toisten olentojen ja ihmiskunnan kohtaloissa ja yleisen kehityksen pyörteissä.

22. Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päälleen ja sanoi heille: „Ottakaa Pyhä Henki.

23. Joille te annatte synnit anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut; joille te ne pidätätte, niille ne ovat pitätetyt“.

Tämä juhlallinen julistus on perin syvällinen ja arkaluontoinen. Tällaisille lausunnoille, niiden kirjaimelliselle tulkinnalle, on muotomenollinen kristillinen papisto perustanut laajalti käytetyn ripitystoimintansa ja kirkollisen kirouksensa sinkoamisen.

Miehet, jotka eivät mitenkään ole kulkeneet opetuslapsen tietä, jotka vain persoonallisen asemansa ja ammattinsa vuoksi toimivat kirkollisissa viroissa, he julistavat syntejä anteeksi julkisissa ja salaisissa ripeissä. Joskus he taas sinkauttavat kirkollisen kirouksensa totuudensankarille, joka saattaa olla elävän Mestarin elävä ja tietoinen opetuslapsi, niin kuin tekivät kreikkalaiskatolisen kirkon ylipapit yhdelle Venäjän jaloimmalle sankarille, Leo Tolstoille.

Koettakaamme ymmärtää mitä tällainen valta syntien anteeksi-antamiseen ja pidättämiseen tietää. Kohta aluksi muistakaamme, että sitä ennen sanottiin: „Ottakaa Pyhä Henki“. Se merkitsee henkisesti valistunutta ymmärrystä. Opetuslapsen ymmärrys tulee henkisesti valaistuksi ymmärtämään hänelle ennen salattuja elämän lakeja, syyn ja seurauksen lakeja. Hän täytyy olla kypsytynyt ymmärtämään kohtalonsa olevan omissa käsissään.

Hänellä, niinkuin kaikilla olennoilla, on syntiä, on velkaa muutamille ja taas saatavaa toisilta. Nyt tietämättömät ihmiset luulevat, ja toisillekin sellaista opettavat, että hänen syntinsä pyyhkäistäisi pois elämän kirjoista sillä, että hän pyytää Jumalan niin tekemään, tai niin, että hän antaa jonkun toisen, joka yleensä tietää niistä vain sen, mitä kirkon käsikirjat siitä sanovat, antaa hänen itsensä ripittä.

Toista on sellaisen opetuslapsen, joka on saanut Pyhän Hengen, jonka ymmärrys on henkisesti valistunut. Hänen täytyy tietää tuollaisten toimitusten olevan vain pinnan kiillottamista, jonka pinnan alla saattaa olla „kuolleiden luita“. Hänen täytyy vapautua kaikista lasten leluista ja oppia seisomaan omilla jaloillaan. Ellei hän siihen kykenisi, ei hänestä olisi suurtakaan apua ihmiskunnan kehitykselle. -- Pyhä Henki selventää hänelle elämän lain: mikäli sinulla on syntejä, rikkomuksia, elämälle, ihmisille ja muille olennoille, tulevat ne vain sikäli anteeksiannetuiksi, kuin sinä itse rikkomuksesi maksat ja sovitat; mutta mikäli sinä ne pidätät, jätät sovitamatta, sikäli ne jäävät anteeksiantamatta, jäävät tilillesi vastaisuuden varalle, ehkä tulevien ruumistusten varalle. Ei mitään tempuillemistä sille, joka on astunut ulos suuresta alaikäisyyden ja vastuuttomien joukosta. Kaikki on sovitettava elämässä, niinkuin on elämässä rikottukin.

Kokemusperäinen varmuus.

24. Mutta Tuomas, jota sanotaan Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän seurassaan, kun Jeesus tuli.

25. Niin ne muut opetuslapset sanoivat hänelle: „Me näimme Herran“. Mutta hän sanoi heille: „Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en usko“.

Ihmisuolteen Didymukselle, kaksoiselle, on ominaista, että se vaatii itseltään jollain tavalla havainnollisia todisteita, sitovaa varmuutta omaksumansa elämänymmärryksen totuuksista, sen esittämien elämän lakien järkkymättömyydestä. Ja se on hänen oikeutensa ja velvollisuutensa itseään ja omaksumaansa elämänymmärrystä kohtaan. Hänen täytyy osata vaatia itseltään. Ja kun hän sitä osaa vaatia, voi hän sitä myös ajan ja tilaisuuden tullen saada.

26. Ja kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seisoi heidän keskellään ja sanoi: „Rauha olkoon teille!“

27. Sitten hän sanoi Tuomaalle: „Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.“

28. Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: „Minun Herrani ja minun Jumalani!“

Ehkä saanen kertoa erään pienen kokemuksen, koska se mielestäni auttaa ymmärtämään kuinka ihmiselle saattaa aueta tilaisuus pistää sormensa naulain sijoihin.

Sain kerran matkoilla käsiini Viktor Hugon kirjan: „Kuolemaan tuomittu“. Aloin lukea sitä sen kuuluisan tekijän vuoksi. Lukiessani kuitenkin huomasin kuuluisan tekijän esittävän niin kaamean synkkiä kuvia että se aivan tympäsi.

Kuitenkin se auttoi minua löytämään tilaisuuden pistää sormeni naulan sijoihin. Sillä sen kaameaa esitystä lukiessani sain muistissani voimakkaasti elähtetyksi erään seikkailun omassa elämässäni.

Entisessä Suomen sotaväessä oli miehistön kesken vanha tapa antaa „kompanian hivutusta“, s. o. ruumiillista kuritusta niille tovereilleen, jotka jollakin tavoin tuottivat käytöksellään ikävyyksiä miehistölle. Että sellaista tehtiin, se oli julkinen salaisuus sekä miehistölle että päällystölle.

Nyt siinä joukko-osastossa, missä asevelvollisuuttani suoritin, katosi eräältä mieheltä joku esine, jossa arveltiin tapahtuneen varkauden.

Silloin ilmoitettiin miehille: yksikään mies ei pääse joululomalle ennenkuin hukunut esine löytyy. Miehistö käsitti tämän

suoranaisiksi viittaukseksi vanhaan traditioiniin. Sillä olkoon mainittu, ettei siinä komppaniassa käytetty tuollaista oikeutta palvelus-
aikanani enempää kuin tämän kerran, ei ainakaan minun tietääk-
seni.

Nyt miehet tarttuivat syötiin, ja kohta seuraavana yönä alkoivat „hivuttaa“, s. o. piestä erästä toveriaan, jota pitivät syyllisenä. Ja minä satuin olemaan „päivystäjänä“, jonka oli vastattava järjestyksestä. Olin kuin kahden tulen välissä. Koetin luovalla: pitää muodollisesti hyvää järjestystä ja kuitenkin sallia kaikessa hiljaisuudessa tapahtua tuollaista julmuutta. Sillä julmaa se oli ja julmaksi se jäi erittäinkin sentähden, ettei hävinnyttä kalua sitenkään löytynyt. — Mutta miehistö oli ansainnut joululomansa.

Nyt niinkuin sanoin, tuli tuo tapaus hyvin voimakkaasti mieleeni lukiessani tuota Hugon julmaa kirjaa. Ajattelin ja kysyin itseltäni: mitenkähan karma purkautuu ylitseni osallisuudestani sellaiseen julmuuteen? Kysymys oli hyvin elävänä mielessäni mennessäni ulos kävelemään samana pimeänä syysiltana. Ja sieltä sain vastauksen. Pihalla oli varmaankin joitakin maanviljelyskaluja, äkeitä tai muita sellaisia. Satuin saamaan ne jalkoihini, kompastuin ja kolhin itseni niissä. Ja sisään tultuani huomasin verisen ruhjeaavan kädessäni, samassa kädessäni, jolla olin, mielestäni niin viisaasti ja sattuvasti, merkinnyt piestyn miehen sairaussyyksi: „ihottumia“.

Haavaa sitoessani ajattelin karmaa. Siinä oli elävä vastaus äskeiseen kysymykseeni. Ja näillä tapauksilla olikin sattuvia yhtäläisyyksiä. Samoin kuin tuo kova-osainen asevelvollinen sai pimeässä huoneessa verisiä ruhjeita ruumiiseensa, samoin sain minäkin pimeässä komppuroidessani. — Sillä tavalla sain olla Didymus, kaksoinen: Toinen kaksoisveli piestiin pimeässä huoneessa, toinen sai monta vuotta jälkeenpäin veriruhjeen pimeällä pihalla komppuroidessaan. Sillä tavalla hän sai oppia karman lakia tuntemaan, sai pistää sormensa naulain sijoihin, niihin sijoihin, joita hän itse oli ollut lyömässä. — Silloin hänellekin olisi sopinut sanoa :

29. Jeesus sanoi hänelle: „Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat“.

Kun me miettimällä ja järkisyillä alamme ymmärtää synn ja seurauksen lakia, silloin ei meidän tarvitse jäädä odottamaan

tilaisuutta saada tuolla tavalla todisteita; me voimme kohta ryhtyä „antamaan anteeksi“, ryhtyä tietoisesti ja järkevästi sovittamaan ainakin nykyisessä ruumistuksessa tekemiämme rikkomuksia.

Usko ja luottamus todennettuna vie elämään.

30. Paljon siis Jeesus teki opetuslastensa nähden tunnus-
tekoja, muitakin, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan;

31. Mutta nämä ovat kirjoitetut, jotta uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään.

Niin, vaikkei olisi yhtään kirjaa kirjoitettu, olisi lakisiteinen elämä sittenkin olemassa, olisi Jeesus Kristus-elämä, kaidan tien elämä, sittenkin olemassa. Mutta mitä on kirjoitettu, se on sitä varten kirjoitettu, että se auttaisi meitä ponnistuksissamme, kokemuksissamme oppimaan, että se, joka tässä sanotaan Jeesus Kristus, Jumalan Poika, että se on mahdollisuutena meissä jokaisessa ihmisessä. Ja me varmasti löydämme hänet itsessämme, kunhan vain antaudumme tässä evankeliumissa kuvattua tietä kulkemaan. Jos me vain uskomme ja luotamme tuon sisäisen elämän todellisuuteen siksi paljon, että alamme sitä seurata, silloin tuo etsivä usko ja luottamus muuttuu varmuudeksi, muuttuu elämäksi.

21 LUKU.

Mestari ilmestyy kalastaville opetuslapsille.

1. Senjälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan meren luona; ja hän ilmestyi näin:

2. Simon Pietari ja Tuomas, jota sanotaan Didymukseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sepeteuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat yhdessä.

3. Simon Pietari sanoi heille: „Minä menen kalaan“. He sanoivat hänelle: „Me lähdemme myös kanssasi“. Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään.

Opetuslapset ovat kalastamassa. Olisiko se vain tavallista kalastamista fyysisellä merellä? Eipä suinkaan. Se on vertaus-

kuvapuhetta. Henkinen työ kuvastuu esim. unessa kalastamisena. Sen tietää henkinen kalastaja kokemuksestaan. Pyrkiessään käsittämään joitakin henkisiä asioita esim. teosofisen työn yhteydessä, saattaa se näyttäytyä unessa vertauskuvallisena kalastamisena, vaikkapa suurien kalojen vetelemisenä onkivavalla.

Tämä opetuslasten kalastaminen on siis henkistä toimintaa ihmiselämän merellä.

4. Ja kun oli aamu, seiso i Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.

5. Niin Jeesus sanoi heille: „Lapset, onko teillä mitään syötävää?“ He vastasivat hänelle: „Ei ole“.

6. Hän sanoi heille: „Laskekaa verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte“. He laskivat sen ja saivat niin paljon kaloja, etteivät enää jaksaneet vetää sitä ylös.

Opetuslasten yöllisestä – yö tietenkin kuvaa henkistä yötä, tietämättömyyttä – kalastuspuuhasta oli siis kuitenkin se tulos, että he aamun tullessa kohtaavat Herransa, joka heitä neuvoo ja opastaa. Sillä uuttera ponnistaminen henkisessä työssä, se aina huomataan henkisessä maailmassa, ja sieltä annetaan apua. Ja kun henkinen kalastaja näin kohtaa Opettajansa, silloin on aamu, sillä tiedon valo poistaa pimeyden.

Muuten tuo Jeesuksen antama neuvo, kun hän käskee heittämään verkon venheen oikealle puolelle, tuntuu vähän merkilliseltä.

Kuitenkin tässä päältä nähdessä vähäpätöisessä seikassa voi piillä henkisiä totuuksia. Henkisissä pyrkimyksissä puhutaan nim. kahdesta tiestä, oikeanpuoleisesta ja vasemmanpuoleisesta. Vasenta sanotaan myös itsekkäisyyden, pimeyden tieksi, oikeanpuoleista taas valon, totuuden ja uhrautumisen tieksi. Ja kun opetuslapsia kehoitetaan heittämään verkkonsa oikealle puolelle, todistaa se, että heidän pyrkimyksissään oli vielä jotakin itsekästä, jotakin oman edun tavoittelua. Täytyy heittää verkot oikealle puolelle, täytyy antaa valon ja uhrautumisen läväistä pyrkimyksissään. Ja silloin tulee kaloja.

7. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: „Herra se on“. Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, vyötti hän viittansa ympärilleen, sillä hän oli alusvaatteissaan, ja heittäytyi mereen.

Se „toinen opetuslapsi“ on aina ikäänkuin yllättämässä Pietaria. Ja niinhän se onkin, jos ajattelemme sen toisen opetuslapsen edustavan Mestariin kohdistuvaa ja Häneen yhdistyvää harhautta, sisäistä mietiskelyä ja aavistelua. Juuri tuolla sisänäkemyksellä opetuslapsi saa otteen totuuden tiedosta ja välittää sen Pietarille, toimivalle päivätajunnalle.

Miksi Pietari silloin heittäytyy mereen? Alastomuuttaanko häveten vaiko päästäkseen nopeammin Herransa luo? Ehkei kumpaakaan. Sillä Herransa luo hän sittenkin menee, ja sinne hän olisi päässyt kuivin vaattein venheelläkin. — Kyllä Pietarin mereen heittäytymisellä on syvempi merkitys. Hän pukee viitan päälleen ja ryhtyy työhön, heittäytyy järkitajuntaansa myöten henkisen toiminnan mereen.

8. Mutta ne muut opetuslapset tulivat venheellä ja vetivät perässään verkkoa kaloineen, sillä he eivät olleet maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän päässä.

9. Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalaa pantuna sen päälle, sekä leipää.

10. Jeesus sanoi heille: „Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte“.

Vaikka opetuslapset näkivät hiilloksella kalaa ja leipää, pyytää Jeesus kuitenkin tuomaan niitä kaloja joita he saivat.

Siinä juuri onkin avain henkiseen maailmaan: opetuslapsen on luovutettava kalastuksensa tulokset ylemmälle elämälle. Hänen ei pidä pyrkiä tyhjin käsin Mestarinsa luo. Hänen on, alemmasta elämästä luovuttuaan, tuotava henkiset rikkautensa, tietonsa ja voimansa Mestarilleen, jotta Hän ne siunattuina antaisi takaisin.

11. Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sataviisikymmentä kolme. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt.

Äsken oli verkossa „niin paljon kaloja, etteivät enää jakaneet vetää sitä ylös“. Ja nyt Pietari menee ja vetää sen yksin, „täynnä suuria kaloja“. Näyttääpä niinkuin hän olisi puikahtanut mereen juuri voimia saadakseen. Ja niinhän se todella onkin, sillä henkisen toiminnan meressä uiskennellen voimat kasvavat. Ja Pietari se tässä näyttääkin jäävän lopuksi käsiimme; toiset ovat enemmän tai vähemmän mukanaolijoita. Hän se päätti lähteä kalaan,

jolloin toiset liittyivät mukaan, ja hän se lopulta yksin vetää verkon maalle kaloineen.

Tämä on hyvin ymmärrettävää muistaessamme Pietarin edustavan ihmisen järkitietoista päättäväisyyttä ja toimintaa, siis käytännöllisesti katsoen ihmistä itseä. Kun ihminen Pietarina toimii, ovat muut opetuslapset, muut ominaisuudet ja kyvyt vaan kuin apuna hänelle.

12. Jeesus sanoi heille: „Tulkaa einehtimään“. Mutta ei kukaan opetuslapsista uskaltanut kysyä häneltä: „Kuka sinä olet?“ koska tiesivät, että se oli Herra.

13. Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille, ja samoin kalaa. Mistä opetuslapset tiesivät, että se oli Herra? Herra on se ääni joka puhuu opetuslapsen sisätajunnalle, antaa tunnustuksensa hänen suorittamalleen toiminnalle. Kun opetuslapsi luovuttaa kalansa Hänelle, uhraa tietonsa ja taitonsa palvellessaan ihmiskuntaa Mestarin suunnitelman mukaan, silloin hänen ei tarvitse etsiä Mestaria joistakin kirjoista, joistakin uskonkappaleista; hän löytää sen työssään, elävänä äänenä sisässään. Sillä sellainen „hyvän näyn“ Tiberiaan meri on kaikkialla; missä vaan on rohkea Pietari, on hänellä aina tilaisuus kalastaa. Ja ellei joku jaksa tätä käsittää, johtuu se vain siitä, ettei hän vielä ole Pietarin tavalla ryhtynyt kalastamaan. Eikä Herra kutsu meitä „einehtimään“, elleimme me itse ryhdy henkisessä yössämme kalastamaan ja vie saalistamme Hänelle. Mutta mitä uutterammin kalastamme, sitä varmemmin olemme mukana kun Jeesus „otti leivän ja antoi heille, ja samoin kalaa“.

14. Tämä oli jo kolmas kerta, kun Jeesus noustuaan kuoleista ilmestyi opetuslapsilleen.

Niin on. Ensin lukittujen ovien takana, jolloin hän puhalsi heille Pyhän Hengen, ja ilmotti, että keille he antavat synnit anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut, kenelle he ne pidättävät, niille ne ovat pidätetyt. Toisen kerran myös lukittujen ovien takana, jolloin Tuomas sai pistää sormensa naulojen sijoihin ja kätensä kylkeen. Ja nyt kolmannen kerran Tiberiaan merellä kalastushommissa.

Toinen asia on sitten miksi ylösnoussut Herra näin kolmesti ilmestyy opetuslapsilleen.

Selityksen löydämme tähän ihmishengen kolminaisuudesta. Kun ylempi puoli nousee ihmisessä ylös, kohtaa se ensin ylemmän minän, ylemmän Järjen. Se on sama kuin totuuden Pyhä Henki. Siksi ylösnoussut Herra tuossa ensimmäisessä kohtauksessa antaakin Pyhän Hengen. Sillä ihmisen alempi järki on aina itsekäs ja omia etujaan tavoitteleva, jotavastoin ylempi järki toimii aina sopuinnussa totuuden ja pyhyiden kanssa.

Toisessa kohtauksessa puhutaan naulain sijoista ja keihään aukosta kyljessä, josta vuotaa verta ja vettä. Se merkitsee, että ylempien voimien ylösnouseminen herättää hänessä Kristusprinssiin, rakkauden ja uhrautumisen käyttövälineen. Ja rakkaudessaan ihminen sitten, kuvaannollisesti puhuen, antaa vetensä ja verensä, henkisen elinvoimansa, vuotaa ihmiskunnan puhdistus- ja kasvatustyössä.

Se on toinen kohta. Kolmas kohta kohdistuu Isään, toimivaan tahtoon. Siksi opetuslapset eivät nyt olekaan lukitussa huoneessa, vaan kalastamassa, henkisessä työssä ja puuhassa Tiberiaan merellä, ihmisten elämän suurella ulapalla.

Nämä kolme perättäistä ilmestystä ovat välttämättömät, jotta opetuslapsesta tulisi se, mikä hänestä pitää tulla.

Rakastaako Pietari?

15. Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: „Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä?“ Hän vastasi hänelle: „Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas“. Hän sanoi hänelle: „Ruoki minun karitsojani“.

16. Hän sanoi hänelle taas toistamiseen: „Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?“

17. Hän sanoi hänelle kolmannen kerran: „Simon Johanneksen poika, olenko sinulle rakas?“ Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: „Olenko sinulle rakas?“ ja vastasi hänelle: „Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas“. Jeesus sanoi hänelle: „Ruoki minun lampaitani“.

Aina vaan Pietari. Ja näyttääkin niinkuin tämä evankeliumikirja kuljettaisi loppuun asti vain kolmea henkilöä: Pietari, se toinen opetuslapsi ja Jeesus. Ja nämäkin kolme voimme lopuksi

supistaa yhteen ainoaan: Pietariin. Ja häntä voimme silloin katsella kahdessakin vivahtuksessa. Ensiksi niin, että Pietari tässä varsinaisesti edustaa ihmistä, totuudenetsijää. Pietari on varsinainen toimija, omistaen inhimillisiä heikkouksia ja kykyjä. Hän kulkee monien vaikeuksien kautta, kunnes lopulta saavuttaa sellaisen varmuuden, lujouden ja voiman, että hänet voidaan henkiseen työhön vannottaa, vihkiä. Se oli alunpitäin kaiken pyrkimyksen sisältö ja päämäärä.

Se toinen opetuslapsi edustaa silloin hänen vihkimysruumistaan, hartautta ja rakkautta, joka yhdistää hänet Mestariin, ja jota ilman hän ei voisi päämääräänsä saavuttaa.

Jeesus taas on hänen korkeampi Itsensä, hänessä oleva Isä, se, jota teosofiassa on sanottu Aatmaaksi.

Mutta samalla kuin Jeesus edustaa totuudenetsijän omaa Aatmaata, edustaa se myös Mestaria, joka opastaa oppilastaan vihkimyksen kaidasta portista sisälle. Ja kieltämättä evankeliumi on kuvannut myös Hänen kehitystään. Siinä on kuvattu Vihkimysten tietä aina täydelliseen Mestariin asti. Mutta Hän suurena Voittajana aivankuin häipyä silmistämme yläilmoihin, ja käsiimme jää lopuksi vain Pietari, nuorempi totuudenetsijä, jota tuo Vanhempi on kerrallaan opastanut ja auttanut. Ja aikanaan Pietari vielä astuu samaan täydellisyyteen, jättäen taas nuorempansa julkiselle näyttämölle, sen, tai ne, joita hän on opastanut.

Ja nyt voimme katsoa Pietaria, totuudenetsijää vielä toisessa valossa.

Pietari on silloin, niinkuin jo sanoimme, totuudenetsijän varsinainen „minä“-tietoisuus, Ylempi Minä, Manas. Se toinen opetuslapsi on Buddhi, Rakkaus eli Viisaus. Ja Jeesus on hänessä oleva Isä, Aatmaa.

Nyt tuo kolmenkertainen vakuutus on kuin pyhä vala, lupaus, joka Vihittävältä vaaditaan. Sitä emme saa ymmärtää valaksi samassa horjuvassa mielessä kuin tavalliset virka- ja todistajavalat, joihin ihmisiä pakotetaan.

Tämä opetuslapsen vala on enemmän saavutettua sisäistä varmuutta, valmiutta. Ihminen joutuu totuudenetsijänä siihen kohtaan, jossa hänen ymmärrykselleen, Pietarilleen, jos niin sanosimme, riittävässä määrässä selviää henkisen elämän perustotuudet.

Ja silloin hän astuu lujalla ja selvällä tietoisuudella siihen tilaan jota hän on etsinyt, josta hän ei enää tahdo perääntyä. Ja se tila ilmaistaan tässä Pietarin kolminkertaisessa rakastamisvakuutuksessa. Sensijaan että ihminen ennen itse tarvitsi henkistä apua, ruokkimista tai kaitsemista, astuu hän nyt itse niiden riveihin jotka ihmisiä palvelevat, tiedollaan ja viisaudellaan heitä kaitsevat ja ruokivat.

Miksi tuo lupaus vaaditaan Pietarilta kolmeen kertaan?

Ehkäpä tähänkin riittää sama selitys jonka edellä esitimme puhuessamme siitä, miksi ylösnoussut Herra ilmestyy opetuslapsilleen kolme kertaa. Hänen täytyy luvata, hänen täytyy kyetä käyttämään henkensä kolminkertaisia voimia Mestarin työssä, sielujen kaitsemisessa ja ruokkimisessa. Siksi ei sellaiseksi kaitsejaksi voi tulla ulkoisella tavalla; ei pelkillä inhimillisillä todistuksilla ja virkanimityksillä, vaika myönnämmekin niille oman rajoitetun arvonsa ja kantavuutensa. Tähän Pietarin tilaan astutaan sisäisessä maailmassa; se on sisäinen tila, oleminen.

Pietarin lupauksen jälkeen Mestari vielä lisää:

18. „Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, vyötit itsesi ja kuljit, mihin tahdoit; mutta kun vanhenet, ojennat kätesi, ja sinut vöyttää toinen ja vie sinut, mihin et tahdo“.

19. Mutta sen hän sanoi, ilmaisten, minkälaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle: „Seuraa minua“.

Tämä Pietarin vanhentuminen on tietysti sisäistä, henkistä laatua; se ei suinkaan ole samaa kuin avuttomuus, vanhuuden heikkous. Ei; se on niinkuin sanoisi: Ennen, ollessasi henkisesti alaikäinen, sinä menit mihin tahansa, ilman tietoista tarkotusta ja päämäärää. Mutta nyt, lupautuessasi rakastamaan, sinä et enää kulje omien halujesi mukaan, vaan muiden tarve, ihmisten henkisen kaitseminen ja ruokkiminen, työ ihmiskunnan hyväksi, se sinua nyt opastaa, se sinua sitoo. Sinä kuolet pois siitä alemmasta tilasta, itsekkäästä tilasta, aivan niinkuin tässä evankeliumissa on ristinkuolemaa esitetty. Sillä kuolemalla sinä kirkastat Jumalaa, s.o. ylempi elämä ilmenee ja toimii sinun kauttasi.

Sellainen kuolema odottaa jokaista vakavaa totuudenetsijää, jopa aikanaan jokaista totuudenetsijää, jokaista ihmistä. Sillä ilman

sitä ei Jumala kirkastu ihmisessä. — Pietari, ja jokainen ihminen kulkee samaista kuolemaa kohti tottelemalla kehotusta: „Seuraa minua“, tee niinkuin minä teen.

Herra, kuinka tämän käy?

20. Niin Pietari kääntyi ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti ja joka myös oli aterioitaessa nojannut hänen rintaansa vasten ja sanonut: „Herra, kuka on kavaltajasi?“

21. Kun Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: „Herra, kuinka tämän käy?“

Pietari näki sen opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti. Toisin sanoen: Jeesus, Mestari, rakastaa, opastaa sitä opetuslasta joka häntä seuraa.

Pietari kysyy: kuinka tämän käy? Minkä tämän? Sen siiteen, joka on häntä Mestariin yhdistänyt. Kuinka nyt käy tämän suhteen, nyt kun Pietarin pitää oppia seisomaan omilla jaloillaan?

22. Jeesus sanoi hänelle: „Jos tahtoisin, että hän jää siihen asti kunnes tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.“

Älä ollenkaan huoli kuinka sinun käy; sinunhan täytyy kokonaan unohtaa ajatella itseäsi. Älä huolehdi itsesi ja Mestarisii välisestä suhteesta. Kyllä Laki siitä huolehtii, kyllä Mestari siitä huolehtii; kyllä se suhde tulee pysymään ja kestäämään siihen asti kunnes tulen, kunnes sinä saavutat lopullisen itsetietoisuuden, lopullisen Vapauden. Ainoa mikä sinulle, hyvä Pietari, rakas opetuslapseni, nyt on tärkeätä, on se että sinä seuraat minua, että sinä kaikella voimallasi ja taidollasi teet Mestarin työtä.

23. Niin semmoinen puhe levisi veljien keskuuteen, ettei se opetuslapsi kuole; mutta Jeesus ei sanonut hänelle, ettei hän kuole, vaan: „Jos tahtoisin, että hän jää siihen asti, kunnes tulen, mitä se sinuun koskee?“

On todella aina „levinnyt veljien kesken“ sellainen puhe, sellainen tieto ja varmuus, että se opetuslapsi joka Mestaria seuraa, se ei kuole, että todellinen opetuslapsius vie kuolemattomuuteen.

Mutta se ei ole heidän toimintansa kannustin; se ei saa olla. Mikään oma saavutus, vaikka korkeakin, ei kelpaa toiminnan vaikuttimeksi. On vain yksi vaikutin, jolla on itsessään kuolemattomuuden arvo: Seuraa sinä minua. Se seuraaminen kyllä itsessään

vie kuolemattomuuteen. Ei riitä että lapselle sanotaan: kasva mieheksi. Mieheksi kasvamisen ehto on: sinun pitää syödä ja toimia. Se vie itsestään lapsentilasta aikuisen tilaan.

24. Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja on kirjottanut nämä, ja me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi.

Hän on kirjottanut omalla elämällään. Vain se on opetuslapsi joka elämällään sen todistaa. Ja joka elämällään on sen todistuksen kirjottanut, hän vasta sen todistuksen tietää.

Eivät maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka olisivat kirjotettavat.

25. On paljo muutakin, jota Jeesus teki; ja jos se kohta kohdalta kirjotettaisiin, luulen, etteivät maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka olisivat kirjotettavat.

Jos ottaisimme tämän kirjaimellisesti, niin täytyisi myöntää siinä käytetyn liian lennokasta puhetta. Sillä kyllä kai maailmaan kirjoja mahtuu, kyllä niille täällä tilaa löytyisi.

Ja kuitenkin tässä on totta sanottu. Mahtuminen on silloin vaan sitä, etteivät ne tiedot, tiedot siitä, mitä Kristus, s. o. ylempi elämä, mitä se voi ihmisessä tehdä, ne eivät mahdu ihmisiin; maailmassa elävät ihmiset eivät niitä seuraisi.

Siinä se mahtumattomuus on. Eivät nekään tiedot, mitkä jo ovat julkisina kirjotetut, eivät nekään ole maailmaan mahtuneet. Niitä eivät ole toteuttaneet muodolliset uskonnot, eivät valtiot, eivät yhteiskunnat.

Mutta vaikei nekään kirjotukset, mitä jo on julaistu, vaikei nekään ole mahtuneet maailmaan, ovat ne kuitenkin mahtuneet muutamiin yksityisiin ihmisiin, opetuslapsiin, kaidan tien kuljoihin. Ja siksi niillä julkaisuilla on oikeus olla maailmalle tarjona. Vähitellen ne mahtuvat yhä useampiin ihmisiin ja heidän kautta ja välityksellään maailmaan.

Mekin, veljeni, voisimme, ja voimmekin, tarjota ja raivata niille tilaa maailmassa. Meidän sydämemme, ajatuksemme ja tekomme voivat olla se astia, missä ne maailmalle tarjotaan.

Loppusana.

Olemme päässeet päähän tämän mystillisen evankeliumin tutkimisessa,ⁱ päähän määrättyssä kerrostumassa. Sillä torjumme kohta sen ajatuksen, että tämä syvällinen aarreaitta nyt olisi tyhjennetty. Olemme yhteisvoimin vain hiukan kyntäneet, aurallamme ajelleet, laskien useasti liiankin matalalta, ehkä joskus vähän syvemältä, ehkä siellä täällä uuteenkin nurmeen aurallamme kosketaneet.

Ken tahtoo, hän katselkoon, ihailkoon edelleen ulkoisen Vapahtajan lunastustyötä. Oikoon hän uskollinen Jeesukselleen, Vapahtajalleen, astukoon edelleen luottavana Hänen ristinsä juurelle, antakoon siellä sydämensä lämmiten rakastua, järkensä valaisten kirkastua, tahtonsa nöyrtyen voimistua. Uskollisesti sitä tietä kulkien avautuvat hänelle varmasti joskus ovet mystillisen Kristuksen, sydämensä Vapahtajan, kehdon äärelle. Ja silloin hänelle avautuvat Ihmisen Pojan askelten jäljet. Hän kulkee nöyränä ja lujana niissä jäljissä, ja sitä tehden polut lähenevät, lopulta yhtyvät; mystillisen sydämen Kristuksen ja Suuren ihmiskunnan sydämessä sykkivän Kristuksen polut käyvät leikkauspisteeseen, jolloin tapahtuu se ihme, että pyrkijä löytää rakkauden ruumistuneena maan päällä, tapaa sydämensä Opettajan ruumiillistuneena fyysisissä ruumiissa. Uhri ja rohkea hyppäys vain, ja hän on Mestarinsa löytänyt, Hänen jalkojensa juureen hyppäytynyt, laskeutunut.

Toivokaamme vain, että työmme olisi edes pienenä apuna sydänten temppelein kulmakiven laskemisessa, jotta me jokainen voisimme antaa sen pienenä lisänä Mestarien Mestarin tullessa, Maailmanopettajan, Herran Maitrejan, Kristuksen tullessa laskemaan perustusta uudelle sivistystemppelille ihmiskunnan lunastusta varten.

Hänen rauhansa kaikille olennoille.

SISÄLLYS.

	Sivu.
Omistus.	2
Johdanto:	5
Lämpöä ja valoa.	5
Kristus ja risti:	8
1. Yleismaailmallinen risti.	8
2. Uskontojen risti.	9
3. Ihmis-risti.	11

I OSA.

Tođuudenetsijä Johannes Kastajana.

1 LUKU.

Alussa oli Sana ja sana oli Jumala.	12
1. Aurinkokunnan synty.	13
2. Roduissa ja uskonnoissa.	14
3. Ihmisen syntymä.	16
Ei hän ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta.	18
1. Ennustava kosmillinen valo.	18
2. Uskontojen ennustava valo.	18
3. Ennustava valo ihmisessä.	20
Opetuslasten siirtyminen Johannekselta Jeesukselle ja niiden lisääntyminen.	25

II OSA.

Tođuudenetsijä Parantajana ja Auttajana.

2 LUKU.

Häät Galilean Kaanaassa.	31
Temppelein puhdistus.	35
Temppelein hajottaminen ja jälleenrakentaminen kolmessa päivässä.	37

3 LUKU.

	Sivu.
Nikodemus ja uudestisyntyminen.	40
1. Ruumiin jälleensyntyminen.	41
2. Henkinen uudestisyntyminen.	44
Johanneksen uudelleen esiintyminen.	48

4 LUKU.

Kohtaus Jaakobin lähteellä uskonnon valossa:	53
1. Opettaja.	53
2. Jaakobin lähde.	54
3. Mihin tämä kuvaus johtaa.	55
Kohtaus Jaakobin lähteellä sieluopin valossa:	56
Jeesuksen matka Juudeasta Galileaan.	57
Samarian kautta.	57
Jaakobin lähteellä.	58
Keskustelu Jeesuksen ja naisen välillä ja tapausten kehittyminen:	58
Mene, kutsu miehesi ja tule tänne.	60
Samarian ja Jerusalemin rukouspaikat.	62
Jumalanpalvelus sisäisessä hengessä.	62
Minä olen se, minä, joka puhun kansasi.	63
Keskustelu Opettajan ja opetuslasten välillä.	65
Toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen.	66
Saapuminen Galileaan.	67
Jeesus parantaa kuninkaan virkamiehen pojan	68

5 LUKU.

Parantuminen Betesdan lammikolla:	73
1. Betesdan ihme kirkolliselta puolelta	74
2. Sielullinen Betesda	75
Jeesuksen puhe juutalaisille.	80

6 LUKU.

Viiden tuhannen miehen ruokkiminen.	89
Opetuslasten matka meren yli.	94
Kansan matka meren yli.	96
Keskustelua juutalaisten kanssa:	99
Elämän leipä	100
Mannaa erämaassa	102
Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.	104
Keskustelua opetuslasten kanssa	109

7 LUKU.

Juhla Jerusalemissa.	115
Jeesus ei liity juhlaan menijöihin.	115
Jeesus juhlassa.	116
Keskustelua kansan kanssa	120

	Sivu.
Keskustelua jerusalemlaisten kanssa	122
Ylipappien ja fariseusten toiminta	125
Juhlan viimeinen päivä	127

8 LUKU.

Kohtaus langenneen naisen ympärillä ja siitä johtuvat väittelyt ja keskustelut:	132
Kohtaus julkisen elämän valossa	132
Kohtaus sisäisesti	134
Ylempi todistaja	136
Isän kanssa	139
Väittelyä isästä	143
Silloin he poimivat kiviä heittääkseen niillä häntä	150

9 LUKU.

Kohtaus Siloan lammikolla:	156
Henkinen sokeana syntymä	157
Ruumiilliseen jälleensyntymään	160
Näkönsä saanutta kuulustellaan ja tutkitaan:	161
Lähettiläänä naapurien luona	161
Fariseusten luo	162
Juutalaisten luona	166
Uusi kuulustelu	169
Kohtaus ulkona	174

10 LUKU.

Paimen:	177
Lammastarha ja sen ovi	177
Hyvä paimen	180
Muita lampaita	185
Eripuraisuutta juutalaisten kesken	186
Tempppelin vihkimisen muistojuhlaan:	187
Juutalaiset uhkaavat kivittää	189
Te olette jumalia	190

11 LUKU.

Jeesus ja Betanian perhe: Lasaruksen herääminen kuolleista	192
Lasaruksen herättäminen	195
Neuvottelut ylipappien ja fariseusten luona	202
Jeesus vetäytyy Efraimiin	203

12 LUKU.

Suurena pääsiäisjuhlena Jerusalemissa	205
Hautaamiseni päiväksi	205
Juutalaiset ja ylipapit	208

	Sivu.
Matka aasin varsalla Jerusalemiin juhlaan	209
Kreikkalaiset Jeesusta tapaamassa.	212
Hedelmää tuottava vehnänjyvä ja sielunsa pelastaminen.	214
Kirkastumisen tuska.	215
Vaeltakaa niin kauan kuin teillä on valo.	218
Paatuminen ja hallitusmiesten pelko.	219
Hänen käskynsä on iankaikkinen elämä.	222

III OSA.

Toduudenetsijä Opettajana.

13 LUKU.

Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu.	226
Jeesus pesee opetuslastensa jalat.	227
Selitystä jalkojen pesemisen arvosta.	231
Juudas syöstään ulos.	234
Ihmisen Pojan kirkastuminen.	238

14 LUKU.

Jäähyväispuhetta :	241
Isän kodissa on monta as insijaa.	241
Tie, totuus ja elämä.	242
Etsijä löytää minuutensa ja Isän itsessään toiminnan kautta.	243
Anominen minun nimessäni.	246
Toinen puolustaja.	247
Sisäinen opettaja vetäytyy syvemmälle.	248
Asunnon valmistaminen hiljaiselle opettajalle ja Isälle.	249
Opettava ja muistuttava puolustaja.	251
Maailman ruhtinas tulee: nouskaa, lähtekäämme täältä.	251

15 LUKU.

Viinitarhuri, viinipuu ja oksat. Työhön lupautuminen laajenee yhä useampaan kerrostumaan.	254
Hedelmällisyys ja rakkaus toivottavina.	257
Rakkaus velvotuksena.	258
Lisääntyvä rakkaus pyrkijässä voittaa maailman ja vihan.	260
Valistunut järki ja oppiminen ponnistusten tuloksena ja todistajana.	263

16 LUKU.

Synagogan hylkäämä.	264
Maailmalle todennettava synty, vanhurskaus ja tuomio.	267
Totuuden henki jatkaa minun työtäni, opastaa teitä koko totuuteen.	269

Polku nousee yksinäisyyden ja tuskan kautta tietoon.	Sivu. 270
Anominen ja saaminen vertauskuvapuhetta.	271
Vertauskuva muuttuu todellisuudeksi.	274

17 LUKU.

Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi.	276
Työtovereiden löytäminen, jumaluutensa kanavien valmistaminen.	278
Jatkuva auttajien opastaminen.	279
Työhön lupautuminen laajenee yhä useampaan kerrostumaan. .	284

IV OSA.

Totuudenetsijä suuren vapautumisensa portilla.

18 LUKU.

Kohtaus puutarhassa, fuudas johtaa joukkojaan.	288
Kohtaus ylimäisen papin luona.	292
Kohtaus Pilatuksen luona.	297

19 LUKU.

Pilatuksen ruoskittamana ja sotilaiden pilkkaamana.	302
Ylipapit, käskyläiset ja juutalaiset pakottavat Pilatusta tuomitse- maan.	302
Yleiseltä kannalta.	302
Yksityiseltä kannalta.	304
Ristiinnaulitaan.	308
Alas ristiltä.	313
Hautaan.	315

V OSA.

Kristus, Jumalan Poika, nousee voittajana ihmissielun haudasta.

20 LUKU.

Maria Magdaleena, Pietari ja se toinen opetuslapsi yllätettyinä haudalla.	317
Maria Magdaleena jää haudalle ja tapaa Herran.	320
Kokemusperäinen varmuus.	324
Usko ja luottamus todennettuna vie elämään.	327

21 LUKU.		Sivu.
Mestari ilmestyy kalastaville opetuslapsille.		327
Rakastaako Pietari?		331
Herra kuinka tämä käy?		334
Eivät maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka olisivat kirjoitettavat.		335
Loppusana		336

J.R. Hannula – Johanneksen evankeliumi teosofian valossa

Kopio 8.9.2015 Turku Jarmo Niemi

